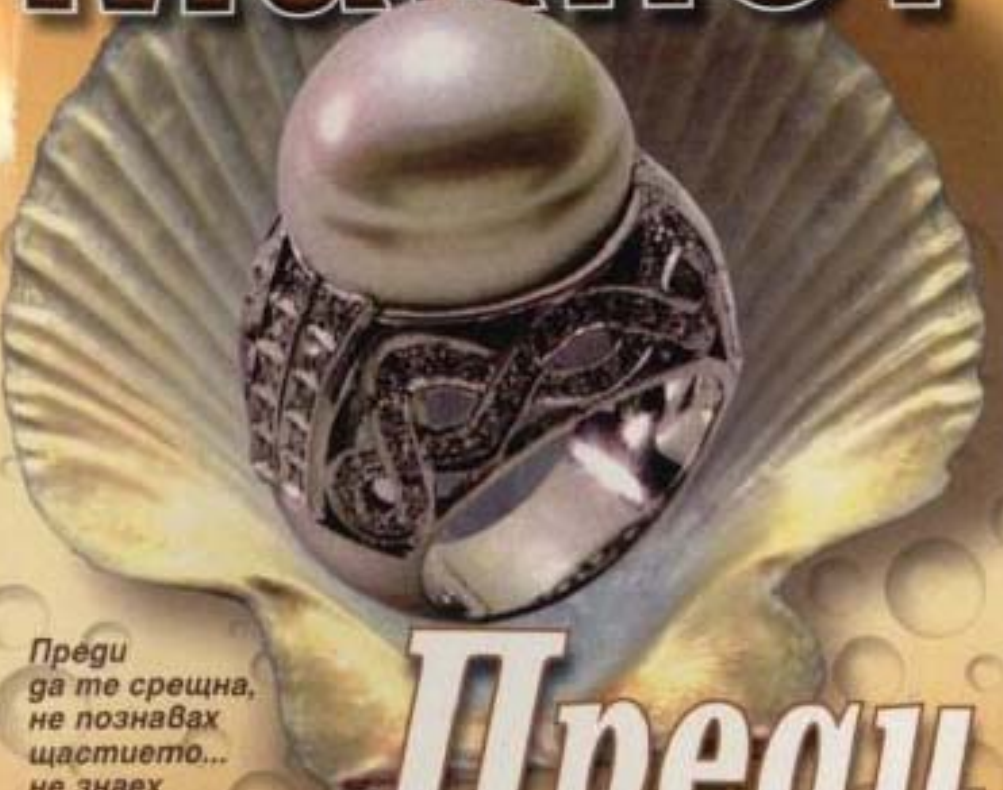

ИЗДАТЕЛСКА КЪЩА ПЛЕЯДА

Джудит Макнот

Преди
да те срещна,
не познавах
щастиято...
не знаех
що е любов,
преди
да те срещна

Преди да те срещна

Джудит Макнот

Преди да те срещна

1

Хелън Девърней лежеше върху купчина сатенени възглавници и с удоволствие наблюдаваше загорялото мускулесто тяло на Стивън Дейвид Елиът Уестморланд, граф Лангфорд, барон Елингууд, пети виконт Харгроув, виконт Ашбърн, докато той обличаше ризата с жабо, която беше захвърлил в долния край на леглото предната нощ.

– Все още ли е в сила уговорката ни да отидем на театър идната седмица?

Стивън изненадано я изгледа и отвърна:

– Разбира се. – Обърна се към огледалото над камината и се зае да оправя бялото копринено шалче около врата си. – Защо изобщо питаш?

– Защото следващата седмица се открива Сезонът и Моника Фицуеъринг пристига в града. Научих новината от шивачката си, а знаеш, че и тя ходи при нея.

– И? – Продължаваше да гледа отражението ѝ в огледалото, без изражението на лицето му да се променя.

Хелън се извърна, въздъхна и искрено отвърна:

– И... според слуховете ти най-сетне ще вземеш решение да поискаш ръката ѝ – нещо, което тя и баща ѝ така нетърпеливо очакват от три години насам.

– Значи така говорят хората? – Въпросът прозвуча безстрастно, но Стивън едва забележимо повдигна вежди – жест, с който красноречиво изрази недоволството си от факта, че Хелън проявява любопитство към неща, които изобщо не я засягат.

Тя безпогрешно долови укора, както и криещото се в него предупреждение, но въпреки това реши да се възползва от случая – страстната ѝ връзка със Стивън, започнала преди няколко години, и отношенията между двамата се отличаваха със забележителна откритост.

– Много пъти съм чувала, че се готвиш да направиш предложение за женитба на една или друга амбициозна млада дама – спокойно отбеляза тя, – но досега не съм те питала дали е вярно или не.

Без да отговори, Стивън обърна гръб на огледалото и взе самото си, метнато на близката кушетка. Облече се и пристъпи към леглото. Най-накрая цялото му внимание се насочи към легналата жена. Усети как раздражението му постепенно преминава. Хелън Девърней представляваше прекрасна гледка с тази златиста, разпиляна по голите ѝ рамене и

гърди коса. Освен това беше интелигентна, открита и начетена, което в комбинация със забележителния ѝ външен вид я правеше идеалната любовница. Стивън знаеше, че здравият разум не ѝ позволява да храни тайни надежди за брак с него – това беше немислимо за жена в нейното положение. Освен това Хелън беше твърде независима, така че не изпитваше особено желание да се обвърже с някой мъж до края на живота си. Тези фактори допринасяха за здравината на връзката им. Или поне така му се струваше.

– Но ето че сега искаш от мен да ти кажа дали смятам да направя предложение на Моника Фицуеъринг? – попита той.

Хелън му отправи предизвикателна усмивка, която обикновено събуждаше сладостни тръпки в тялото му.

– Да – кимна тя.

– И какво, ако отговорът е положителен? – хладно отвърна Стивън.

– В такъв случай, скъпи мой, ще трябва да те предупредя, че ще направиш голяма грешка. Ти си привързан към нея, но не изпитваш нито любов, нито дори страст. Моника може да ти предложи единствено своята красота, богатото си родословие и евентуално наследник. Тя не притежава нито решителност, нито интелект, равен на твоя, и въпреки че може би не си ѝ безразличен, никога няма да те разбере. Ще те отегчава до смърт както в леглото, така и извън него, а ти от своя страна ще я плашиш, нараняваш и ядосваш.

– Благодаря ти. Хелън. Очевидно трябва да се смятам за голям щастливец, че проявяваш подчертан интерес към личния ми живот, както и че с такава готовност ми даваш ценни съвети как да го живея.

При тази хаплива забележка лицето ѝ помръкна.

– Ето, видя ли? Аз съм свикнала с този твой тон, но Моника Фицуеъринг ще бъде или съкрушена, или смъртно засегната от него.

Лицето му стана напрегнато.

– Моите извинения, мадам, ако някога тонът ми е звучал невъзпитано! – с преднамерена любезност отвърна той и иронично сведе глава в поклон.

Хелън хвана крайчеца на самото му и леко го дръпна, за да накара Стивън да седне на леглото до нея. Когато намерението ѝ не успя, тя отдръпна ръката си, но не смени темата. Усмихна се широко, успокояващо.

– Никога не съм те чувала да говориш невъзпитано, Стивън. Даже напротив! Забелязала съм, че колкото повече се ядосваш, толкова по-възпитано се държиш и изразяваш. Докато накрая започваш да говориш

толкова любезно, прецизно и точно, че ефектът е твърде тревожен. Дори... ужасяващ!

Тя потръпна и младият мъж неволно се усмихна.

– Това имаш предвид – отвърна на усмивката му тя. – Когато си ядосан, аз зная как...

Хелън затаи дъх, когато ръката му се плъзна под чаршафа и пръстите му докоснаха гърдите ѝ.

– Просто искам да те стопля – уточни той, щом ръцете ѝ се обвиха около шията му и го притеглиха към леглото.

– Както и да ме накараш да сменя темата.

– Мисля, че една скъпа кожена наметка ще свърши по-добра работа.

– Имаш предвид, че ще ме стопли по-добре?

– Не, ще отклони вниманието ти – измърмори графът и устните му се впиха в нейните.

Беше около пет сутринта, когато започна да се облича наново.

– Стивън? – прошепна сънено тя.

– М-м-м?

– Искам да ти призная нещо.

– Никакви признания – напомни ѝ той. – Разбрали сме се по този въпрос още от самото начало. Никакви признания, обвинения или обещания. И двамата го искахме.

Хелън не възрази, но въпреки това не се съдържа и продължи:

– Искам да си призная, че изпитах ревност към Моника Фицуеъринг.

Стивън въздъхна и нетърпеливо зачака продължението. Знаеше, че тя ще му каже онова, което имаше да казва, но не направи нищо, за да я окуражи.

– Разбирам, че имаш нужда от наследник, но не можеш ли да се ожениш за някоя, която да е поне малко по-грозна от мен? И по-опърничава. Някоя малка вещица с нос като клюн и зловни очички би ме устроила идеално!

Стивън се засмя на сравнението, но реши временно да прекрати обсъжданията по въпроса, затова рече:

– Моника не представлява никаква заплаха за теб, Хелън. Не се съмнявам, че тя знае за нашата връзка, както и че няма да се опита да я прекрати.

– Откъде си толкова сигурен?

– Тя самата ми каза – равно изрече той и добави: – И за да сложа край на притесненията ти и на целия този разговор, ще ти припомня, че имам напълно приемлив наследник в лицето на Ноел – сина на брат ми. Нещо повече – нямам намерение нито сега, нито за в бъдеще да се свързвам с някоя жена с единствената цел да си осигуря законен наследник.

Стивън беше прям. Изражението на лицето ѝ се промени от изненадано то стана объркано. Следващите ѝ думи обясниха причината за нейната обърканост:

– Ако не сдобиването с наследник, каква друга причини изобщо може да обясни желанието на един мъж да се ожени?

Стивън сви рамене и леко се усмихна, отхвърляйки всички останали причини като тривиални, абсурдни или вероятни.

– Не виждам какво може да накара мъж като мен да сключи брак – отвърна той.

В напрегнатия ѝ поглед се четеше любопитство, примесено с напрежение и разбиране.

– Винаги съм се питала защо навремето не се ожени за Емили Латроп. Освен че има изключително тяло и невероятно красиво лице, тя е една от малкото жени в Англия, които наистина могат да се похвалят с древно родословие и съответното възпитание – качества, достатъчни да я направят достойна за вашето семейство и за майка на бъдещия ти син. Всички знаят за дуела ти със съпруга ѝ. Но ти не го уби, нито се ожени за нея година по-късно, когато старият лорд Латроп най-после предаде богу дух.

– Латроп беше обсебен от мисълта да защити честта на жена си и да сложи край на всички клюки по неин адрес, като предизвика на дуел един от многобройните ѝ любовници. Единственото, което не мога да си обясня и до ден днешен, е защо горкият старец се спря точно на мен от целия легион подходящи кандидати.

– Очевидно годините са замъглили разсъдъка му.

Стивън подозрително я изгледа:

– Защо казваш това?

– Защото умението ти да боравиш с оръжие и качествата ти на отличен дуелист са легендарни.

– Всяко дете би спечелило дуел с Латроп – отвърна Стивън, отминавайки с безразличие комплиментите му. – Той беше толкова стар и немощен, че пистолетът се тресеше в ръката му, затова трябваше да го придържа с две ръце.

– И въпреки това ти го остави да си тръгне от Рокъм Грийн без

драскотина.

Стивън кимна:

– Сметнах, че ще бъде проява на нелюбезност от моя страна да го убия при така стеклите се обстоятелства.

– Като се има предвид, че той те предизвика на дуел пред свидетели, наистина беше проява на благородство от твоя страна да се престориш, че не си успял да уцелиш, само за да запазиш гордостта му.

– Не съм се преструвал, че не съм могъл да го улуча, Хелън – уведоми я той и добави: – Просто му поднесох извиненията си.

Тя знаеше, че извинение по време на дуел беше равносилно на признание за вина. Хрумна ѝ, че би могло да има и други причини за това Стивън да стои на двайсет крачки от противника си и да стреля високо във въздуха вместо в главата му.

– Да не би да искаш да кажеш, че наистина си бил любовник на Емили Латроп? – бавно попита тя. – Че наистина си бил виновен?

– Да – равно отвърна той.

– Мога ли да ти задам още един въпрос, скъпи ми лорде?

– Можеш – кимна Стивън, опитвайки се да прикрие растящото си раздражение от нежеланата намеса в личния му живот.

Хелън неуверено отмести поглед встрани, сякаш да събере смелост, после отново погледна към Стивън и на устните ѝ се появи усмивка – едновременно съблазнителна и срамежлива. При други обстоятелства херцогът би определил тази усмивка за неустоима, ако не беше последвана от въпрос, прекалено пряк дори за неговите модерни разбирания.

– Какво точно в Емили Латроп те караше да я желаеш толкова силно? Имаше ли нещо, което тя да е правила за теб или с теб... нещо, което аз не правя, когато сме в леглото?

– Знаеш ли, че си права? – отвърна той, едва успявайки да потисне недоволството си. – Имаше едно нещо, което Емили правеше и което аз харесвах изключително много.

В нетърпението си да узнае тайните оръжия на съперницата си Хелън пропусна да забележи саркастичната нотка в гласа на Стивън.

– И какво е то?

Погледът му се спря многозначително на устните ѝ.

– Да ти покажа ли? – попита той и щом тя кимна, се надвеси над нея така, че слабните му да са само на сантиметри от лицето ѝ. – Напълно ли си сигурна, че искаш да вземеш участие в демонстрацията? – попита шепнешком Стивън.

Хелън с готовност закима и той усети как раздражението му се

изпарява, отстъпвайки място на вълнуващо нетърпение.

– Покажи ми какво си харесвал толкова много – прошепна Хелън и плъзна ръце към раменете му.

Младият мъж закри устата ѝ с длан и развеселено се вгледа в изненаданото изражение, появило се върху лицето ѝ.

– За разлика от теб Емили се въздържах да ми задава въпроси за теб или за някоя друга жена и това беше нещото, което изключително много ми харесваше.

Сините ѝ очи обидено го изгледаха, но този път тя не пропусна да забележи предупредителните нотки в привидно мекия му тон.

– Е, споразумяхме ли се, красавице моя?

Хелън кимна и храбро се опита да възвърне властта си над него, като прокара език по дланта му.

Стивън се изсмя на тактиката ѝ и отдръпна ръката си, но вече не беше в настроение за сексуални игри или разговори, затова я целуна бързо по челото и излезе.

Гъстата мъгла навън беше разкъсвана единствено от слабата светлина на една улична лампа. Стивън взе юздите и заговори успокоително на впрегнатите в каретата му жребци, които мятаха глави и риеха земята с копита. За пръв път използваше тези два коня при излизанията си в града. В момента, в който отпусна юздите и подкара каретата, забеляза, че единият жребец се държи странно. Животното се плашеше от всичко – от мъглата, от чаткането на копитата му върху асфалта, от сенките наоколо. Една врата хлопна наблизко и жребецът подскочи, готов да препусне. Стивън стегна юздите и насочи каретата към Мидълбъри Стрийт. Конете поеха в тръс, леко успокоени. Внезапно някаква котка измяука и се блъсна в една количка за плодове. По улицата се затъркаляха ябълки. В същото време вратата на близката кръчма се отвори. Чу се лай на кучета, блесна светлина, една тъмна фигура се откъсна от тротоара и се изпреди точно пред каретата...

Стивън изкрещя предупредително, но беше късно.

2

Възрастният иконом стоеше подпрян на бастуна си и почтително слушаше младия господин, който му разказваше за неочакваната смърт, сполетяла господаря му само преди няколко часа. Икономът не си позволи да прекъсне лорд Уестморланд нито веднъж и когато лордът най-после замълча, Ходжкин успокоително рече:

– Много лошо, милорд – както за бедния лорд Бърлтън, така и за вас. Но какво да се прави – подобни неща винаги се случват и човек не може да обвинява себе си за едно или друго произшествие. Злополуките са си злополуки – затова ги и наричаме така.

– Едва ли бих нарекъл прегазването и убийството на човек „злополука“! – рязко възрази Стивън. Горчивината в гласа му беше насочена към самия него, а не към стария иконом. Въпреки че нещастният инцидент беше главно по вина на пияния млад барон, който сам се беше наврял под колелата на каретата, все пак Стивън беше този, който държеше поводите. Той беше останал жив и незасегнат, а младият Бърлтън беше умрял. И още нещо – изглежда, нямаше кой да жали за смъртта на барона, а това според Стивън беше изключително несправедливо.

– И все пак не е възможно вашият господар да не е имал семейство... някакви родственици... някой, на когото лично бих могъл да обясня за случилото се?

Ходжкин едва забележимо поклати глава, внезапно осъзнал факта, че вече е безработен и че най-вероятно ще си остане такъв до края на дните си. Беше получил работа при младия барон поради простата причина, че беше единственият, който се беше съгласил да изпълнява едновременно функциите на иконом, лакей и готвач, и то за нищожната сума, която Бърлтън беше в състояние да му предложи като заплата.

Засрамен, че е допуснал да го обземе самосъжаление, възрастният човек се изкашля и рече:

– Лорд Бърлтън няма живи роднини, както вече ви казах. И тъй като съм постъпил на работа при барона едва отпреди три седмици, неговите познати не са ми... – Той внезапно млькна и по лицето му се изписа ужас. – Мили Боже! Та аз съвсем забравих за годеницата му! Сватбата щеше да се състои тази седмица.

Чувството на вина, изпълващо Стивън, се засили, но той кимна и заговори:

– Коя е годеницата и къде мога да я открия? – Гласът му прозвуча решително.

– Всичко, което знам, е, че дамата е богата американска наследница, с която баронът се е запознал по време на едно свое пътуване в чужбина. Господарят ми я очакваше да пристигне утре с някакъв параход, идващ от Колониите. Баща ѝ бил твърде болен, за да я придружи, така че най-вероятно тя ще пътува с някой родственик или поне с придружителка. Снощи лорд Бърлтън се връщаше от ергенското си парти. Това е...

– Трябва да знаете името ѝ! Как я наричаше Бърлтън?

Паметта явно изневеряваше на Ходжкин, а и лорд Уестморланд допълнително засилваше напрежението със своята настоятелност.

– Както ви казах, работя за барона съвсем отскоро – отбранително рече старецът. – Той не споделяше личните си дела с мен. В мое присъствие наричаше дамата „моята годеница“ или пък „моята наследница“.

– Помислете, човече! Не може да не сте го чували да я нарича по име поне веднъж!

– Не... Аз... Почакайте! Спомних си нещо... Спомням си, че името ѝ ме караше да си мисля колко много ми харесваше да посещавам Ланкашир, когато бях малко момче... Ланкастър! – радостно възкликна Ходжкин. – Фамилията ѝ е Ланкастър! А малкото ѝ име... Шарън... Не, не беше Шарън... Чариз! Чариз Ланкастър!

Ходжкин беше възнаграден за старанието си с одобрително кимване, последвано от поредния въпрос:

– А как се казва параходът, с които ще пристигне младата дама?

Ходжкин беше толкова горд от успеха си, че изстреля отговора, без да се замисли:

– „Утринна звезда“! – извика възторжено и мигновено се изчерви, засрамен от момчешката си невъздържаност и неуместното си държание.

– Нещо друго? Всеки детайл би могъл да ми бъде от полза, когато се срещна и разговарям с нея.

– Спомням си още някои неща, но не бих искал да излезе, че клюкарствам.

– Слушам ви – подкани го Стивън.

– Дамата е много млада и твърде хубавичка, според думите на барона. Успях да схвана също, че е лудо влюбена в покойния ми господар и че нямала търпение да се свърже с него, докато за баща ѝ от първостепенно значение била баронската титла.

Последната надежда на Стивън, че предстоящият брак е просто един от многото бракове, сключвани по сметка, умря при думите на стария иконом, че дамата била „лудо влюбена“ в своя годеник.

– Ами Бърлтън? Той защо е искал да се ожени за нея? – попита, слагайки ръкавиците си.

– Мога само да гадая, но ми се струва, че господарят ми споделяше чувствата на младата дама.

– Чудесно! – мрачно промърмори Стивън и се насочи към изхода.

Ходжкин успя да запази самообладание до оттеглянето на лорда, но когато остана сам, отчаянието отново го налегна. Пак беше без работа и без пукната пара. Само допреди малко се канеше да помоли лорд Уестморланд да го препоръча на някой свой познат, но знаеше, че ще е безполезно – никой не искаше да има за иконом или лакей човек, чийто ръце бяха белязани с петната на старостта и чието тяло се превиваше под тежестта на годините.

Старецът бавно тръгна към стаята си, разположена в дъното на запуснатия апартамент, в който беше живял последният му господар. Раменете му бяха приведени, а ставите адски го боляха. Беше по средата на коридора, когато чу рязко почукване на входната врата. Обърна се и с бавна стъпка се върна обратно, за да отвори.

– Да, милорд? – попита, когато видя, че насреща му отново стои Уестморланд.

– Хрумна ми нещо, докато слизах по стълбите – каза с делови тон Стивън. – Смъртта на Бърлтън най-вероятно ви оставя без никакви доходи. Секретарят ми, господин Уитън ще се погрижи да ви компенсира. – Извърна се да си върви и подхвърли: – Моето домакинство винаги се е нуждаело от компетентен персонал, така че ако в момента не мислите да се пенсионирате, бихте могли да разговаряте с господин Уитън и по този въпрос. Той ще ви запознае с детайлите.

Ходжкин не можеше да повярва на късмета си дълго след като лордът си тръгна. Той не просто имаше къде да отиде! Щеше да постъпи на работа в дома на един от най-желаните и високо ценени аристократи в Европа!

Работата не му беше предложена просто от съжаление – в това Ходжкин беше почти сигурен, тъй като графът на Лангфорд нямаше славата на човек, който е склонен да глези прислугата си или когото и да било. Точно обратното. Всички разправяха, че Уестморланд се държи на дистанция и че има изключително високи изисквания по отношение на реда и обслужването в дома си.

Въпреки това у него се прокрадваше и лекото подозрение, че предложението на лорда може действително да идва от съжаление. Внезапно си спомни нещо, което Уестморланд беше казал и което беше изпълнило стареца с гордост: лорд Уестморланд беше нарекъл Ходжкин компетентен! Точно тази дума беше използвал – компетентен!

Старият иконом се обърна към голямото огледало в хола и изпъна рамене, после приглади полите на избелелия си черен жакет. Не изглеждаше чак толкова стар, реши той; не биха му дали и ден повече от седемдесет и три! Лорд Уестморланд със сигурност не го беше сметнал за безполезен. Не. Стивън Дейвид Елиът Уестморланд, граф на Лангфорд смяташе, че Албърт Ходжкин ще бъде ценно допълнение към неговия персонал! Лорд Уестморланд – благородникът, който притежаваше земи из цяла Европа, както и множество титли, наследени по линия на майка му и на двама предни, посочили точно него за техен наследник!

Ходжкин наклони глава, опитвайки се да си представи как би изглеждал в една от прелестните ливреи на Лангфорд, но внезапно отражението в огледалото се замъгли. Той вдигна ръка и избърса ъгълчето на окото си, където се беше появила влага.

Едва се удържа да не размаха бастуна си и да затанцува жига – все пак от човек, който предстоеше да постъпи на работа в дома на лорд Стивън Уестморланд се очакваше да се държи с достойнство.

3

Слънцето приличаше на вълшебен диск, плъзгащ се по пурпурния хоризонт, когато един моряк се приближи до каретата, чакаща от дълги часове на пристана.

– Ето, това е „Утринна звезда“ – уведоми той Стивън, облакът се на прозореца на каретата. – Закъснението, с което пристига, е незначително – добави морякът.

Лордът кимна към единия от двамата кочияши и той подхвърли монета на моряка. Стивън слезе от каретата. Искаше му се майка му или снаха му да бяха тук с него в мига, в който годеницата на Бърлтън се появи. Присъствието на изпълнени със съчувствие жени би помогнало на нещастната девойка да понесе по-леко трагичната новина.

– Какъв кошмар! – извика Шеридан Бромлейт, когато юнгата за втори път ѝ съобщи, че някакъв джентълмен я чака на кея. Въпросният джентълмен най-вероятно беше лорд Бърлтън, мислеше си тя.

– Кажете му да почака. Кажете му, че съм умряла. Не, чакайте. Кажете му, че все още сме неразположени от дългото пътуване.

Затръшна вратата под носа на младежа, спусна резето и се облегна на стената. Погледът ѝ се спря върху уплашеното лице на прислужницата, с която делеше една и съща каюта.

– Това е истински кошмар – повтори Шеридан. – Но когато утре сутринта се събудя, кошмарът най-сетне ще е свършил, нали, Мег?

Мег така отчаяно поклати глава, че панделките на бонето ѝ затрептяха.

– За жалост не е сън, а самата действителност. Ще трябва да говориш с барона и да му кажеш нещо... Нещо, което няма да го ядоса. Нещо, на което да повярва.

– Тогава със сигурност ще се наложи да премълча истината – горчиво промълви Шеридан. – Сигурно ще се разсърди, като му кажа, че съм свалила годеницата му по грешка на някое друго английско пристанище. А истината е, че всъщност съм я изгубила!

– Ти не си я изгубила, тя избяга! Госпожица Чариз избяга с господин Морисън при последното спиране на парахода.

– Въпреки това тя беше поверена на моите грижи и аз се провалих. Не оправдах доверието на баща ѝ и на барона. Не ми остава друго, освен

да слеза на кея и да заявя това пред годеника ѝ.

– Не го прави! – извика Мег. – Ще ни хвърли право в тъмницата! Между другото, ще трябва да се постарая да спечелиш благоразположението му, защото няма към кого друго да се обърнем, нито къде да отидем. Госпожица Чариз отмъкна всичките пари. Няма с какво да си купим билети за връщане.

– Ще си намерим някаква работа. – Въпреки старанието си да говори самоуверено, Шери усети, че гласът ѝ издайнически потрепва. Огледа тясната каюта с надеждата, че ще зърне подходящо местенце, където би могла да се скрие.

– Нямах никакви препоръки – възрази Мег през сълзи. – И няма къде да преспим тази нощ, нито пари да си платим спането. Ще се наложи ла се свием в някоя канавка. Или нещо по-лошо!

– Какво би могло да бъде по-лошо от това? – подхвърли Шеридан, но когато Мег отвори уста да отвърне, тя вдигна ръка и я накара да замълчи.

– Не, недей – рече с присъщото си чувство за хумор и възвръщайки доброто си настроение. – Дори не си и помисляй за това, че бихме могли да се главим някъде като „бели робини“.

Лицето на прислужницата пребледня, устните ѝ затрепераха.

– Бели... робини? – повтори на пресекулки.

– За Бога, Мег! Това беше... шега. Безвкусна шега.

– Ако се срещнеш с него и му кажеш истината, ще хвърлят и двете ни в затвора.

– Защо продължаваш да ми говориш за този проклет затвор? – избухна Шери.

– Защото тук има закони, госпожице, и ти... ние... сме нарушили някои от тях. Не нарочно, разбира се, но никой няма да ни пита. Хвърлят те в затвора и толкова – нито те питат, нито слушат онова, което им казваш. Само една част от хората тук означават нещо и тези хора задължително трябва да са от високо качество. Ами ако баронът си въобрази, че сме убили годеницата му или че сме откраднали парите ѝ, или че сме я продали, или нещо от този род? Неговата дума срещу нашата. Ние сме никои и законът ще застане на негова страна.

Шеридан се опита да каже нещо успокоително или забавно, но през последните няколко седмици емоционалното и физическото ѝ равновесие сериозно бяха нарушени в резултат на неразположението по време на пътуването. Като прибавеше към това и притеснението от бягството на Чарлз преди два дни, картината беше направо трагична. Осъзна, че не

е трябвало да се заема с подобна задача. Беше надценила способността си да се справя с разглезени и лекомислени седемнайсетгодишни девойчета. Беше си въобразила, че здравият ѝ разум и нейната практичност, както и опитът и знанията, натрупани по време на престоя ѝ в училището за млади дами на госпожица Талбът, ще ѝ помогнат да преодолее всички трудности по време на дългото презокеанско пътуване. Майката на Чариз беше починала, а баща ѝ така се беше впечатлил от компетентността на Шеридан, че когато внезапни проблеми със сърцето го възпрепятстваха да придружи дъщеря си до Англия, беше избрал именно нея сред многото други кандидатки, за да пътува с Чариз. А Шеридан беше едва три години по-голяма от питомката си! Разбира се, самата Чариз също имаше пръст във вземането на това решение. Тя беше молила баща си и беше настоявала именно госпожица Бромлейт да бъде нейна спътница и накрая успя да постигне своето. Госпожица Бромлейт ѝ помагаше да пише писмата си до барона; тя не беше като онези дами с кисели физиономии, които баща ѝ беше интервюирал за целта; госпожица Бромлейт беше забавна компаньонка и накрая – предупреди тя баща си – госпожица Бромлейт не би я оставила да изпита носталгия по родината си и милия си „папа“, което би я накарало да хване първия параход обратно към Америка, вместо да остане в Англия и да се омъжи за барона!

Това наистина беше вярно, с отвращение си рече Шеридан. Госпожица Бромлейт сигурно беше виновна и за това, че Чариз беше избягала с един мъж, когото почти не познаваше. Този импулсивен акт напомняше на Шери за сладникавите романи, които двете с Чариз четяха по време на пътуването. Леля Корнелия имаше изключително лошо мнение за подобен род творби, както и за „глупавите романтични идеи“, които внушаваха на младите читателки, и затова обикновено Шеридан ги четеше тайно, след като спуснеше завесите на леглото си. Там тя изживяваше прекрасното усещане да обичаш и да бъдеш обичана, мечтаеше да бъде ухажвана от красив благородник, пленил сърцето ѝ от пръв поглед. Тя се отпускате на възглавниците, притваряше очи и си представяше, че е на мястото на някоя от героините, че танцува по балове, облечена в разкошна рокля, а златисторусата ѝ коса е вдигната високо в прелестна прическа... Виждаше се в огромен парк, пристъпваща до избраника на сърцето си, опряла пръсти на лакътя му... Под шапката ѝ се подаваха прелестни руси къдрици. Беше предпочела всеки един от тези романи десетки пъти и вече ги знаеше наизуст. Дори обичаше да цитира любимите си моменти, като замества името на главната героиня със своето...

„Баронът взе ръката на Шеридан и я притисна пламенно към устните си.

– Вие сте моята единствена и вечна любов...“ „Графът беше толкова завладян от красотата на Шеридан, че не се стърпя и я целуна е думите:

– Простете ми, но не можах да ви устоя! Обожавам ви!“

И нейният предпочитан абзац... този, в който най-много обичаше да се вживява:

„Принцът я взе в силната си прегръдка и я притисна до сърцето си.

– И сто царства да имах, щях да ги заменя за теб, скъпа моя. Аз бях никой, преди да те срещна.“

Шеридан мечтаеше да изживее приключенията на героините от романите. Беше си изградила образа на своя герой: той трябваше да е силен и мускулист, но същевременно мил, нежен, остроумен и търпелив. Също така трябваше да е висок и красив – с гъста тъмна коса и прекрасни сини очи, които горяха от страст или искряха от смях. Той щеше да се смее заедно с нея, а тя да му разказва забавни анекдоти, за да вижда усмивката му и да чува смеха му. Той щеше да обожава книгите и да бъде много по-начетен от нея. Но не чак толкова, че да се възгордява или да се увлича в безкрайни философски тиради. Шери мразеше арогантните мъже и не понасяше някой да ѝ заповядва какво да прави. Приемаше подобно поведение от страна на бащите на ученичките в училището по принуда, но не би допуснала собственият ѝ съпруг да се държи така с нея.

И, разбира се, нейният романтичен герой щеше да се ожени за нея. Щеше да ѝ предложи брак, падайки на колене пред нея с думите:

– Не предполагам, че съществува щастие, преди да те срещна... Не знаех какво е любов, преди да те срещна...

Харесваше ѝ идеята да бъде нужна на измисления от нея герой, да бъде ценена не само заради външната ѝ красота. След като той ѝ поискаше ръката с такива сладки думи, нима би могла да го отхвърли? И така, за изненада и яд на всички жители на Ричмънд, щата Вирджиния, двамата щяха а се оженият. После любимият ѝ щеше да отведе нея и леля Корнелия в прекрасното си имение, разположено на някой живописен хълм, където щеше да посвети живота си на това да ги направи щастливи и където най-големият им проблем щеше да бъде да решат коя рокля да облекат при един и друг случай. Той щеше да ѝ помогне да открие баща си щеше да го повика да живее заедно с тях...

Шери мечтаеше нощем и за нея нямаше значение, че едва ли щеше да срещне подобен съвършен мъж. На сутринта ставаше, сресваше гъстата си червеникава коса и я връзваше ниско на тила, после поемаше към училището, където никой не подозираше, че строгата госпожица Бромлейт, която ученичките, родителите и персоналът вече отнасяха към графата „стара мома“, беше отчайващо романтична по душа.

Беше успяла да заблуди всички, включително и себе си, че е образец на здрав разум. И сега в резултат на нейната прекалена самоувереност Чариз беше обречена да прекара живота си с един обикновен господин, вместо с уважаван благородник, с мъж, който би могъл да направи дните ѝ отвратителни, стига да поискаше. Ако бащата на Чариз не умреше от сърдечен удар при тази новина, той без съмнение щеше да посвети остатъка от живота си в търсене на най-ефективни методи да отмъсти на Шеридан. А бедната Мег, която беше лична прислужница на Чариз в продължение на пет дълги години, най-вероятно щеше да бъде изхвърлена на улицата без препоръки, което щеше да я осъди на мизерия до края на дните ѝ. Това бяха най-добрите възможности! И то в случай, че Шери и Мег успееха по някакъв начин да се върнат в Америка. Ако Мег беше права – а тя беше почти сигурна, че прислужницата не греша – двете щяха да прекарат живота си в килия в някой влажен и тъмен английски затвор.

Очите ѝ се напълниха със сълзи при мисълта за неприятностите, които ги очакваха. Всичко беше в резултат на прекалената ѝ самоувереност и на глупавото ѝ желание да види бляскавия Лондон и модните аристократи, за които толкова беше чела в романите. Трябваше да послуша леля си Корнелия, която в продължение на години се опитваше да ѝ внуши, че гордостта е също такъв грях в очите на Бога, както алчността и леността и че скромността у една жена е много по-привлекателна за джентълмените от външната красота.

Леля Корнелия беше права за първото, установи Шеридан, макар и доста късно. Наистина се беше опитала да приеме схващанията на леля си и да се съобрази с предупрежденията ѝ, но между двете съществуваше една основна разлика: леля Корнелия обожаваше да предсказва какво ще се случи, беше привързана към ритуалите и ценеше рутината в ежедневието, а същите тези неща можеха да накарат Шеридан да плаче от отчаяние.

Втренчила неவிждащ поглед в бедната Мег, на Шери внезапно ѝ се прииска в същия този момент да е в Ричмънд, да седи с леля си в малката къщичка с три стаи и да се наслаждава на приятния обичай да пие чаша чай с лед и да очаква със задоволство следващия ден, който по нищо нямаше да се отличава от предишния.

Но ако Мег беше права по отношение на английските закони... Тогава Шеридан никога нямаше да се върне у дома, никога нямаше да зърне лицето на леля си! Тази мисъл ѝ се стори съкрушителна.

Когато преди шест години отиде да живее при по-голямата сестра на майка си, перспективата никога да не види Корнелия Фарадей ѝ се струваше невероятно привлекателна, но тогава тя нямаше право на избор. До въпросната среща с непознатата леля Шери не беше се отделяла от баща си. Двамата пътуваха с неговия фургон, натоварен с всевъзможни стоки – от кожи и парфюми до вилици и тигани, предмети на лукса и вещи от първа необходимост. Баща и ги продаваше или заменяше, докато се движеха по обичайния маршрут.

През зимата обикновено се насочваха на юг и пътуваха към източния бряг, а през лятото поемаха на север. Понякога свиваха на север – там залезите бяха изключително живописни, или се насочваха на югозапад, следвайки криволиците на някое бълбукащо поточе. Зимно време, когато снегът правеше придвижването трудно и дори невъзможно, винаги се натъкваша на някой фермер или търговец, които се нуждаеха от допълнителна работна ръка. Тогава баща ѝ, ирландец по произход, се хващаше на работа за по няколко дни, за да изкара достатъчно за покриване на разходите им по престоя в съответното населено място.

В резултат на този чергарски живот до дванайсетгодишната си възраст Шеридан беше опитала всякакъв вид постели. Беше спала в купи сено, както и в пухените легла на странноприемници, пълни е весели жени, облечени с рокли с толкова дълбоки деколтета, че плътта им буквално преливаше над тях. Но независимо дали домакинята им беше фермерска съпруга, сериозна жена на свещеник или дама в ярка рокля от сатен, обточена с черни пухкави пера, те неминуемо се влюбваха до полуда в Патрик и майчински се грижеха за малката Шеридан. Очаровани от неустойимата му усмивка, от неизменната му любезност и желанието му да работи неуморно, за да се отплати за леглото и храната, дамите скоро

започваха да му сипват допълнителни порции, да приготвят любимите му десерти и да кърпят дрехите му.

Тяхното добро отношение не отминаваше и Шеридан и добродушно я подкачаха заради гъстата ѝ червеникава коса и се заливаха в смях, когато баща ѝ я наричаше „младото ми морковче“. Позволяваха ѝ да се покатерва на столче да им помага в миенето на чиниите, а когато момиченцето и бащата си тръгваха, винаги ѝ подаряваха по някое парче плат или нови игли, за да ушие рокля за любимата си кукла Аманда. Шеридан прегръщаше тези мили жени и ги уверяваше, че двете с Аманда са изключително благодарни за проявената към тях добрина, а дамите се усмихваха, защото знаеха, че момиченцето говори от сърце. Целуваха я за довиждане и ѝ прошепваха, че някой ден тя ще се превърне в истинска красавица, а Шеридан се смееше, защото не допускаше, че говорят сериозно.

Понякога хората, при които отсядаха, намекваха, че няма да с зле баща ѝ да се заеме с ухажването на някоя от техните дъщери или дъщерите на съседите. Устните на Патрик все така се усмихваха, но очите му помръкнаха, когато неизменно отвърщаше:

– Не, благодаря. Това би било случай на бигамия, тъй като майката на Шери е все още жива в сърцето ми.

Споменаването на майка ѝ беше единственото нещо, способно да помрачи погледа на баща ѝ. Майка ѝ и по-малкото ѝ братче бяха умрели от дифтерит и месеци след това татко ѝ се държеше като непознат човек – седеше мълчаливо край огъня в малката им къщица, пиеше уиски и нехаеше за житото, което прегаряше по нивите. Не говореше, не се бръснеше, почти не се хранеше и, изглежда, не го беше грижа дали магарето гладува или не. Шеридан, която по онова време беше шестгодишна и беше свикнала да помага на майка си, се опита да поеме домакинските задължения.

Бащата не обръщаше внимание на усилията на дъщеря си и не даваше пукната пара за нейната скръб и за трудностите, с които тя се сблъскваше. Един ден Шеридан едва не изгори ръката си в опита си да му приготви пържени яйца. Момиченцето стисна зъби, за да не заплаче от болка, взе дрехите за пране и последните остатъци от домашен сапун и се спусна към потока. Когато се надвеси над прозрачните води и натопи ризата на баща си в тях, пред очите ѝ се заредиха щастливи картини от миналото, когато майка ѝ и братчето ѝ Джейми все още бяха живи. Майка ѝ обичаше да пее. Беше научила Шеридан на много песни и двете пееха, докато работеха. Понякога майка ѝ спираше по средата на

някоя песен, вслушваше се в гласа на дъщеря си, а на лицето ѝ се изписваше гордост. Тя често прегръщаше дъщеря си и ѝ казваше:

– Гласът ти е много сладък и много специален – както си специална и самата ти.

Много често майка ѝ я молеше:

– Изпей ни нещо. Пей за нас, ангелчето ми...

Докато переше в реката и си припомняше всичко това, волята ѝ сякаш се прекърши, силите я напуснаха и тя вече не беше храбра и голяма. Притисна колене към гърдите си, зарови личице в престилката на майка си и зариде от скръб и отчаяние.

– Мамо, моля те, върни се! – хлипаше. – Липсваш ми. Джейми също ми липсва. Върни се, мамо! Върни се при мен и при татко. Моля те. Не мога да се справя сама. Не мога. Не мога... Не мога...

Внезапно над главата ѝ се разнесе гласът на баща ѝ – такъв, какъвто го помнеше от добрите стари времена, изпълнен с обич и загриженост. Патрик коленичи до дъщеричката си, взе я в прегръдките си и промълви с дрезгав глас:

– Аз също не мога да се справя сам, но се обзалагам, че двамата заедно ще успеем. – После избърса сълзите ѝ и добави: – Какво ще кажеш да тръгнем да пътуваме, само ти и аз? Всеки наш ден ще бъде приключение. Навремето много обичах приключенията. По време на едно от някогашните си пътешествия в Англия, в Шеруин Глен срещнах майка ти. Някога ще се върнем в Шеруин Глен, но не така, както двамата с майка ти тръгнахме преди години оттам. Този път ще се завърнем, но ще го направим със стил и финес.

Майка ѝ често ѝ беше разказвала с носталгия за живописното си родно селце в прекрасната английска провинция, за забавите, на които беше танцувала. Дори беше кръстила Шеридан на специалния сорт дъхави червени рози, цъфтящи в дома на енорийския свещеник.

Желанието на Патрик да се върне в Шеруин Глен се зароди след смъртта на съпругата му Шеридан не можеше да си обясни защо баща ѝ толкова силно желае отново да се завърне там, особено като се имаше предвид, че най-значимият и важен човек в селото, изглежда, беше самият дявол, криещ се зад името на ескуайър Фарадей. Ескуайър Фарадей властваше над всички и едва ли щеше да бъде добър съсед, когато баща ѝ се завърнеше и построеше къща точно в съседство с неговия дом. Защото баща ѝ твърдеше, че именно това смята да направи.

Шеридан знаеше, че баща ѝ и въпросният ескуайър Фарадей се запознали, когато Патрик доставял един отличен жребец от родната си

Ирландия за дъщерята на едрия земевладелец. Тъй като нямал никакви роднини в Ирландия, баща ѝ решил да остане при ескуайъра и да работи като коняр. Но едва когато навърши единайсет години. Шери разбра, че омразният коравосърдечен ескуайър Фарадей е не кой да е, а бащата на майка ѝ!

Винаги се беше чудила защо баща ѝ бе отвел жена си далеч от любимото ѝ село и защо двамата бяха взели само дрехите на гърба си и малко пари, както и един жребец, наречен Финиш. Очевидно майка ѝ държеше много на този жребец, след като беше платила доста, за да го отведе в Америка, и въпреки това съвсем скоро след пристигането им на чуждия континент го беше продала.

Родителите ѝ рядко говореха за напускането на Англия, но когато го правеха, на Шеридан ѝ се струваше, че всичко беше станало някак прибързано и фактът, че са далеч от родната земя, ги беше направил нещастни. Баща ѝ обаче нямаше желание да отговаря на въпросите ѝ, затова на нея не ѝ оставаше нищо друго, освен да чака, докато построят къщата в Шеруин Глен, където сама щеше да разбере онова, което я интересуваше. Баща ѝ очевидно смяташе да спечели парите, нужни за постигането на целта му чрез комар и игра на зарове. И двамата знаеха, че не му върви на карти и зарове, но той упорито продължаваше да вярва, че някой ден щастието ще му се усмихне.

– Всичко, от което се нуждая, скъпа, е само едно щастливо хвърляне или залагане на точното число. Едно време ми се случваше да печеля и сега чувствам, че този момент отново приближава.

Тъй като баща ѝ никога не лъжеше, тя вярваше на тези негови думи. Двамата продължиха да пътуват и да разговарят за навиците на мравките и за това велико творение, Вселената. За някои хора начинът им на живот изглеждаше странен. В началото и на самата Шеридан ѝ беше трудно да свикне, но скоро започна да ѝ харесва. Преди да напуснат малката си ферма, не предполагаше, че има и друг свят извън границите на онова миниатюрно късче земя, но се оказа, че светът е безкраен.

По време на пътуванията научаваше все нови и нови неща. Една чернокожа двойка – Мери и Йезекил – ѝ разказаха за далечно място, наречено Африка, и споделиха, че когато са живели там, имената им били други. Те я научиха на някакъв странен ритмичен напев, който не беше точно песен, но при нужда повдигаше духа ѝ и оправяше настроението ѝ.

Малко след като Мери и Йезекил поеха по пътя си, Шеридан и баща ѝ срещнаха белокош индианец. Лицето му беше обветрено и

сбръчкано като изсъхнал пергамент. Яздеше прекрасен кон на петна – за разлика от стария и изтощен ездач животното беше младо и пълно с енергия. След дълги увещания старецът завърза коня за фургона им и се настани при тях. Шеридан го попита за името му и индианецът отвърна, че се казва Спящото куче. Същата вечер, когато спряха и запалиха огън, той изпълни желанието на момиченцето и му изпя индианска песен, състояща се от гърлени звуци и пляскане с длани по коленете. Песента не приличаше на песен и Шеридан едва прикри усмивката си, за да не нарани чувствата на стареца, но въпреки това той сякаш прочете мислите ѝ, спря внезапно, присви очи и рязко рече:

– Сега ти ще пееш!

Тя беше свикнала да пее пред непознати – правеше го винаги когато седеше заедно с многобройните им спътници край пламтящия огън. И сега запя. Беше ирландска песен за някакъв младеж, оплакващ изгубената си любов. Когато стигна до онази част, в която момъкът плачеше за своята любима, от гърлото на Спящото куче се изтръгна странен звук, наподобяващ едновременно подсмърчане и смях. Един бърз поглед беше достатъчен на Шеридан да се увери, че подозренията ѝ са правилни и сега тя беше тази, която спря по средата на започнатия куплет.

– Плачат само жените – рече поучително индианецът и посочи с пръст към момичето.

– О! – възкликна объркано Шеридан. – Предполагам, че ирландците са... по-различни от останалите мъже. В песента се казва, че те плачат. Научила съм тази песен от татко ми, който е ирландец. – Тя погледна към баща си, търсейки подкрепата му, и неуверено добави: – Мъжете от онази древна страна плачат, нали, татко?

Патрик ѝ хвърли развеселен поглед и отвърна:

– Слушай, скъпа, ако ти кажа, че е така, какво ще си помисли господин Спящото куче? Че Ирландия е едно изключително тъжно място, пълно със страдащи младежи, които по цял ден проливат сълзи. Не смятам, че е много добре. Ако пък кажа, че не плачат, тогава ти ще решиш, че съм те излъгал и че това, за което се говори в песента, е измислица. Пак е зле. – Той ѝ намигна затворнически и завърши: – Какво ще стане, ако кажа, че не си запомнила правилно песента и че всъщност става въпрос за италианци, които плачат?

Последното изречение звучеше като от играта „Какво ще стане, ако...“, която двамата бяха измислили, за да се забавляват по време на пътуванията си. Целта на тази игра беше да се открие възможно най-доброто разрешение на даден проблем за съвсем кратко време. Шеридан

така се беше специализирала в намирането на решения, че баща ѝ с гордост признаваше колко усилия му коства, за да остане на равни позиции с нея.

И сега Шеридан леко повдигна вежди, замисли се за миг и през смях предложи своето решение:

– Мисля, че най-добре ще е да се престориш, че трябва да свършиш нещо много важно, което не търпи отлагане. Така ще избегнеш необходимостта да отговориш на въпроса ми. Защото каквото и да кажеш, в крайна сметка ще се озовеш в небрано лозе.

– Права си – засмя се Патрик и побърза да последва съвета ѝ, пожелавайки лека нощ на нея и на Спящото куче.

Индианецът не промени каменното изражение на лицето си при тази шеговита размяна на реплики, само хвърли продължителен изпитателен поглед на Шеридан, надигна се от мястото си и без да промълви нищо дума, изчезна в близката гора, за да прекара нощта там.

На следващата сутрин Спящото куче ѝ предложи да појзди коня му – една чест, която тя отдаде на скритото желание на стареца да се вози в далеч по-удобния фургон. През целия си живот не се беше качвала на друго освен на старата кранта, която теглеше фургона им, затова огледа буйния жребец със смесица от възторг и страх. Понечи да отхвърли предложението, но срещна предизвикателния поглед на индианеца. Отбеляза, че конят няма седло, но Спящото куче отвърна с чувство на превъзходство, че индианските жени яздят неоседлани коне и при това ги яхат по мъжки.

Впитият в нея немигащ поглед, както и увереността, че старецът долавя страха ѝ, накараха Шеридан да се реши на този риск. Не можеше да допусне Спящото куче да си състави лошо мнение както за нея, така и за всички ирландски деца. Тя пристъпи към индианеца и взе юздата от ръката му. Той не ѝ помогна да се качи на гърба на коня, затова Шеридан отведе животното до фургона, покатери се върху едно от колелата и след няколко неуспешни опита най-сетне успя да възседне жребеца.

В мига, в който се озова на гърба му, обаче ѝ се прииска никога да не го беше правила. Струваше ѝ се, че е ужасно нависоко, а земята е много, много далеч от нея. Същия този ден падна пет пъти от коня и през цялото време имаше чувството, че индианецът и дори конят му тайничко ѝ се присмиват. При шестия опит гневът ѝ беше толкова нараснал, че не се съдържа, сграбчи животното за ушите, изкрещя му на немски, че е дявол – беше научила тази дума от едни германци, пътуващи към Пенсилвания – и препусна. Бързо стигна до извода, че конете на

индианците очевидно се подчиняват по-охотно на грубите команди, отколкото на милите подканяния.

Вечерта се настани до огъня, отбягвайки погледа на стария индианец. Всеки момент очакваше той да ѝ се подиграе, че не умее да язди или пък да започне да я сравнява с опитните индиански момичета. За нейно голямо учудване Спящото куче не направи нищо такова. Той не откъсваше поглед от нея и накрая неочаквано я попита:

– Какво означава твое име?

– Какво означава името ми ли? – повтори замислено тя.

Старецът кимна и Шеридан обясни, че е кръстена на едно цвете, растящо в Англия – родината на майка ѝ, която се намира отвъд океана. От устата на Спящото куче се изтръгна недоволно ръмжене и за своя най-голяма изненада момичето се чу да пита:

– Как според теб би трябвало да ме кръстят?

– Ти не цвете – отвърна той, изучавайки луничавото ѝ лице и разрошената ѝ коса. – Ти огън. Пламъци. Огнена светлина.

– Какво? О! – Тя се засмя. – Искаш да кажеш, че косата ми прилича на огън заради цвета ѝ? Татко ми вика морковче. Морковът е оранжево растение – започна да обяснява тя. – Растение, както... както и царевицата. Ето защо ми вика морков.

– Бледолики не добри като индианци при даване на име – отсече старецът.

Шеридан се въздържа да отбележи, че да кръстиш някого на куче например, едва ли е по-добре от това да го кръстиш на растение.

– А как примерно би ме нарекъл един индианец? – полюбопитства тя.

– Огнена коса – заяви той. – Ако беше момче – Вечно мъдър.

– Какво? – Не можеше да повярва на ушите си.

– Ти вече мъдра. Мъдра, но не стара. Млада.

– О! Харесва ми да ме смятат за мъдра! – възкликна доволно тя и внезапно реши, че Спящото куче всъщност много ѝ допада. – Вечно мъдрата – повтори и щастливо погледна към баща си.

– Ти момиче – възрази индианецът. – Момичета не мъдри. Ти Огнена коса!

Но Шеридан реши, че така или иначе харесва този старец, и любезно рече:

– Огнена коса също е много хубаво име.

Спящото куче се усмихна с разбиране и сякаш се подмлади с десет години.

– Ти наистина си мъдра – рече с широка усмивка и кимна доволно на баща й. – Вечно мъдра.

В отговор той също кимна и Шеридан отново си рече, че животът е прекрасен и че независимо от външните различия между хората, в душите си те всъщност са почти еднакви. Всички обичаха да се смеят, да разговарят и да мечтаят... И да се преструват, че не се страхуват от нищо, че не изпитват болка и че мъката е просто моментно лошо настроение, което скоро ще бъде преодоляно. Както в крайна сметка наистина ставаше.

5

На следващата сутрин баща ѝ подхвърли колко много му харесва изкусно избродираният с мъниста колан на Спящото куче и индианецът призна, че го е правил сам. Сделката беше сключена за минути: старецът щеше да изработва колани и гривни, а Патрик – да ги продава. Шеридан получи разрешение от новия им партньор да прекръсти коня и тя му даде името Бързоногия. Яздеше го от сутрин до вечер. Беше преодоляла страха си и смело препускаше с развята от вятъра коса. Веднъж попита Спящото куче, дали вече язди като индианските момчета. Старецът я погледна така, сякаш подобна възможност беше абсурдна, после хвърли в тревата огризката от ябълката, която ядеше, и отвърна:

– Може ли Вечно мъдрата да вдигне тази огризка, яхнала бягаш кон?

– Не, разбира се – сконфузено отвърна Шеридан.

– Индиански момчета могат.

В следващите три дни тя упорито се упражняваше да стори това, както и много други опасни неща, които безпокояха баща ѝ и той час по час ѝ отправяше предупреждения. Спящото куче я поздравяваше за всеки неин успех с тържествено вдигане на ръка и с ново предизвикателство, което момичето рано или късно преодоляваше. Печалбите им наразнаха в резултат на прекрасните предмети, изработвани от индианеца, а храната им стана по-богата и разнообразна, тъй като Спящото куче беше отличен ловец. И ако някой намираше за странно триото, състоящо се от стар индианец, момиче, обуто в панталони от еленова кожа и способно да заема всевъзможни пози върху гърба на препускащ кон, и кроткия ирландец, отдаден страстно на хазарта, въпреки че вечно губеше, Шери просто не го забелязваше. Нещо повече, струваше ѝ се, че хората, който живеят в големите градове като Балтимор, Августа и Шарлот, водят странно съществуване. И не се притесняваше от факта, че баща ѝ все така не успява да събере достатъчно пари, за да осъществи мечтата си за собствена къща в Шеруин Глен.

Тя спомена за това пред Рафаел Бенавенте – симпатичен двайсетгодишен испанец със сини очи, който се беше присъединил към тях по пътя от Сейнт Августин към Савана.

– *Carra mia!* – възкликна през смях той. – Добре, че не си нетърпелива, защото баща ти е много лош играч. Сноши седях срещу него в

игралната зала на мадам Гертруд и трябва да ти кажа, че падна голямо лъгане.

– Баща ми никога не би излъгал! – запротестира Шери.

– Не казвам, че той е лъгал – увери я бързо Рафаел. – Но другите го правеха, а баща ти дори не се усети.

– Ти трябваше да... – Очите ѝ се спряха върху пистолета, окачен на колана му. Обзе я гняв при мисълта, че някой си е позволил да измъкне от баща ѝ парите, които изкарваха с толкова труд. – Трябваше да ги застреляш! Да! Да ги гръмнеш всички до един!

– Това не бих могъл да направя, querida – поклати глава младежът и на устните му отново се появи усмивка. – Защото аз бях един от онези, които лъжеха.

– Измамил си баща ми? – Възмущението ѝ беше огромно.

– Не, не! – Рафаел побърза да си придаде тъжно изражение. – Лъжа само когато е абсолютно наложително – например когато всички останали мамят – и лъжа само хората, които си позволяват да мамят мен.

По-късно Шери научи, че Рафаел бил прогонен от семейството си, което притежавало огромно имение в Мексико, заради „лошо държане“, както сам се беше изразил.

Шеридан, за която нейното малко семейство беше центърът на вселената, беше поразена от факта, че някои родители отблъскват децата си, както и от мисълта, че Рафаел трябва да е извършил нещо наистина ужасно, за да му наложат такова жестоко наказание. Когато внимателно подхвана темата пред баща си, той сложи ръка на рамото ѝ и ѝ обясни истинската причина, поради която младият им приятел беше изпаднал в немилост. Оказа се, че Рафаел бил силно увлечен по някаква дама, която за нещастие вече била омъжена. Шеридан прие това обяснение без коментар. Знаеше, че баща ѝ рядко бъркаше в преценките си за хората, а освен това ѝ се искаше да мисли само най-доброто за Рафаел. Беше едва на дванайсет години и ѝ се струваше, че Рафаел Бенавенте е най-красивият и очарователен мъж на земята, с изключение на баща ѝ, разбира се.

Раф ѝ разказваше прекрасни истории и я уверяваше, че един ден ще стане невероятно красива млада дама. Казваше, че очите ѝ приличат на сиви буреносни облаци и че Бог им е дал точно този цвят, защото най-добре подхожда на огнената ѝ коса. Преди да срещне Рафаел, Шеридан не се интересуваше от външния си вид, но сега се надяваше той да излезе прав, както и да остане достатъчно дълго с тях, за да стане свидетел на положителната промяна в малката си приятелка.

За разлика от повечето скитници, които се присъединяваха към тях

по време на пътуванията, Раф винаги имаше достатъчно пари. Няваше конкретна цел и му беше все едно къде ще отиде. Играеше хазарт много по-често от баща ѝ и пръскаше спечеленото с широка ръка.

Един ден, когато спряха фургона в покрайнините на Савана, щата Джорджия, младежът изчезна за четири дни и нощи. Появи се на петия ден, а от него се носеше дъх на парфюм и уиски. Шеридан заключи, че е бил при някоя „блудница“ – беше чула тази дума от един разговор между няколко омъжени жени, пътуващи с караваната си към Мисури. Въпреки че не знаеше какво точно представляват блудниците, беше останала с впечатление, че те са пропаднали жени, притежаващи някаква дяволска сила, с помощта на която „отклоняват почтените мъже от правия път“.

Та когато Раф се върна същия този ден, брадясал, а от него се излъчваше миризма на блудници, Шеридан прекара доста време в молитви за спасението на душата му, като едва се сдържаше да не заплаче от ужас. Скоро обаче страхът ѝ прерасна в ревност, примесена с гняв. Той се опита да подобри настроението ѝ, но Шери не се поддаде на ласкателствата му. Младежът сви рамене и се оттегли, давайки вид, че повече не го с грижа за нея, но на следващата вечер се появи с дяволита усмивка на красивото си лице и с китара в ръка. Престори се, че не забелязва Шеридан, настани се до огъня и засвири.

Шери беше чувала и други мъже да свирят на китара, но никой от тях не беше толкова добър като Раф. Струните трептяха под пръстите му и звуците караха сърцето ѝ да бие по-силно. Внезапно темпото се смени, мелодията стана невероятно тъжна. Китарата сякаш плачеше. Третата мелодия беше лека и закачлива. Раф погледна към Шеридан, намигна ѝ и започна да пее така, сякаш сам беше измислил текста специално за малката си приятелка. В песента се разказваше за един глупав мъж, който не ценял онова, което имал, нито жената, която го обичала, до мига, в който не загубил всичко. Преди Шери да се съвземе от вълнението при това изпълнение, Раф вече беше започнал друга песен, която момичето знаеше.

– Попей с мен, querida – мило каза той. Пеенето беше любимо занимание на всички скитници и особено на групата на Бромлейт, но тази нощ Шеридан почувства, че я обзема непознат до момента свян. Тя затвори очи и се опита да се съсредоточи върху музиката.

Когато песента свърши, се чуха бурни аплодисменти. Шери отвори очи и видя няколко непознати, дошли, привлечени от звънкия ѝ глас.

Тази беше първата от многото последвали нощи, в които тя пееше

заедно с Рафаел. Понякога, когато се окажеха в някой град или село, хората, които ги чуваха да пеят, изразяваха възхищението си, като им даваха храна или подаръци, дори и пари. Раф ѝ показваше как да свири на китарата, макар тя да нямаше неговия талант, и започна да ѝ дава уроци по испански. За кратко време момичето напредна много и скоро говореше испанския така добре, както и самия Рафаел. После се заеха с италианския, но и двамата не постигнаха особени успехи с този език. По молба на Шеридан, Раф държеше под око хората, с които баща ѝ играеше комар.

Единственият човек, който, изглежда, се дразнеше от присъствието на Рафаел, беше Спящото куче. Старият индианец не криеше неодобрението си към младия човек и почти не му говореше. Държеше се дистанцирано и с Шеридан и когато момичето спомена за това пред баща си, Патрик ѝ каза, че вероятно Спящото куче се чувства зле, тъй като тя вече не прекарва достатъчно време с него. След този разговор Шеридан отново се сближи с индианеца. Търсеше го за съвет и яздеше с него често, отколкото правеше това с Раф.

Всичко изглеждаше идеално... до мига, в който баща ѝ не взе решение да посетят сестрата на майка ѝ, която беше стара мома и живееше в Ричмънд, щата Вирджиния.

6

Шеридан гореше от нетърпение да види единствената си жива роднина, но когато се озова в малката задушна къща на леля си Корнелия, се почувства някак не на място.

Непрекъснато беше на тръни да не счупи някоя от крехките порцеланови фигурки или да не изцапа дантелените покривчици, които буквално бяха навсякъде. Въпреки че много внимаваше да не направи някоя пакост, чувството, че леля ѝ не я харесва особено, не я напускаше. Подозрението ѝ се затвърди, когато подслуша разговора между леля Корнелия и баща ѝ два дни след тяхното пристигане в Ричмънд. Момиченцето седеше кротко до един прозорец и гледаше навън към оживената улица, когато до слуха му достигнаха приглушени гласове откъм съседната стая.

Когато чу да споменават нейното име, тя тихо приближи до вратата и се заслуша. След минута установи, че подозренията ѝ са правилни. Леля Корнелия, която учеше момичетата от пансиона за благородни девици на правилата на доброто държание, съвсем не беше във възторг от Шеридан Бромлейт и четеше морал на Патрик заради пропуските във възпитанието на дъщеря му.

– Трябва да те бичуват заради начина, по който си отгледал това дете – кънтеше гневният глас на Корнелия. Бащата на Шери не търпеше подобен тон от никого, но сега неизвестно защо кротко мълчеше. – Тя не може да чете, не знае да пише, а когато я попитах дали знае наизуст молитвите си, ми отвърна, че не е свикнала дълго да стои на колене. После ме информира – цитирам – че „най-вероятно на Господ Бог му е писнало да слуша безкрайните молитви, четени от Библията, така както му е писнало да се занимава и с блудниците, отклоняващи свестните мъже от правия път“.

– Виж, Корнелия... – започна бащата, едва потискайки смеха си, което не остана незабелязано от Корнелия Фарадей.

– Да не си се опитал да ме умиловичиш с твоя фалшив чар, негодник такъв! – извика тя, изпадайки в състояние, за което Раф беше измислил определението „сатанинска ярост“. – Ти подлъга сестра ми да се омъжи за теб с празните си приказки за нов живот в Америка и я накара да прекоси половината свят! Няма да си простя, че тогава не се опитах да я спра. Нещо по-лошо – самата аз дойдох тук! Но този път няма

просто да седя и да те слушам и след като си превърнал единствената дъщеря на бедната ми сестра в някакво... някакво недоразумение! Това момиче, което приближава възрастта за женене, изобщо не се държи като жена. Дори не изглежда като жена. Много се съмнявам, че изобщо има някаква представа от какъв пол с всъщност! През живота си не е носила друго освен панталони и ботуши за езда, лицето и е почерняло като на дивак, да не говорим, че ругае като езичница! Маниерите ѝ са просто за окайване, позволява си прекалено много, отговаря. Косата ѝ не е сресвана от месеци! Заяви ми съвсем открито, без капчица свян, че точно сега нямала намерение да се омъжва, но че харесва някой си Рафаел Бенавенте, когото един ден щяла да попита дали иска да ѝ стане съпруг. Тази млада дама – използвам термина, макар изобщо да не е подходящ в случая с Шеридан – наистина смята да направи предложение за женитба на своя избраник, който не е нищо друго освен един испански нехранимайко. О, да! Пръскайки се от гордост, тя ми заяви, че любимият ѝ Рафаел знаел всичко, което било важно в този живот – включително как се лъже на карти! Готова съм да чуя какво ще кажеш в своя защита! – завърши предизвикателно леля Корнелия.

Шери притаи дъх. Очакваше баща ѝ да я защити пред тази омразна жена с кисела физиономия, която я беше засипала с въпроси още в деня на пристигането им и беше измамил доверието ѝ, използвайки искрените ѝ отговори срещу самата нея.

– Шери не ругае! – отвърна баща ѝ някак неуверено, но на момичето му се стори, че в тона му се прокрадва гняв.

– О, напротив! – отвърна леля ѝ. – Тази сутрин удари лакътя си и изруга *на два езика!* Чух я със собствените си уши!

– Така ли? – изненадано я погледна Патрик. – И как разбра какво точно е казала?

– Знам достатъчно латински, за да успея да си превода значението на израза „Dios mio!“ в някоя ругатня!

– Това означава Мили Боже – уведоми я той виновно и неуверено добави: – Очевидно е признасяла някоя от онези молитви, за които ти толкова се ядосваш, че не знае!

Шери се наведе още повече и погледна през ключалката. Баща ѝ беше зачервен – дали от срам или от гняв? Юмруците му бяха заплашително свити, но леля ѝ Корнелия стоеше пред него хладна и невъзмутима като каменна статуя.

– Тези твои думи само потвърждават колко малко знаеш ти както за молитвите, така и за собствената си дъщеря. Потръпвам от ужас, като си

представя с какви хора ся й позволявал да се среща и да общува, макар дори само фактът, че е била свидетел на комарджийски сцени, да е достатъчен, за да схване човек истинското състояние на нещата. Ами това, че онзи млад негодник Рафаел я е виждал неприлично облечена? Бог знае какви дяволски мисли са минавали през главата му, както и през главата на всички останали мъже, които са я виждали в подобен вид. Да не говорим пък за другия й любим приятел – онзи индианец, който спи с кучетата! Някакъв дивак, който...

Шери забеляза как баща й стисна зъби от гняв точно преди леля й да спомене за Спящото куче. Уплаши се, че той ще нанесе удар право в околото на леля Корнелия заради ужасните неща, които тази зловна стара мома разправяше. Но вместо това баща й каза:

– Откъде тези нечисти помисли, Корнелия? Станала си типична стара мома, от онези, които се правят на светици и наляво и надясно разправят, че мъжете са негодници, чиято единствена цел е да прелъстят всяка жена, докато истината е, че си бясна, загдето никой мъж не ти е обърнал внимание! Нещо повече – Шери може и да е почти на четиринайсет години, но е също толкова невзрачна и плоскогърда, колкото си и ти! Всъщност, Нели, момичето ми – завърши той, – съзирам в бедната Шери признаци, че ще се превърне в твое копие. А ако трябва да бъдем честни, дори и мъртвопиян мъж не би тръгнал да се занаса по теб, така че изобщо не се тревожа за безопасността на дъщеря ми.

За най-голямо разочарование на Шеридан леля й не изглеждаше зашегната от обидите, отправени й от Патрик. Корнелия вирна упорито брадичка, погледна зет си право в очите и ледено процеди:

– На времето изобщо не беше нужно да се напиваш, за да ме погледнеш. Или греша, Патрик?

Шери нямаше ни най-малка представа какво иска да каже леля й. В началото баща й очевидно също не я разбра, после изражението му внезапно стана гневно, а миг след това – изненадващо спокойно.

– Много добре, Корнелия – тихо рече той. – Говориш както подобава на по-голямата дъщеря на ескуайър Фарадей. Почти бях забравил каква беше едно време, но ти не си, нали? – Патрик огледа тясната бедна стаичка, поклати глава и мрачно се усмихна: – Нищо, че живееш в къща, която едва ли е по-голяма от някой килер в имението на баща ти. Нищо, че си изкарваш хляба, като преподаваш етикет на чуждите деца. Ти си оставаш все същата надменна и горда дъщеря на стария Фарадей.

– В такъв случай може би ще си спомниш и още нещо – отвърна жената с по-спокоен тон. – Майката на Шеридан беше единствената ми

сестра. Да ти кажа честно, Патрик, ако сестра ми беше жива да види тази... това посмешие... в което си превърнал Шеридан, тя щеше да изпадне в паника. Не – поправи се Корнелия, – щеше да умре от срам.

Шеридан замръзна от ужас. Майка ѝ щяла да се срамува от нея? Не беше възможно! Та тя толкова я обичаше! Представи си как майка ѝ сервира вечерята, чистата ѝ колосана престилка, косата ѝ, прибрана в стегнат кок ниско на тила... Майка ѝ, докато сресва дългата ѝ гъста коса... Майка ѝ, наведена над иглата, докато шиеше „специална рокля“ за любимата си дъщеричка от парчетата дантела и плат, попаднали случайно в ръцете ѝ...

Шеридан разпери ръце и се огледа критично. Носеше прашни и ожулени ботуши за езда, защото не искаше да си губи времето да завързва връзките на обувки. Кожените ѝ панталони бяха целите на петна, да не говорим колко изтънели бяха на някои места. Коланът, изработен специално за нея от Спящото куче, изпълняваше двойна функция едновременно придържаше панталона ѝ и държеше жакета ѝ затворен. Срамота!...

Тя неохотно се обърна към малкото огледало до умивалника на леля ѝ и пристъпи по-близо, за да огледа хубаво лицето и косата си. Отражението ѝ я накара да се отдръпне отвратена. Вдигна ръце и се опита да прокара пръсти през сплъстената си коса, но не успя. Притисна с длани стърчащите на всички страни кичури и отново се приближи към огледалото. Бавно отдръпна ръце и косата ѝ моментално щръкна встрани. Изобщо не приличаше на майка си. Не приличаше на нито една от жените, които някога беше виждала – факт, който не беше осъзнала до този момент.

Леля ѝ Корнелия беше казала, че Шери се е превърнала в посмешие. Сега, като се замислеше, хората наистина реагираха малко странно, когато я видеха – особено мъжете. Те се втренчаха някак особено в нея. Похотливо ли? Баща ѝ очевидно не беше забелязал, че през последната година гърдите на Шеридан бяха пораснали – чак я беше срам.

Леля ѝ Корнелия беше споменала, че изглеждаше като развратница. Развратница? Шеридан свъси вежди. Опита се да си спомни кога и в каква връзка беше чула да се използва тази дума. Развратница... Тази дума май имаше нещо общо с блудница... с уличница. „Развратна уличница“! Това беше! Но нима Шеридан беше такава?

В следващата минута леля ѝ каза нещо, което я накара да замръзне на мястото си. Корнелия предлагаше на зет си да остави момичето при нея. Тя щеше да осигури на Шери спокоен дом и подходящо

възпитание. Шеридан бързо отвори вратата и изкрещя:

– Не, татко, недей! Не ме оставяй тук, моля те! Ще почна да нося дамски обувки и ще се постарая да се справя с моята развратна коса, и каквото кажеш, само не ме оставяй тук!

– Моля те, скъпа! – беше всичко, което успя да каже той и тя почувства, че е загубила битката.

– Искам да съм с теб, и с Раф, и със Спящото куче! Вие сте моето семейство, нищо, че тя не мисли така!

Продължи да го повтаря чак до другата сутрин, когато баща ѝ се приготви за път.

– Ще се върна, преди да си се усетила – твърдо рече той. – Раф има няколко добри идеи. Ще спечелим цял куп пари и след година или най-много след две ще се върнем за теб. Дотогава ще си пораснала. Ще отидем в Шеруин Глен и ще си построим огромна къща точно както съм ти обещал, скъпа. Ще видиш!

– Не искам огромна къща – проплака момичето и погледна през прозореца към улицата, където беше Раф – тъжен и красив, а до него стоеше Спящото куче с непроницаемо изражение. – Просто искам да съм с теб, с Раф и със Спящото куче!

– Ще се върна да те взема, преди да си усетила, че ме няма – повтори баща ѝ, без да обръща внимание на сълзите ѝ и ѝ се усмихна с онази своя усмивка, която всички дами намираха за неустоима, после добави: – Помисли си само колко изненадан ще бъде Раф, когато се превърнеш в изискана млада дама, която е облечена в рокля и прави нещата, на които леля ти смята да те научи.

Преди Шеридан да успее да протестира, баща ѝ смъкна ръцете ѝ от врата си, сложи си шапката, направи стъпка назад и се обърна към Корнелия:

– Ще ти изпращам пари, за да ти помагам.

Тя само кимна надменно, но Патрик не се засегна.

– Кой знае – подхвърли той, – може дори да те вземем с нас, когато тръгнем обратно към Англия. Би ти харесало, нали, Нели – да живееш току под носа на ескуайър Фарадей, и то в къща, по-голяма от неговата, където ще те посещават безброй обожатели? Спомням си, че докато живееше при баща си, салонът беше препълнен с кандидати. Е, вярно, че никой от тях не беше достатъчно добър за теб, но кой знае, сега може и да се появят подходящите.

Шеридан едва се сдържаше да не зариде. Баща ѝ леко я притисна към гърдите си и тя прошепна в ухото му:

- Пиши ми.
- Ще ти пиша – обеща той.

Когато баща ѝ излезе, Шери се обърна към жената, която беше разрушила щастието ѝ и сега беше единствената ѝ останала близка. Лицето на леля ѝ беше безизразно. Сивите очи на момичето се наляха със сълзи, когато заяви:

– Аз... Иска ми се никога да не бяхме идвали тук! Иска ми се изобщо да не те бях виждала. Мразя те!

Вместо да я зашлеви през лицето, леля Корнелия я погледна право в очите и бавно изрече:

– Сигурна съм, че си откровена, Шеридан. И смея да твърдя, че преди всичко това да с приключило, ти ще ме намразиш още повече. Аз обаче изобщо не те мразя. Е, ще прием ли чай, преди да се заемем с обучението ти?

– Мразя да пия чай – уведоми я Шеридан, вирна упорито брадичка и с леден поглед прониза леля си. В този миг страшно много приличаше на Корнелия Фарадей, макар само леля ѝ да си даваше сметка за това.

– Не се опитвай да ме уплашиш с това свое изражение, дете. Овладеяла съм точно този поглед далеч преди ти да се родиш, така че съм бронирана срещу него. В Англия той би ти служил добре – там все пак щеше да си внучката на известния ескуайър Фарадей. За жалост сме в Америка, а и връзките ни с всемогъщия ескуайър така или иначе са прекъснати. Тук в най-добрия случай сме в класата на обеднялата интелигенция. Аз преподавам етикет на момичета, към чиито родители навремето щях да изпитвам единствено презрение, и съм щастлива, че изобщо имам работа. Благодаря на Създателя, че съм в състояние да поддържам тази удобна къща и да не поглеждам назад към миналото. Една Фарадей никога не се оплаква, запомни това. Не съжалявам за избора, който направих. Ако не друго, поне вече не съм играчка в ръцете на никого. Отдавна съм забравила какво е да се събудиш с мисълта за поредния слух, който витае около името ти. Живея спокойно и почтено.

Тя отстъпи назад и развеселено измери с поглед племенницата си.

– Скъпа моя, ако желаеш този израз на ледено високомерие, изписан в момента на лицето ти, да бъде максимално красноречив, ти препоръчвам мъничко, ама съвсем мъничко да сведеш очи към върха на носа си и след това да ме понижиш с поглед. Да, точно така! Аз лично така бих го направила.

Ако Шеридан не беше толкова наранена, със сигурност щеше да се

засмее. Възшност след време тя отново започна да се смее, а освен това научи латински и правилата за добро държание, задължителни за една млада дама. Леля ѝ беше неуморна учителка, твърдо решена да предаде на Шеридан всичко, което самата тя знаеше. Скоро момичето откри, че зад студенината и сдържаността на леля ѝ се крие дълбока загриженост и дори привързаност към дивата племенница. Шеридан беше добра ученичка. Тя установи, че ученето ѝ помага да преодолее досадата от еднообразния начин на живот, нямаш нищо общо с язденето на коне, свиренето на китара или волен смях под открито небе. Дори едва доловимата размяна на погледи с представител на противния пол се тълкуваше като проява на леко поведение и съответно беше забранено, а воденето на разговор с непознат се окачествяваше едва ли не като престъпление. Пеше се само в църквата и ако някой държеше на доброто си име, никога и по никакъв повод не би приел заплащане срещу това. Шеридан трябваше да се научи как да налива чай, като накланя чайника под точно определен ъгъл, да поставя вилицата и ножа на определеното място – неща, за които леля ѝ казваше:

– Да знаеш как да се държиш е най-ценното качество, а в твоя случай – единственото!

Шеридан разбра какво имаше предвид тя, когато стана на седемнайсет години. Облечена в скромна кафява рокля, с коса, стегната в кок ниско на тила, госпожица Шеридан Бромлейт беше представена на госпожа Адли Рейбърн, директорката на училището, в което работеше леля ѝ. Госпожа Рейбърн пристигна в малката къщичка по покана на Корнелия. За няколко секунди директорката изпитателно се взря в лицето и косата на Шеридан. Когато подобно нещо се случваше преди години, Шеридан Бромлейт или щеше да забие очи във върха на ботушите си, или щеше да смъкне шапката си ниско надолу, за да скрие лицето си, или просто щеше да попита какво толкова има за зяпане.

Но това беше една нова Шеридан – млада жена, напълно наясно с факта, че е финансово бреме за леля си. Беше твърдо решена да започне сама да изкарва хляба си, и то не само заради леля си, но и заради самата себе си. В големия град се ширеха бедността и порокът. Тя вече беше част от този град и по всичко личеше, че щеше да остане в него завинаги. В началото баща ѝ често ѝ пишеше, но преди две години писмата внезапно престанаха да пристигат. Шери беше сигурна, че той не я е забравил, а мисълта, че баща ѝ може би е мъртъв, беше непоносима. Тя нямаше друг избор, освен да намери начин да се грижи за себе си и да си дава сили, като непрекъснато си повтаряше, че това е само докато

баща ѝ и Раф дойдат да я вземат. Повтаряше си същото и в момента, в който госпожа Рейбърн отбелязваше:

– Чух много похвали по ваш адрес от леля ви, госпожице Бромлейт.

И Шеридан Бромлейт, която навремето просто би сложила ръце на кръста и би отвърнала, че не се сеща какви могат да са тези добри неща, сега протегна ръка към директорката и любезно рече:

– И аз за вас, госпожо Рейбърн.

Шеридан стоеше в каютата на „Утринна звезда“ и внезапно я осени мисълта, че в момента е изправена пред опасността да скъса завинаги с досегашния си начин на живот. Може би вече никога нямаше да види леля Корнелия, малките момиченца от училището и другите учителки, които всяка неделя идваха в дома на леля ѝ на чаша следобеден чай и сладки приказки... Нито Раф... Нито баща си...

Устата ѝ пресъхна, а по страните ѝ потекоха сълзи при мисълта за баща ѝ. Когато той най-сетне се появеше, нетърпелив да види дъщеря си и да ѝ обясни причината за дългото си мълчание, тя просто нямаше да е там... Никога нямаше да разбере какво се е случило с него.

Затвори очи и си представи баща си, Раф и Спящото куче, очакващи я в малкия салон на леля Корнелия. Сама беше навлякла това на главата, настоявайки да придружи Чариз при пътуването. Парите не бяха единствения ѝ мотив. Откакто беше започнала да чете онези романи, мечтата ѝ да види Англия, да изживее приключение, ставаше все по-силна и по-силна.

Е, приключението беше налице! Беше стигнала до една непозната, враждебна страна и се беше оказала беззащитна, хваната в капан, а благородието и куражът, с които така се гордееше, я бяха напуснали. Предстоеше ѝ да се срещне с един благородник, който според думите на Мег нямаше да се церемони с нея, щом му поднесе неприятната вест за изчезването на годеницата му.

Страхът я завладя. Тялото ѝ неконтролируемо се затресе. Чувстваше се слаба, беше на ръба на истерията и ѝ се виеше свят. Пръстите ѝ конвулсивно стиснаха облегалката на близкия стол. Шеридан отвори очи, пое дълбоко дъх, приглади опънатата си назад коса, взе наметалото си и окуражително се усмихна на обезумялата от ужас прислужничка.

– Време е да се срещна с онзи звяр – барона, и да се изправа лице в лице със съдбата си – опита се да се пошегува тя. – Стой тук. Мег. Ако не се върна за теб веднага, изчакай един-два часа, после се измъкни възможно най-незабелязано. Или по-добре остана на борда. Може

Преди да те срещна

никой да не те открие, а утре параходът се връща обратно. В случай, че баронът даде воля на яростта си, по-добре само едната от нас да бъде арестувана и хвърлена в затвора.

7

На палубата беше оживено и шумно. Носачите подготвиха товара за отпътуването на „Утринна звезда“ на следващия ден. Макарите проскърцаха под тежестта на закачените за тях денкове. Шери внимателно си проправяше път към мостика, а погледът ѝ търсеше сред насъбралото се множество човека, който най-много се доближаваше до представата ѝ за противен английски благородник – слаб, блед, надут мъжкар, способен на жестокост, облечен задължително в бричове е дължина до коленете и окичен със златни ланци, за да впечатли годеницата си. Очите ѝ се спряха върху високия мургав мъж. Той нетърпеливо потупваше е ръкавици по бедрото си и в главата ѝ като светкавица проблесна мисълта, че това е човекът, с когото трябва да се срещне. Въпреки че носеше тъмен панталон, а не бричове и по него нямаше и следа от златни украшения, той безспорно принадлежеше към класата на привилегированите. Челюстите му бяха решително стиснати, тялото му излъчваше сила и самоувереност. Очевидно я беше съзрял и сега намръщено наблюдаваше как тя се приближава към него. Страхът на Шери прерасна в дива паника. През последните два дни тя тайно се беше надявала, че ще успее да успокои бъдещия младоженец и да го убеди в невинността си, но този човек със свъсени тъмни вежди и недоволено изражение на лицето изглеждаше по-твърд и от гранит. В момента той очевидно се питаше къде, по дяволите, беше изчезнала годеницата му и защо Шеридан Бромлейт, а не Чариз Ланкастър беше тази, която вървеше към него. И сигурно беше ядосан.

Всъщност Стивън не изпитваше яд, нито раздражение. Беше удивен. Беше очаквал да види някое седемнайсет-осемнайсетгодишно девойче с къдрокоса главица и зачервени страни, цялото с къдрички и дантели, а не спокойна бледа млада дама с високи скули и огромни светли очи, засенчени от дълги извити мигли и разположени под тънки извити вежди. Не можеше да определи цвета на косата ѝ, скрита под качулката на кафявата семпла наметка. Когато протегна ръка към нея, си помисли, че Бърлтън трябва да е бил или луд, или съпък да опише подобна жена като „прекрасно малко създание“.

Видът ѝ изразяваше спокойствие, но Стивън почувства вътрешното ѝ напрежение. Младата жена сякаш усещаше, че нещо непоправимо се е случило, и графът реши, че най-правилната тактика в случая щеше да

бъде да съобщи новината директно, без заобикалки.

– Госпожице Ланкастър – започна той, след като набързо се представи. – Трябва да ви съобщя една извънредно неприятна новина. Лорд Бърлтън загина вчера при нещастен инцидент.

Тя изумено се втренчи в него.

– Загинал? Нима не е тук?

Стивън беше очаквал тя да се облее в сълзи или да изпадне в истерия, затова реакцията ѝ го поразя. Шеридан измъкна хладната си длан от неговата и замаяно рече:

– Колко тъжно. Моля ви, предайте моите съболезнования на семейството му.

Обърна се и тръгна обратно към палубата, очевидно изпаднала в пълен шок.

– Госпожице Ланкастър! – извика той след нея. Викът му беше заглушен от други викове – тревожно-предупредителни.

– Дръпнете се! Внимавайте!

Младият мъж забеляза опасността и се спусна след Шеридан, но закъсня – денкът, който товарачите повдигаха с макарата, се залюля, удари младата жена по тила и я запрати върху палубата. Стивън изкрещя на кочияша да се подготви за тръгване и взе Шери на ръце. От раната на главата и се процеждаше струйка кръв.

8

– Как е нашата пациентка днес? – попита доктор Уитиком, когато икономът го въведе в кабинета на графа. Въпреки бодрия си тон лекарят беше песимистично настроен по отношение на шансовете за възстановяване на младата жена.

Стивън Уестморланд седеше до камината, облегнал лакти на коленете си и отчаяно отпуснал глава.

– Няма никаква промяна – отвърна той и унило отвърна на погледа на лекаря. – Все още е неподвижна. Прислужниците продължават да й говорят, както наредихте. Дори аз самият се опитах да й говоря преди няколко минути, но тя не реагира. Изминаха три денонощия – рече графът, а в гласа му се прокрадна нетърпение. – Не можете ли да направите нещо?

Доктор Уитиком отмести поглед встрани. Стивън имаше нужда от почивка, но лекарят добре знаеше, че няма да успее да убеди младия граф в това.

– Тя е в Божиите ръце, не в моите – отвърна. – Но въпреки това ще отида да я прегледам.

– Голяма полза! – гневно избухна негово превъзходителство, но докторът не обърна внимание на този изблик. Заизкачва се по витото стълбище и когато се озова на площадката, сви вляво.

След известно време Хю Уитиком се върна в кабинета и завари младия мъж така, както го беше оставил.

– Очевидно от посещението ми все пак имаше някаква полза – сухо подхвърли лекарят, а лицето му изглеждаше прояснено. – А може би младата дама харесва моя глас повече от гласовете на прислужниците.

Стивън рязко вдигна глава, очите му се впиха в лицето на Уитиком.

– Дошла е в съзнание?

– В момента си почива – побърза да го уведоми лекарят, – но успя да се съвземе и дори размени няколко думи с мен. Вчера бих се заклел, че шансовете й да оцелее са равни на нула, но тя е млада и организъмът й е силен, така че има надежда. – Очите му се спряха върху измъченото лице на графа. – Изглеждате като самия дявол, милорд. Мислех да ви предложа двамата с вас да се качим до стаята й след обяда, ако допуснем, че ме поканите да остана за обяд, разбира се – подхвърли лукаво той от позициите си на дългогодишен семеен приятел, – но видът ви

може така да я уплаши, че тя отново да загуби съзнание. Трябва да посипите малко и да се избърснете преди това.

– Нямам нужда от сън – отвърна Стивън и се изправи.

Облекчението, което беше изпитал при добрата новина, го беше изпълнило с енергия. Приблужи се до сребърната табла с напитките, взе една кристална гарафа и наля бренди в две чаши. – Но срещу бръсненето не възразявам. – Вдигна своята чаша и рече: – Пия за вашите умения и за заслугата ви за нейното възстановяване!

– Заслугата не е моя – поправи го лекарят. – Това, което се случи, с истинско чудо.

– Тогава да прием за чудодейното изцеление – предложи Стивън и поднесе чашата към устните си, но отново се спря. Доктор Уитиком продължаваше да се колебае.

– Не съм казал, че пациентката ми е излекувана, Стивън. Само споменах, че е дошла в съзнание и че е в състояние да разговаря.

Графът долови нещо особено в тона на събеседника си и сините му очи пронизаха Хю Уитиком. Лекарят въздъхна и неохотно рече:

– Надявах се да проведем този разговор, след като си починете, но... Истината е, че дори и да се оправи физически – а все още не мога да заявя със стопроцентова сигурност, че това ще стане – има още един проблем.

– Какво, по дяволите, означава това?

– Тя е загубила паметта си, Стивън.

– Какво?

– Пациентката ми не си спомня нищо от предишния си живот – нито коя е, нито защо е пристигнала в Англия. Не може да ми каже дори името си.

9

Доктор Уитиком спря за миг, преди да влезе в стаята на пациентката си. Той понижи глас и за пореден път отправи предупреждения към Стивън:

– Последниците от наранявания в областта на главата са почти непредсказуеми. Не се тревожете, ако се окаже, че госпожицата не си спомня за моето по-ранно посещение днес. От друга страна, възможно е паметта ѝ да се е върнала. Вчера разговарях с мой колега, който е с по-богат опит в лечението на черепни травми, и двамата стигнахме до заключението, че ще е голяма грешка да ѝ дадем лауданум, независимо от това колко силни могат да станат болките. Лекарството ще потисне болката, но ще я приспи. В случая е по-добре дамата да остане будна, в съзнание и да бъде въвличана в разговори.

Стивън нетърпеливо кимна, но доктор Уитиком не беше свършил.

– Тази сутрин тя много се уплаши, когато установи, че нищо не си спомня, така че в никакъв случай не правете нещо, с което бихте могли да провокирате нервността ѝ. Когато влезем при нея, постарайте се да ѝ внушите чувство на спокойствие и сигурност. Както вече казах, нараняванията на главата са много опасни и непредсказуеми, а мисля, че и двамата не бихме искали да загубим контрол над ситуацията.

Доволен от изчерпателната си реч, Хю Уитиком натисна дръжката на бравата.

Шеридан усети присъствието на хора в затъмнената стая. През последните няколко часа се чувстваше като в мъгла – ту се събуждаше, ту се унасяше в дрямка, а съзнанието ѝ не се затормозяваше нито с грижи, нито със страх. Изпитваше само леко объркване. Беше ѝ удобно да се придържа към това благословено състояние, понеже то ѝ помагаше да стои далеч от неясните въпроси, които подсъзнателно я измъчваха.

– Госпожице Ланкастър?

Гласът беше приятен и ѝ звучеше познато, но същевременно настойчиво и твърдо.

– Госпожице Ланкастър?

Той ѝ говореше. Шеридан с мъка отвори очи и примигна, опитвайки се да фокусира размазаните пред погледа ѝ предмети и лица.

– Госпожице Ланкастър?

Ново примигване и пред нея се очертаха лицата на двама мъже. Единият беше сивокос, на средна възраст, с очила с телени рамки и тънки мустаци, а другият – млад, красив, неспокоен и очевидно обзет от тревога.

По-възрастният от двамата ѝ се усмихваше и ѝ говореше:

– Помните ли ме, госпожице Ланкастър?

Шеридан понечи да кимне, но лекото движение ѝ причини такава силна болка, че от очите ѝ бликнаха сълзи.

– Госпожице Ланкастър, помните ли ме? Знаете ли кой съм?

Този път Шеридан не направи никакво движение, само отвърна:

– Вие сте лекар. – Чувстваше устните си пресъхнали, но иначе говоренето не доведе до усилване на главоболието ѝ. – Къде съм?

– Вие сте в безопасност.

– Но къде се намирам? – настоя тя.

– В Англия. Пристигнахте от Америка.

Неизвестно по каква причина този отговор ѝ подежда потискащо, направи я неспокойна.

– Защо?

Двамата мъже бързо се спогледаха, после лекарят успокояващо рече:

– Много скоро ще си спомните. В момента е необходимо просто да запазите спокойствие.

– Аз... искам да зная! – настоя тя. Гласът ѝ беше дрезгав от напрежение.

– Много добре, детето ми – с готовност отвърна лекарят и я потупа по ръката. След кратко колебание на устните му се появи усмивка, сякаш се канеше да ѝ съобщи някаква щастлива вест. – Дошли сте тук, за да останете при годеника си.

Годеник. Значи беше сгодена... Явно за по-младия мъж, реши тя. Той изглеждаше твърде загрижен за нейното състояние. Загрижен и изтощен. Шеридан вдигна поглед към него и едва забележимо се усмихна. Забеляза, че той гледа смръщено към лекаря, който пък му отвърщаше с предупредително поклащане на главата си. Този факт я притесни, макар и да нямаше представа за причината. Не знаеше коя е, нито къде е била, нито как се е озовала тук, но чувстваше, че трябва да се извини за неудобството, което беше създала. Това правило сякаш беше дълбоко вкоренено в нея.

Шери изчака годеникът ѝ да погледне към нея и със слаб глас изрече:

– Съжалявам.

Той трепна, сякаш думите и го нараниха, и тя за пръв път чу плътния му глас:

– Не се извинявайте. Всичко ще бъде наред. Всичко, от което имате нужда в момента, е малко време и добра почивка.

Разговорът изчерпа силите ѝ. Шери уморено притвори очи и чу шум от отдалечаващи се стъпки. Мъжът се канеше да излезе от стаята.

– Почакайте... – с усилие промълви тя. Внезапно я обзе ужас при мисълта, че ще остане сама, че отново ще потъне в познатата тъмна мъгла, от която така трудно се беше измъкнала.

Шери отвори очи и ги впи в двамата мъже, после обърна умолителен поглед към годеника си. Той беше по-силен от двамата, по-млад, по-живен – можеше да задържи демоните настрана от нея, в случай че се върнеха да я измъчват.

– Останете. Моля ви. – Мъжът се поколеба и погледна въпросително към лекаря. Шеридан облиза напуканите си устни, пое дъх и вложи всичките си чувства в една-единствена дума: – Страх ме е.

Клепачите ѝ натежаха и очите ѝ се затвориха пряко волята ѝ, отделяйки я от света на живите. Паниката ѝ нарастваше, заплашваше да я смаже, караше я да се бори за всяка глътка въздух... Тогава чу, че някой премести тежко кресло и го разположи до леглото ѝ.

– Няма от какво да се страхувате – долетя до нея гласът на годеника ѝ.

Шеридан помръдна с ръка като дете, което отчаяно търси подкрепата на родителите си, които дори не си спомня. Мъжът покри дланта ѝ със своята и окуражително я стисна.

– Мразя... да се страхувам – раздвижи устни тя.

– Няма да ви изоставя. Обещавам.

Шеридан чувстваше топлината на ръката му, гласът му сякаш я галеше. Тя се отпусна и потъна в дълбок сън.

Сърцето на Стивън се сви от страх и от чувство за вина. Той наблюдаваше как сънят завладява девойката. Главата ѝ беше бинтована, лицето ѝ беше бяло като платно. Изглеждаше невероятно слаба и безпомощна в това огромно легло. Пухените завивки и възглавници сякаш я поглъщаха.

Беше се извинила, а всъщност той беше човекът, който беше виновен за всичко – не само за смъртта на годеника ѝ и за съкрушените ѝ мечти, но ѝ за сегашното ѝ състояние. Беше добре запознат с опасностите по доковете и въпреки това беше застанал на място, до което тя

можеше да стигне единствено ако мине под издигащите се нагоре товари. И беше толкова зает да следи реакцията ѝ при новината за смъртта на Бърлтън, че беше пропуснал да забележи летящия към нея денк. Ако тя не беше шокирана от онова, което Стивън миг преди това ѝ беше съобщил, може би щеше да успее да реагира и да се отдръпне навреме, за да избегне удара. Да, ако девойката умреше, вината за това щеше да бъде изцяло негова. Нямаше да го понесе. Смъртта на младия Бърлтън тежеше на съвестта му, измъчваше го ден и нощ и чувството на вина нямаше да го напусне до края на живота му.

Дишането на болната внезапно се ускори и Стивън тревожно се вгледа в нея. Отдъхна си едва когато се увери, че всичко е наред. Очите му се спряха върху дланта ѝ, доверчиво пъхната в неговата. Пръстите ѝ бяха дълги и изящни, но ноктите ѝ бяха ниско изрязани – това беше аристократична ръка, принадлежаща на скромна и възпитана млада дама с очевидна склонност към ред и практичност.

После спря очи върху лицето ѝ. Ако не беше обезумял от тревога и умора, щеше да се усмихне на контраста между ръцете и изражението на лицето ѝ. Пухкавите ѝ съблазнителни устни прогонваха всяка мисъл за благовъзпитаност, дългите ѝ извити мигли не отговаряха на разбирането му за практичност. Не си спомняше цвета на очите и косата ѝ, но скулите ѝ бяха деликатно очертани, кожата ѝ беше бяла и нежна, почти прозрачна. За сметка на това малката волева брадичка беше в пълен контраст с цялата женственост, излъчваща се от това лице – загатваше за силна воля и смелост. Тя не беше заплакала от болка и от страх. Беше казала, че мрази да се страхува, а това означаваше, че предпочита да се бори с неприятните емоции, вместо да им се остави да я завладеят.

Да, тя без съмнение притежаваше едновременно кураж и дълбока чувствителност. Спомни си как се беше опитала да се извини за неприятностите, които му причиняваше. Това беше забележителна комбинация, която рядко се срещаше, още по-малко пък – при такава млада жена.

„И е толкова уязвима“ – помисли си той. Шеридан се задъха в съня си и в гърлото му застина вик на ужас. Господи! Тя умираше!

– Недей! – дрезгаво промълви той. – Моля те, не умирай.

Когато Шеридан отново отвори очи, слънцето вече беше изгряло и лъчите му се процеждаха между зелените завеси на прозорците. Годеникът ѝ продължаваше да седи до леглото и ръката му все така стискаше нейната, но умората го беше надвила и той спеше дълбоко, отпуснал глава върху завивките. Беше си съблякъл сакото и разкопчал ризата си.

Лицето му беше съвсем близо до нейното. Тя леко помръдна глава и с облекчение установи, че болките са изчезнали. С любопитство започна да разглежда мъжа, за когото беше сгодена. Лицето и ръцете му бяха загорели – очевидно прекарваше много време на открито. Гъстата му тъмнокестенява коса беше късо подстригана, но разрошена и това заедно с черните мигли, хвърлящи сянка върху страните му, му придаваше момчешко излъчване. Брадата му беше леко набола, но не можеше да скрие решително изрязаната му челюст. Правите тъмни вежди бяха смръщени – очевидно онова, което мъжът сънуваше, не беше особено приятно. Ръцете и раменете му бяха силни и мъжествени, също като цялото му лице. Създаваше впечатление на твърд и безкомпромисен човек. И беше красив.

Господи, беше изключително красив!

Шери неохотно откъсна поглед от това прекрасно лице и се огледа наоколо. Очите ѝ се разшириха от изненада при лукса, който се разкри пред тях. Стените бяха покрити с ябълковозелена коприна, прозорците бяха закрити със завеси в същия бледозелен цвят. От същия плат беше изработен и балдахинът над леглото ѝ, закрепен със златисти въженца и панделки. Дори камината отсреща беше облицована с прекрасен зелен мрамор, а в краищата на полицата бяха поставени златни птици. В близост до камината имаше две зелени канапета, разположени едно срещу друго, а между тях стоеше ниска овална масичка.

Вниманието ѝ отново се насочи към тъмнокосата глава, отпусната до краката ѝ, и настроението ѝ се повиши. Очевидно беше голяма щастливка – годеникът ѝ беше не само поразително красив, но и много богат. Нещо повече, беше прекарал цялата нощ до леглото ѝ и дори и за миг не беше изпуснал ръката ѝ, следователно много я обичаше!

Стисна очи, опитвайки се да си спомни нещо от миналото, но нищо не изплува в съзнанието ѝ. Никоя жена не би могла да забрави как е била ухажвана и обичана от мъж като този, просто не беше възможно!

Щеше да се сети само след минутка, опита се да се убеди, както и да се пребори с обземащата я паника. Как би могло да прозвучи едно предложение за женитба?

„Ще ми окажете ли честта да станете моя жена, госпожице...?“ Госпожица коя? Коя?

Трябваше да запази спокойствие, да се концентрира върху нещо друго... Върху приятните неща, които годеникът ѝ вероятно беше казал. Пръстите ѝ конвулсивно стиснаха неговите, ноктите ѝ се впиха в дланта му, дишането ѝ се учести, но Шеридан дори не усети това, погълната от желанието да си спомни. Сигурно я беше ухаждал, без да прекрачва рамките на благоприличието, както се очакваше от всеки възпитан човек. Трябва да ѝ беше носил цветя и да ѝ беше казал, че е умна, очарователна и красива. Трябва наистина да беше такава, след като беше успяла да спечели сърцето на такъв невероятен мъж...

Опита се да си спомни лицето си. Нейното лице... Тя нямаше лице. **НЯМАШЕ ЛИЦЕ!**

Ужасът я завладя изцяло. Не можеше да си спомни собственото си име, нито дори собственото си лице!

Стивън усети как нещо силно стиска ръката му и понечи да се освободи от болезнената хватка, но не успя. Не беше спал три денонощия и сега дори най-лекото движение му костваше огромни усилия. Той с мъка отвори очи и видя в леглото някаква жена. Ситуацията не беше необичайна за него и затова в първия миг не се изненада, просто издърпа ръката си, за да може спокойно да продължи съня си. Но любезното отношение към противоположния пол му беше внушено от най-ранно детство, а и жената изглеждаше някак разстроена, затова той си наложи да прояви интерес към проблема, който очевидно я измъчваше в този момент.

– Какво има? – попита, а клепачите му се отпуснаха и отново започна да се унася.

– Не знам как изглеждам! – разтревожено отвърна тя. Стивън познаваше доста жени, които бяха вманиачени по отношение на своя външен вид, но тази тук минаваше всякакви граници. Дори не сметна, че е нужно да отвори очи и да я погледне, когато пръстите и отново се впиха в ръката му и тя нервно повтори:

– Как изглеждам?

– Очарователно – равно произнесе той. Цялото тяло го болеше, което се дължеше на факта, че дамата беше в леглото, а той – извън него. Тъкмо събираше сили да я помоли да се отдръпне малко и да му

направи място, когато дочу сподавен плач. Раздразнено се запитва какво ли е сторил, та я беше разстроил. Щеше да поръча на Уитън да купи някоя дрънкулка, за да я успокои – рубинена брошка или нещо от този род. В повечето случаи женските сълзи биваха продиктувани от желанието за притежаване на някоя скъпоценност. Дори и в състояние като това Стивън не забравяше подобни житейски истини.

Тихият плач на жената до него премина в неконтролируемо ридание. Тялото ѝ трепереше. Каквато и да беше причината за този изблик, сигурно беше сериозна – едва ли беше просто защото беше пропуснал да направи комплимент на дамата или пък не беше я завел на театър. Да, явно щеше да му излезе доста по-солено – едно диамантено колие например.

Тялото ѝ се разгърсваше от конвулсии.

И гривна, в добавка към колието...

Сънят го обсебваше, но думите, които жената не спираше да повтаря, му пречеха да заспи.

– Не знам как изглеждам... не знам... не знам!

Стивън отвори очи и я погледна. Беше извърнала глава настрани и беше закрила устата си с длан в опит да заглуши риданията си. Сълзите сякаш извираха изпод спуснатите ѝ клепачи и се плъзгаха по гладките ѝ страни. Тя плачеше сърцераздиращо, но иначе изглеждаше напълно нормална и облекчението му от този факт заглуши зародилото се у него чувство за вина.

– Бях заспал и не чух въпроса ти – бързо каза той. – Извинявай.

Тялото ѝ се напрегна при звука на неговия глас и Стивън забеляза как младата жена си наложи да възвърне самоконтрола си, преди да се обърне към него и да го погледне.

– Какво не е наред? – попита внимателно той, като се постара думите му да прозвучат нежно и успокоително.

Шеридан с мъка преглътна. Той все още изглеждаше изтощен, но по лицето му се беше изписало огромно облекчение. Беше се тревожил за нея в продължение на няколко дни и внезапно тя се почувства глупава и неблагодарна заради пролетите сълзи. В крайна сметка това не беше нищо сериозно, само временно състояние. Вярно, осъзнаването на факта, че не знае как изглежда, я беше изплашило, но все пак не беше болка за умиране! Водена от инстинктивното си желание да направи най-доброто, на което е способна, за да разреши тази трудна ситуация, тя пое дълбоко дъх и извинително се усмихна:

– Аз... Знам, че звучи абсурдно, но нямам представа как изглеждам

и това... – Млъкна. Не искаше да го разстройва с обяснения за това какъв ужас беше изпитала. – Това наистина е дреболия, но тъй като сте вече буден, не бихте ли могли да ми опишете лицето ми?

Стивън разбра, че тя се опитва да контролира страха си, както и че се притеснява да не го разтревожи, и жестът ѝ го поразя.

– Значи, да те опиша... – повтори, за да спечели малко време. Нямаше представа какъв цвят е косата ѝ и се страхуваше от някоя непредвидима реакция, ако ѝ дадеше огледало, за да се види сама, затова реши да го обърне на шега. – В момента очите ти са подпухнали и зачервени – започна и леко се усмихна, но в същото време хвърли изпитателен поглед към лицето ѝ, за да събере допълнително информация. – Но иначе са... много големи и... сиви – продължи някак изненадано.

Всъщност очите ѝ бяха поразителни, осъзна той. Светлосиви с тъмна ивица, очертаваща ириса, обрамчени с дълги тъмни мигли.

– Сиви? – разочаровано повтори Шеридан. – Не мисля, че това ми харесва.

– Сега, както са разплакани, приличат на разтопено сребро.

– Може би не изглеждат чак толкова зле в крайна сметка. Понататък?

– Лицето ти е бледо и мокро от сълзи, но въпреки това е много приятно.

Разкъсваше се между ужаса, сълзите и желанието да се засмее. За негова изненада и облекчение тя предпочете последното.

– Какъв цвят е косата ми?

– В момента косата ти е скрита под огромен бял... тюрбан – бързо отвърна той. – Както знаеш, носенето на тюрбани в леглото е последният вик на модата. – В нощта на инцидента беше мъгливо, освен това косата ѝ беше скрита под бонето, а после кръвта я беше напоила и направила тъмна. Миглите ѝ бяха тъмни, така че най-вероятно и косата ѝ имаше подобен цвят. – Косата ти е кестенява. Тъмнокестенява – добави уверено.

– Много време ви трябваше, докато решите.

Очите ѝ изпитателно го гледаха. В тях имаше изненада, но не и недоверие.

– Не съм много наблюдателен – измънка Стивън. – Особено за някои неща.

– Може ли да ми дадете огледало?

Той не беше сигурен, дали трябва да изпълни желанието ѝ. Тя можеше да се уплаши, ако не познаеше отражението си в огледалото, а

също и от обвитата в бинтове глава и кафявия белег, който прорязваше слепоочието ѝ. Освен това щеше да е по-добре и Уитиком да е тук, в случай, че се наложи да ѝ се даде някакво лекарство.

– Друг път – отвърна той. – Може би утре. Или когато махнем превръзките.

Шеридан почувства нежеланието му да ѝ даде огледало и тъй като и без това напрежението ѝ беше достатъчно голямо, реши да се върне на темата за тюрбаните:

– Предполагам, че тюрбаните са много практични. Спестяват на човек необходимостта да се занимава с гребени и четки.

– Правилно – кимна Стивън. Самообладанието ѝ беше възхитително. Беше толкова благодарен, че тя е в състояние да разговаря, и така трогнат от смелото ѝ държание, че му се стори съвсем естествено отново да хване ръката ѝ, да се усмихне на тези прекрасни сиви очи и нежно да запита:

– Много ли те боли? Как се чувстваш?

– Малко ме боли главата, иначе съм добре – призна Шеридан и също се усмихна. – Не е необходимо да се притеснявате. Не се чувствам толкова зле, колкото изглеждам.

Гласът ѝ беше нежен и приятен, а изражението на лицето ѝ – открито. Беше се притеснила за вида си, после храбро беше приела мисълта, че в момента не изглежда блестящо, а сега дори се шегуваше със състоянието си. Стивън си помисли, че прикритостта и преструвките са ѝ напълно чужди и че е изключителна както с проявените до този момент качества, така и с останалите, които все още оставаха непознати за него.

За нещастие този извод веднага доведе със себе си друг. Той се смръщи и бързо отдръпна ръката си. Това, което изпитваше към нея, не беше нормално, не беше правилно. Той не беше неин годеник, както тя си мислеше; той беше човекът, отговорен за смъртта на любимия ѝ. Приличието изискваше да се държи настрана от нея. Беше последният човек, който би могъл да си позволи да мисли за нея и да ѝ докосва по този интимен начин.

Стивън се надигна от креслото, разкърши схванатите си рамене и рече:

– Както и да е, ако трябва наистина да ти опиша как изглеждаш в този момент, ще трябва да те сравня с модерна мумия.

Шеридан тихо се засмя на шегата му, но си личеше, че е останала без сили.

– Ще изпратя прислужницата да ти донесе закуска. Обещай ми, че

ще хапнеш поне малко.

Тя кимна и Стивън тръгна към вратата.

– Благодаря – промълви момичето и той стреснато се обърна.

– За какво?

Очите ѝ срещнаха неговите – питащи, търсеци – и той се уплаши, че съвсем скоро те ще проникнат до дъното на грешната му душа.

На устните ѝ трепна признателна усмивка:

– Заради това, че цяла нощ стояхте при мен.

Благодарността ѝ го накара да се чувства дори още по-виновен, сякаш беше някакъв отвратителен негодник, загдето ѝ позволяваше да си го представя в ролята на галантен рицар, вместо да ѝ разкрие истинския си облик. Той наклони иронично глава, усмихна се дръзко и реши, че е настъпил подходящият момент да ѝ покаже другата страна на личността си.

– За пръв път ми се случва да получавам благодарности от красива жена заради това, че съм прекарал нощта с нея.

Шеридан изглеждаше по-скоро объркана, отколкото ужасена, но въпреки това графът почувства известно облекчение. Целта му не беше да я предизвика или шокира. Просто искаше да бъде откровен с нея и да не изневери на собственото си аз.

Докато вървеше към покоите си, Стивън изведнъж осъзна, че Чариз Ланкастър ще се възстанови напълно. Беше сигурен. Щеше да оцелее, което означаваше, че вече можеше да се свърже с баща ѝ и да го уведоми за инцидента, както и да го увери, че състоянието ѝ е задоволително. Първо трябваше да го открие, но с това можеха да се заемат Матю Бени и подчинените му.

Стивън вдигна поглед от писмото, което четеше, и кимна за поздрав на светлокосия млад мъж, който се приближаваше към него.

– Извинявам се, че се наложи да прекъсна ваканцията ти и да те повикам да дойдеш чак от Париж, но въпросът е спешен и много деликатен, така че налага твоето лично внимание – обясни той на Матю Бенит.

– Ще бъда щастлив да ви помогна, ваша светлост – без колебание отвърна адвокатът.

Графът му посочи едно кожено кресло, разположено срещу бюрото и Матю Бенит седна. Не беше засегнат, нито изненадан, че човекът, който го беше извикал спешно от Париж, сега го караше да чака, докато си прочете пощата. Поколения наред мъжете от семейство Бенит служеха като адвокати на благородните Уестморландови и той добре знаеше, че подобна чест заедно с огромното финансово покритие вървеше ръка за ръка със задължението да бъде на разположение във всеки един момент, в който граф Лангфорд имаше нужда от услугите му.

Въпреки че беше един от най-младите представители в семейната фирма, Матю познаваше в детайли делата на семейство Уестморланд, а преди няколко години братът на Стивън, херцогът на Клеймор, му беше възложил един наистина необичаен случай от лично естество. Тогава Матю почти беше загубил самоконтрола си и се беше почувствал дори засрамен от онова, което херцогът го беше накарал да направи, но сега беше по-улегнал и по-опитен, а също и убеден, че би могъл да се справи с каквато и да е „деликатна“ задача. Сега седеше и търпеливо очакваше да бъде посветен в детайлите на това спешно поръчение, готов да даде компетентен съвет било то за някой договор, било то за промяна в нечие завещание. А може би ставаше дума за нещо още по-лично – вероятно привездането на голяма сума пари или прехвърлянето на собственост на името на сегашната любовница на графа.

Стивън преустанови четенето на писмото, облегна се назад и разсеяно се загледа във фреските на високия таван. Мислите му прескачаха от писмото, което току-що беше чел, към сериозния проблем, свързан с Чариз Ланкастър.

Понечи да заговори, но в същия миг някакъв стар прислужник, в когото Стивън разпозна бившия иконом на покойния Бърлтън, внезапно отвори вратата, смутено се покашля и някак отчаяно рече:

– Госпожица Ланкастър настоява да стане от леглото си, милорд. Какво да ѝ предадем?

Стивън леко се усмихна при мисълта, че гостенката му вече е добре.

– Кажете ѝ, че нямам намерение да ѝ разрешавам да става още поне седмица и че следобед ще отида при нея.

По лицето на Матю Бенит се изписаха изненада, колебание и удивление, които не останаха незабелязани от Стивън и той побърза да пристъпи директно към проблема, за да прогони мислите, които очевидно изпълваха главата на верния му служител.

– Изглежда съм се сдобил с годеница – започна той.

– Моите най-сърдечни благопожелания! – възкликна адвокатът.

– Тя обаче не е моя годеница, а на Артър Бърлтън.

Матю замълча, търсейки най-подходящите думи за подобна ситуация. Накрая рече:

– В такъв случай, моля ви... да поднесете поздравите ми на въпросния джентълмен.

– Не мога. Бърлтън е мъртъв.

– Колко жалко.

– Аз го убих.

– Това вече е наистина лошо – изстреля Матю, преди да се усети. Законите, отнасящи се до дуелите, бяха наистина много строги, а пристъпването на годеницата на мъртвия в никакъв случай нямаше да бъде прието като смекчавашо вината обстоятелство. Умът на адвоката трескаво заработи. Трябваше да се предприеме най-добрата линия на защита. – Какво беше оръжието – пистолет или сабя?

– Карета.

– Моля?

– Прегазих го с каретата си.

– Не е толкова праволинейно, както с пистолет или сабя, но пък за сметка на това ще бъде по-лесно да ви защитим – разсеяно отбеляза адвокатът, твърде разтревожен, за да забележи странния поглед, който му хвърли графът. – Съдът лесно може да бъде убеден, че ако действително сте искали да го убие, сте щели да го предизвикате на дуел. Славата ви на отличен стрелец се носи навред. Тиъдър Китъринг би бил чудесен свидетел – беше непобедим, докато вие не го улучихте в рамото. Не, по-добре да го държим настрана от случая – господинът не пита особено добри чувства към вас. Но дори и без показанията на Китъринг ще ни бъде лесно да докажем, че всъщност не сте искали смъртта на Бърлтън и

че става въпрос просто за нещастен случай. – Доволен от желязната логика на разсъжденията си, Матю най-сетне срещна погледа на графа, когато той бавно и отчетливо произнесе:

– С риск да изглеждам невероятно тъп, мога ли все пак да попитам за какво, по дяволите, говориш?

– Извинете?

– Нима смяташ, че нарочно съм го прегазил?

– Да, с такова впечатление останах.

– Мога ли да те попитам каква причина бих имал да го правя?

– Предполагам, че би могло да бъде свързано с... хм... пряко свързано с младата дама, на която не ѝ е позволено да напуска спалнята ви.

– Разбира се, колко глупаво от моя страна! – засмя се дрезгаво Стивън. – До какъв друг извод би могъл да стигне човек? – Тонът му внезапно стана делови: – Миналата седмица тази млада дама – Чариз Ланкастър – пристигна в Англия от Америка. Била е сгодена за Бърлтън, за когото е щяла да се омъжи на следващия ден със специално разрешение. Тъй като аз съм отговорен за неговата смърт и поради липса на друг човек, който да ѝ съобщи печалната новина, реших да я посрещна и да я уведомя за случилото се. Говорех с нея, когато някакъв идиот изгуби контрол над макарата, повдигаща товарите, и един денк я удари по главата. Личната ѝ прислужница е единствената ѝ придружителка, а освен това госпожица Ланкастър е твърде отслабнала, за да си тръгне от Англия в близко време. Разчитам на теб да уведомиш семейството ѝ и да придружиш всеки, който би искал да я посети тук. Освен това искам да поставя делата на Бърлтън в ред. Най-малкото, което бих могъл да направя, е да се погрижа за това върху името му да не падне петно заради дългове, които не е успял да изплати поради преждевременната си смърт.

– Разбирам! – с облекчение възкликна Матю.

– Добре.

Адвокатът взе лист и перо и попита:

– Как се казват роднините на младата дама и къде живеят?

– Не зная.

– Вие... не знаете?

– Не.

– Може би ще трябва да попитаме въпросната госпожица? – предложи внимателно Матю.

– Бихме могли, но няма да научим много – сухо отвърна Стивън. Внезапно му дожаля за адвоката и добави: – Ударът в главата е довел до

загуба на паметта. Доктор Уитиком смята, че това е временно състояние. За съжаление, въпреки че здравето ѝ се подобрява, госпожица Ланкастър все така нищо не си спомня.

– Съжалявам да чуя това – искрено рече Матю и направи ново предложение: – Защо да не поговорим с прислужницата?

– Тя със сигурност би могла да ни помогне. Ако знаехме къде е. – Стивън развеселено наблюдаваше усилията на адвокатата да запази изражението на лицето си напълно безстрастно. – Само няколко минути след инцидента изпратих човек в каютата ѝ, но прислужницата беше изчезнала. Хората от персонала на парахода допускат, че може би е англичанка и най-вероятно се е прибрала у дома.

– Разбирам – кимна Матю. – Ще започнем издирванията си от парахода.

– Той отплава обратно само ден след произшествието.

– О! А къде са сандъците с багажа ѝ? Няма ли нещо, което да ни послужи за следа?

– Може и да е имало. За нещастие багажът ѝ е на парахода.

– Сигурен ли сте?

– Напълно. Единственото, за което мислех след произшествието, беше да ѝ осигурия първокласна медицинска помощ. На следващата сутрин изпратих хора да вземат багажа ѝ, но „Утринна звезда“ вече беше отплавал.

– Тогава ще се обърнем към параходната компания. Трябва да имат списъци с пътниците и товарите.

– Добре, започнете оттам – съгласи се Стивън, стана и Матю разбра, че разговорът е приключил.

– Бил съм в Америка само веднъж – подхвърли адвокатът – и нямам нищо против отново да я посетя.

– Съжалявам, че прекратих отпуската ти – повтори Стивън. – Има още една причина, която ме кара да действам спешно. Уитиком започва да се безпокои, че паметта ѝ може и да не се възстанови. Надявам се, че ако срещнем госпожица Ланкастър с хора, свързани с нейното минало, това може да ѝ помогне.

12

След срещата с адвоката Стивън отиде да я види, както беше обещал. Беше му станало навик да я посещава два пъти на ден и въпреки че всячески се стремеше срещите им да са кратки и полуофициални, усещаше, че ги очаква с нетърпение. Той почука на вратата на стаята ѝ. Не получи отговор. Поколеба се и пак почука. Отново никакъв отговор. Очевидно инструкциите му около нея винаги да се навърта някоя прислужница се пренебрегнаха или пък въпросната прислужница беше заспала. Гневът се надигна в него, но по-силна беше тревогата за гостенката му. Спомни си за желанието ѝ да напусне стаята. Ами ако беше решила да го направи въпреки забраната му и беше принадлежали от слабост, а около нея нямаше никой, който да ѝ помогне или да вдигне тревога?

Той рязко отвори вратата и се озова в стаята. Беше празна. Погледът му се спря върху идеално опънатата покривка на леглото. Очевидно онази малка идиотка не беше сметнала за нужно да се съобрази с нарежданията му! Обзе го силна ярост.

Някакъв тих звук го накара да се обърне. Стивън замръзна на мястото си от изненада.

– Не ви чух да влизате – рече „малката идиотка“ и притвори вратата на будоара. Стоеше пред него боса, облечена в твърде голяма роба. В ръката си държеше четка за коса, а около главата си беше омотала синя хавлиена кърпа. Изглежда, изобщо не изпитваше угризения на съвестта, че е нарушила инструкциите му.

Раздразнението му отстъпи място на огромно облекчение, после на искрено възхищение. Девойката беше смъкнала едно от златистите възета на балдахина и го беше използвала като колан, за да препаше бялата си роба. С тези боси нозе и небесносиня кърпа на главата напомняше на графа на босонога Мадона. Но за разлика от истинската мадона тази тук не се усмихваше свенливо, а изглеждаше обърквана, нещастна, като при това го гледеше обвинително. Не се наложи да чака дълго, за да разбере причината за настроението ѝ.

– Или сте изключително незаинтересован, или не сте добре със зрението, милорд – атакува го тя.

– Не съм сигурен, че разбирам за какво става въпрос – предпазливо отвърна той.

– Става въпрос за косата ми – нещастно рече Шеридан и посочи

към червеникавите кичури, подаващи се изпод хавлията.

Стивън си спомни, че косата ѝ беше изцапана с кръв и предположи, че дори и след като доктор Уитиком беше обработил и превързал раната на главата, тя отново е прокървила.

– Ще се отмие – увери я той.

– О, не мисля – отвърна иронично тя. – Вече пробвах.

– Не разбирам... – започна Стивън. Шеридан го прекъсна:

– Косата ми не е тъмнокестенява... – заяви тя, смъкна кърпата от главата си и сграбчи кичур коса, за да илюстрира нагледно проблема. – Погледнете тук. Тя е червена!

Шери беше изпълнена с негодувание, но Стивън не успя да реагира. Гледаше занемял гъстата огненочервена коса, спускаща се на вълни към кръста ѝ. Тя отпусна ръка и кичурът се плъзна между пръстите ѝ като разтопена лава.

– Господи! – пое дъх той.

– Толкова е... червена! – отчаяно повтори тя.

Внезапно Стивън осъзна, че истинският ѝ годеник не би стоял като пън, втрещен изненадано в нещо, което вече е виждал, и с усилие откъсна очи от зашеметяващата гледка.

– Червена? – повтори той, едва сдържайки се да не прихне. – Не харесваш цвета на косата си!

– Разбира се, че не го харесвам! Затова ли не пожелахте да ми кажете какъв е, когато ви питах?

Стивън кимна, възползвайки се от нейното обяснение, и очите му отново се върнаха към екзотичната коса – най-подходящата рамка за това изящно лице и порцеланова кожа.

Шеридан осъзна, че изражението, появило се на лицето му, няма нищо общо с отвращението, което тя очакваше да види. Годеникът ѝ я гледаше по-скоро... възхитено!

– Вие... харесвате ли я?

Да, Стивън харесваше косата ѝ. Харесваше всичко у нея.

– Разбира се – кимна той. – Нима подобен цвят на косите не се харесва в Америка?

Шеридан отвори уста да отговори и разбра, че всъщност не знае какво да каже.

– Не виждам как подобно нещо би могло да се харесва както в Америка, така и тук, в Англия.

– Защо мислиш така?

– Защото прислужницата, която ми помогна с миенето, призна след

много силно настояване от моя страна, че никога през живота си не е виждала подобна коса. Изглеждаше направо отвратена!

– И чие мнение има по-голямо значение за теб? – спокойно възрази Стивън.

– Е, след като поставяте въпроса по този начин... – започна тя, сгръна от топлата му усмивка. Той беше толкова мъжествено красив, че ѝ беше трудно да откъсне поглед от него. Все още ѝ беше трудно да повярва, че от всички жени беше избрал именно нея! Обожаваше да бъде в неговата компания, обичаше чувството му за хумор, нежността, с която я обгръщаше. Броеше с нетърпение часовете между посещенията му, които напоследък бяха много кратки и някак официални. Шери все още не знаеше нищо за себе си, за него, за връзката им в миналото. Копнееше да се измъкне от забравата, очакваше нейната капризна памет да се върне и да ѝ даде отговор на всички въпроси, които я измъчваха.

Разбираще настояванията на лорд Уестморланд да не затормозява съзнанието си, но вече се чувстваше добре, тялото ѝ се беше възстановило. Беше достатъчно силна, за да се надигне от леглото, да се изкъпе и да измие косата си, както и да се облече в тази широка роба. Това трябваше да покаже на годеника ѝ, че вече е достатъчно добре да задава въпроси и да изисква отговори. Краката ѝ леко трепереха, но Шеридан отдаваше това на залежаването, а може би и на нервността, която я обхващаше всеки път, когато той беше при нея.

Кимна към двете канапета пред камината.

– Имате ли нещо против да поседнем? Краката едва ме държат след продължителното време, прекарано на легло.

– Защо не спомена за това по-рано? – попита Стивън и отстъпи встрани, за да я пропусне пред себе си.

– Не бях сигурна, че ми е позволено.

Шеридан се отпусна на канапето, сви крака под себе си и внимателно оправи гънките на робата си. Стивън си помисли, че едно от нещата, които госпожица Ланкастър беше забравила, бе, че една добре възпитана дама никога не би поканила мъж, който не ѝ е съпруг, в личните си покои. Той обаче нямаше нищо против това.

– Защо каза, че не си сигурна дали ти е позволено да седнеш? – попита я той.

Тя засрамено отмести очи към камината, после отново срещна погледа на Стивън.

– От прислужницата Констанс разбрах, че сте граф. – Очите ѝ умолително го гледаха. Тя сякаш се надяваше той да отрече очевидното.

Наистина беше забележителна!

– И? – подкани я той, когато Шери млъкна.

– И че трябва да ви наричам милорд. – Той леко повдигна вежди и Шеридан призна: – Едно от нещата, които си спомням, е, че в присъствието на кралска особа никой няма право да седне, преди да са го поканили.

Стивън едва се съдържа да не прихне.

– Все пак аз не съм крал, а обикновен граф.

– Да, но не съм сигурна дали същият протокол не важи и за графовете.

– Не важи. Като говорим за прислужницата, къде е тя? Специално се разпоредих да не те оставят сама нито за минута.

– Отпратих я.

– Заради реакцията ѝ при вида на косата ти – предположи на глас той.

– Не. Тя беше при мен от ранни зори и изглеждаше много изморена. Стаята беше подредена, а аз няхах желание тя да ме къпе, сякаш съм малко дете.

Думите ѝ изненадаха Стивън, но той беше започнал да свиква с изненадите, които тя му поднасяше.

– Днес взех някои решения – прозвуча следващото ѝ изявление, изречено твърдо, с почти незабележим трепет в гласа.

– Така ли? – отвърна той и се усмихна. Тя не беше в състояние да взема решения, но Стивън не виждаше причина да изказва мнението си на глас.

– Да. Реших, че най-добрият начин да преодолее загубата на паметта си е да я приема просто като временно неудобство, което скоро ще отmine, и мисля, че ще е добре всички да го възприемат по този начин.

– Мисля, че идеята е чудесна.

– Искам да ви попитам за някои неща все пак.

– Какво искаш да знаеш?

– О, нищо особено. На колко години съм например? Какво е пълното ми име?

Стивън усети, че не може повече да се съпротивлява. Изпитваше желание да се засмее на прекрасното ѝ чувство за хумор, както и да я вземе в прегръдките си, да зарови пръсти в буйните ѝ коси и да покрие устните ѝ с целувки. Беше сладка, невероятно чаровна и както беше облечена в тази широка роба, препасана с въже на кръста – много по-съблезителна от всяка облечена или съблечена любовница, която беше

имал.

Допускаше, че за Бърлтън очакването на мига, в който би могъл да я има в леглото си, е било истинска агония. Нищо чудно, че беше насрочил сватбата за деня веднага след пристигането ѝ...

Чувството за вина и срам охладиха страстите му. В този миг годиникът ѝ, а не той, би трябвало да седи до нея и да се наслаждава на този толкова интимен момент. Бърлтън беше единственият, който имаше право да си представя как я разсъблича и отнася в леглото. Едва ли беше мислил за нещо друго, освен за това в очакване на парахода да пристигне и да я доведе при него.

Вместо това нейният млад любим лежеше в ковчег, а убиецът му се наслаждаваше на тази прекрасна вечер. Не, поправи се Стивън, изпълнен с отвращение към самия себе си, той не просто се наслаждаваше на компанията на младата жена, но и се поддаваше на похотливите си желания.

Това беше скверно! Беше ненормално! Ако му трябваше развлечение, би могъл да избира сред най-красивите жени в Европа: начетени или наивни, сериозни или духовити, разкрепостени или срамежливи, брюнетки, блондинки и червенкоси. Всички можеха да бъдат негови, стига да поискаше. Каква, за Бога, беше причината, поради която точно тази жена тук го привличаше неустойимо? Тихият ѝ глас го откъсна от мрачните му мисли.

– Каквото и да е то, едва ли му остава още дълго време да се радва на живота си – полушеговито подхвърли Шеридан.

– Моля? – Очите на Стивън с недоумение се спряха върху лицето ѝ.

– Говоря за онова, което наблюдавате с този убийствен поглед в продължение на повече от минута. Втренчен сте в нещо точно над лявото ми рамо. Само се надявам да има крака и да може да бяга бързо.

Той горчиво се усмихна:

– Бях се замислил. Извинявам се.

– О, не се извинявайте! – нервно се засмя тя. – Изпитвам огромно облекчение, че това страшно изражение върху лицето ви е в резултат на мислите ви за нещо друго, а не заради въпросите, които преди малко ви зададох.

– Страхувам се, че напълно съм забравил въпросите ти.

– На колко съм години? – подсказа му деликатно тя. Как е пълното ми име?

Въпреки нехайния ѝ тон Стивън усети, че очите ѝ зорки го наблюдават. Беше му трудно да се концентрира. Обзе го колебание.

Шеридан първа наруши мълчанието. Тя въздъхна и е престорено закачлив тон рече:

– Доктор Уитиком спомена, че заболяването, което имам, се нарича ам-не-зи-я и че не е заразно. Ще бъда страшно засегната, ако продължавате да се преструвате, че и вие страдате от тази болест само за да ме карате да се чувствам нормална. Е, да започнем ли с нещо по-леко? Имате ли нещо против да ми кажете вашето име? И на каква възраст сте? Не се притеснявайте, имате достатъчно време да обмислите внимателно отговорите си.

Стивън би се засмял, ако не изпитваше омраза към себе си.

– Аз съм на трийсет и три години и се казвам Стивън Дейвид Елиът Уестморланд – отвърна той.

– Това обяснява всичко! – прихна тя. – С толкова много имена с истинско чудо, че толкова бързо успяхте да си ги спомните!

Лека усмивка пробягна по устните му и графът с мъка си наложи да придаде каменно изражение на лицето си, когато изрече:

– Слушай, малка нахална негоднице! Ще ти бъда много благодарен, ако се отнасяш към мен с нужното уважение.

Тонът му не я стресна особено. Шеридан наклони глава настрана и с любопитство го изгледа:

– Защото сте граф ли?

– Не, защото съм по-голям от тебе.

Смехът ѝ беше толкова звънлив и заразителен, че Стивън изкриви лице в усилията си да остане сериозен.

– Е, след като вече установихме, че аз съм нахална, а вие сте по-голям от мен, бихме ли могли да предположим, също така, че сте и по-възрастен от мен? – Тя му хвърли невинен поглед изпод дългите си извити мигли.

Стивън кимна. Страхуваше се, че ако проговори, гласът му ще го издаде.

– Колко години е разликата помежду ни? – настоя Шеридан.

– Упорита малка женичка, значи! – възкликна той, обзет от възхищение пред способността ѝ майсторски да насочва разговора към въпросите, които я интересуваха. Сивите ѝ очи изведнъж станаха сериозни.

– Моля ви, кажете ми на колко съм години. Как ми е името? Или не знаете?

Да, той не знаеше, но, от друга страна, не си спомняше възрастта и имената на повечето от жените, преминали през леглото му. Като имаше предвид, че времето, което девойката беше прекарала с годеника си,

беше много малко, Стивън реши, че истината ще е съвсем на място.

– Всъщност не сме коментирали нито един от тези въпроси по време на нашите срещи.

– А какво е семейството ми?

– Баща ти е вдовец – отвърна младият мъж, спомняйки си малкото, което му беше казал икономът на Бърлгън. – Ти си неговото единствено дете.

Шеридан кимна и пак се усмихна:

– Как се срещнахме?

– Предполагам, че майка ти те е представила на баща ти малко след като си се родила.

Тя се засмя, защото предположи, че Стивън се шегува. Той смръщи вежди. Не беше очаквал подобни въпроси и не беше в състояние нито да им отговори, нито да ги заобиколи Каквото и да кажеше или направеше, щеше да се чувства като измамник.

– Имах предвид моето запознанство с вас.

– Ами по обичайния начин – любезно отвърна той.

– И той е?

– Представиха ни един на друг. – Стивън стана и се отдалечи към една лавица, на която стоеше кристална гарафа. Не можеше да понесе объркването и подозрението в тези сиви очи.

– Милорд?

Той хвърли поглед през рамо, докато си наливаше питие.

– Да?

– Много влюбени ли сме един в друг?

Част от брендито се изля върху златната табла под чашата. Проклинайки наум, Стивън си даде сметка, че каквото и да й каже сега, тя ще се почувства изиграна в мига, в който паметта ѝ се върне. Като се прибавеше и фактът, че той беше отговорен за смъртта на любимия ѝ, можеше да си представи с каква омраза ще се изпълни сърцето ѝ. Отмести чашата настрана, извърна се към младата жена и остана без избор, даде отговор, който без съмнение щеше да разруши всяко добро впечатление, което тя имаше за него.

– Тук е Англия, не Америка... – започна той.

– Да, зная. Доктор Уитиком вече ми го каза.

– Това тук е Англия – повтори Стивън. – В Англия хората от висшите класи се женят по много причини, повечето от които – практични. За разлика от някои американци ние нито очакваме, нито желаем да се влюбваме до полуда и предпочитаме да не обсъждаме тази

незначителна емоция, наречена любов. Оставяме това на селяните и на поетите.

Сякаш я зашлеви през лицето.

– Надявам се, че искреността ми не те разстройва – подхвърли той. Чувстваше се като пълен негодник. – Става късно, а ти имаш нужда от почивка.

Поклони се леко, показвайки ѝ, че разговорът е приключил, и зачака тя да стане. В мига, в който робата ѝ леко се разтвори, Стивън отмести очи встрани. Пръстите му вече бяха на бравата, когато Шеридан го повика:

– Милорд?

– Да? – рече той, без да се обръща.

– Все пак имате, нали?

– Какво?

– Сърце.

– Госпожице Ланкастър – започна Стивън, бесен на себе си.

– Казвам се... – Тя се поколеба. – Чариз. Бих искала да ме наричате така.

– Разбира се – кимна той, но в действителност нямаше намерение да го прави. – А сега, ако ме извиниш, трябва да вървя. Имам работа.

Шеридан изчака вратата да се затвори зад гърба му и се улови за рамката на леглото. Виеше ѝ се свят. Седна върху сатенената покривка, а сърцето ѝ биеше бързо от страх и немощ.

Каква жена беше, че да иска да се омъжи за човек, който разсъждаваше по този начин? И какъв беше той? Стомахът ѝ се сви при спомена за хладния блясък в очите му и за пренебрежението, с което беше говорил за любовта.

Какво ли я беше накарало да се свърже с мъж като този? Защо го беше направила? Горчивите мисли измъчваха Шеридан.

Но сякаш знаеше отговора – причината беше в начина, по който гоненикът ѝ я караше да се чувства, когато ѝ се усмихваше. За нещастие този път не ѝ се усмихна. Беше го отвратила с всичките си празни приказки за любов. Когато на другата сутрин дойде да я види, щеше да му се извини или просто щеше да забрави темата и да се постарее да бъде приятна и забавна събеседница.

Тя легна и придърпа завивката към брадичката си. Загледа се в балдахина над главата си. Гърлото ѝ конвулсивно се свиваше пред напирещите сълзи, но твърдо си заповяда да не плаче. Едва ли връзката им беше сериозно пострадала от тазвечерния разговор. В края на краищата

бяха сгодени! Той със сигурност щеше да забрави за малката ѝ грешка.
Утре всичко щеше да изглежда по-добре, повтори си тя.
Той щеше да дойде да я види и отново всичко щеше да бъде наред.

13

Три дни по-късно, докато Стивън диктуваше някакво писмо на личния си секретар, в кабинета му влезе доктор Уитиком. Не изглеждаше доволен.

– Бих искал да поговорим насаме, ако сте в състояние да ми отделите няколко минути – рече докторът и махна с ръка на лакея, който стоеше на прага и напразно се опитваше да съобщи за появата му.

Стивън предчувстваше онова, което лекарят се канеше да му каже, и с нежелание отпрати секретаря си, бутна настрана получената сутринта поща и се облегна назад.

– Ясно си спомням, че ви предупредих да спестявате всякакви неприятни изживявания на госпожица Ланкастър – започна Хю Уитиком. – Специалистът по проблемите на загубата на паметта, с когото се посъветвах във връзка е нашата пациентка, изрично го подчерта, а аз го обясних на вас. Спомняте ли си за нашия разговор по този въпрос?

– Да – отвърна Стивън.

– В такъв случай бихте ли ми обяснили защо три дни не сте я посетили? Споменах пред вас колко е важно да се отвлеча вниманието ѝ от всички неприятни мисли.

– Да, споменахте ми и аз се постарах да ѝ подсурия всичко, което би могло да достави удоволствие на една жена – от книги до гергефи и конци за бродирание.

– Но има едно специално нещо, което доставя удоволствие на всяка жена и което госпожица Ланкастър е в правото си да очаква от вас.

– И какво е то? – попита Стивън, макар добре да знаеше отговора.

– Не сте ѝ дали възможност да се срещне дори за минута със своя годеник!

– Аз не съм ѝ годеник!

– Не сте, но затова пък сте пряко отговорен за факта, че сега тя няма годеник. Изненадан съм, че сте забравили за това.

– Ще се престоря, че не съм забелязал обидата, имайки предвид, че разговарям с по-възрастен мъж, при това – дългогодишен семеен приятел – рече Стивън с леденостуден тон.

Доктор Уитиком си даде сметка, че не е избрал подходящата тактика, както и че си е позволил да отиде твърде далеч. Беше забравил, че безкомпромисният благородник, седнал зад бюрото, отдавна не е

малкото момче, което една нощ тайно се беше промъкнало в конюшните, за да поязди един нов жребец и после храбро беше сдържало сълзите си, докато Хю наместваше счупената му ръка и му четеше лекция върху безумието да се предизвиква съдбата.

– Прав сте – отстъпчиво отвърна лекарят. – Може ли да седна?

Събеседникът му прие извинението с кратко кимване.

– Разбира се.

– Ние, възрастните мъже сме склонни лесно да губим контрол – подхвърли с усмивка Хю и със задоволство забеляза, че Стивън също се усмихва. Опитвайки се да печели време, лекарят посегна към кутията с пури, сложена върху масичката до него. – От време на време силно ми се приисква да запаля някоя първокласна пура. Може ли?

– Разбира се.

Докато палеше пурата, Хю Уитиком търсеше най-добрия начин да убеди Стивън в необходимостта да се отнася възможно най-сериозно към положението на госпожица Ланкастър.

– Когато преди малко се качих на горния етаж, заварих пациентката си да се мята в леглото и да бълнува – започна той.

Стивън разтревожено отместе стола си и понечи да стане, но старият лекар вдигна успокояващо ръка и добави:

– Тя спеше, Стивън. И сънуваше. Но имаше лека треска – нарочно преувеличи докторът, за да се приближи още повече до целта. – Освен това ме уведомиха, че младата дама не се храни добре и че е много самотна, както и че копнее да намери отговор на множеството въпроси, които я вълнуват. Разговаря с всички – с прислужниците, с лакея, с всеки, който би могъл да й даде някаква информация за тази къща, за нея самата и за вас, нейния годеник.

– Аз не съм й годеник – упорито настоя Стивън. – Аз съм човекът, отговорен за смъртта на годеника й! Първо го убивам, после заемам мястото му. Цялата ситуация е гротескна!

– Не сте го убили – отвърна Хю, поразен от патологичното чувство за вина у Стивън. – Мъжът беше пиян и сам попадна под колелата на каретата. Беше нещастен случай. Подобни неща не са рядкост.

– Нямахте да го възприемате толкова спокойно, ако вие бяхте на мое място – отвърна разпалено графът. – Не бяхте вие този, който го измъкна изпод копитата на конете. Вратът му беше счупен, очите – изцъклени, а нещастникът се опитваше да си поеме дъх и да говори. Господи! Беше толкова млад! Опитваше се да ми каже, че му предстои да се жени. Ако бяхте свидетел на тази ужасна сцена, нямахте с лека ръка да ме

извините заради това, че съм го прегазил, а после съм се опитал да му отнема годеницата!

Хю търпеливо изчакваше Стивън да приключи с дълга та си тирада, за да подчертае, че Бърлтън всъщност е бил пияница и комарджия и че ако беше останал жив, госпожица Ланкастър едва ли би се сдобила с идеалния съпруг в негово лице. Последните думи на графа обаче му помогнаха да разбере защо Стивън странеше от младата дама.

Хю се облегна назад, стиснал пурата между зъбите си и развеселе-но се вгледа в младия граф.

– Значи така ви въздейства нашата пациентка, а?

– Точно така! – изстреля гневно младият мъж.

– Сега вече си обяснявам защо я отбягвате. – Хю присви очи срещу дима от пурата си, замисли се за момент, после продължи: – Всъщност нищо чудно, че я намирате неустойма. Аз самият смятам, че е невероят-но приятна и привлекателна.

– Отлично! – саркастично рече графът. – Тогава ѝ кажете, че точно вие сте Бърлтън, и после се оженете за нея, така всичко ще си дойде на мястото.

Хю внимателно отмести погледа си от лицето на Стивън, за да не се издаде, че е наясно с чувствата, които вълнуват графа. Старият доктор извади пурата от устата си и престори на погълнат от нея.

– Тази мисъл с извънредно интересна – отбеляза той. Дори бих казал, че разкрива доста неща.

– Какво имате предвид?

– Говоря за изявлението ви, че ако някой се ожени за госпожица Ланкастър, всичко ще си дойде на мястото. Чувствате се виновен за смъртта на Бърлтън и за загубата на паметта ѝ, а освен това тя физичес-ки ви привлича. Независимо от това – или може би именно поради това – сте категорично против да направите нещо толкова просто и необхо-димо от терапевтична гледна точка, а именно – да се преструвате на не-ин годеник. Прав ли съм?

– Да приемем, че да.

Хю доволно се засмя:

– Така значи. Ето целият пъзел, идеално сглобен. – Лекарят продъл-жи, без да дочака негово високоблагородие ядосано да поиска обясне-ние: – Госпожица Ланкастър е останала без годеник по нещастно стече-ние на обстоятелствата, заради произшествието, за което отговорност отчасти носите и вие. Ако се престорите, че именно вие сте нейният бъ-дещ съпруг и ако тя съвсем естествено се привърже силно към вас, би

могла да очаква – дори ще има право да очаква – в определен момент лъжата да се превърне в действителност. Като имам предвид отношението ви към нежния пол, което е накарало майка ви да престане да се надява, че изобщо някога ще ви види женен, госпожица Ланкастър няма никакви шансове да ви заведе до олтара. Но, от друга страна, за вас не е толкова лесно да я пренебрегнете така, както досега сте пренебрегвали всички други жени в живота си. Намирате я за привлекателна, желаете я физически и се страхувате, че при едно по-дълго познанство може да започнете да я смятате за неустоима. Иначе нямаше да се криете така в дома си, нито пък щяхте да я отбягвате, при положение че ви е ясно колко голяма нужда има тя от присъствието и вниманието ви. Ако не се страхувахте, щяхте да сте до нея. Толкова е просто! Но вие всъщност има от какво да се страхувате, нали. Стивън? За пръв път е налице реалната опасност да се простите с безгрижния си ергенски живот.

– Свършихте ли? – невъзмутимо запита Стивън.

– Да. Какво мислите за моя поглед върху ситуацията?

– Мисля, че това е най-впечатляващата комбинация от невероятни възможности и изкривена логика, която съм срещал през живота си.

– Ако е така, милорд, защо отказвате да й дадете успокояващото въздействие на вашето присъствие? – хитро се подсмихна доктор Уитиком.

– Не мога да ви отговоря в момента. За разлика от вас аз не съм престанал да анализирам всички свои притеснения.

– Тогава нека ви помогна, като ви посоча един допълнителен мотив за преодоляване на всяко ваше опасение, реално или въображаемо – твърдо рече Хю. – Чел съм много статии по проблемите, свързани със загубата на паметта и съм се консултирал с всички свои колеги, които имат някакъв опит с подобни случаи. Оказва се, че загуба на паметта може да настъпи не само вследствие травма на черепа, но и в резултат на силна тревога. Най-лошо е обаче, когато и двете причини са налице. Госпожица Ланкастър отчаяно се опитва да си спомни нещо от предишния си *живот* и когато не успее, това ще я направи още по-нервна, депресирана и дори – истерична. Колкото повече нараства нейната решителност на всяка цена да си върне паметта толкова по-малки стават шансовете й да го стори. – Лекарят със задоволство забеляза загрижеността на младия мъж – И обратно, ако се създадат условия тя да се чувства щастлива и защитена, вероятността паметта й да се върне, и то по-бързо, нараства. Ако приемем, че изобщо има изгледи това да се случи.

– Какво имате предвид с това „ако“?

– Точно това, което казах. Има случаи на необратима загуба на паметта. При един от тях бедният дявол е трябвало наново да се учи да говори, да чете и да се храни сам.

– Господи!

Доктор Уитиком убедително кимна и продължи:

– Ако все още продължавате да изпитвате съмнения относно съветите, които ви давам, обмислете и това, милорд: младата дама е наясно с факта, че не е прекарвала достатъчно време с годеника си, за да се опознаят – аз лично ѝ казах това. Съобщих ѝ също, че никога преди не е била в тази къща и в тази страна. Знаейки, че е сред непознати хора и на непознато място, притесненията ѝ, че не познава никого и нищо, изчезват. Това обаче няма да важи в случая, когато нейните близки пристигнат от Америка. Ако дотогава паметта ѝ не се е възвърнала и тя не ги познае, положението ѝ рязко ще се влоши – както физически, така и психически Е, какво сте готов да направите, за да я спасите от подобна нередостна съдба?

– Всичко – твърдо заяви Стивън.

– Знаех, че ще реагирате така, щом разберете какво е истинското състояние на нещата. Между другото, казах на госпожица Ланкастър, че не е необходимо повече да остава на легло. – Хю Уитиком извади часовника от джоба на жилетката си и се изправи. – Трябва да вървя. Получих бележка от прекрасната ви майка, с която ме уведомява, че ще пристигне в Лондон за Сезона, придружена от брат ви и снаха ви. С нетърпение очаквам да я видя.

– Аз също – разсеяно отвърна Стивън.

Лекарят вече беше излязъл, когато младият граф внезапно осъзна, че Уитиком има намерение да въвлече цялото му семейство в решаването на проблема на госпожица Ланкастър. Той нервно запрати писмата в чекмеджето на бюрото си. След седмица, когато близките му пристигнеха, към дома му щяха да завалят стотици покани за балове и всякакви други светски развлечения.

Заклучи чекмеджето и уморено се облегна назад. Ако отхвърлеше поканите, което много му се искаше да направи, това нямаше да разреши проблема. Приятелите и познатите му щяха да започнат да го посещават с намерението да разберат защо всъщност е дошъл в Лондон по време на Сезона, след като е имал намерение да се прави на отшелник.

Разбра, че единственият изход е да отведе госпожица Ланкастър в някое от провинциалните си имения. В най-отдалеченото. Това обаче означаваше, че ще трябва да поднесе извиненията си на снаха си и

майка си, по чието настояване беше дошъл в Лондон. Двете много мило го бяха помолили за това, тъй като не бяха го виждали от две години и той наистина им липсваше. Най-важната причина, която не бяха изтъкнали обаче, беше намерението им да му намерят съпруга, за предпочитане – Моника Фицуеъринг, чиято компания напоследък им беше станала изключително приятна.

В мига, в който Уитни и майка му научеха защо всъщност му се налага да се оттегли от Лондон, щяха да му простят, че проваля плановете им. Но и щяха да останат разочаровани.

Стивън реши да пристъпи към действие. Осъзнаваше важноста на предложението на Уитиком да поеме ролята на годеник на болната. Беше готов да се справи с потока от сълзи и упреци, който без съмнение щеше да се излее отгоре му. Почука на вратата и попита дали може да влезе.

Шеридан трепна. Когато чу гласа му, но не отмести поглед от вестника. Прислужницата се втурна да отвори.

– Моля, кажете на негово благородие, че съм неразположена и не мога да го приема – застигна я гласът на Шери.

Когато му съобщи, че госпожица Ланкастър не е добре, Стивън свъси вежди. Зачуди се колко ли се беше влошило състоянието ѝ в резултат на проявеното пренебрежение.

– Кажете ѝ, че съм идвал да я видя и че ще намина пак след около час.

Шеридан не изпита нито облекчение, нито удоволствие при мисълта, че той отново ще я потърси. Знаеше, че не може да разчита на него. Сутринта доктор Уитиком се беше разтревожил от състоянието, в което я беше намерил, и неговите притеснения ѝ подеждаха като предупредителен сигнал, дадох ѝ сила да се измъкне от отчаянието и апатията. Беше ѝ казал, че ако иска да се възстанови, трябва да се погрижи за себе си, да направи всичко по силите си да се съвземе физически и да намери занимание за ума си.

Старият лекар се беше впуснал в безкрайни обяснения за това, колко зает е господин графът с разрешаването на неотложни делови въпроси и със задълженията, произтичащи от високия му ранг. Шеридан знаеше, че всичко това са измислици, с които Уитиком се опитва да оправдае незаинтересоваността на годеника ѝ. Лекарят беше стигнал дотам, че дори беше изразил загриженост по отношение на младия граф, който „напоследък не бил на себе си“. За нещастие колкото повече старият човек се впускаше в ненужни обяснения, толкова повече Шеридан се убеждаваше, че годеникът ѝ се интересува от нея по-малко, отколкото от бизнеса и социалните си ангажменти! Нещо повече, подозираше, че той жестоко я наказва заради нахалството ѝ да повдигне пред него въпроса за чувствата им.

През последните няколко дни жестоко се беше укорявала, че

изобщо е подхванала тази тема. Но когато тази сутрин беше чула съветите на доктор Уитиком и беше зърнала разтревоженото му лице, чувството за вина и обида прераснаха в справедливо възмущение. Тя не беше сгодена за възрастния човек, но въпреки това той се тревожеше за нея, беше си направил труда да пропътува много километри, за да я види! И ако любовта беше несериозна, забранена емоция за начетените английски господа благородници, графът би могъл поне малко да се съобрази с факта, че Шеридан беше загубила паметта си!

Що се отнасяше до това да се омъжи за графа – за нея беше необяснимо каква лудост трябва да я беше обзела, та да я подтикне към вземането на подобно решение. Единственото положително качество, което той, изглежда, притежаваше, беше, че е невероятно красив, но това не беше достатъчна причина тя да свърже живота си с неговия. Беше решила твърдо да прецени внимателно фактите, след като паметта ѝ се върнеше. Ако не откриеше наистина разумна, основателна причина да се омъжи за графа, щеше да развали годежа и да му препоръча да си намери жена, чието отношение към любовта и брака е също толкова хладно и безразлично както неговото. Сигурно баща ѝ се беше заблудил, че от лорд Уестморланд ще излезе добър съпруг за единствената му дъщеря, и това го беше накарало да се съгласи да даде ръката ѝ на младия благородник. Ако беше действала под влияние на баща си, щеше да отиде при него и да му обясни защо разваля годежа. Не можеше да си представи лицето му, но в гърдите ѝ трепваше топло пламъче всеки път, когато се сетеше за баща си. Имаше усещането за някаква невъзвратима загуба, сякаш той силно ѝ липсваше. Със сигурност човек, който събуждаше подобни чувства у нея, не би я накарал насила да се омъжи за господин, когото тя изобщо не харесва!

Точно след час Стивън отново почука на вратата.

Шеридан погледна към часовника на камината и ядосано си рече, че ако не друго, графът поне беше точен. Това обаче ни най-малко не промени намеренията ѝ. Продължи да се рови из вестниците, пръснати върху бюрото до прозореца.

– Кажете на негова светлост, че в момента си почивам обърна се тя към прислужницата. Когато изрече тези думи, се почувства горда от себе си. Въпреки че не знаеше много за Чариз Ланкастър, поне нямаше съмнение, че не ѝ липсват смелост и упоритост.

Стивън отново изпита чувство за вина, примесено със силна тревога.

– Болна ли е? – попита той, когато прислужницата му предаде

думите на госпожицата.

Жената умолително погледна към Шеридан. Тя отрицателно поклати глава и прислужницата отвърна, че госпожицата е добре.

Час по-късно графът отново почука на вратата и този път го информира, че госпожица Ланкастър е в банята.

След час тревогата му се смени с раздразнение. На решителното му почукване отговориха, че „госпожицата спи“.

– Кажете на „госпожицата“, че ще се върна точно след час и че очаквам да я видя изкъпана, отпочинала и готова да слезе долу за вечеря! – изрече той с нетърпящ възражение тон. – Сядаме на масата точно в девет.

Когато въпросният час измина и Стивън отново застана пред вратата, Шеридан изпита огромно задоволство. Тя се усмихна и се потопи до шия в пълната с пяна мраморна вана.

– Кажете на негова светлост, че тази вечер предпочитам да се храня сама в стаята си.

Стивън отвори вратата още преди прислужницата да е привършила с предаването на важното съобщение. Той буквално влетя в стаята, избутвайки бедната жена встрани.

– Къде е тя? – процеди през зъби той.

– В... в банята, милорд – заекна прислужницата. Той се насочи натам, но забеляза ужасеното изражение на женицата и в последния момент смени посоката. Приблжи се до прозореца. Разпилените върху бюрото вестници привлякоха вниманието му.

– Госпожице Ланкастър! – извика гневно графът, при което прислужницата пребледня. – Ако до десет минути не слезете в трапезарията, ще се върна отново тук и насила ще ви завлека долу, независимо от вида, в който ще ви заваря! Ясен ли съм?

Малката негодница дори не благоволи да го удостои с отговор. Не можеше да повярва!

Забеляза изписан лист хартия върху бюрото. Вдигна листа, казвайки си, че в крайна сметка за бедния Бърлтън може би все пак беше по-добре, че е мъртъв, тъй като своенравната Чариз Ланкастър без съмнение щеше да превърне живота му в истински ад. Очите му се спряха върху листа и той разбра с какво се беше занимавала тя през последните няколко часа. С прецизен и изящен почерк върху листа бяха записани извадки от сутрешния брой на вестник „Поуст“. Това най-вероятно бяха факти, които тя някак си предусещаше, че е знаела преди, и които беше забравила по негова вина.

Джордж IV, крал на Англия, роден през 1762 година. Джордж III, баща на Джордж IV, починал преди две години. Наричан от народа „Джордж фермера“.

Кралят има слабост към жените, красивите дрехи и изтънчените вина.

След всяка група преписани факти Шеридан се беше опитвала да изброи подобни факти за самата себе си, но местата, където би трябвало да бъдат изписани отговорите, бяха празни. *„Родена съм на... Името на баща ми е... Имам слабост към...“*

Стивън отчаяно затвори очи. Тя не знаеше собственото си име, нито рождената си дата и името на баща си. И още по-лошо! Когато паметта ѝ се върнеше, щеше да ѝ се наложи да се изправи лице в лице с една голяма трагедия – смъртта на нейния годеник. И всичко това – заради Стивън, лорд Уестморланд!

Той остави листа обратно на бюрото. Хартията сякаш пареше пръстите му. Пое дълбоко дъх и понечи да си тръгне. Закле се, че никога вече няма да си позволи да загуби присъствие на духа пред нея, независимо от това, което тя казваше или правеше. Той нямаше право да изпитва гняв или раздражение, нито да допуска в сърцето си друго чувство освен на вина и отговорност.

Твърдо решен да направи всичко по силите си, за да поправи злото, което ѝ беше причинил със своето привидно безразличие, той пристъпи към вратата. Но тъй като не би могъл да започне да прилага добрите си намерения на практика, ако тя не слезеше долу, на излизане извика:

– Остават ви още осем минути. – Постара се гласът му да звучи любезно, но твърдо.

Чу как водата в банята се разплиска и кимна доволно. Знаеше, че не просто ще ѝ се извини за държанието си, но и ще ѝ даде приемливо обяснение за случилото се през последните дни. Вероятно в резултат на загубата на паметта си Чариз Ланкастър си беше изградила идеалистична представа за брака и любовта. Беше го попитала дали са „много влюбени един в друг“! Стивън се отвращаваше от самото значение на думата любов. В резултат на богатия си житейски опит беше разбрал, че много малко жени са способни да изпитат истинска любов, макар да се държаха и говореха така, сякаш това нежно чувство им беше необходимо като въздуха, който дишаха. Той инстинктивно се изпълваше с недоверие към всяка представителка на нежния пол, която говореше за любов.

Хелън споделяше неговите възгледи по този въпрос и това беше една от многото причини, поради които му беше приятно да бъде в нейната компания. Нещо повече, тя му беше вярна, а това не можеше да се каже за много от съпругите на неговите познати и приятели. Затова ѝ беше осигурил условия, които биха подходжали на една законна съпруга на благородник. Хелън беше умна и чувствена, знаеше правилата и не бъркаше любовта със секса.

Нито една жена, включително и онези, с които беше прекарвал достатъчно дълго време, за да плъзнат клюки, че е на крачка от обвързването, не си беше позволила да повдига пред него темата за любовта, още по-малко пък очакваха любовно признание от него.

Очевидно Чариз Ланкастър не беше нито толкова практична, нито толкова здравомислеща. Тя без съмнение очакваше от годеника си да се впуска в дълги любовни обяснения, но графът нямаше намерение да го прави.

Стивън влезе в трапезарията и отиде до масичката с питиетата. Наля си чаша шери. В следващите една-две минути трябваше да измисли най-достоверните обяснения за своето поведение в нощта на онзи злополучен разговор и в последвалите я дни. В началото мислеше, че няколко извинения и любезни фрази биха ѝ подействали успокояващо, но сега, когато вече беше наясно с някои черти от трудния ѝ характер, подозираше, че госпожица Ланкастър няма да се задоволи само с това.

15

Шеридан повдигна полите на дългата си бледолилава рокля и забързано пое по дългия коридор. Тъкмо когато си мислеше, че вече е близо до трапезарията, установи, че всъщност е излязла на някаква площадка, от която тръгваше мраморно стълбище.

Тя се спусна по стълбите, минавайки покрай множеството окачени от двете страни портрети. Най-вероятно това бяха шестнайсетте поколения предшественици на противния граф. Нямаше никаква представа как да го открие. Единственото, което знаеше със сигурност, бе, че наред с всички останали неприятни качества графът притежавани още едно – надменност. Беше й говорил така, сякаш тя бе негова лична собственост. Без съмнение нямаше да се посвени дори да й крещи пред слугите, ако не дай си Боже не изпълнеше нарежданията му. Беше готова на всичко, за да го лиши от подобно удоволствие. За нея беше необяснимо как е могла да приеме да се обвърже с този човек до края на дните си! Когато баща й пристигнеше, щеше да го помоли да развали годежа и незабавно да я отведе у дома!

Шеридан не харесваше графа и беше абсолютно сигурна, че няма да хареса и неговата майка. Прислужницата й беше казала, че роклята, с която в момента беше облечена, била на майката на негова светлост. Обземаше я отвращение, когато си представяше вдовица над средната възраст да се появява по балове или да приема посетители в подобна фриволна дреха – и като цвят, и като кройка. За Бога! Та на цялата предна част имаше едва няколко сребристи панделки, които придържаха дрехата затворена! Шери беше толкова ядосана, че дори не обърна внимание на великолепието, което я обграждаше.

Когато стигна до последното стъпало, пред нея се изпречи възрастен мъж в черен костюм и бяла риза. Човекът тъкмо отваряше някаква врата и питаше:

– Позвънихте ли, милорд?

Миг след това прислужникът се оттегли с поклон и затвори вратата зад себе си.

– Извинете... – започна Шеридан, но се заплете в дългите поли на роклята си, загуби равновесие и се облегна на стената.

Прислужникът се обърна, видя я и замръзна шокиран на мястото си.

– Аз съм добре – увери го Шеридан и повдигна полата. Понеже човекът продължаваше да я гледа втренчено, тя протегна ръка към него и обясни: – Доктор Уитиком каза, че вече съм достатъчно добре, за да мога да напускам стаята си. Ние с вас не сме се срещали, но аз съм Чариз... хм... Ланкастър.

Тя разтърси протегнатата към нея ръка и с любезна усмивка запита:

– А вие кой сте?

– Ходжкин – изхриптя прислужникът, сякаш някой го беше стиснал за гърлото. Изкашля се и вече по-ясно повтори: – Ходжкин.

– Радвам се да се запозная с вас, господин Ходжкин.

– Не, госпожице. Просто Ходжкин.

– Не мога да се обръщам към вас направо по име. Няма ла е възпитано от моя страна – търпеливо обясни Шеридан.

– Тук така е прието – отвърна той.

– Не се учудвам, че онзи високомерен звяр отказва правото на един по-възрастен човек да бъде наричан „господин“! – разпалено изрече момичето.

Лицето му отново се сгърчи и Ходжкин протегна шия, сякаш не му достигаше въздух.

– Нямам представа за кого говорите, госпожице.

– Говоря за... – Тя смръщи вежди, опитвайки се да си спомни безкрайната поредица от имена и титли на графа. Уестморланд! Точно така! – Говоря за Уестморланд! – извика, като нарочно не постави никаква титла пред името му. – Някой трябва да му хвърли един хубав пердах, за да се научи на елементарна вежливост.

Един лакей и една прислужница надникнаха любопитно от горната площадка. Стараеха се да не пропуснат и най-малката подробност.

Шеридан се усмихна на Ходжкин и спокойно продължи:

– Както знаете, никога не е късно да бъдем вкарани в правия път, ако се намери кой да ни посочи грешките. При първия удобен случай ще наемна на графа, че трябва да се обръща към човек на вашата възраст с любезното „господин Ходжкин“. Ще го посъветвам да се постави на ваше място и да си представи, че е толкова възрастен и...

Тя млъкна объркано по средата на изречението. Старецът беше изцъклил очи и изглеждаше така, сякаш всеки миг щеше да припадне. Дадде си сметка, че човечецът се ужасява при мисълта, че една евентуална намеса от нейна страна би могла да доведе до лишаването му от длъжност в палата на графа.

– Беше глупаво от моя страна, господин Ходжкин – виновно рече

Шеридан. – Обещавам, че и думичка няма и обеля по този въпрос.

Младата американка решително отвори вратата на трапезарията и с предизвикателен тон изрече:

– Позвънихте ли, милорд?

Стивън се извърна стреснато, удивен от думите, с които тя се обръщаше към него, и замръзна на място. Втренчи се в девойката, застанала войнствено пред него с високо вирната брадичка и мятащи мълни сиви очи, и едва се съдържа да не се засмее. Дрехата ѝ беше в пълен контраст с яростното ѝ изражение. Беше облякла светлолилав копринен пенъоар, който се свличаше от раменете ѝ. Пръстите ѝ придържаха предниците, за да не се разтворят, а под полите се забелязваха босите ѝ крака. Тициановата ѝ коса, все още влажна в краищата, се спускаше по гърба и гърдите ѝ. Приличаше на Венера, рисувана от Ботичели.

Бледият цвят на дрехата би трябвало да не подхожда на огнената ѝ коса, но кожата на Шеридан беше толкова светла, че цялостният ефект беше по-скоро драматичен, отколкото дразнещ. Всъщност гледката беше толкова ефектна, на Стивън му трябваше известно време да разбере, че тя не е сложила пенъоара на Хелън с цел да го предизвика и ядоса, а просто защото нямаше какво друго да облече, ще забравил, че багажът ѝ бе останал на парахода. Коприненият пенъоар на любовницата му с положителност беше за предпочитане пред онази грозна кафява пелерина, която госпожица Ланкастър носеше, когато я видя за пръв път. Прислугата със сигурност нямаше да възприеме освободените възгледи на господаря по отношение на облеклото, каза си той. Още на другата сутрин щеше да се погрижи а гардероба на своята „годеница“.

Лицето и непрекъснато променяше изражението си и Стивън се удиви на способността ѝ да изразява толкова много неща, без да се движи или говори. Тя беше олицетворение на самата невинност. Представи си тези огнени къдри, плъзгащи се по голата ѝ гърд, и веднага направи всичко по силите си, за да се освободи от видението. В същия миг Шеридан заговори:

– Приключихте ли с огледа?

– Аз всъщност ти се любувах.

Шери предварително беше подготвена за не особено приятна сцена, дори я очакваше с някакво странно нетърпение, а ето, че в рамките на една минута понасяше две поражения: първо, сладостно потръпна, когато дръзките му сини очи се впиха в нея, а сега този неочакван комплимент... наложи се да си напомни, че графът е студенокръвно жестоко същество, за което тя никога нямаше да се омъжи, независимо от

начина, по който я гледаше, или сладките думи, с които я обсипваше.

– Предполагам, че има особено важна причина да ме удостоите с вашето височайше внимание, ваша светлост – иронично изрече тя.

За нейно учудване графът не се ядоса; по-скоро изглеждаше така, сякаш се забавлява.

– Има няколко причини, ако трябва да бъдем точни – отвърна с поклон той.

– И какви са те? – попита с леден тон Шеридан.

– Първата е, че исках да ти се извиня.

– Наистина ли? – сви рамене девойката. – За какво?

Стивън не успя да прикрие усмивката си. Това момиче наистина можеше да се похвали с невероятен дух. И с невероятна гордост. Не познаваше мъж, да не говорим пък за жена, които биха се осмелили да влязат в подобна словесна битка с него.

– Заради внезапното прекъсване на нашия разговор онази вечер и за това, че в продължение на няколко дни не дойдох да те видя.

– Приемам извинението ви. Сега мога ли да си вървя?

– Не! – спря я Стивън и му се прииска тя да не е толкова смела. – Необходимо е... Не, искам... да обясня защо се държах така.

– За мен ще е удоволствие да ви видя как се опитвате – саркастично го изгледа Шеридан.

Смелостта беше прекрасно качество за мъж, но у жена си беше истинско божие наказание, реши той.

– Наистина се опитвам – подчерта последната дума графът.

Самообладанието му беше леко разклатено, от което на Шеридан ѝ стана по-добре.

– Продължавайте – окуражи го тя. – Слушам ви.

– Ще седнеш ли?

– Може и да седна. Зависи от онова, което имате да ми казвате.

Стивън склочи вежди и присви очи, но успя да овладее гласа си и спокойно започна:

– Онази вечер ти стана ясно, че аз... Че между нас нещата не са... Онова, което ти очакваш от един истински годеник...

Шеридан леко наклони глава настрани, заслушана без никакъв интерес в думите му.

– Има обяснение за това – продължи той, обезсърчен от липсата на реакция. Реши да ѝ представи единственото логично обяснение, което можа да измисли: – Когато за последен път се видяхме, двамата се скарахме. Докато ти беше на легло, изобщо не се сещах за нашата кавга, но

когато видях, че си почти оздравяла, неприятните спомени се върнаха. По тази причина може да съм ти се сторил...

– Хладен и безразличен? – подсказа му тя с повече болка, отколкото ярост в гласа.

– Точно така – кимна Стивън.

Тя седна и графът си отдъхна, решил, че повече няма да му се налага да извърта и лъже. Тя обаче попита:

– За какво се бяхме скарали?

Беше наивно от негова страна да повярва, че червенокосата американка с непредсказуем нрав и пълно презрение към благородническите титли ще приеме извинението му и възпитано ще смени темата, вместо да се зарови възможно най-дълбоко в нея.

– Карахме се заради твоя характер.

Сивите очи объркано срещнаха неговите:

– Заради моя характер ли? И какво му е на моя характер?

– Струваше ми се, че е... свадлив.

– Разбирам.

Шеридан сведе поглед към отпуснатите в скута ѝ длани и колебливо попита:

– Опърничавя жена ли съм?

Стивън почувства, че го обзема особена нежност пред гледката на тази наведена глава и отчаяно отпуснати рамене.

– Не бих казал – отвърна той.

– Забелязах, че през последните няколко дни настроенията ми много често... се сменяха – призна кротко Шеридан.

– Напълно разбираемо е при подобни обстоятелства.

Девојката вдигна глава и потърси очите му, сякаш се опитваше да постави на преценка мнението си за него.

– Ще ми кажете ли за какво точно се карахме, когато за последен път сме били заедно?

Стивън се чувства като хванат в капан. За да спечели време, се обърна към таблата, на която стояха наредени кристални гарафи с питиета, и посегна към бутилката с шери.

– Бях си въобразил, че обръщаш прекалено голямо внимание на друг мъж – отвърна той и мислено се поздрави за точното попадение – Ревнувах.

Ревността беше непознато за него чувство, но жените неизбежно изпитваха удоволствие да чуват, че са станали обект на мъжка ревност. Стивън хвърли бърз поглед през рамо и със задоволство установи, че

поне в това отношение Чариз Ланкастър не се различаваше от своите посестрими. Изглеждаше поласкана. Графът прикри усмивката си и наля малко шери в една чаша. Обърна се да ѝ подаде питието. Девојката отново беше свела глава и впила поглед в ръцете си.

– Шери? – попита той.

– Да? – Шеридан рязко вдигна глава, а в сърцето ѝ трепна странно задоволство.

Стивън ѝ подаде чашата, но Шеридан не я пое. Не отместваше поглед от младия мъж, сякаш очакваше нещо от него.

– Може би искаш да ти наляя вино? – попита я той.

– Не, благодаря.

Той сложи чашата на масата:

– Помислих, че каза „да“.

Девојката поклати глава:

– Аз пък си помислих, че се обръщате към мен и... Шери! – възкликна внезапно и със светнало от радост лице скочи от мястото си. – Помислих, че аз съм Шери! Аз съм Шери! Искам да кажа, така трябва да са ме наричали...

– Разбирам – кимна Стивън и изпита невероятно облекчение. Дватамата стояха на крачка един от друг и се усмихваха, споделяйки мига на триумфа, който ги сближаваше и насочваше мислите им в една посока. Стивън внезапно разбра защо Бърлтън е бил „лудо влюбен“ в това момиче, както твърдеше икономът на убития. А Шери гледаше усмихнатите му сини очи, излъчващи очарование и топлина, и разбра защо се беше обрела ма този мъж. Някакви странни фрази започнаха да изскачат от дълбините на съзнанието ѝ...

„Баронът взе ръката ѝ, притисна я към устните си и развълнувано промълви: «Вие сте любовта на живота ми!»“ „Принцът я взе в силната си прегръдка и я притисна към сърцето си: «И сто кралства да имах, щях да ги заменя за теб, моя любов. Бях нищо, преди да те срещна...”“

„Графът беше толкова покорен от невероятната ѝ красота, че не се стърпя и я целуна: «Простете ми, но не мога да ви устоя! Обожава ви!»“

Шери гледаше очаквателно към Стивън и той осъзна, че не би могъл да се съпротивява на желанието си да ѝ отговори. Повдигна лицето ѝ нагоре и докосна устните ѝ. Усети как дъхът ѝ замира и как тялото ѝ се напряга. Той се отдръпна и се вгледа в озадаченото изражение на лицето ѝ. Мина цяла вечност, докато Шеридан отвори очи. В погледа ѝ се

четеше очакване и в известна степен – разочарование.

– Нещо не е ли наред? – попита Стивън.

– Не, съвсем не – любезно отвърна тя, но си личеше, че се опитва да прикрие истината.

Графът мълчаливо зачака. Знаеше, че подобна тактика винаги предразполагаше другите да говорят, и беше разбрал, че при „годеницата“ му тя действа безотказно.

– Но сякаш очаквах нещо по-различно – наруши мълчанието девойката.

Той се опита да убеди сам себе си, че прави всичко само за да ѝ помогне да си спомни, когато попита:

– И какво точно очакваше?

Тя тръсна глава, но очите ѝ останаха все така впити в неговите:

– Нямам представа.

Колевливият отговор само затвърди подозренията му, че истинският и годеник не се е притеснявал да слага юзди на страстите си, когато е бил с нея. Докато потъваше в топлите ѝ сиви очи, той внезапно реши, че е длъжен да възкреси спомена и за Бърлтън. Отказваше да приеме факта, че причината, поради която смята да го направи, е съвсем друга – лична, егоистична. Нали беше обещал на Уитиком, че ще направи всичко по силите си да я накара да се чувства обичана и щастлива.

– Може би си очаквала нещо повече от това – нежно промълви и докосна е устни крайчеца на ухото ѝ.

Горещият му дъх накара Шеридан да потръпне и тя извърна лице. Устните ѝ намериха неговите. Стивън смяташе да я целуне така, както най-вероятно Бърлтън я беше целувал, но изведнъж всичките му добри намерения го напуснаха.

Шеридан очакваше всичко друго, само не ѝ онова, което последва. Ръката на графа здраво обгърна талията ѝ и я притегли към тръпнешото му от страст тяло. По гърба ѝ полазиха тръпки на непозната възбуда. Тя затаи дъх и се притисна още по-плътнo към него. Устните ѝ се разтвориха инстинктивно и езикът му се плъзна между тях. Сърцето ѝ бясно заби, когато пръстите му се заровиха в косата ѝ и привлякоха лицето ѝ още по-близо до неговото. Чувстваше се така, сякаш очакваше да се разтвори и да се слее с тръпнешото му тяло.

Стивън с мъка си наложи да се отдръпне, преди да е станало прекалено късно. Беше изненадан от реакцията която предизвикаха в тялото му няколкото неопитни момински целувки. Очевидно „годеницата“ му нямаше никакъв опит с целуването. Клепачите ѝ трепнаха и очите ѝ се

отвориха. Лицето ѝ пламтеше. Обзе го раздражение, че е загубил контрол над себе си.

На трийсет и три годишна възраст предпочитанията му го отвеждаха при страстни жени, овладели изкуството да се наслаждават и да доставят удоволствие на партньора си. Мисълта, че едно момиче, по-скоро дете, отколкото жена го беше възбудило до такава степен, му се стори смешна. От друга страна, само преди минута Шеридан му беше показала, че може да бъде много прилежна ученичка, щом се озове в ръцете му, и онова, което се беше случило помежду им, не беше съпроводено с никакви прояви на девически свян.

Като се вземеше всичко това предвид, очевидно Чариз Ланкастър не беше съвсем невежа, а по-скоро неправилно обучена от покойния си годеник и предишните си обожатели.

Стивън се усмихна. Явно той беше наивникът. Веждите му трепнаха.

– Това доближаваше ли се до очакванията ти? – сухо попита графът.

– Не! – категорично отвърна Шеридан и тръсна глава. Лъскавите ѝ коси се разпиляха по раменете. – Зная, че никога не бих могла да забравя нещо подобно, ако поне веднъж съм го изпитала – призна тя.

Непознатата болка прониза сърцето му. Преди да осъзнае какво прави, Стивън вдигна ръка и погали нежно лицето на девойката.

– Чудя се дали с възможно да си наистина толкова сладка, колкото изглеждаш – промълви той.

Нямаше намерение да изрази гласно мисълта си, затова и не очакваше да получи отговор, още по-малко онзи, който последва.

– Мисля, че изобщо не мога да бъда наречена „сладка“, милорд – призна тя така, сякаш съобщаваше някаква ужасна тайна. – Може и да не сте го забелязали, но аз не се поддавам на обработка.

Стивън едва успя да запази сериозното си изражение и предпочете да замълчи, защото ако отвореше уста, щеше да избухне в силен смях, но Шеридан изтълкува мълчанието му погрешно.

– Трябва наистина много успешно да съм успявала да го скриям от вас – призна тя и очите ѝ виновно се спряха върху рубинените копчета на ризата му. Ръката на Стивън продължаваше да стои на кръста ѝ и Шери не можеше да се отърси от усещането, че прави нещо нередно. Само допреди минута мразеше дрехата, в която беше облечена, годеника си и проклетата си памет, която не искаше да се връща, и копнееше да се отърве от тях. В следващия миг само една усмивка, само един

поглед... само една целувка се оказваха достатъчни да променят всичко. Чувстваше се така, сякаш роклята ѝ беше създадена за принцеса, сякаш загубата на паметта беше нещо чудесно. За нея това беше необяснимо, а най-необяснима от всичко ѝ се струваше мисълта, че ще е най-добре паметта ѝ никога да не се върне. Господи, как само я целуваше! Цялото ѝ тяло се разтапяше и пламтеше – от това ѝ ставаше невероятно добре и в същото време се чувстваше неуверена и виновна.

Шеридан пое дъх и понечи да му обясни причината за объркването си:

– Не зная за каква ме мислите, но по всичко изглежда че нравът ми е... ужасен. Дори бих казала, че съм напълно... непредсказуема в реакциите си.

– Забелязах – дрезгаво промълви Стивън и отново повдигна лицето ѝ към своето.

– И това не ви притеснява? – недоверчиво го погледна тя.

Няколко бяха нещата, които притесняваха графа точно в този момент, и нито едно от тях не беше свързано с нейния нрав. Закръглените ѝ гърди бяха притиснати към неговите, копринената ѝ коса галеше пръстите му, а пухкавите ѝ устни го подканваха да я целуне отново. Името „Шери“ и пасваше чудесно. Тя беше опасно опияняваща. Шери не беше негова годеница, нито негова любовница. Заслужаваше уважението и закрилата му, но не и долните му страсти! Стивън знаеше това, но седеше и я гледаше, хипнотизиран от гласа и усмивката ѝ, а възбудата, която беше обзел тялото му, беше направо болезнена. Тя или не разбираше защо той е възбуден, или просто не беше забелязала. А може би нямаше нищо против. Но каквато и да беше причината, резултатът беше налице.

– Притесняваш ме. Много – промълви задавено той.

– По какъв начин... – започна тя, но замълча, когато очите му се спряха върху устните ѝ, а сърцето ѝ ускори ритъма си.

– Ще ти покажа.

Стивън я целуваше бавно, страстно, карайки я да му отговори. Пръстите му отново се заровиха в косите ѝ, а ръката му се плъзна по гърба ѝ в една безкрайна милувка. Устните му се движеха върху нейните, опитвайки се да ги разтворят, и Шери колебливо отвърна. Езикът ѝ докосна устата му, обходи контурите ѝ и почувства как ръката му се спира в долната част на гърба ѝ и придърпва тялото ѝ към неговото.

Повдигна се на пръсти и дланта ѝ погали гърдите му и силните му рамене. Тялото ѝ се изви и се притисна към неговото и, внезапно ръцете му се заключиха около нея като железни обръчи, а устните му станаха

невероятно настойчиви и нетърпеливи. Езикът му изпращаше усещания до цялото и тяло и тя се предаде. Дланите му обхванаха гърдите ѝ, започнаха да ги гаят...

Някакъв непознат инстинкт накара Шеридан рязко да се отдръпне. Беше обхваната от паника, макар че част от нея горещо желаше целувките и докосванията да продължат.

Стивън с неохота отпусна ръце. Не можеше да повярва. Тази изключително красива девойка не просто беше събудила страстите му, а го беше лишила от разсъдък. Лицето ѝ гореше, гърдите ѝ се повдигаха при всяко вдишване, а оброчените с тъмни мигли очи го гледаха объркано и съвременно – жадно. Изглеждаше така, сякаш не беше сигурна какво иска да направи.

– Мисля, че е време да се заемем с нещо друго – каза Стивън, взел решение и за двама им.

– Какво имаш предвид? – попита тръпнеща тя.

– Какво имам наум и какво в действителност ще правим две различни неща – отвърна той.

Идеята му беше да ѝ покаже как се играе шах. Голяма грешка. Шери го победи два пъти последователно, тъй като графът все не успяваше да се концентрира върху играта.

На следващия ден Стивън упорито отбягваше да мисли нея, но когато личният му прислужник му помогна да се облече, за да слезе в трапезарията, графът осъзна, че отдавна не беше очаквал времето за вечеря е подобно нетърпение. Беше поръчал няколко тоалета за Шери при шивачката на Хелън и беше настоял поне една от роклите да е готова същия следобед. Шивачката беше изпаднала в истерия и му беше напомнила, че Сезонът приближава, поради което ателието беше затрупано с поръчки и работата нямаше край. Стивън любезно я беше помоли да направи всичко по силите си, за да не го разочарова. Сумите, които лорд Уестморланд плащаше за тоалетите на любовницата си, бяха астрономически и той вярваше, че модистката ще изпълни поръчката навреме, особено след като я увери, че ще ѝ плати допълнително за причиненото безпокойство.

След няколко часа в дома му се появиха три помощнички на шивачката. Стивън не беше толкова наивен да вярва че за такова кратко време партньорката му за вечеря ще бъде облечена по последна мода, но въпреки това нямат търпение да я види как изглежда. Но му беше ясно, че каквото и да облечеше, Чариз Ланкастър щеше да го носи по своя неповторим начин.

Не се разочарова нито от вида ѝ, нито от вечерята. Шери царствено влезе в трапезарията. Тициановите ѝ коси обрамчваха красивото ѝ лице и се спускаха на вълни по раменете ѝ. Морскосинята рокля с дълбоко изрязано деколте разкриваше прелестната ѝ шия и нежната вдлъбнатина между гърдите, подчертаваше тънката талия и се спускаше на плавни гънки към пода. Тя срамежливо отбягна изпълнения с възхита поглед, с който Стивън я посрещна, кимна любезно на застаналите встрани прислужници, отбеляза колко красиви са сребърните вази с белите рози, както и гравираните сребърни свещници и грациозно зае мястото си срещу графа. Щом обаче вдигна глава и погледна Стивън, той така се обърка, че му трябваша няколко минути, докато осъзнае, че тя просто му благодари за роклята.

– ...макар че вкусът ви е твърде екстравагантен – завърши кротко девойката.

– Роклята е далеч от общоприетите схващания за екстравагантност и дори не е и наполовина толкова хубава, колкото жената, която я носи

– отвърна Стивън.

Шеридан отмести поглед встрани и той си напомни, че усмивката ѝ, прекрасната извивка на бедрата, подканящата пълнота на гърдите не целят да го съблазнят. Нито времето, нито мястото бяха подходящи да извикват у него представата за сатенени възглавници, разрешени тичианови коси, гърди, набъбващи под допира на дланите му. За да се отърси от фантазиите си, той потърси по-безопасна тема на разговор. Поинтересува се как „годеницата“ му е прекарала деня си.

– Четох вестници – отвърна тя и се впусна да го запознава с последните новини във връзка с откриването на Сезона. Призна, че намерението ѝ било да научи колкото възможно повече за хората, на които ѝ предстоеше да бъде представена. Стивън се чувстваше неудобно, че я оставя да говори при положение, че плановите му бяха да я отведе от Лондон, когато баловете започнат, но в крайна сметка реши, е по-добре така – Шери изглеждаше оживена и заинтересована. Графът започна да ѝ задава въпроси и отговорите ѝ и изражението на лицето ѝ така го забавляваха, че той не изпита никакво отегчение по време на цялата вечеря. Когато разказваше за неща, които не одобряваше, Шеридан сбърчваше нос с открито възмущение или извърщаше очи към тавана, за да подчертае, че прочетеното просто ѝ звучи невероятно. Тъкмо когато Стивън решише, че вече няма да устои и ще се засмее, тя рязко сменяше темата и ставаше сериозна. Изглежда, не си спомняше нищо за живота на хората с висок социален статус и задаваше конкретни въпроси, които караха графа да се замисли и да преоцени някои от обществените нрави, които беше възприел просто като даденост.

– Според „Газет“ – информира го Шеридан – роклята на графинята на Ийвъндейл с украсена с три хиляди перли. Мислите ли, че това е точният брой?

– Безрезервно вярвам на репортерите, отразяващи светските събития на страниците на „Газет“ – пошегува се той.

– Ако информацията е вярна, тогава или перлите са много малки, или самата графиня е невероятно дебела жена! – върна със заразителен смях Шери.

– Защо смяташ така?

– Защото ако перлите са големи, а тя – дребна и слаба, ще се наложи да използват крик, за да ѝ помогнат да се изправи, след като се поклони на краля.

Стивън още се усмихваше при мисълта за надменната закръглена графиня, когато Шеридан подпря брадичка на сключените си длани и

попита:

– Когато настъпи април и всички благородници пристигнат и останат до юни в Лондон, за да дочакат края на Сезона, какво става с децата им?

– Децата остават в именията, поверени на грижите на техните бабачки и гувернантки.

– И същото важи и за есента, когато се открие втория Сезон?

Стивън кимна. Тя наклони глава и неодобрително рече:

– Представям си колко самотни се чувстват горките деца през всичкото това време!

– Те не са сами – търпеливо ѝ напомни младият мъж.

– Самотата няма нищо общо с това да останеш сам. Независимо дали си дете или възрастен.

Стивън отчаяно се опитваше да прекрати обсъждането на тази тема, която според него водеше директно към темата за техните бъдещи деца, и не усети, че последвалите му думи и тонът, с който те бяха изречени, биха могли да я засегнат:

– От личен опит ли говориш?

– Аз... не зная – заекна Шеридан.

– В такъв случай се страхувам, че утре вечер ще ти се наложи да го изпиташ.

– Кое? Да бъда сама?

Тя побутна пастата си с вилицата, събра смелост, вдигна поглед и директно попита:

– Заради това, което казах току-що, ли решихте да излезете?

Почувства се като последния негодник, загдето я беше накарал да зададе подобен въпрос.

– Не. Имам много важен ангажимент, който не търпи отлагане – заяви той. – А ако това ще те накара да се чувстваш по-добре, ще те уведомя, че родителите ми вземаха мен и брат ми с тях поне за по две седмици по време на пътуванията им до Лондон. Сега това правят брат ми и снаха ми, а също и някои техни приятели.

– О, това е прекрасно! – възкликна Шеридан. – За мен е огромно облекчение да разбера, че се срещат и по-отговорни родители!

– Повечето представители на нашите среди посрещат с насмешка проявите на подобна родителска привързаност – сухо я уведоми Стивън.

– Не мисля, че човек трябва да се влияе от мнението на околните. А вие? – смръщи вежди тя.

Стивън се разкъсваше между желанието си да се засмее, чувството

на съжаление и обзелото го едновременно това раздражение: едва сега осъзнаваше, че Чариз Ланкастър го подлага на подробен разпит, претегля и преценя всичките му достойнства не само като неин бъдещ съпруг, но и като баща на бъдещите ѝ деца – роли, които той нямаше намерение да поема. А и мнението ѝ за него едва ли беше много високо, да не говорим пък за перспективите, които я очакваха в случай, че покажеше презрението към общественото мнение – само за седмица тя щеше се превърне в социален аутсайдер. Стивън никога не се интересуваше от мнението на хората, но той беше мъж, при това богат и с множество титли, които му даваха правото да се държи както му харесва. За нещастие същите матрони, които копнееха да го оженят за дъщерите си и които с огромно задоволство коментираха многобройните му пороци, щяха да заклеят Чариз Ланкастър дори за най-дребното провинение по отношение на етикета.

– Мислите ли, че човек трябва да позволи мнението на околните да определя действията му? – повтори въпроса си Шери.

– Не.

– Радвам се да чуя това.

– Страхувах се, че точно това ще кажеш – през смях отвърна Стивън.

17

– Каквото и да сте направили, то с положителност е подействало – заяви доктор Уитиком на следния ден.

Стивън стоеше в малкия салон и очакваше Шери да слезе за вечеря.

– Значи тя се чувства добре? – попита доволно графът. Изпитваше облекчение от факта, че пламенната му „годеница“ не е изпаднала в душевни терзания заради свободата която двамата си бяха позволили предната вечер, и не беше споделила подробностите със стария лекар.

Стивън беше прекарал целия ден в кабинета си, обсъждайки с един архитект плана за обновяването на едно от именията си, и не беше зърнал Шери дори за миг. Това не означаваше, че нямаше представа за онава, което младата американка правеше – слугите непрекъснато му донасяха че госпожица Ланкастър с в отлично настроение. Графът с нетърпение очакваше предстоящата вечер, която щеше да прекара първо с Шери, а по-късно – с Хелън. Не си и задаваше въпроса кое от двете щеше да му достави по-голямо удоволствие.

– Пациентката ми се чувства много добре – отбеляза лекарят. – Бих казал дори, че цялата сияе. Поръча да ви предам, че само след миг ще бъде долу.

Уитиком тръгна към трапезарията и Стивън с разочарование установи, че семейният лекар се кани да се присъедини към компанията за вечеря, макар да не беше поканен и присъствието му да не беше желано.

– Какво точно сте направили, за да постигнете подобен впечатляващ резултат? – с неприкрито любопитство попита доктор Уитиком. Погледът му смущаваше младия граф.

– Последвах съветите ви – отвърна неопределено Стивън и поднесе чашата с шери към устните си. – Накарах да се чувства... сигурна и защитена.

– Можете ли да бъдете по-конкретен? Моите колеги, които се консултираха във връзка с амнезията на госпожица Ланкастър, със сигурност ще проявят интерес към вашия метод на лечение заради поразителния ефект.

Стивън се облегна на полицата над камината и посрещна въпроса на лекаря с иронично повдигане на веждите.

– Не ме карайте да се откажа завинаги от услугите ви – го предупреди той.

Намекът беше достатъчно красноречив. Хю Уитиком най-после разбра, че графът предпочита да прекара вечерта сам с Шери. А може би просто не искаше свидетели на сцените, които беше принуден да разиграва, изпълнявайки ролята на влюбен до уши „годеник“. Докторът се надяваше да е второто.

– По благоприятно стечение на обстоятелствата тази вечер съм свободен. Предполагам, че няма да имате нищо против да остана за вечеря, за да наблюдавам приложението на вашия метод на практика.

– В никакъв случай! – отсече Стивън.

– Допусках, че ще реагирате така – с усмивка призна Уитиком.

– Какво ще кажете да пийнете малко мадейра като компенсация за вечерята, която ще пропуснете? – предложи графът.

– Благодаря – кимна лекарят.

Доктор Уитиком тъкмо питаше Стивън какво смята да прави, когато тълпи от благородници залезят Лондон през следващата седмица за откриването на Сезона, когато погледът на графа се насочи към вратата и се закова там. Лекарят се извърна и видя госпожица Ланкастър. Беше облечена в красива бледожълта рокля, а буйните ѝ къдрици бяха прихванати на тила с бяла панделка. Тя зърна доктора и се насочи право към него, за да го поздрави.

– Доктор Уитиком! – възкликна Шеридан. – Не споменахте, че ще останете.

Тя му протегна и двете си ръце. За една добре възпитана английска девойка този жест би бил прекалено свойски при подобни кратко запознанство. Хю взе дланите ѝ в своите.

По дяволите, общоприетите правила на поведение! Спонтанността ѝ му харесваше! Много.

– Изглеждате прекрасно – топло рече той и се отдръпна назад, за да огледа роклята ѝ. – Приличате на лютиче – добави той, макар че подобен комплимент едва ли би могъл да бъде сметнат за ласкателство.

– Но аз изглеждам точно така, както и преди няколко минути, когато бяхте в стаята ми. Разбира се, тогава не бях облечена – подхвърли тя и за малко да припадне от изненада, когато чу смеха на графа.

– Исках да кажа, че тогава не бях облечена с тази рокля – обясни Шери, насочвайки поглед към красивото усмихнато лице на лорд Уестморланд.

– Знам какво искаше да кажеш – кимна Стивън и се възхити на руменината, плъзнала по гладката кожа на страните и шията ѝ.

– Не намирам думи да ви благодаря за прекрасните дрехи! – рече

Шеридан. Струваше й се, че потъва в сините дълбини на очите му. – Признавам, че когато тоалетите ми пристигнаха, изпитах огромно облекчение.

– Наистина ли? – отново се усмихна Стивън. Присъствието й му доставяше неизмеримо удоволствие. – И защо почувства облекчение?

– И аз това се питам – намеси се доктор Уитиком.

Шеридан с мъка откъсна очи от омагьосващия поглед на графа и се обърна към лекаря:

– Страхувах се, че ще приличат на дрехата, която се наложи да облека преди две вечери. Не че не беше хубава... напротив, но... През цялото време имах чувството, че не съм облечена в прилична рокля, а съм обвита в бледолилав воал. Непрекъснато се притеснявах, че някоя от онези сребристи панделки ще се развърже и в един момент ще се окажа напълно... – Гласът й трепна.

Лекарят изгледа Стивън с присвити очи:

– Значи роклята с била бледолилава, така ли? И прозрачна?

– Да, но предполагам, че в Англия е напълно в реда на нещата да се носят подобни дрехи – объркано обясни Шеридан.

– Кой ти каза това, скъпа?

– Прислужницата Констанс, доктор Уитиком, прислужницата потвърди, че тази дреха е предназначена да се носи на вечеря, когато звънецът позвъни веднъж. Това точните й думи: „Когато звънецът позвъни веднъж.“

– Какво? – възкликнаха двамата мъже и едновременно втренчиха в нея.

Прииска й се изобщо да не беше споменавала това. Но си пое дълбоко дъх и обясни:

– Констанс каза, че бледолилавата дреха е подходяща за вечеря, ако господарят е позвънил само веднъж. Не знаех дали сте позвънили, ваша светлост, а освен това си мислех, че идвам не на тържествена вечеря, а на лека закуска, пък и няха какво друго да облека, така че...

Графът започна да разбира какво се е случило и се усмихна.

– Нещо смешно ли казах? – поиска да знае Шеридан.

– Какво се опитва да ни каже моята пациентка? – обърна се доктор Уитиком към Стивън.

– Прислужницата е имала предвид, че при еднократно позвъняване на вечеря може да се слезе и в по-небрежно облекло.

– Трябваше да се досетя – въздъхна Уитиком. – Смятам, трябва незабавно да намерите нова прислужница за госпожица Ланкастър –

някоя, която ще е по-компетентна по отношение на облеклото, а също се надявам, че ще разрешите напълно проблема с гардероба ѝ, така че вече да не възникнат подобни недоразумения. Съгласен ли сте с мен?

Лекарят зачака, но не получи отговор. Стивън очевидно напълно беше забравил за присъствието на въззрастния човек. Графът се усмихваше нежно на Чариз Ланкастър и закачливо ѝ казваше:

– Още не сте ме поздравили, мадмоазел. Започвам да се чувствам пренебрегнат.

– О, разбирам! – засмя се Шери на преувеличението. Облегнат небрежно на полицата, с тези усмихнати сини очи и прекрасно лице, Стивън Уестморланд излъчваше мъжка самоувереност и сила. Шеговитата му галантност я вълнуваше, вместо да я дразни, и тя призна със същия тон: – Имах намерение да ви поздравя още щом влязох в тази зала, но не бях сигурна какъв с протоколът и смятах да попитам вас.

– Какво?

– Трябва ли да направя реверанс? – тихо се засмя тя. Беше успяла да се изправи срещу проблема си с обезоръжаваща откровеност и графът намираще това за забележително.

А по въпроса за начина, по който тя трябваше да го поздрави... Стивън предпочиташе Шери да протегне двете си ръце към него така както беше постъпила с лекаря, а още по-добре – да му предложи устните си за целувка. Но тъй като в момента това не беше възможно, той кимна и рече.

– Това с обичайната практика.

– И аз така си мислех – съгласи се Шери и направи изискан реверанс. – Това приема ли се?

– Напълно – засмя се Стивън и ѝ подаде ръка да се изправи. – Как прекара деня си?

Доктор Уитиком ги наблюдаваше внимателно. Не пропусна да отбележи топлотата в усмивката на графа, начина, по който той гледаше девойката, докато разговаряше с нея, и му стана ясно, че лорд Уестморланд е увлечен по американката. Ако само играеше роля, то със сигурност му беше забавно...

Доктор Уитиком реши да провери и весело рече:

– Все още бих могъл да остана за вечеря, ако ме покани те...

Чариз Ланкастър се извърна към стареца, но Стивън го удостои само с кратък поглед и думите:

– В никакъв случай. Вървете си.

– Май не е добре да го казвам, ама изобщо не разбирам от намеци –

със задоволство заяви лекарят и пое шапката и бастуна си от ръцете на лакея. – Наглеждайте младата дама вместо мен – намигна на графа той. – Това ще бъде нашата малка тайна.

Каретата му го очакваше до тротоара, но нощта беше толкова приятна, а душата му – така изпълнена с надежди.

Лекарят реши да се поразходи и кимна на кочияша да го последва. Години наред той и цялото семейство Уестморланд с отчаяние наблюдаваха как Стивън, първоначално образец на изискан чар и неподправена откритост, постепенно се превръщаше в закоравял циник. За това бяха виновни жените, които нетърпеливо го обсаждаха и му се предлагаха с надеждата да се доберат до титлата и богатството на красивия граф и до не по-малко ценните връзки на семейство Уестморланд. Нямаше благородник, който да не мечтае да омъжи дъщеря си за графа не заради личните му качества, а заради онова, което предлагаше.

Стивън продължаваше да бъде свободен и апетитите към него нарастваха. Беше се превърнал в мишена, към която насочваха стрелите си както свободните, така и омъжените дами. Появата му на някой бал или светско събиране предизвикваше огромно вълнение сред присъстващите жени. Стивън не беше сляп за всичко това, разбираше защо се случва и мнението му за жените стремглаво вървеше надолу, за разлика от растящата му популярност. Графът беше стигнал дотам, че предпочиташе да се появява в обществото с любовницата си, вместо да се обвърже с някоя достойна представителка на собствената си класа. Това скандализираше обществото и притесняваше майката и снахата на графа.

Напоследък Стивън дори беше стигнал дотам, че не можеше да овладее гнева си, когато усетеше, че се е превърнал в обект на ухажване, и така жестоко нагрубяваше поредната обожателка, че тя разплакана избягваше, а роднините ѝ се изпълваха с ярост към грубия граф.

И ето... Тази вечер той се беше усмихвал на Чариз Ланкастър с предишната си топлота. Без съмнение една от причините за това беше чувството за вина, което Стивън изпитваше към нея. Тя отчаяно се нуждаеше от него, но според доктор Уитиком същото важеше и за младия граф – той имаше нужда от нежност и радост в живота, а повече от всичко му трябваше доказателство, че на този свят има жени, които искат от него нещо повече от титлите, парите и имотите му.

Дори в състоянието, в което се намираше, Чариз Ланкастър не отдаваше никакво значение на богатството на Стивън. Вниманието му към нея не я главозамайваше. Тази вечер тя беше поздравила Хю с обезоръжаваща естественост и се беше смяла с глас на галантността на графа.

Беше невероятно искрена и непосредствена и същевременно – нежна и чувствителна. Подобни жени бяха рядкост. Чариз Ланкастър мислеше първо за другите, после за себе си и беше достатъчно благородна, за да прости грешките и обидите. Отнасяше се приятелски с всички – от прислугата до стария доктор.

Сети се за Моника Фицуеъринг Тя беше чудесна млада жена с отличен произход и добро възпитание. Хю много я харесваше, но не смяташе, че от нея ще излезе подходяща съпруга за Стивън. Тя нямаше желание, нито пък беше в състояние да предизвика дълбоки емоции в душата на графа. Хю беше виждал лорда заедно с Моника десетки пъти, но нито веднъж младият мъж не беше поглеждал дамата си по начина, по който гледаше Чариз Ланкастър. Госпожица Фицуеъринг не би могла да докосне сърцето му.

Съвсем наскоро Стивън беше хвърлил в тревога цялото си семейство, заявявайки открито, че няма намерение се жени нито за Моника, нито за която и да е друга жена само за да се сдобие с наследник. За Хю това беше по-скоро разумно, отколкото тревожно. Не одобряваше браковете по сметка, особено щом ставаше дума за представител на рода Уестморланд. Държеше прекалено много на тях. Желаше Стивън да се ожени по любов, както беше направил брат му Клейтън. Пожелаваше му брак подобен на неговия собствен брак с Маргарет...

Неговата Маргарет...

Мисълта за нея го накара да се усмихне. Чариз Ланкастър силно му напомняше за покойната му съпруга. Двете си приличаха не по външен вид, разбира се, а по характер.

Явно съдбата се намесваше, за да изсипе даровете си върху Стивън. Бог знаеше, че младият граф ги заслужава.

– Маги, момичето ми – рече на глас старият лекар, тъй като продължаваше да чувства съпругата си близо до себе си, макар да бяха минали десет години от смъртта ѝ – Чувствам, че сме на път да станем свидетели на най-прекрасната сватба от години насам! Какво мислиш – Той завъртя бастунчето си, вдигна глава към небето се засмя, понеже в главата му отекна познатият отговор: „*Мисля, че трябва да ме наричаш Маргарет, Хю Уитиком, не Маги!*“

– Ах, Маги, момичето ми! – прошепна старецът и отново се усмихна, защото в продължение на десетилетия отговорът му на нейните думи неизменно си оставаше един и същ: – Ти си моята Маги от деня, в който се свлече от гърба на оня кон, за да се озовеш право в прегръдките ми!

„*Не съм се свлякла, просто слязох... Малко несръчно наистина.*“

– Маги, бих искал да си тук, до мен.
„Но аз съм, скъпи.“

18

Стивън смяташе да заведе Хелън на театър и да завърши вечерта в леглото на любовницата си, но три часа след като излезе, отново се озова пред входа на своя дом. Никой не се отзова на неговото почукване. Това му се стори странно. Отключи си сам и когато влезе в просторното фоайе, забеляза, че къщата беше необичайно тиха. Графът свали ръкавиците си, небрежно ги хвърли върху една малката масичка и се отправи към големия салон. Не се виждаше никой от прислугата. Той съблече палтото си и го метна на облегалката на едни стол, после извади часовника си и го погледна. Дали не беше спрял? Стрелките показваха десет и половина. Когато излизаше, Стивън имаше навик да се застоява при Хелън или в някой от клубовете до ранни зори, но когато се прибираще, на прага неизменно го посрещаше някои от многобройните слуги.

Мислите му се върнаха към Хелън. Двамата бяха отишли на театър и по време на представлението графът се улови, че непрекъснато открива недостатъци в играта на актьорите, в изпълнението на музикантите, в декорите на сцената и в аромата на парфюма на вдовицата от съседната ложа. Всичко го дразнеше и отегчаваше.

В края на първото действие Хелън, почувствала лошото му настроение, се усмихна зад ветрилото си и прошепна:

– Искате ли да си тръгнем и да разиграем второто действие в малко по-приятна обстановка?

Стивън с готовност откликна на предложението ѝ, но представянето му в леглото не беше по-добро от онова на артистите в театъра. Единственото му желание беше да потъне в нея и да забрави. Не изпитваше необходимост от друго освен от физически контакт, който да намали напрежението му.

– За какво мислиш? – попита го Хелън, когато той отметна завивките и започна да се облича.

Обзет го чувство на вина. Леко я целуна по челото и отвърна:

– За нещо, което е много сложно и объркано, за да те занимавам с него.

Този отговор беше опит да се измъкне и двамата добре знаеха това. Обикновено от любовниците се очакваше да не задават въпроси и да не изискват обяснения, но Хелън Девърней беше изключение от общото правило. Тя подбираше внимателно любовниците си и имаше

възможност да избира сред множество кандидати, така че си позволяваше повече от допустимото.

– Наскоро научих, че си поръчал доста голям брой рокли при мадам Ласал и си настоявал те да бъдат доставени в дома ти възможно най-скоро. Това с въпросната... сложна и объркана ситуация ли е свързано? – невинно попита тя.

Стивън се изненада от нейната проникателност.

– Да. И всичко е наистина сложно и объркано – призна той.

– Така си и мислех – кимна Хелън, но в гласа ѝ прозвуча съжаление. Присъствието на непозната жена в дома на Стивън очевидно я притесняваше. Беше странно, като се имаше предвид, че във висшите кръгове дори наличието на съпруга не беше пречка за някой мъж да си има любовница. Бракът беше просто формално свързване на двама души, които в много случаи дори не се познаваха и оставаха чужди един на друг до края на дните си. Благородниците се женеха едничката цел да си осигурят наследник. Дискретността, а не моралът беше от първостепенно значение за всеки брак. И Хелън, и той бяха наясно с това и сега Стивън се изненада от реакцията на любовницата си. Графът се наведе и отново я целуна, а ръката му се плъзна по разголеното ѝ бедро.

– Мисля, че прекалено се вживяваш. Тя е просто една бездомница, която след сериозна травма се възстановява под моя покрив в очакване близките ѝ да дойдат да си я приберат.

Щом излезе от къщата, която беше подарил на Хелън обаче, Стивън трябваше да признае пред себе си, че Чариз Ланкастър е далеч от образа на бъдеща съжаление малка бездомница. Тя беше смела, интелигентна, естествена, забавна, чувствителна. А най-много го изненадваше това, че нейната компания му доставяше далеч по-голямо удоволствие от тази на Хелън в театъра, че и в леглото. Шери също обичаше да е с него, харесваше ѝ да е в прегръдките му...

Подобни мисли се въртяха в главата му, докато пътуваше към дома си. Изведнъж осъзна нещо, върху което до този момент не се беше замислял: Бърлтън можеше да предложи на Чариз единствено ниска благородническа титла и брак, но въпреки това девойката и баща ѝ се бяха съгласили на подобно обвързване. Няколко часа след смъртта на Бърлтън, Стивън се беше заел с уреждането на погребението и се беше натъкнал на факти, които не говореха добре за младия мъж. Бърлтън беше заклет комарджия и беше пропилял малкото, което беше наследил. След смъртта си беше оставил само дългове, които графът в крайна сметка изплати.

Стивън можеше да сложи в краката на Чариз целия свят. Двамата можеха да продължат да се наслаждават един на друг през идните седмици и месеци. Той нямаше намерение да се жени за нея, но щеше да ѝ разкрие правилата на играта и тя щеше да ги приеме...

Стивън се ужаси от мислите си. Та Чариз Ланкастър беше просто една неопитна девойка, не куртизанка! Дори да беше в състояние да осъзнае каква щеше да бъде ползата ѝ от подобна връзка, тя пак си оставаше прекалено млада за Стивън, а той – прекалено порочен за нея.

За щастие не чак толкова порочен, за да ѝ отправи подобно обидно предложение. Не беше паднал чак толкова ниско, та само две седмици, след като беше убил един бъдещ младоженец, да вкара годеницата му в леглото си. Това беше не просто отблъскващо, беше истинска лудост! Даваше си сметка, че през последните няколко години се е разделил с всичките си идеали, но сега за пръв път почувства, че е загубил здравия си разум.

Закле се от този миг нататък да се отнася към Шери с хладна официалност. Щеше да избягва всякакъв физически контакт с нея.

Тя може и да си мислеше, че двамата са сгодени, но той добре знаеше каква с истината и за в бъдеще нямаше да го допусне да го забравя! Един човек, загубил паметта си, беше достатъчен за неговия дом!

Искаше му се Шери да си възстанови паметта, но чувството му за вина във връзка със смъртта на годеника ѝ беше започнало да отслабва. Госпожица Ланкастър заслужаваше нещо по-добро от нехранимайкото Бърлтън – прекалено лекомислен, безотговорен и беден. Виждаше Чариз, обгърната в скъпи кожи и обградена с лукс.

Може би Стивън трябваше да се заеме със задачата да ѝ намери подходящ съпруг, но за момента не искаше да мисли за това. Чудеше се откога с развил у себе си склонност да се поддава на очарованието на изпаднали в беда женички, и то червенокоси!

Да, с въздишка си рече той, трябваше да се върне към изпълнението на задълженията си на пазач, отговорен за душевното спокойствие на гостенката си. Само че къщата беше тиха като гробница.

Графът тъкмо се канеше да позвъни за прислугата, когато до слуха му достигнаха далечни гласове. След минута къщата отново притихна.

Стивън озадачено тръгна към тази част на къщата, откъдето бяха дошли гласовете. Шери сигурно отдавна спеше, но къде беше изчезнала прислугата?

Внезапно откъм кухнята долетя звънкият глас на младата американка:

– Добре. Нека всички опитаме отново. Господин Ходжкин, вие трябва да застанете точно до мен и да пеете по-високо, за да не объркам отново думите. Готови ли сте?

В нестроен хор прислужниците запяха весела песничка, която всяко дете научаваше в най-ранна възраст. Раздразнението му нарастваше от факта, че Шери се е затворила в кухнята с неговите слуги и ги отвлечаше от изпълнението на задълженията им към господаря на този дом.

Щом стигна до прага на огромното кухненско помещение. Стивън се спря като закован. Не можеше да повярва на очите си!

Петдесет слуги, облечени в униформи, бяха наредени в редици, а Шери и старият Ходжкин стояха пред тях. Очевидно Шери ги беше подредила не по ранг, а по певчески способности. Бедният Колфакс, главен иконом на Стивън, беше натикан на последната редица между една чистачка и една перачка, докато Демеън – личният прислужник на графа – се беше сдобил с едно доста престижно място на първия ред. Високомерният Демеън, който рядко благоволяваше да разговаря с друг освен със Стивън, сега беше прегърнал през раменете един прислужник и двамата унесено извиваха глас. Главите им почти се допираха. Цялата тази група се подчиняваше на дирижирането на Ходжкин, иконом от най-низш ранг!

Тази гледка надхвърляше дори най-смелите фантазии на Стивън. Графът беше толкова поразен, че едва след няколко минути осъзна колко приятни гласове имат всъщност Демеън и прислужникът, а също и че това представление го забавляваше далеч повече от професионалното изпълнение в театъра.

Чудеше се защо пееха коледна песен по средата на пролетта, когато Шери внезапно се включи в хора и гласът ѝ се открои над всички останали. Стивън затаи дъх. Гласът ѝ беше прекрасен!

Когато песента свърши, едно момче с бинтована ръка пристъпи напред и с усмивка рече:

– Ръката ми ще се почувства по-добре, ако чуя още една весела песен, мадам!

Стивън понечи да нареди на нахалния младеж да се отнася с нужното уважение към госпожица Ланкастър, но Демеън го изпревари. Думите му направо поразиха графа.

– Сигурен съм, че това, което ще кажа, е не само моето мнение, но и мнението на всички останали в тази зала. С вашето присъствие и – простете дързостта ми – с вашия изключителен глас вие превърнахте тази вечер в незабравимо изживяване за всички нас!

Шери объркано се усмихна.

– Това, което господин Демеън иска да каже, е, че ние всички ужасно се забавляваме и ще ви бъдем много благодарни, ако се съгласите да удължите тази приятна вечер сметна за необходимо да уточни Колфакс.

– Всъщност онова, което всички искаме, е да изпеем още една песен, госпожице – завърши момчето с превързаната ръка.

– О! – засмя се Шери и намигна затворнически на иконома и личния прислужник на графа: – Това ли искахте да ми кажете?

– Да – кимнаха двамата мъже.

– Е, ще пеem ли? – попита момчето.

– Разбира се – кимна тя и приседна до кухненската маса. – Само че този път аз само ще слушам, за да мога да запомня текста. Какво ще кажете да повторим онази коледна песен, с която започнахме, господин Ходжкин?

Ходжкин кимна, вдигна артистично ръка и даде знак за начало. Слугите отново запяха, но Стивън вече не ги слушаше. Той не можеше да откъсне поглед от сияещото лице на Шери. Графът тръсна глава, за да прогони мислите, които заплашваха да завладеят съзнанието му, и пристъпи напред:

– Коледа ли е вече?

Дори да се беше появил със заредени пистолети в ръце, присъствието му нямаше да има подобен ефект върху веселата компания. Петдесетте слуги млъкнаха като попарени и бързо започнаха да се изнизват от помещението. Единствено Ходжкин, Колфакс и Демеън се сетиха да се поклонят, когато минаваха край господаря си.

– Те май много се страхуват от вас. Права ли съм? – попита Шери, зарадвана, че Стивън се е прибрал по-рано, отколкото беше очаквала.

– Очевидно не чак толкова, щом са напуснали постовете си!

– Това беше мое дело.

– Така предположих и аз.

– Как така?

– Много просто – отвърна графът и направи ироничен поклон. – До тази вечер нито съм ги чувал да пеят, нито съм заварвал къщата празна.

– Реших малко да се поразходя из къщата – призна Шеридан. – Когато стигнах до кухнята, разбрах, че Ърнест – момчето с превързаната ръка – се е изгорило на печката.

– И реши да организираш това представление, за да го поразсееш?

– Не, направих го, защото ми се стори, че всички имаха нужда от подобно разсейване – като мен самата.

– Зле ли се чувстваше? – Стивън тревожно впи поглед в лицето ѝ, но Шери изглеждаше прекрасно. Беше красива и пълна с живот.

– Не. Бях...

– Да? – подкани я той.

– Ти ми липсваше.

Отговорът ѝ го зашемети. Той забрави за всичките си клетви за чисто платоническа връзка отпреди час. Наведе се и целуна пламналите ѝ от смущение страни, после устните му сами намериха нейните. Тялото ѝ се притисна към неговото и Стивън усети как пламва от възбуда. Дланта ѝ нежно се спря върху гърдите му, а думите ѝ отново прокълбяха в съзнанието му: „Ти ми липсваше.“

Стивън се отдръпна като опарен. Беше толкова зает да скрие обзелите го в момента чувства, че автоматично се съгласи, когато Шери предложи да приготви по едно питие за двамата.

Тя сложи вода на огъня и приседна до масата. Опря брадичка на сключените си длани и усмихнато се загледа в „годеника си“, а той наблюдаваше отблясъците, които игривите пламъци от камината хвърляха върху огнените и коси.

– Трябва да е много изтощително да бъдеш граф – отбеляза Шеридан. – Как стана такъв?

– Граф ли?

Тя кимна.

– Снощи спомена, че имаш по-голям брат, който е херцог, и че си наследил всичките си титли съвсем случайно.

– Брат ми наследи титлите си от баща ни, а аз – от един наш чичо. Според една специална клауза в закона за унаследяването графовете на Лангфорд, при условие че са бездетни, могат да предават титлите си на когото от своите родственици пожелаят.

Шери кимна, но Стивън разбра, че проявява интерес просто от учтивост. Тя стана, отиде до печката и след малко обяви:

– Горещият шоколад е готов. – Сложи чаши и захарница на една табла, приближи се до масата и пхна подноса в ръцете на графа. – Надявам се, че ще ти хареса. Струва ми се, че знам как точно се приготвя. Само не съм сигурна дали го правя добре.

Тя изглеждаше доволна от факта, че си спомня рецептата, но Стивън реши, че е странно госпожица Ланкастър да се занимава с неща, които обикновено са задължение на прислугата. Но тя идваше от Америка. Може би американките бяха по-запознати с домакинската работа от своите английски посестрими.

– Надявам се, че ще ти хареса – повтори тя.

– Сигурен съм – отвърна Стивън, макар да не му се вярваше. Не обичаше горещ шоколад. В тази част на нощта предпочитанията му клоняха към чаша отлежало бренди. Опасявайки се Шеридан да не прочете мислите му, той побърза да добави: – Ухае много приятно. Всички онези песни за сняг и въглени в камината ме настроиха точно за горещ шоколад.

Двамата тръгнаха към салона. Прислужниците зяпнаха от изумление, когато видяха лорд Уестморланд, понесъл сребърна табла в ръце. Колфакс стоеше на обичайното си място пред вратата на салона и щом зърна господаря си, се спусна към него с намерение да вземе подноса от ръцете му. Стивън го отпрати, като не пропусна да подхвърли, че щом досега двамата с госпожица Ланкастър са успели да се справят без чужда помощ, ще го направят и сега.

Тъкмо влизаха в салона, когато някой настойчиво почука на входната врата. Стивън се беше разпоредил всички посетители да бъдат отпращани, затова не обърна внимание на почукването, но само след минута във фойето настъпи весело оживление. Той тихо простена.

– Той със сигурност си е у дома, Колфакс – чу се гласът на майката на графа. – Пристигнахме в града преди два часа. Синът ми ни е оставил бележка, че се кани да отпътува към едно от имененията си в провинцията. Ако не бяхме пристигнали няколко дни по-рано, сигурно щяхме да го изпуснем. Е, къде се крие господарят ти?

Стивън изруга наум и се обърна в мига, в който брат му, снаха му, майка му и един техен приятел се насочиха към салона – малка, войнствено настроена група, готова да го порицае заради антисоциалното му поведение.

– Не бих го понесла, скъпи! – възкликна Алисия Уестморланд, приближи се до сина си и го целуна по двете страни – Ти си толкова... самотен. – Погледът ѝ се спря на Шери и гласът ѝ неуверено трепна.

– Напълно самотен! – подкрепи я Уитни, снахата на Стивън. – Двамата с Клейтън твърдо сме решили да се погрижим да присъстваш на всички балове през следващите шест седмици.

Тя подаде наметалото си на Колфакс, хвана съпруга си под ръка и двамата също влязоха в салона. Щом се озоваха вътре, замръзнаха на място от изненада.

Стивън хвърли извинителен поглед към Шеридан, която изглеждаше напълно обърквана и силно притеснена.

– Не се тревожи – прошепна ѝ той. – Ще видиш, че ще те харесат. Само им трябва малко време, за да преодолеят изненадата си.

За част от секундата през ума му преминаха десетки варианти за избягване на конфузната ситуация. Би могъл да каже истината на

семейството си, но не и в присъствието на Шери. Ако я отпратеше, това само щеше да я нарани и да задълбочи проблемите ѝ. Най-добре щеше да е да импровизира, придържайки се към ролята на неин годеник, а когато девойката се оттеглише, тогава щеше да обясни всичко на останалите.

Стивън хвърли предупредителен поглед към брат си, молейки го мълчаливо за подкрепа, но цялото внимание на Клейтън беше насочено към Шери и таблата в ръцете на по-малкия му брат.

– Много по домашно му, Стивън – сухо подхвърли херцогът.

Графът остави таблата на масата и кимна на Колфакс да поднесе питиета на гостите. После започна представянето:

– Мамо, позволи ми да ти представя госпожица Ланкастър.

Шери погледна към бъдещата си свекърва и внезапно осъзна, че я представят на вдовстващата херцогиня. Притесни се, че не знае какво да каже. Тя се обърна безпомощно към Стивън и тихо попита:

– Дали един обикновен реверанс ще свърши работа? – Стори ѝ се, че думите ѝ отекнаха в стаята.

Стивън окуражаващо се усмихна и кимна:

– Да.

Шери направи дълбок поклон. Коленете ѝ трепереха. Успя да събере сили и се изправи. Срещна втренчения поглед на Алисия Уестморланд и любезно рече:

– Много съм щастлива да се запозная с вас, мадам. Искам да кажа, ваша светлост!

Зачака Стивън да я представи на снаха си – зашеметяваща brunetka, към която графът се обръщаше на малко е. Още една херцогиня! И пак по-голяма от нея, но не толкова. Дали трябваше да направи реверанс и в този случай? Уитни усети колебанието ѝ, подаде ѝ ръка и рече с усмивка:

– Приятно ми е, госпожице Ланкастър.

Шери беше благодарна за помощта. Тя пое ръката на красивата дама и се обърна към херцога – висок тъмнокос мъж, който много си приличаше с годеника ѝ.

– Ваша светлост – промълви и отново се поклони. Четвъртият член на групата, около трийсетгодишен мъж име Никълъс Дъовил, се поклони любезно на Шери и целуна ръката ѝ, после отбеляза, че е очарован, и ѝ се усмихна приятелски.

Когато представянето завърши, тя зачака някой от семейството да я приветства с „добре дошла“ сред тях или поне да я поздравят за

щастieto й, но никой не беше в състояние да продума.

– Госпожица Ланкастър беше болна – каза Стивън. Четири чифта очи се впиха в Шери. Струваше й се, че всеки момент ще припадне.

– Всъщност „болна“ не е точната дума – побърза да обясни тя. – Беше злополука. Бях ударена в главата.

– Защо не седнем? – предложи Стивън.

Продължаваше да ругае наум съдбата, която му погаждаше подобни подли номера. Шери нямаше представа какво си мисли семейството му, но графът беше напълно наясно с това. Бяха го заварили да си прави компания в домашна обстановка сам с тази млада жена. От друга страна, ако тя беше просто една от поредните му любовници, той нямаше да я представя на близките си от женски пол. Това се смяташе за липса на приличие и добър вкус. Те не вярваха, че Стивън би си позволил подобно отношение към тях, затова изчакваха търпеливо обяснението му. Коя беше тази девойка? Къде беше нейната придружителка? И дали Стивън си беше загубил ума?

– А, ето го и Колфакс! – с преувеличено задоволство възкликна графът, когато прислужникът се появи с питиетата. – Майко, какво ще пиеш?

Тонът му накара майка му да го погледне озадачено, но бързо разбра, че синът й се нуждае от помощта й. Тя с удоволствие се включи в играта. Погледна към таблата, която Стивън беше оставил преди малко на масата, и по пита:

– На горещ шоколад ли ми мирише? Мисля, че ще предпочета шоколада, Колфакс.

– Ако бях на твое място, щях да си поръчам шери – посъветва я Стивън.

– Не, предпочитам шоколад – твърдо отсече майка му и се обърна към Шеридан: – Забелязах, че акцентът ви е американски, госпожице Ланкастър. От колко време сте в Англия?

– Малко повече от седмица – отвърна Шеридан, неспособна да прикрие объркването си. Изглежда, никой от тук присъстващите не беше чувал за нея, макар да беше сгодена за член от семейството им. Беше странно. Много странно.

– Това вашето първо посещение ли е?

– Да – едва успя да изрече тя и отново извърна очи към Стивън.

– И какво ви води тук?

– Госпожица Ланкастър пристигна в Англия, понеже е сгодена за англичанин – отвърна Стивън. Молеше се сърцето на майка му да е

достатъчно здраво, за да издържи на удара, който щеше да ѝ бъде поднесен.

Вдовстващата херцогиня видимо се успокои.

– Колко хубаво! – възкликна тя и се намръщи, когато прислужникът ѝ подаде чаша шери, вместо искания от нея горещ шоколад. – Колфакс, казах, че искам шоколад! – Тя си взе чаша шоколад, усмихна се на Шеридан и любезно допита: – За кого сте сгодена, госпожице Ланкастър?

– За мен – сухо произнесе Стивън.

В стаята се възцари гробно мълчание. Ако ситуацията не беше толкова кошмарна, графът щеше да избухне в смях.

– За... кого? – заекна майка му. Без да каже нито дума повече, Алисия остави чашата с горещата напитка на масата и взе така настойчиво предлаганата и чаша шери.

Братът на Стивън го гледаше недоверчиво, а Уитни не помръдваше. Колфакс се чудеше на кого да съчувства повече – на Шери или на майката на графа, а Никълъс Дъовил заби поглед в пода, обзет от желание да е навсякъде другаде, само не и тук.

Шери беше навела засрамено глава. Бъдещите ѝ роднини определено не бяха очаровани от нея. Стивън я хвана окуражаващо за ръката и ѝ каза първото нещо, което му дойде наум:

– Ти искаше да изчакаме да пристигнеш и тогава да съобщим на семейството ми, че сме сгодени. Затова изглеждат толкова изненадани.

– Изглеждаме изненадани, защото сме изненадани – с леден глас отвърна майка му и го изгледа така, сякаш се чудеше дали не е полудял. – Кога се запознахте? Къде? Ти не си ходил в...

– Ще отговоря на всичките ви въпроси само след минута – прекъсна я рязко Стивън. Тъкмо навреме, за да не излезе наяве фактът, че графът не беше ходил в Америка от години. Той се обърна към Шеридан и нежно каза: – Изглеждаш много бледа. Искаш ли да си легнеш?

Тя копнееше да се махне от тази стая, но всичко ѝ се струваше толкова странно, че изведнъж я достраша да си тръгне.

– Не. Мисля, че предпочитам да остана.

Стивън забеляза болката в сивите ѝ очи и се запита как ли би преминало всичко, ако не беше убил годеника ѝ. Вярно, че Бърлтън не беше подходящ за съпруг, но въпреки това държеше на момичето и роднините му – ако имаше такива – със сигурност щяха да посрещнат годеницата му с радост.

– Щом предпочиташ да останеш, тогава аз ще се кача горе, а ти ще

обясниш на близките ми какъв... сантиментален идиот съм... как съм се оставил да ме въртиш на малкото си пръстче и съм се подчинил на желанието ти да им кажа за годежа ни едва след като те запозная с тях и те имат възможност да те опознаят.

Сякаш огромна тежест се смъкна от раменете й.

– О! – засмя се засрамено тя и огледа присъстващите. – Така ли е било?

– Нима вие самата не знаете? – избухна майката на графа. За пръв път Стивън виждаше майка си да загуби контрол.

– Не... Разбирате ли, аз загубих паметта си – отвърна Шери и смелостта й възхити графа. – В момента това ми причинява много затруднения, но поне мога да ви уверя, че не съм тръгнала на лов за наследство. Когато излязох на палубата на парахода, стана глупав инцидент...

Гласът й потрепери и Стивън реши да вземе нещата в свои ръце:

– Ти си изморена, а когато Хю Уитиком пристигне утре сутринта и установи, че не си свежа и весела, ще ми отреже главата! Ще те придружа до покоите ти. Пожелай лека нощ на всички. Настоявам.

– Лека нощ на всички – повтори послушно Шери. – Както сигурно знаете, лорд Уестморланд с изключително грижовен.

Очевидно всички я смятаха за доста странна, с изключение може би на Никълъс Дъовил, който я наблюдаваше с нескрит възторг.

Стивън се върна в салона и в мига, в който се настани а едно от креслата, въпросите заваляха.

– Какъв нещастен случай? Какъв параход? – попитаха едновременно майка му и Уитни.

Стивън погледна към брат си в очакване да чуе и неговия въпрос, но Клейтън само вдигна вежди и сухо отбеляза:

– Все още не мога да се съвзема от зашеметяващото откритие, че си не само сантиментален идиот, но и „*изключително грижовен*“.

Никълъс Дъовил тактично се въздържа от намеса в този разговор, но графът не можеше да се освободи от усещането, че французинът ужасно се забавлява. Помисли си дали да не предложи на Дъовил карета, която да го отведе далеч оттук, но този човек беше стар приятел на Уитни, а освен това в негово присъствие майка му едва ли щеше да си позволи да изпадне в истерия.

Стивън се облегна назад и впери поглед в тавана.

– Сцената, на която преди малко станяхте свидетели, е просто един фарс – започна той – Всичко започна с инцидент преди около седмица, инцидент, за който съм отговорен. Младата дама, с която се запознахте, е жертва на обстоятелствата, както е жертва и нейният мъртъв годеник – барон Артър Бърлтън.

– Артър Бърлтън е... беше нехранимайко – прекъсна го разпалено Уитни.

– Каквото и ла е бил, той и госпожица Ланкастър са се обичали. Вие може и да я смятате за ненормална или за изключително хитра жена, която кой знае как е успяла да ми замае главата и да ме накара да ѝ предложа брак, но истината е, че тя е невинна жертва на моето нехайство и неискреност.

Когато Стивън свърши с разказа си и отговори на всички въпроси, в стаята отново се възцари мълчание. Близките на графа се опитваха да подредят мислите си. Брат му пръв взе думата:

– Ако Бърлтън е бил толкова пиан, че да се напъха сам под колелата на каретата ти, то със сигурност сам е виновен за смъртта си.

– Аз нося отговорност, защото конете, които наредих да впрегнат в каретата, бяха много своенравни и аз с мъка ги удържах. Трябваше да внимавам.

– Не мога да си обясня и по каква логика си стигнал до извода, че ти си виновен за злополуката с Чариз Ланкастър.

– Разбира се, че съм виновен – възкликна Стивън. – Не трябваше да я оставям да стои точно на най-опасното място на палубата. Това нямаше да се случи, ако и двамата не бяхме потресени от смъртта на Бърлтън. Ако не бях аз, сега тя щеше да е здрава и омъжена за английски барон.

– След това блестящо самообвинение остава да чуем и присъдата, която ще произнесеш над себе си – ядосано подхвърли Клейтън, напълно забравил за присъствието на Никълъс Дъовил.

Но именно Дъовил беше този, който обърна всичко на шега и разведри атмосферата.

– Много ми се ще да избегнем един евентуален дуел между вас двамата. Да си кажа честно, изобщо не ми се става в ранни зори, за да влизам в ролята на секундант. Защо вместо да се карате за причините, не се опитате да измислите начини за решаване на проблема?

– Прав си, Никълъс – промърмори херцогинята. – Въпреки че не е честно да те замесваме в нашите семейни проблеми, очевидно е, че в момента ти разсъждаваш най-разумно от всички ни, тъй като не си пряко засегнат.

– Благодаря ви, ваша светлост. Мога ли в такъв случай да ви кажа как виждам нещата? – Дамите кимнаха, а господата не възразиха, затова Ники продължи: – Ако правилно съм разбрал, госпожица Ланкастър се е сгодила за разорен непрокопсаник, към когото е изпитвала дълбоки и искрени чувства, но който не е бил в състояние да ѝ предложи нищо друго освен благородническата си титла. Така ли е?

Стивън кимна.

– И като следствие от двата нещастни случая тя загубва годеника, така и паметта си. Прав ли съм?

– Да – потвърди Стивън.

– И според доктора паметта ѝ ще се върне от само себе в определен момент, нали? Следователно единствената загуба, която тя е претърпяла по вина на лорд Уестморланд, е тази на годеник, който е можел да се похвали само с незначителна титла и някои отвратителни навици. Според мен Стивън би могъл да се реваншира пред госпожица Ланкастър, като ѝ намери друг годеник, който да заеме мястото на покойния. А ако годеникът, който ѝ предложите се окаже свестен човек, способен да и осигури необходимия стандарт на живот, това не само ще успокои съвестта на графа, но и дори ще го накара да се чувства горд, че я с спасил

от живот, изпълнен с нещастие и мизерия. – Той погледна първо към Уитни, после към Стивън и попита: – Как ви се струва?

– Бих казал, че предложението ти е твърде добро – отвърна графът. – И на мен ми хрумна подобна идея. Но много по-лесно може да се стигне до нея, отколкото тя да осъществи.

– О! Сигурна съм, че бихме могли да направим нещо по този въпрос! – намеси се разпалено Уитни. – Ще я представя на няколко подходящи господа, които ще пристигнат в Лондон за откриването на Сезона.

– Във връзка с този план възникват един-два проблема – въздъхна Стивън. Все пак имаше надежда, щом и жените от семейството му щяха да се включат в играта. – Какво ще кажете всеки да обмисли проекта тази нощ, а утре отново да се съберем тук и да обсъдим различните предложения? В един часа? – Когато останалите се съгласиха, той добави: – За доброто на Чариз ще трябва да се постареем да задвижим нещата възможно най-бързо. Ще изпратя бележка до доктор Уитиком, за да го покана да вземе участие в дискусиата, за да сме сигурни, че онова, което ще предприемем, няма да навреди на здравето ѝ.

Когато гостите станаха, графът погледна към Уитни и майка си и каза:

– Предполагам, че в момента Шери с будна и се измъчва от въпроси, свързани с вашата реакция.

Не беше нужно да довършва молбата си. Двете жени вече поемаха към стълбите, готови да поправят недоразумението.

21

Шери стоеше до прозореца, загледана навън. Нощта беше непрогледна – като паметта ѝ. Тихо почукване на вратата я накара да се обърне.

– Дойдохме да те помолим за прошка – каза майката на Стивън. – Не знаехме нищо за годежа, за нещастния случай, нито за каквото и да било друго, преди Стивън да ни обясни.

– Така се радвам, че все още сте будна – добави снахата на Стивън и красивите ѝ зелени очи се спряха върху Шери, изпълнени сякаш със съжаление. – Аз също не мисля, че бих могла да заспя, ако с мен се бяха отнесли така, както ние с вас преди малко.

Шеридан забрави за протокола и за притесненията си, породени от факта, че разговаря с две херцогини.

– Моля ви, не се тревожете – искрено каза тя. – Не мога да си обясня какво ме е накарало да настоявам да запазя годежа ни в тайна и понякога се питам дали не съм някоя ексцентричка.

– Мисля, че всъщност сте много смела, госпожице Ланкастър – рече Уитни и мило протегна ръце към нея: – О... И добре дошла в семейството ни. Аз винаги... съм искала да имам сестра.

Ръцете на Шери трепереха, когато ги протегна, за да поеме дланите на бъдещата си етърва:

– Благодаря. – Последва пауза и тя едва потисна истеричния си смях, докато обясняваше: – До този момент няха никаква представа дали аз също съм искала да имам сестра... но сега съм сигурна, че искам, и то красива като вас.

– Много мило от твоя страна – каза вдовстващата херцогиня и внимателно прегърна Шеридан, а после строго ѝ нареди „да върви право в леглото“, сякаш беше малко дете.

Те си тръгнаха, след като ѝ обещаха да минат да я видят на следващия ден. Шеридан остана права, загледана във вратата. Роднините на бъдещия ѝ съпруг бяха също толкова непредсказуеми, както и той самият. В един момент – хладни и дистанцирани, в следващия – мили, добри и внимателни. Шери приседна на леглото, свила замислено вежди. Опитваше се да си обясни причината за странното им поведение.

От прочетеното във вестниците „Поуст“ и „Таймс“ беше стигнала до заключението, че англичаните често се отнасят към американците е

известно предубеждение. Без съмнение двете херцогини са се питали какво точно е накарало графа да поиска ръката на една американка. Това обясняваше негативната им реакция в началото. Очевидно лорд Уестморланд им беше казал нещо, с което ги беше убедил, че... Но какво беше това нещо? Шеридан се отпусна в широкото легло и отправи поглед към балдахина. Вълнуваха я десетки въпроси, на които не можеше да отговори.

Херцогинята на Клеймор се извърна на една страна, облегна се на лакът и се взря в лицето на съпруга си, осветено от свещите край леглото. Мислите ѝ обаче бяха при „годеницата“ на Стивън.

– Клейтън? – прошепна тя. – Спиш ли?

Очите му останаха затворени, но на устните му се появи една усмивка.

– Искаш ли да съм буден?

– Мисля, че да.

– Добре, кажи ми, когато бъдеш напълно сигурна – измърмори той.

– Не забеляза ли нещо странно в поведението на Стивън тази вечер? В това как се държеше с госпожица Ланкастър и в отношението му към техния „годеж“?

Клейтън отвори очи и ги присви недоволно:

– Какво по-странно от това един мъж да е временно сгоден за жена, която вижда за пръв път и нито познава, нито обича, нито иска да вземе за съпруга?

Уитни тихо се засмя:

– Искях да кажа, че забелязах у него някаква нежност – нещо, което не се е случвало от години. Смяташ ли, че госпожица Ланкастър е изключително привлекателна?

– Ще кажа всичко, което искаш да чуеш, стига след това да ми позволиш да те любя или поне да ме оставиш да спя.

Тя се надвеси над него и го целуна, но когато Клейтън се надигна да отвърне на целувката ѝ, тя сложи длан на гърдите му:

– Почакай. Смяташ ли, че госпожица Ланкастър е особено привлекателна?

– Ако отговоря с „да“, ще ми позволиш ли да те целуна?

Тя кимна и съпругът ѝ впи устни в нейните. Уитни побърза да се отдръпне. Искеше да приключи с въпроса, преди изцяло да се е предала във властта на Клейтън.

– Не мислиш ли, че Стивън е развил един особен вид...

привързаност към нея? – настоя тя.

– Мисля, че по-скоро на теб ти се иска да бъде така. Да си кажа честно, по-вероятно е Дъовил да я е харесал, а това ще ми достави не по-малко удоволствие.

– Защо?

– Защото ако той си намери жена, най-сетне ще престане да преследва моята.

– Ники изобщо не ме преследва. Той...

Уитни не успя да продължи. Устните на Клейтън покриха нейните и заглушиха протеста ѝ.

Шери се надигна на пръсти и измъкна една книга за Америка от най-горния рафт на библиотеката, после седна и я прелисти, очаквайки да открие информация, която да ѝ се стори позната. Книгата беше изпъстрена с рисунки на параходи и улици на големи градове, по които се движеха карети, но те нищо не ѝ говореха. Информацията беше подредена по азбучен ред, но тя реши, че именно рисунките могат да възврат паметта ѝ. Шеридан отново прелисти страниците. Пред очите ѝ се разкри огромна пшеничена нива и нещо в нея трепна. Усещането изчезна моментално, но ръката ѝ продължи да трепери, докато обръщаше страниците. Попадна на друга картина: мъж с орлов нос, осеяно с бръчки лице и дълга права черна коса. Отдолу пишеше: „Американски индианец“. Кръвта нахлу в главата ѝ. Девојката се втренчи в рисунката. Лицето ѝ се струваше някак познато... Тя затвори очи и въображението ѝ започна да рисува безкрайни полета, фургони, възрастен мъж с липсващ преден зъб... Грозен старец, който ѝ се усмихваше приятелски.

– Шери?

Тя подскочи уплашено и се взря в лицето на красивия мъж, чието присъствие обикновено я вълнуваше и ѝ действаше успокояващо.

– Какво ти е? – попита Стивън, взрян тревожно в преbledнялото ѝ лице.

– Нищо, милорд. Просто ме стресна – излъга тя и се надигна да го посрещне.

Той смръщи вежди, сложи ръце на раменете ѝ и продължи внимателно да проучва лицето ѝ.

– Само това ли? Какво четеше?

– Една книга за Америка.

Ръцете му предизвикаха познатото вълнение. Понякога имаше чувството, че графът наистина държи на нея. Друга картина изплува в съзнанието ѝ... не толкова ясна като останалите, но все пак... Някакъв красив тъмнокож мъж, вероятно графът, коленичил пред нея с букет цветя, ѝ се обясняваше в любов. Чуваше гласа му: „*Бях нищо, преди ти да се появиш в живота ми... Нищо, преди да ме дариш с любовта си... Нищо, преди да те срещна... преди да те срещна...*“

– Да изпратя ли да доведат Уитиком? – попита Стивън, повишавайки леко глас.

Тонът му я върна към действителността. Шеридан се засмя и поклати глава:

– Не, разбира се, че не. Просто си спомних нещо, или може би си представях, че се е случило.

– И какво беше то?

– По-добре да не казвам – отвърна тя и се изчерви.

– Какво беше то? – настоя графът.

– Ще ми се смееш.

– Опитай.

Шери извърна безпомощно очи към тавана и приседна на плота на масата, върху която лежеше разтворената книга.

– Когато ми предложи да се омъжа за теб, случайно да си казвал, че си бил нищо, преди да ме срещнеш? – попита тя.

– Моля?

– По отвращението, което е изписано в момента на лицето ти, съдя, че едва ли си коленичил, когато си молел за ръката ми.

– Едва ли – сухо отвърна Стивън. Обидно му беше дори да си се представи в такова положение, че за момент дори забрави факта, че не й беше правил предложение за женитба.

Разочарованието на Шери беше очевидно, но тя продължи да разпитва:

– Ами цветята? Подари ли ми цветя, когато казваше: „*Бях нищо, преди да ме дарши с любовта си. Шери. Нищо, преди ти да се появиш в нещастния ми живот*“?

– Глупаче! – рече Стивън и повдигна леко брадичката й. – Тук съм просто за да те поканя да дойдеш с мен в кабинета ми. Цялото семейство ще се събере там на малка конференция.

– Каква конференция? – Тя затвори книгата и я върна на рафта.

– Посветена на теб и на най-добрия начин да те въведем обществото – разсеяно обясни Стивън. Вниманието му беше изцяло погълнато от прелестната гледка, която Шеридан представляваше.

Тази сутрин графът се беше събудил, изпълнен с оптимизъм по отношение на Шери. Сега, когато семейството му беше посветено в тайната, нямаше от какво да се страхува. Идеята госпожица Ланкастър да бъде въведена в обществото и да й се намери подходящ съпруг вече изглеждаше не само възможна, но и реално осъществима. Всъщност въодушевлението, което го беше обхванало тази сутрин, беше толкова голямо, че той си беше позволил да изпрати бележка до близките си с молба всеки да приготви списък с подходящите кандидати и условията, които

трябваше да се изпълнят, за да бъде осигурен щастлив живот за Шери.

Имаше ли конкретна цел, особено ако беше свързана с бизнес, Стивън я преследваше с изумителна упоритост и последователност. Обичаше чувството на пълно удовлетворение, когато доказваше сам на себе си, че решенията, които е взел, са правилни и водят до отлични резултати.

Фактът, че Шери беше жена, а не недвижима собственост например, нямаше значение. Единствената подробност във връзка с нейната „продажба“ беше, че „купувачът“ трябваше да е богат и уважаван човек. Щеше да му е трудно обаче да я накара да му съдейства в осъществяването на тази сделка.

Дълго беше мислил по този въпрос и беше стигнал до най-доброто решение, или поне на него така му се струваше. Вместо да продължи да я лъже, Стивън щеше да ѝ каже част от истината – но не и преди да обсъди това със семейството си.

Шеридан подреди прилежно книгите, пъкна листа, на който си водеше записки, в чекмеджето на бюрото и се обърна към Стивън. Той ѝ предложи ръката си и тя се усмихна щастливо – жестът му беше толкова галантен, а очите му я гледаха с нежност!

Докато слизаха по стълбите, тя отново крадешком погледна към него. Профилът му беше мъжествен, лицето – завладяващо красиво. С тази ленива усмивка върху прекрасно изрязаните устни и тези дълбоки сини очи Стивън Уестморланд с положителност караше всяко женско сърце да тръпне от желание. Без съмнение той беше целувал безброй жени, тъй като владееше това изкуство до съвършенство. Вероятно стотици жени от цяла Европа го намираха за неустоим и въпреки това поради някаква необяснима причина, беше избрал именно нея. Изглеждаше ѝ толкова невероятно, че изведнъж се почувства неловко. За да не се отдаде на мрачните мисли, Шери предпочете да продължи разговора, който бяха започнали в библиотеката.

– При положение, че не си спомням момента, в който си поискал ръката ми, поне би могъл да се престориш, че си го направил по подходящия начин – падайки на колене – закачливо подхвърли, когато приближиха вратата на кабинета му. – Като се има предвид колко съм отпаднала след болестта, това би било жест на кавалерство от твоя страна.

– Аз не съм кавалер – подсмихна се Стивън.

– Поне се надявам, че съм те накарала доста да почакаш, преди да получиш отговор на своето лишено от галантност предложение – отвърна тя и спря пред вратата. Поколеба се за миг, засмя се на

неспособността си да си спомни каквото и да било, свързано с този важен момент от живота ѝ, и попита: – Е, трябваше ли да чакаш, милорд?

Замаян от склонността ѝ да се шегува и да флиртува, Стивън промълви:

– Никак, госпожице Ланкастър. Всъщност вие се хвърлихте в краката ми, ридаеща от щастие и преливаща от благодарност, че съм ви поискал ръката.

– От всички нахални, неискрени... – през смях започна Шеридан, после спря и извика: – Не съм направила подобно нещо!

Годеникът и изглеждаше толкова доволен, че тя се запита дали все пак не ѝ беше казал истината.

– Не е възможно да съм се държала така... – неуверено рече тя. – Нали?

Стивън се засмя и поклати глава:

– Не.

Не си даваше сметка, че флиртува с нея, застанал пред отворената врата на кабинета, и че от години не беше изглеждал толкова щастлив в очите на своите прислужници и близки, които междуременно бяха пристигнали.

– След като поздравяваш всички, можеш да отидеш на разходка с каретата. Така ще имаш възможност да огледаш околността и да подишаш малко свеж въздух, докато ние обсъждаме подробностите около...

Стивън не довърши изречението си. Някакъв лек шум откъм кабинета го накара да се обърне и да погледне натат. С изненада откри, че двамата с Шери са се превърнали в център на вниманието на неговите роднини, които по някаква странна причина не бяха предприели нищо, за да му подсказат, че са пристигнали.

Той въведе Шеридан в стаята и тя топло поздрави всички присъстващи.

– След като вече сте се събрали, защо не започнете да обсъждате въпроса за въвеждането на Шери в обществото? Аз ще я изпратя до каретата и веднага след това ще се присъединя към вас.

Тя почувства ръката му на лакътя си. Искаше ѝ се да прекара повече време с тези хора, които беше започнала да харесва, но се подчини на желанието на Стивън, поклати се и се сбогува с тях.

Когато двамата излязоха, доктор Уитиком направи знак на Колфакс да затвори плътно вратите, хвърли многозначителен поглед към останалите и не пропусна да забележи учудването, изписано на лицата им. Сцената, на която бяха станали свидетели преди малко, само затвърди

подозренията на стария човек, а очевидно близките на Стивън също бяха забелязали оживлението, обхванало графа.

Хю Уитиком се поколеба за миг, после се обърна към вдовстващата херцогиня:

– Прекрасно момиче, нали?

Наистина е прекрасна – съгласи се майката на графа. – Стивън изглежда обзет от желание да я покровителства. Никога досега не съм го виждала да се отнася така с някоя жена. По всичко личи, че и тя го харесва. Как ми се иска синът ми да не беше толкова обсебен от идеята да ѝ намери съпруг! Може би след време би могъл да...

– Сякаш четете мислите ми, госпожо! – прекъсна я доктор Уитиком и се обърна към Уитни: – А вие какво мислите по въпроса, ваша светлост?

Тя му се усмихна очарователно и тази усмивка стопли сърцето на стареца.

– Смятам, че момичето е много приятно, и ми се струва, че и Стивън е на същото мнение, макар че едва ли ще си го признае.

Хю едва се сдържа да не ѝ намигне и отмести поглед към Никълъс Дъовил. Ники не беше нито член на семейство Уестморланд, нито дори близък семеен приятел. Всъщност преди години симпатичният французин беше основният съперник на Клейтън за ръката на Уитни и въпреки че младата херцогиня изпитваше топли чувства към стария си приятел, лекарят се съмняваше, че съпругът ѝ споделя тази нейна привързаност. Уитиком не знаеше защо Дъовил също беше поканен да присъства на това семейно събиране.

– Намирам я за очарователна – кимна французинът. – Допускам, че е изключителна в някои отношения. От онова, което видях, мога да твърдя, че Стивън едва ли е безразличен.

Доволен, че е получил подкрепата на всички, Хю се обърна към Клейтън Уестморланд. Познаваше херцога добре и знаеше, че може да се сблъска с отпор от негова страна:

– Ваша светлост?

Херцогът го погледна и изрече само една дума – много ясно и много отчетливо:

– Не.

– Каквото и да сте замислили, забравете го. Стивън няма да ни позволи да се месим в личния му живот. – Уитни пое дълбоко дъх и понечи да възрази, затова Клейтън бързо продължи: – И без това ситуацията е достатъчно сложна.

– Но ти харесва госпожица Ланкастър, нали? – подхвърли Уитни.

– Макар да знам твърде малко за нея, мога да кажа, че я харесвам. Аз също мисля за нейните интереси. Не трябва да забравяме, че когато паметта ѝ се върне и тя разбере, че Стивън е отговорен за смъртта на годеника ѝ, а също, че я е лъгал хладнокръвно през цялото това време, ед-ва ли чувствата ѝ към брат ми ще останат непроменени. Страхувам се, че и нас ще ни сполети същата участ – ще се сгромолясаме от пиедеста-ла, на който в момента сме издигнати.

– Възможно е да се ядоса, когато научи, че за пръв път е срещнала Стивън на палубата на онзи параход – кимна доктор Уитиком, – но дори когато госпожица Ланкастър беше в доста критично за здравето ѝ състо-яние, тя не пропускаше да ми припомни, че трябва да успокоя Стивън. Смятам, че тя много правилно ще разбере нашите мотиви да действаме по този начин.

– Както казах преди малко, Стивън няма да одобри нашата намеса – твърдо повтори Клейтън. – Ако някой от вас смята да разколебае брат ми по отношение на необходимостта да се намери подходящ съпруг за госпожица Ланкастър, нека го направи сега. Днес. После обаче всичко ще бъде оставено в ръцете на брат ми, на младата дама и на съдбата.

Изненадан, че не среща отпор от страна на съпругата си, Клейтън бързо погледна към Уитни, но установи, че тя прави многозначителна физиономия на Дъовил, който от своя страна изглеждаше твърде разве-селен от нещо.

– Шери вече е извън къщата, така че няма опасност да ни чуе – обяви Стивън, след като се върна в кабинета. – Извинявам се, че ви накарах да чакате, но вие се оказахте по-точни, отколкото предполагах.

Той седна зад бюрото си и с очакване погледна към близките си.

– Да преминем направо към въпроса – предложи графът. – Нека започнем с подходящите кандидатури за съпруг на Шери. Подготвихте ли списъци с имената на всички свои познати, които биха могли да ни помогнат да осъществим замисъла си?

Жените посегнаха към чантичките си, а доктор Уитиком – към вътрешния джоб на самото си.

Майка му подаде сгънат на две лист и отбеляза:

– Госпожица Ланкастър е в много неизгодни позиции, тъй като няма зестра, независимо от всичките ѝ положителни качества. И ако баща ѝ не е в състояние да ѝ осигури...

– Ще ѝ осигуря огромна зестра – прекъсна я Стивън и разгърна листа. На лицето му се изписа ужас в мига, в който очите му се спряха на първото име в списъка. – Лорд Гилбърт Рийвс? – Направи пауза и продължи: – Сър Франсис Бейкър? Сър Джон Тийсдейл? Но, майко! Рийвс и Бейкър са поне с петдесет години по-възрастни от Шери! А внукът на Тийсдейл ми е колега от университета! Тези мъже са старци!

– Аз съм стара, какви очакваш да бъдат познатите ми?! – възрази майка му. – Ти поиска от нас да направим списък на всичките си неженени познати и аз направих точно това!

– Разбирам – отвърна Стивън, опитвайки се да остане сериозен. – Но може би все пак ще се опиташ да се концентрираш върху някои други лица, които са по-млади, пък макар и да не ги познаваш толкова отблизо, докато аз преглеждам останалите списъци.

Графът с усмивка взе листа, който снаха му подаде. Лицето му помръкна още щом очите му обходиха дългия списък от имена.

– Джон Марчман? – намръщи се леко той. – Марчман е известен любител на спортовете. Ако запознаем Шери с него, ще я осъдим да прекара половината от живота си с въдица в ръка, а другата половина – в ловуване.

Уитни си придаде невинен вид и отбеляза:

– Марчман е забележително красив и освен това е много забавен.

– Кой? Марчман забавен? Та той изпитва ужас от жените! Този човек продължава да се изчервява в присъствието на девойка, а приближава четирийсетте!

– Няма значение. Аз го намирам за добър и приятен.

Стивън разсеяно кимна, после прочете следващото име в отново впи поглед в снаха си:

– Маркиз Десал е абсолютно неприемлив. Освен че е женкар, той е и пълен хедонист.

– Може и да си прав, но затова пък притежава богатство и чар – отвърна Уитни.

– Кроули и Уилшър са твърде незрели и импулсивни за нея. Кроули не е много умен, но пък приятелят му Уилшър е пълен тъпак! Преди няколко години двамата се дуелираха и Кроули се простреля сам в крака. Година по-късно двамата отново решиха да разрешат някакъв техен спор на полето на честта и тогава Уилшър уцели едно дърво. – Той хвърли неодобрителен поглед на Уитни, която звънко се смееше, и рече: – Не беше никак забавно. Куршумът рикошира и улучи Джейсън Фийлдинг, който тъкмо се беше спуснал да ги разтървава. Ако не беше улучил Джейсън само в ръката. Кроули най-вероятно нямаше да се измъкне жив от бойното поле. Омъжи ли се за някого от двамата те рано или късно ще я направят вдовица, помни ми думата! – Веждите му отново недоволно се свиха, когато прочете имената на следващите кандидати: – Уорън е кон, а Серанглей – отегчителен до смърт. Не мога да повярвам, че смяташ тези мъже за подходящи партии за интелигентна и чувствителна млада жена като Чариз.

В следващите десет минути Стивън успя да отхвърли всяка една от предложените кандидатури по една или друга уважителна причина. Чувството, че групата, събрала се около бюрото му, се забавлява ужасно за негова сметка, не го напускате.

– Родри Карстеърс! – извика отвратен графът, когато стигна до последното име в списъка на Уитни. – Не бих позволил на Шери дори да приближи до този дребен натруфен, егоистичен и язвителен клюкар! За нищо на света!

– Родри не е дребен, макар да не бих казала и че е и много висок – възрази Уитни. – Но той ми е приятел. – Тя прехапа устни, за да скрие усмивката си. – Мисля, че много се задълбочаваш, Стивън.

– Просто се опитвам да бъда практичен!

Графът взе списъка, предложен му от Хю Уитиком, хвърли му бърз поглед, изсумтя недоволно и го захвърли:

– Очевидно вие с майка ми имате много общи приятели.

Той стана, заобиколи бюрото, приседна на ръба му и се обърна с надежда към брат си:

– Доколкото виждам, ти не си изготвил списък, но със сигурност знаеш подходящ човек за Шери.

– Всъщност, докато ти отхвърляше кандидатурите една след друга, аз много упорито мислех по този въпрос – отвърна брат му.

– И?

– И осъзнах, че знам кой с подходящият човек. Е, той не отговаря на всичките ти високи изисквания, но въпреки това смятам, че е създаден точно за нея.

– Благодаря ти, Господи! И кой с този човек?

– Ти.

– Аз не съм кандидат! – безстрастно отвърна Стивън, след като се окопоти.

– Чудесно... – обади се Никълъс Дъовил и всички като по команда се обърнаха към младия французин, който извади от джоба си лист, украсен със семейния му герб, и го додаде на графа. – Иначе щях напразно да съм си губил времето в съставянето на моя списък. Допуснах, че след като бях поканен да присъствам на днешното събиране, аз също трябва да се потрудя.

– Много любезно от твоя страна, че си си направил труда! – саркастично отбеляза Стивън. Питаше се защо ли допуска абсурдната ревност на брат му по отношение на Дъовил да влияе върху неговото собствено отношение към този човек. Никълъс Дъовил беше не само красив, образован и възпитан, но и много умен и приятен мъж.

Графът отвори листа и се втренчи в единственото име, изписано там, после вдигна глава и изглежда французина с присвити очи:

– Това шега ли с?

– Не предполагам, че идеята ми ще предизвика смях – възрази Дъовил.

Стивън все още не можеше да повярва, че мъжът срещу него говори сериозно. За пръв път забеляза, че има нещо много арогантно в начина, по който Дъовил седи, говори и се усмихна.

– Сериозно ли предлагаш да бъдеш включен в списъка на кандидатите за ръката на госпожица Ланкастър? – предизвикателно запита Стивън.

– Защо не? – спокойно отвърна Ники, забавлявайки се с объркването, настъпило у другия. – Не съм нито стар, нито нисък, нито пък някога

съм се прострелвал в крака. Мразя риболова и не си падам много по лова и въпреки че имам някои недостатъци, вее още не са ме обвинили, че съм натруфен, язвителен и склонен към сплетни.

„Но си страшен егоист, а също и изтъкан от пороци!“ – рече си наум Стивън. Представи си Шери в прегръдките на пламенния французин, косите ѝ, изтичащи като лава през пръстите му и враждебността му прерасна в неприязън. Невинността и топлотата ѝ, невероятната ѝ смелост, дух и човечност щяха да принадлежат на Никълъс Дъовил, който щеше...

Емоциите му внезапно отстъпиха пред здравия разум. Та това беше разрешение на проблема! Дъовил беше идеалният кандидат, един от най-преследваните ергени във висшите кръгове.

– Да приема ли мълчанието ти като знак на съгласие? – попита французинът, макар да знаеше, че Стивън не би могъл да има нищо против неговата кандидатура.

Графът възвърна самообладанието си и любезно кимна:

– Разбира се. Имаш благословията ми на неин... – Понечи да каже „настойник“, но се сети, че не ѝ е никакъв.

– На неин годеник по неволя? – подсказа му Ники. – На годеник, който иска да се отърве от задължението да се ожени за госпожица Ланкастър, за да може да продължи да си живее спокойно като ерген, необременен от задължения и угризения на съвестта?

Уитни с тревога забеляза как сините очи на Стивън опасно се присвиват. Познаваше добре това негово състояние и се страхуваше, че всеки миг Ники може да бъде изхвърлен от къщата, независимо че беше поканен.

Стивън заплашително рече:

– Мисля, че ще стигнем до обсъждането на нашите качества или на липсата на такива малко по-късно, Дъовил. Доколкото си спомням, при отхвърлянето на един от претендентите беше спомената думата „развратник“...

– Не, не беше! – избухна Уитни. – Стивън, моля те, не изливай гнева си върху Ники. Той просто се опитва да помогне.

Тя погледна към приятеля си, който изслушваше тирадата на графа с вид на човек по-скоро склонен към убийство, отколкото към женитба. Съпругът ѝ стоеше и наблюдаваше словесната схватка между двамата мъже с нескрито задоволство, но когато Уитни умолително го погледна, реши да се намеси:

– Наистина, Стивън, не виждам причини да обиждаш своя бъдещ

зет.

– Моят какво? – отвратено запита графът. Клейтън подигравателно се усмихна:

– Понеже обеща да осигуриш зестра за госпожица Ланкастър, и то голяма, смятам, че това те поставя в ролята на неин баща. И тъй като Дъовил е все още само кандидат, но не и съпруг на Шери, предлагам да отложите разправиите за след сватбата.

И графът, и Дъовил осъзнаха абсурдността на ситуацията и се успокоиха. Но когато Стивън му подаде помирително ръка, не пропусна да подметне:

– Добре дошъл в семейството.

– Благодаря – кимна Ники и отвърна на ръкостискането. – На колко голяма зестра все пак да смея да се надявам?

Стивън отново седна на стола зад бюрото си.

– Сега, след като стигнахме до решение на първия въпрос, предлагам да преминем към евентуалните пречки, които биха възникнали във връзка с въвеждането на Шери в обществото.

Уитни го изненада със светкавичната си намеса:

– Не виждам смисъл да се спираме на това. Ники вече предложи да поеме ролята на кавалер на прекрасната дама.

– Бих искал Шери да има по-голям избор – свъси вежди Стивън и извади лист от чекмеджето на бюрото си. – Това означава, че все пак ще се наложи да я въведем в обществото. Също така ми се иска предпочитанията ѝ да са се насочили към конкретен човек, преди паметта ѝ да се върнала. Това ще смекчи донякъде болката ѝ от смъртта на Бърлтън.

– Очакваш твърде много за твърде кратък срок от време – възрази Ники.

Стивън поклати глава:

– Не и в този случай. Тя почти не е познавала Бърлтън. Не е възможно той да се е превърнал във всичко за нея по време на краткия престой на покойния в Америка.

Никой не се осмели да възрази срещу подобна логика.

24

След час доктор Уитиком също реши да се намеси в обсъжданията във връзка с въвеждането на Шери в обществото и да даде мнението си на лекар.

– Много съжалявам, но не мога да допусна подобно нещо – равно рече той.

– Бихте ли ми обяснил защо? – рязко попита Стивън. Нетърпящият възражение тон на Уитиком го подразни.

– Разбира се, вашето предположение, че обществото ще прости на Шери различното държание само защото идва от Америка, може да се окаже вярно, но не е сигурно. Освен това госпожица Ланкастър е достатъчно чувствителна, за да усети, че ѝ липсва светското лустро, и тя ще се превърне в своя най-безжалостен и безкомпромисен критик. Този факт само ще увеличи стреса ѝ, а аз не мога да позволя това да се случи. Сезонът се открива след няколко дни – Шери няма достатъчно време да усвои всички правила на поведение, за да направи успешен дебют, независимо от това колко е интелигентна.

– А дори това да не беше пречка, щяхме да срещнем други трудности – с осигуряването на достатъчно и подходящи тоалети за всеки бал – добави Уитни. – Едва ли мадам Ласал или някоя от водещите модистки би се съгласила да пренебрегне редовните си клиентки, за да се заеме с гардероба на Шери.

Стивън не обърна внимание на забележката на снаха си и отговори на Уитиком:

– Така или иначе не можем да я държим заключена. Това няма да ѝ помогне да се среща с евентуалните ухажори, а освен това хората ще започнат да се питат защо я крием толкова упорито. Самата Шери също ще започне да си задава този въпрос и най-вероятно ще стигне до заключението, че се срамуваме от нея.

– Не бях се сетил за това – призна доктор Уитиком.

– Предлагам да направим компромис – рече Стивън. Чудеше се защо всички са заети да търсят все нови и нов проблеми, вместо да предлагат решения за вече съществуващите. – Ще ограничим обществените ѝ прояви до минимум, а когато тя е в обществото, някой от нас непременно трябва да бъде до нея, за да я предпази от прекаленото любопитство на хората.

– Не можете напълно да я предпазите – възрази Уитиком. – Как ще обясните на хората коя е тя и при какви обстоятелства е загубила паметта си?

– Ще им кажем истината, но без да навлизаме в подробности. Ще кажем, че е пострадала вследствие на инцидент, но че всички ние можем да гарантираме за нея.

– Знаете колко жестоки могат да бъдат хората понякога. Възможно е липсата ѝ на знания да бъде взета за тъпота.

– Тъпота ли? – рязко се изсмя Стивън. – Кога за последен път си ходил на бал и си успявал да проведеш дори елементарен разговор с някоя от дебютантките? Спомням си, че когато аз направих такъв опит, половината от девойките бяха в състояние да кажат нещо смислено единствено по въпроса за времето и за последната мода. Другите само се изчервяваха и заекваха. Шери е изключително интелигентна и всеки ще го разбере.

– Аз също не мисля, че ще им се стори глупава – намеси се Уитни. – По-вероятно е да я възприемат като изключително загадъчна, особено по-младите кавалери.

– В такъв случай въпросът е решен – твърдо рече Стивън, е което даде да се разбере, че всеки опит да се спор ще бъде напразен – Уитни, ти и мама ще се заемете с тоалетите на Шери. Тъй като ще я поемем под крилото си, трябва да следим някой от нас да с непрекъснато до нея. Ще започнем с едно посещение в операта – там всички ще я видят, но няма да могат лесно да я доближат. После ще я заведем на мюзикъл, след това – в салона на някоя дама за следобедния чай, външността ѝ е изключителна, затова предполагам, че ще привлече вниманието на всички. Тя няма да появява на всеки бал и това само ще засили загадъчността около нея, а както отбеляза Уитни, това ще е в наша полза. – Изпълни го огромно облекчение, че най-важните решения вече са взети и планът за действие – начертан. – Някой има ли да добави нещо?

– Аз – кимна майка му. – Не смятам, че Шери трябва да остане под твоя покрив. Ако се разбере, че е прекарала в този дом толкова време сама, без придружителка, репутацията ѝ ще бъде така накърнена, че каквото и да направим, няма да можем да я възстановим. Много ще се изнедадам, ако прислугата вече не е разпространила клюката.

– Прислугата обожава Шери. Никой няма да каже и дума против нея.

– Знаеш, че слугите имат навика да разговарят със слугите на другите благородници. Те могат да изпуснат нещо, без в действителност да

искат да ѝ причинят вреда.

– Ние с Клейтън можем да я поканим да се премести при нас – неохотно предложи Уитни, понеже знаеше, че Стивън очаква от нея именно това. Перспективата да отстрани Шери от дома на Стивън не ѝ се нравеше. Щом Сезонът беше открит, ангажиментите им щяха да бъдат толкова многобройни, че девер ѝ едва ли щеше да успява да прекарва достатъчно време с младата американка.

– Чудесно – кимна доволно той. – Шери ще отседне у вас.

Хю Уитиком свали очилата си и започна старателно да ги бърше с носната си кърпа.

– Страхувам се, че планът не е добър.

Стивън положи невероятни усилия да запази спокойствие при по-редното възражение на възрастния лекар.

– Какво имате предвид?

– Не съм съгласен пациентката ми да бъде преместена в непозната среда, да бъде принудена да живее с хора, които почти не познава. Госпожица Ланкастър вярва, че е сгодена за Стивън и че годеникът ѝ е силно загрижен за нея. Той беше човекът, който прекара редица безсънни нощи край постелята ѝ, докато тя се бореше между живота и смъртта. Шери е уверена, че може да разчита на него.

– Ще ѝ обясня какъв риск крие оставането ѝ тук – възрази Стивън. – Шери ще разбере, че просто не е редно.

– Тя няма дори бегла представа за силата на общественото мнение. Стивън. Ако имаше, нямаше да я заваря облечена в оня лилав пенъоар онази вечер, когато дойдох да я видя.

– Стивън! – възкликна ужасено майка му.

– Шери беше напълно облечена, майко – сви рамене графът. – Освен това тогава още нямаше други дрехи.

Ники Дъовил реши да се включи в спора:

– Тя не може да остане в този дом, ако няма поне придружителка! Няма да го позволя.

– Твоето мнение не е от значение – сръза го Стивън.

– Мисля, че е. Не искам името на моята бъдеща съпруга да бъде опетнено. Аз също имам семейство, което ще трябва да я приеме.

Стивън се облегна назад и с неприязън се вгледа в съперника си, после с леден тон заяви:

– Не си спомням да си ѝ предложил ръката си, Дъовил.

Ники предизвикателно вдигна вежди:

– Искаш ли да ме чуеш да го направя сега?

– Казах, че искам Шери да има възможност сама да избира. – Графът се запита как брат му понася присъствието на този арогантен тип около Уитни. – В момента ти си само един възможен претендент. Ако смяташ да останеш такъв, предлагам ти да...

– Аз мога да остана тук и да изпълнявам ролята на придружителка на госпожица Ланкастър – безпомощно предложи възрастната херцогиня.

Двамата мъже прекратиха словесния двубой и с очакване се втренчиха в Хю Уитиком. Вместо да отговори веднага, лекарят се зае старателно да лъска второто стъкло на очилата си. Опитваше се да прецени каква роля би могла да изиграе Алисия Уестморланд в зародилия се любовен Роман. Присъствието на една жена, приближаваща шейсетте, едва ли би спомогнало за задълбочаване на отношенията между двамата млади. Освен това херцогинята притесняваше Шери, въпреки че полагаше огромни усилия да не го прави.

– Смятам, че нагърбането с подобни отговорности няма да бъде в интерес на здравето ви, ваша светлост.

– Но ти каза, че здравословните ми проблеми не са сериозни, Хю! – възкликна Алисия.

– Точно така. И бих искал да си останат такива, вместо да се задълбочат.

– Той е прав, майко – подкрепи го Стивън. – Нужен ни с някой, който да бъде с нея през цялото време.

– Ами да се обърнем към Лусинда Трокмортън-Джоунс – предложи майка му. – Никой не би поставил под съмнение добродетелта на която и да е девойка, съпровождавана от нея.

– Мили Боже, не! – извика разпалено Хю и всички се обърнаха стреснато към него. – Този дракон може да се радва на вниманието на някои от най-добрите семейства в Англия, но по отношение на Шери е абсолютно неприемлива! Та тя бързо ще я накара да се разболее отново! Веднъж ми вдигна скандал заради това, че превързвам изгорения палец на една от поверените ѝ госпожици, държеше се така, сякаш съм се опитал да съблазня горкото дете!

– Кого предлагате тогава? – прекъсна го нетърпеливо Стивън.

– Оставете това на мен. Мисля, че познавам една дама, която ще е подходяща за тази работа – ако здравето ѝ го позволява, разбира се. Напоследък тя е много самотна и се чувства направо излишна.

– Коя с тази дама? – поинтересува се херцогинята.

Хю предпочете да не отговаря на въпроса ѝ.

– Искам първо да обмисля нещата, да преценя и другите свои познати и да се спра на най-подходящата сред тях. Още утре може да успее да доведе компаньонка. Още една нощ, прекарана под покрива на Стивън, едва ли би била решаваща за репутацията на пациентката ми.

На вратата се почука и всички млъкнаха. Колфакс влезе и ги уведоми, че госпожица Ланкастър току-що се е върнала от разходката си с карета.

– Мисля, че постигнахме съгласие по всички по-важни моменти – рече Стивън и се изправи.

– По всички освен по два – отбеляза Клейтън – Как смяташ да си осигуриш съдействието на момичето в изпълнението на този план, без да го нараниш? И какво ще правиш, ако госпожица Ланкастър се изпусне пред някого, е сгодена за теб? Цял Лондон ще ѝ се смее!

Стивън понечи да възрази, че той не ѝ е годеник, но се отказа. Вместо това отвърна:

– Ще разреши този проблем тази вечер или най-късно утре.

– Внимавайте да не я разстроите! – предупреди го Уитиком.

Уитни се изправи и сложи ръкавиците си.

– Мисля още сега да се отбия при мадам Ласал, за да поговорим за тоалетите на Шери. Истинско чудо ще е, ако жената се съгласи да поеме тази поръчка сега, когато буквално е претрупана е работа.

– Няма да е нужно чудо, а доста голямо количество от златото на брат ми! – засмя се Клейтън – Ще те изпратя до моделиерката – и без това трябва да отида до дома на Уайт.

– Уайт живее в противоположната посока, Клеймор – отбеляза Ники. – Ако ми позволиш аз да изпратя съпругата ти, може би двамата с нея ще успеем по пътя да измислим най-подходящия начин да спечеля вниманието на госпожица Ланкастър.

Клейтън любезно кимна в знак на съгласие. Дъовил подаде ръка на Уитни и двамата се отдалечиха.

– Колко пъти ти е идвало да избиеш зъбите на Дъовил? – цинично попита Стивън брат си.

– Не толкова често, колкото на теб, предполагам – сухо отвърна Клейтън.

– За какво мислиш, Ники? – попита Уитни в мига, в който двамата се озоваха насаме.

Той се подсмихна и направи знак на кочияша си да докара каретата.

– Мисля, че и момента съпругът ти и брат му се чудят за най-

подходящият начин да ме изличат от лицето на земята.

Уитни едва потисна смеха си.

– Май Стивън е по-настоятелният от двамата – подхвърли шеговито тя, качвайки се в каретата.

– Тази мисъл изобщо не е успокоителна, като се има предвид колко лесно кипва кръвта му и какъв точен стрелец е.

Уитни стана сериозна.

– Ники, съпругът ми беше много ясен, когато каза, че не трябва да се месим. Опитах се да те предупредя да забравиш за идеята да предложиш кандидатурата си за бъдещ поклонник на госпожица Ланкастър. Ще трябва да се откажеш от състезанието при първа възможност. Клейтън рядко ми забранява нещо, но когато го прави, не мога да не се подчиня.

– В този случай човекът, който не се подчинява, съм аз, а не ти, скъпа! Освен това той наблегна, че представителите на семейството не трябва да се месят, а за мое огромно съжаление аз не съм част от твоето семейство.

Уитни долови намеката и предупредително погледна приятеля си:

– Ники...

– Да, любов моя?

– Не ме наричай така.

– Да, ваша светлост? – подразни я той.

– Спомняш ли си колко отчайващо наивна и непохватна бях аз самата, когато трябваше да бъде въведена в обществото?

– Ти никога не си била наивна и непохватна, скъпа, просто много различна от останалите.

– Чариз Ланкастър е толкова неопитна, колкото бях аз навремето. Даже повече. Не допускай да вземе проявеното от теб внимание като знак за искрено чувство. Не я оставяй да се увлече по теб. Не желая да я нараним повече, отколкото вече е наранена.

– Спомням си, че когато те придружих на твоя дебют, те предупредих да не объркаш обикновеното флиртуване със сериозните чувства. Тогаво го направих, за да не бъдеш наранена. Спомняш ли си?

– Да.

– Накрая нараненият останах аз.

– И побърза да излекуваш разбитото си сърце с безкраен списък от жадуващи за вниманието ти дами.

Ники не отхвърли обвинението, но го отмина без коментар.

– В момента, в който видях Чариз Ланкастър, тя ми напомни за теб.

Не зная какво ме кара да си мисля, че е много различна от останалите, нито до каква степен прилича на теб, но с нетърпение очаквам да разбера.

– Искам тя да се омъжи за Стивън, Ники. Двамата са създадени един за друг. Зная, че и доктор Уитиком мисли като мен. От теб очаквам да ѝ обръщаш толкова внимание, колкото да се опиташ да събудиш ревността на Стивън и...

– Мисля, че това лесно мога да го постигна – засмя се Ники.

– Тогава Стивън ще разбере колко много всъщност я иска и че е на път да я загуби.

– Ако смяташ да се подчиниш на забраната на съпруга си за намеса в тези дела, по-добре да оставиш на мен да подбера методите си на действие. Приемаш ли?

– Приемам.

25

На път за кабинета на графа Шери се поспря пред огромното огледало, за да се увери, че косата ѝ не е разрошена, приглади полите на новата си рокля и с усмивка поздрави застаналия наблизно Ходжкин:

– Добро утро. Ходжкин. Днес изглеждате изключително добре. Костюмът ви нов ли е?

– Да, госпожице. Благодаря – отвърна той, едва прикривайки задоволството си от факта, че тя също е забелязала колко добре му стои новата униформа. – Получих костюма вчера, направо от шивашкото ателие.

– Аз също съм с нова рокля – похвали се Шери.

Чувайки гласа ѝ, Стивън се обърна към вратата и видя как девойката направи пирует пред възхитения поглед на икономата.

– Нали е прелестна?

Сцената беше толкова затрогваща и приятна, че графът се усмихна и побърза да отговори вместо стареца:

– Наистина е прелестна.

Шери отпусна полите на роклята, влезе в кабинета и се приближи към бюрото. Повечето жени, които Стивън познаваше, бяха специално обучавани как да се движат, в резултат на което походката им в крайна сметка ставаше скована. Тази девойка обаче притежаваше вродена грация и непринуденост.

– Добро утро – лъчезарно му се усмихна тя. – Надявам се, че не прекъсвам заниманията ти. Помислих си, че би искал да ме видиш веднага щом...

– Не ме прекъсваш – увери я Стивън. – Всъщност нарочно отпратих секретаря си, за да остана насаме с теб. Заповядай, седни.

Шери се настани на отсрещното кресло, като внимателно оправи роклята си и вдигна питащ и същевременно изпълнен с доверие поглед към годеника си.

Тя му вярваше безрезервно, помисли си Стивън, а той щеше да използва това нейно доверие, за да я манипулира...

Осъзна, че беше очаквал този момент с нежелание, дори с ужас, но нямаше за кога да отлага важния разговор. Въпреки това усети, че отчаяно търси тема, с която да поотложи неприятните обяснения.

– Как се чувстваш тази сутрин?

– Малко с рано да се каже – весело светнаха очите й – Та ние приключихме със закуската едва преди час!

– Нима е минал само час? На мен ми се стори повече... Какво прави през този час?

– Бях в библиотеката и търсех нещо за четене, когато ми съобщиха, че ме викаш.

– Не е възможно да си прочела всички онези списания, които ти пратих! Такъв голям куп!

Тя прехапа устни, полагайки огромни старания да изглежда сериозна, и попита:

– Разглеждал ли си някое от тях?

– Не, защо?

– Не мисля, че ще ти се сторят много поучителни.

Стивън нямаше представа какво съдържат дамските списания, само знаеше, че жените ги четат, но за да продължи разговора, попита за названията на някои от тях.

– Имаше едно с много дълго име. Ако добре си спомням, казваше се „Месечно списание за дами или информативно четиво за местата, където бихте могли да се забавлявате, както и съвети за това как да дадете воля на фантазиите си, да упражните ума си и да въздигнете характера си“.

– И всичко това в едно-единствено списание? – престори се на ужасен Стивън. – Много амбициозно начинание.

– Тъкмо това си рекох и аз, преди да прегледам статиите. Знаеш ли за какво се разправяше в една от тях?

– Като гледам изражението ти, едва ли ще се осмеля да направя предположение – засмя се графът.

– Беше посветена на ружа.

– Какво?

– В статията се даваха съвети как да си слагаме руж на лицето. Много интересно! А можеш ли да допуснеш какво се криеше зад заглавията „Упражнения за ума“ и „Въздигане на характера“? – Шери се засмя и продължи: – В някои от другите списания обаче имаше далеч по-важна информация – например за точно определения начин, по който една дама трябва да си хване полите, когато прави реверанс. Направо изумях! Нямах представа, че за да се направи това, е необходимо да използваш само палеца и показалеца си, вместо всичките пръсти на ръцете си. Но както знаеш, изтънчената перфектност е идеалът, към който всяка дама трябва неотклонно да се стреми.

– Това твоя теория ли е или на списанието? – попита през смях Стивън.

– Ти как мислиш? – хитро го погледна тя.

Той мислеше, че би могъл да води с нея разговори за изтънчената перфектност до края на дните си.

– Мисля, че е наложително да изхвърлим тези боклуци от спалнята ти.

– О, не. Наистина не трябва. Чета ги вечер, преди да заспя.

– Наистина ли?

– Да. Прочитам по една страница и веднага заспивам – действат ми по-добре от хапче за сън.

– Сега, след като вече обсъдихме въпросите за ружа и за реверансите, ще ми кажеш ли от какво всъщност се интересуваш?

„От теб – помисли си Шери. – *Единствено от теб. Интересува ме защо в момента се чувстваш неловко, защо понякога ми се усмихваш така, сякаш съм единственото нещо, което има някакво значение за теб на този свят. Защо понякога имам усещането, че изобищо не искаш да ме видиш, дори когато съм застанала пред теб. Интересува ме всяко нещо, към което ти проявяваш интерес, защото толкова силно искам аз самата да събудя интереса ти към мен. Интересувам се от история – от твоята история. От моята история.*“

– История – произнесе гласно тя. – Интересувам се от история.

– И от какво още?

Тъй като не можеше да си спомни, Шери му даде първия отговор, който ѝ хрумна:

– Мисля също, че обичам конете.

– Защо казваш това?

– Вчера, когато кочияшът ме разхождаше из парка, видях няколко дами да яздят коне и внезапно се почувствах... щастлива. Развълнувана. Мисля, че може би зная как се язди.

– В такъв случай ще ти намерим подходящ кон и ще разберем дали чувството ти не те лъже. Ще поръчам да доставят някое прекрасно кротко жребче специално за теб от аукциона за коне.

– Мога ли да отида да гледам?

– Не, освен ако не искаш да предизвикаш вълнения. – Шери го погледна учудено и Стивън обясни: – На аукционите за коне не е прието да присъстват дами.

– О, разбирам. По-добре да не харчиш пари за жребец. Може да се окаже, че не умея да язда. Не е ли по-добре първо да опитам с някой от

твоите коне?

– Не си и помисляй! – остро я предупреди графът. – В моите коношни няма кон, който да е подходящ за теб и изобщо за която и да е дама, независимо от ездаческите ѝ способности. Конете ми не стават за леко подтичване из парковете.

– Вчера съвсем не си представях леко подтичване. Чувствах, че искам да препусна в бесен галоп и да усетя как вятърът брули лицето ми.

– Никакъв галоп! – забрани ѝ той. Независимо от опита, който можеше да се окаже, че има, тя не беше някое здраво селско момиче. Костната ѝ структура беше нежна и деликатна. Тялото ѝ нямаше да може да се справи с галопиращ кон. – Нямам желание за втори път да те отнеса къщи, изпаднала в безсъзнание.

При спомена за безжизнено отпуснатото ѝ тяло в ръцете му го полазиха тръпки. Това му припомни за първия инцидент, за безжизненото тяло на младия барон, който с нетърпение очакваше сватбата си с красивата млада дама... Тези спомени го накараха да премине директно към дълго отлагания въпрос:

– Със задоволство искам да ти съобщя, че снаха ми е успяла да убеди най-добрата модистка в Лондон да поеме грижата за твоите тоалети, които ще са ти жизнено необходими по време на Сезона. – Вместо да се зарадва, Шери свъси недоволно вежди при тази новина. – Не си недоволна от този факт, нали?

– Не, но не мисля, че имам нужда от повече рокли. Имам две съвсем нови, които още не съм обличала.

Тя имаше всичко на всичко пет всекидневни рокли и смяташе, че може да се похвали с гардероб! Най-вероятно баща ѝ е бил голям скъперник.

– Ще имаш нужда от много повече дрехи.

– Но защо?

– Защото Сезонът в Лондон го изисква. Исках също да ти кажа, че доктор Уитиком се кани да ни посети днес и да доведе със себе си една възрастна дама, която да ти служи за компаньонка и придружителка.

– Нямам нужда от компаньонка – засмя се Шери. – Аз съм...

Стомахът ѝ сякаш се сви на топка и думите просто не можаха да излязат от устата ѝ. Споменът просто проблесна за миг.

– Ти си какво? – попита Стивън, без да откъсва очи от лицето ѝ.

– Аз... Аз не зная.

– Не се притеснявай – успокои я графът. – Много скоро всичко ще си дойде на мястото. Сега има нещо друго, което бих искал да обсъдя с

теб...

Той се поколеба. Шери вдигна прекрасните си сиви очи към него и окуражително се усмихна:

– Какво искаше да кажеш?

– Исках да кажа, че съм взел решение, което моето семейство също подкрепи. Искам да ти дам възможност да се забавляваш по време на Сезона и да се наслаждаваш на вниманието и на други мъже, преди да обявим официално годежа си.

Тя трепна, сякаш я беше зашлевил през лицето. Нямаше желание непознати мъже да я обсаждат с вниманието си и не можеше да си представи защо годеникът ѝ държеше на това.

– Мога ли да попитам защо? – промълви с разтреперан глас.

– Разбира се. Женитбата е съдбоносна стъпка, която не бива да се предприема прибързано. Тъй като двамата с теб не се познаваме достатъчно добре, реших, че ще е по-разумно да ти дам възможност да се срещнеш и с други подходящи кандидати, преди окончателно да се спреш на мен. По тези причини бих искал годежът ни да остане в тайна поне за известно време. – Чувстваше се като пълен идиот.

Целият свят сякаш се срива в краката ѝ. Той искаше тя да си намери друг, искаше да се отърве от нея. И защо не? Та тя не можеше да си спомни дори собственото си име и не приличаше на никоя от красивите усмихнати дами, които беше видяла в парка предния ден. Не можеше и да става сравнение между нея и снаха му, че дори и майка му, с тяхната самоувереност и царствени маниери. Те очевидно също не я искаха в семейството си, което от своя страна означаваше, че любезното им отношение към нея беше просто преструвка.

От обида в очите ѝ се появиха сълзи. Шери бързо стана от мястото си. Опита се да възвърне самоконтрола си, да намери опора в наранената си гордост. Не можеше да го погледне, но и не можеше да си позволи да избяга от кабинета, без да издаде чувствата си, затова тръгна към прозореца, който гледаше към една от лондонските улици.

– Мисля, че идеята ви с прекрасна, милорд – изрече равно тя, втренчила невидящ поглед навън.

Стивън отмести стола си, стана и се приближи до нея.

Шери преглътна, пое въздух и продължи:

– Също като вас и аз имах някои... резерви по отношение на нашата... съвместимост.

Стивън усети болката в думите ѝ и сложи нежно ръце на раменете ѝ:

– Шери...

– Ако обичате... махнете ръцете си от мен! – задъхано рече тя.

– Обърни се и ме изслушай.

Тя усети, че силите я напускат. Сълзите се затъркаляха по страните ѝ и тя не можеше да ги спре. Ако в този момент се обърнеше към него, той щеше да стане свидетел на болката и унижението ѝ. По-скоро би умряла, отколкото да допусне това да се случи. Шеридан наведе глава и се престори, че е погълната от гледката навън.

– Опитвам се да направя най-доброто за двама ни – обясни Стивън. Едва се сдържаше да не я сграбчи в прегръдките си и да я помоли за прошка.

– Разбира се. Семейството ти едва ли смята, че съм подходяща партия за теб. – Гласът ѝ прозвуча нормално. – Дори аз не мога да си обясня как е възможно баща ми да е преценил, че ти си подходящ за мен.

Тя изглеждаше толкова спокойна, че Стивън вече беше решил да я остави сама, когато забеляза мокрите ѝ от сълзи страни. Съпротивата му беше сломена. Той я сграбчи за раменете, извърна я към себе си и трескаво зашепна:

– Моля те, не плачи. Недей. Просто се опитвам да направя онова, което ще е най-добро в случая.

– Тогава ме остави на мира! – гневно изрече тя, но риданието разтърси цялото ѝ тяло.

– Не мога – призна Стивън, погали косата ѝ и притисна разплаканото ѝ лице към гърдите си. – Съжалявам – промълви той и я целуна по слепоочието. – Толкова съжалявам! Моля те, не плачи. Не искам да те нараня. Не ме оставяй да те нараня.

Устните му се спуснаха към страните ѝ, попиха сълзите ѝ. Не беше я виждал да плаче дори когато я болеше най-много и сега сълзите ѝ го накараха да загуби контрол и да забрави всичко наоколо. Впи устни в нейните, притисна я към себе си. Езикът му се плъзна между устните ѝ. Шери направи опит да извърне лице. Той почувства съпротивата ѝ и удвои усилията си.

„Надявам се, че съм проявила достатъчно здрав разум да те накарам да почакаш, преди да приема твоето лишено от галантност предложение за женитба“, беше казала тя. Сега го отблъскваше. Завинаги. Той мълчаливо простена, наранен дълбоко от загубата. Стивън зарови пръсти в косите ѝ, извърна лицето ѝ към себе си и се взря в разплаканиците ѝ очи.

– Шери – промълви отчаяно той, – моля те, целуни ме.

Тя не можеше да се бори с него, затова остана неподвижна, сразявайки го с хладното си безразличие. Стивън се опитваше да сломи съпротивата ѝ. Устните му и ръцете му галеха възбуждащо, настойчиво.

– След като ще ме сравняваш с останалите си обожатели, не смяташ ли, че поне трябва да имаш база за сравнение – произнесе той, опитвайки се да си върне онова, което губеше, но ефектът от думите му беше напълно противоположен на очаквания от него.

Инстинктът на Шери ѝ подсказа, че тя никога вече не бива да му вярва, че не бива повече да му позволява да я докосва и да я целува... Само сега... Още един-единствен път...

Устните и се поддадоха, разтвориха се и помръднаха под настойчивостта на неговите. После тя отстъпи назад и каза:

– Благодаря ви за демонстрацията, милорд. Ще се постарая да ви оценя по достойнство, когато ми се отдаде случай да правя сравнения.

Стивън не я чу, нито се опита да я спре, когато тя го остави сам в кабинета. Той опря длани на рамката на прозореца и отвратно прошепна:

– Ах, ти, мръсен кучи сине!

Шери се заизкачва по стълбите, опитвайки се да скрие обзелите я чувства от подминаващите я слуги. Усещаше устните си подпухнали и разранени от настойчивите му целувки, които само я бяха разстроили, а за него не означаваха нищо.

Искаше да си отиде у дома.

Влезе в стаята си и се сви на леглото. Обхвана с ръце коленете си и опря брадичка в тях. Имаше чувството, че ако смени позата, ще се разпадне на хиляди късчета.

Зарови лице във възглавницата и горко зариде за бъдещето, което не можеше да има, и за миналото, което не можеше да си спомни.

– Искам, да си отида у дома – простена на глас тя. – Искам да си отида у дома! Татко, защо се забави толкова? Защо не идваш да ме вземеш?

26

Наблизо кротко пасеше красив петнист жребец. Шери се метна на гърба му, пришпори го и полетя като вихър, обляна от лунна светлина. Смехът ѝ къртеше и се сливаше с вятъра. Тя и конят летяха... летяха...

„Ще си счупиш врата, cara!“ – извика младият мъж, който яздеше плътно зад нея...

– Госпожице Ланкастър! Госпожице Ланкастър!

Някаква ръка докосна рамото ѝ и леко побутна спящата Шери, изтръгвайки я от приятния свят на сънищата.

– Съжалявам, че трябва да ви събудя, мадам, но нейна светлост с във всекидневната заедно с няколко кроячки и пита дали можете да отидете при тях – обясни прислужницата.

Прииска ѝ се да се увие като пашкул в чаршафите и да продължи съня, но не можеше да прати херцогинята и кроячките по дяволите. Шери стана, изми лицето си и тръгна към просторната слънчева стая, където я очакваха.

Оказа се, че „нейна светлост“ всъщност бе не майката на Стивън, а снаха му. Шери се постара да скрие чувствата си от красивата млада дама. Поздрави я любезно, но по-скоро официално, отколкото топло.

И ако Уитни Уестморланд усети нещо необичайно в поведението на Шери, тя не го показа. Започна оживен разговор за необходимостта девойката да бъде облечена по последна мода, за предстоящите балове и венециански закуски, а кроячките се суетяха около Шери и снемаша мерките ѝ. Този път младата американка не беше склонна да приеме с доверие топлата усмивка и милите думи на Уитни Уестморланд. Желанието ѝ да осигури богат гардероб за Шери беше просто първата стъпка в изпълнението на общия план неподходящата годеница на графа да бъде захвърлена в ръцете на някой друг мъж. Само че Шеридан имаше други планове. Щеше да си отиде у дома, независимо от това къде беше този неин дом, и имаше намерение да заяви това на херцогинята в мига, в който двете останеха насаме.

– За какво мислите? – попита я Уитни, очаквайки Шеридан да изрази задоволството си или предпочитанията си към предлаганите ѝ платове и модели.

Шери вирна брадичка, погледна към мадам Ласал и запита:

– Имате ли нещо в червено?

– В червено ли? – възкликна модистката с приятен френски акцент.
– Не, не, госпожице! Червеното няма да подхожда на цвета на косата ви.

– Аз обичам червения цвят – настоя на своето момичето.

– Тогава ще го имате. Само че можете да го използвате като тапицерия за диваните си или за завеси на прозорците. Този цвят не е за вас, госпожице. Господ вече ви е благословил е коса с много рядко срещан червен цвят и ще бъде грехота да сложите върху себе си нещо неподходящо.

Тази цветиста реч така развесели Шеридан, че тя едва сдържа смеха си. Погледна към Уитни, чийто зелени очи също се смееха, и за момент забрави, че херцогинята е всъщност нейна неприятелка.

– Предполагам това означава, че червеното ще ми стои ужасно.
Права ли съм?

– Да! – кимна модистката и вложи в тази кратка думичка целия си плам.

– И че нищо не е в състояние да ви накара да ми ушиете червена рокля, независимо от това колко силно я искам? – продължи Шери.

Херцогинята се засмя и отвърна:

– Мадам по-скоро ще се хвърли в Темза, отколкото да изпълни желанието ви.

– Да! – закимаха утвърдително всички кроачки и за миг в стаята се възцариха смях и добро настроение.

Минаха няколко часа и изведнъж Шеридан разбра, че шивачките всъщност нямаха намерение да напускат къщата, докато не ушийт всички необходими тоалети.

– Аз вече имам пет рокли – по една за всеки делничен ден от седмицата – нервно ги информира тя.

– Страхувам се, че ще ви се наложи да се преобличате поне по пет пъти на ден – усмихнато рече херцогинята.

Шери смръщи вежди, но не каза нищо, докато двете е Уитни не излязоха от стаята.

– Наистина не мога да се преобличам по пет пъти на ден – започна разпалено девойката. – Всички тези рокли ще бъдат излишни...

– Няма да бъдат – усмихна се Уитни, питайки се защо ли Чариз Ланкастър се държи толкова резервирано с нея – По време на Сезона всяка дама се нуждае от дрехи за разходки с карета, за разходки в парка и за езда, от сутрешни, следобедни и вечерни рокли. И това далеч не е всичко. От годеницата на Стивън Уестморланд ще се очаква да има

подходящи тоалети за опера, театър...

– Не съм негова годеница, нито пък имам желание да бъда – прекъсна я Шери и посегна да отвори вратата на стаята си. – През целия ден се опитвах да ви обясня, че нито имам нужда от всичките тези дрехи, нито пък ги искам. И ако не можете да влезете във връзка с баща ми, за да заплати той тази услуга, настоявам да откажете поръчката. Сега ме извинете...

– Как така не сте негова годеница? – възкликна Уитни и я хвана за ръката. – Какво се е случило? – Една прислужница се зададе от дъното на коридора и херцогинята бързо попита: – Можем ли да си поговорим във вашите покои?

– Не искам да бъда груба, ваша светлост, но наистина смятам, че нямаме за какво да си говорим – твърдо отвърна Шеридан, горда, че гласът и не трепна.

За нейна изненада херцогинята ни най-малко не се засегна от резкия отговор.

– Не съм съгласна – отвърна тя и отвори вратата. – Дори напротив – мисля, че има много неща, които бихме могли да обсъдим.

Шери мълчаливо влезе в спалнята си, следвана от херцогинята. Когато вратата се затвори зад двете, тя се обърна и зачака другата жена да започне.

За част от секундата Уитни прехвърли през съзнанието всички възможни причини за странното поведение на дойката и за последното й твърдение във връзка със Стивън и съвсем правилно стигна до заключението, че тя е дълбоко наранена. И тъй като графът беше единственият човек, който би могъл да я нарани, най-вероятно той беше в основата на проблема.

Уитни се подготви да поправи злото, което очевидно нейният девер идиот беше сторил на единствената жена, която някога беше имала значение за него.

– Какво се е случило, за да твърдите, че не сте сгодена за Стивън и че не бихте искали да сте? – предпазливо попита тя.

– Моля ви! – почти проплака Шери и се ядоса на себе си заради проявената слабост. – Може да не зная коя съм и откъде съм дошла, но нещо в мен протестира срещу лъжите, с които ме засипвате. И ако трябва да поема още от тях, със сигурност ще изкреция! Няма смисъл да се преструвате, че искате да стана ваша снаха, така че недейте, моля ви!

– Много добре. Да сложим край на преструвките – спокойно кимна херцогинята.

– Благодаря ви.

– Нямате представа колко силно искам да ми станете снаха, Шери.

– Предполагам, че сега ще започнете да ме убеждавате, че и самият лорд Уестморланд е най-нетърпеливият годеник, който някога сте срещали!

– Дори не мога да си помисля подобно нещо, без да ми стане смешно – призна Уитни – Камо ли пък да започна да убеждавам другите.

– Какво? – Шери не можеше да повярва на ушите си.

– Стивън Уестморланд е много чувствителен на тема брак Той има достатъчно основания по принцип да отхвърля мисълта за обвързване, както и сериозни причини да не иска да се ожени за вас.

Шери безпомощно се засмя:

– Мисля, че всички във вашето семейство сте луди.

– Не ви обвинявам – въздъхна Уитни. – Сега, ако благоволите да седнете, ще ви кажа всичко, което зная за графа на Лангфорд. Но първо ще ви попитам какво точно ви е казал той тази сутрин и кое ви е накарало да си мислите, че няма желание да ви направи своя съпруга?

Предложението да ѝ бъде предоставена информация за мъжа, който беше пълна загадка за нея, беше изкусителна, но Шери не беше сигурна дали трябва да го приеме.

– Питам се защо искате да се намесите в този проблем? – попита тя.

– Искам да се намеся, защото много ви харесвам. И бих искала и вие да ме харесвате. Но най-вече защото искрено вярвам, че вие сте идеалната жена за Стивън и се страхувам, че по нещастно стечение на обстоятелствата вие двамата ще го установите прекалено късно, когато няма да има връщане назад. Сега ми разкажете какво се е случило, а после аз ще се постарая да дам отговор на някои от въпросите ви. – За втори път Уитни умишлено пропусна да обещае, че ще ѝ каже всичко.

Шери се поколеба. Впи сивите си очи в лицето на херцогинята, но не откри в него дори и следа от лицемерие.

– Предполагам, че бих могла – кимна тя. – Едва ли ще има някакви отрицателни последствия, освен че гордостта ми за пореден път ще пострада.

Уитни с изумление изслуша разказа за постъпката на Стивън и се възхити от способността на това наивно момиче, загубило спомените си, попаднало сред чужди хора и в чужда страна, да прозре намеренията на графа. Нещо повече – тя очевидно бе проявила достатъчно мъдрост и гордост, за да не изрази гласно възраженията си срещу обидния план на „годеника“ ѝ.

– Това ли е всичко? – попита Уитни накрая.

– Не съвсем – ядосано отвърна Шери и засрамено погледна встрани.

– Какво още се е случило?

– След като изрече всички тези празни приказки за желанието му да ми даде възможност да избирам, аз се почувствах толкова сърдита и объркана, че... загубих контрол над емоциите си.

– Ако бих на ваше място, щеше да ми се прииска да го ударя по главата с първия попаднал в ръцете ми тежък предмет!

– За нещастие не видях нищо подходящо, което бих могла да използвам, за да го ударя – колебливо се усмихна Шери. – Просто почувствах тази глупава нужда да... да плача, затова се отдалечих към прозореца и се престорих, че гледам навън, за да мога да възвърна самообладанието си.

– И тогава? – нетърпеливо попита Уитни.

– И тогава той има нахалството... да се опита да ме целуне!

– Вие позволихте ли му?

– Не. Не доброволно. Поне не в началото. Но той е толкова добър в това и... И го знае! Затова държеше да ме целуне – сякаш това щеше да оправя нещата! И до известна степен спечели битката, тъй като накрая се поддадох. О, трябва да е изключително горд със себе си! – яростно завърши Шеридан.

Уитни избухна в смях.

– Много се съмнявам. Всъщност, когато пристигнах тук тази сутрин. Стивън беше във възможно най-лошото настроение. Изобщо нямаше вид на човек, който е в състояние да развали един годеж, без да му мигне окото!

Шери леко се усмихна, после усмивката ѝ помръкна и тя поклати глава:

– Нищо не разбирам.

– Мисля, че сте невероятно проникателна, много храбра и много, много добра! – За миг Уитни се изкуши да ѝ каже цялата истина. Едва ли новината за смъртта на Бърлтън щеше да я разстрои – тя едва познаваше покойния си годеник и очевидно изпитваше пламенни чувства към Стивън. Но доктор Уитиком беше подчертал необходимостта пациентката му да бъде предпазвана от всякакъв стрес. Реши, че е най-разумно да се придържа към златната среда. – Ще ви разкажа историята на един много специален човек, когото в началото може и да не познаете. Когато го срещнах за пръв път преди четири години, той беше обожаван

заради неустоимия си чар и приятни маниери. Мъжете ценяха неговите успехи и той беше толкова красив, че жените буквално губеха ума и думата, когато го видеха. Въпросният мъж намираще реакцията на всички тези жени за глупава, но въпреки това се отнасяше изключително галантно с дамите. Тогава се случиха три неща, които го промениха драстично – и което е най-чудното, две от тях могат да се сметнат за положителни. Първо, Стивън реши да вложи повече лично време и усилия в уреждането на бизнесделата си. Поемаше големи рискове и печалбите му бяха огромни. Случи се и нещо друго: след смъртта на един възрастен братовчед на баща му Стивън наследи три благороднически титли, едната от които – граф на Лангфорд. И трите титли бяха стари и престижни. И изведнъж нещата започнаха да се объркват. Стивън обича архитектурата и това беше специалността, която изучаваше в университета. Той закупи петдесет хиляди акра земя и започна да проектира къща, която да му служи за постоянно място за живеене. Докато къщата се строеше, той купи три имения в различни части на Англия и започна да ги ремонтира. Ето цялата картина – един много богат и красив млад мъж, произхождащ от едно от най-благородните семейства в страната, се сдобива с три благороднически титли и четири прекрасни имения. Можете ли да отгатнете какво се случи?

– Може би се е пренесъл да живее в едно от тези имения?

– Да, направи го, но не това беше важното – засмя се Уитни.

– Все още не разбирам.

– Случи се това, че стотици семейства, които имаха дъщери за женене и които държаха да омъжат тези свои дъщери непременно за мъж с благородническа титла, включиха Стивън Уестморланд в списъка на най-желаните кандидати. Интересът и стремежите към него избухнаха така внезапно и с такава сила, че чак беше противно да се наблюдава. Тогава графът приближаваше трийсетте и всички смятаха, че му е време да създаде семейство. Жените се гълпяха около него. Мъжете, които като моя съпруг са родени с титла, свикват с този факт и престават да му обръщат внимание, макар в доста случаи да се чувстват като упорито преследван дивеч. В случая със Стивън всички блага сякаш се изляха върху му за една нощ. Ако промяната не беше толкова внезапна, той щеше да се приспособи към нея. А също и ако на пътя му не се беше изпречила Емили Кендъл.

Шери почувства, че стомахът ѝ се свива на топка.

– Какво се е случило? – полюбопитства тя, когато Уитни замълча.

– Преди да продължа, искам да се закълнете, че на никого няма да

кажете за това, което ще чуете! – Шеридан кимна. – Стивън се запозна с Емили две години преди да наследи титлите си. Тя беше една от най-красивите жени, които някога съм виждала, а освен това беше остроумна и забавна... И високомерна. Аз поне я смятах за такава. Всички мъже, включително и Стивън, бяха луди по нея. Девер ми поне беше достатъчно умен, за да не ѝ позволи да забележи колко е увлечен по нея. И изведнъж Стивън ѝ предложил да се омъжи за него. Емили останала поразена.

– Защото я е обичал ли?

– Защото се е осмелил да ѝ предложи.

– Какво?

– Според съпруга ми, който е научил историята от самия Стивън, госпожица Кендъл била шокирана, че той я поставя в подобна незавидна позиция. Тя беше... е... дъщеря на херцог и семейството ѝ никога не би допуснало тя да се омъжи за обикновен благородник. Набързо я венчаха за Уилям Латроп, маркиз на Гленгармон – старец, чисто имение граничеше е това на бащата на Емили. За годежа се разбрало една след като всички документи били подписани. Емили избухнала в сълзи, когато обяснила на Стивън, че преди той да ѝ предложи брак, поне била в състояние да отхвърля домогванията на лорд Латроп към ръката ѝ, но сега, когато баща и разбрал за връзката ѝ с младия Уестморланд, той в никакъв случай нямало да отстъпи. Като покорна дъщеря тя трябвало да се подчини на волята на баща си.

Уитни млъкна, усмихна се на Шери и подхвърли:

– Между другото, аз не смятах, че съм длъжна да се подчиня на избора на баща си. Както и да е, Стивън настояваше да разговаря с баща ѝ, но Емили го уверила, че той ще я пребие от бой, ако разбере, че е доверила на девер ми тайната за годежа си с лорд Латроп.

– И двамата са се разделили?

– Де да беше така! Емили го убедила, че единственият начин... да продължат... приятелството си... бил да продължат да се срещат, след като тя се омъжи.

Шери смръщи вежди. Трудно ѝ беше да слуша историята за огромната любов на Стивън към друга жена. Уитни възприе мръщенето ѝ като знак на неодобрение и побърза да завърши:

– Това всъщност не е толкова... необичайно или скандално. В средите на благородниците се срещат много жени, които желаят да получават... внимание... и които се стремят към... компанията на някой привлекателен мъж, който би бил много... добър в различни отношения.

Всичко с много дискретно, разбира се.

– Искате да кажете, че трябва да държат приятелството си в тайна ли?

– И така може да се каже – кимна Уитни, поразена от факта, че Шери всъщност наистина не си даваше сметка от какъв характер е било „приятелството“ между Стивън и Емили. Но нима можеше да се очаква друго? Добре възпитаните момичета нямаха представа какво става в спалнята на двама съпрузи, но от случайно дочути думи все пак разбираха, че едва ли отношенията между мъжа и жената се изчерпват с едно обикновено ръкостискане.

– Какво става, ако истината излезе наяве?

– Обикновено съпругът с страшно недоволен, особено ако подобно приятелство е дало повод за клюки.

– Тогава настоява ли съпругата му да ограничи контактите си само до среща с жени?

– Да, но обикновено му се налага да поиска обяснение и от джентълмена.

– Какво обяснение?

– Такова, което се дава в ранни зори на двайсет крачки разстояние между двамата участници.

– Дуел?

– Да, точно така! – потвърди Уитни.

– Продължи ли лорд Уестморланд да бъде... много близък приятел на Емили Кендъл след женитбата ѝ със стария маркиз?

– Да. Връзката им продължи близо година, преди съпругът ѝ да разбере.

Шери пое дълбоко дъх. Страхуваше се да зададе следващия въпрос.

– Имаше ли дуел?

– Да.

Тъй като лорд Уестморланд все още беше между живите, очевидно старият маркиз се беше преселил в отвъдното.

– Той го е убил – изрече тя.

– Не, макар че би могъл да го направи. Стивън беше лудо влюбен в Емили и ѝ беше верен до гроб. Ненавиждаше лорд Латроп заради това, че беше предложил брак на Емили, за това, че беше откраднал младостта и красотата ѝ, за това, че беше твърде стар, за да я дари с деца. Стивън му казал всичко това в деня на дуела и в крайна сметка маркизът почина, но от сърдечен удар, а не от pistolетен изстрел. Оказа се, че всъщност Емили и баща ѝ, а не лордът са държали на сключването на

този брак. Нашата Емили искала да стане херцогиня, което щяло да се случи, когато бащата на стария маркиз починал и синът му – съпругът на Емили, наследил титлата му. В деня на дуела истината излязла наяве и Стивън повярвал на лорда – старецът нямал причини да лъже.

– Дуелирали ли са се все пак?

– И да, и не. Всъщност Стивън поднесъл извиненията си на лорд Латроп, което било равностойно на поражение. Седмица след дуела бащата на Емили я изпратил в Испания, където тя останала една година, изчаквайки съпруга си да умре. После се върна тук съвсем променена – още по-красива, но също и по-малко високомерна.

Тук Уитни беше решила да приключи с историята на графа, но Шери не се сдържа и попита:

– Те срещнаха ли се отново?

– Да. Междувременно Стивън беше наследил титлите си. Странното беше – а може би в крайна сметка не е чак толкова странно, колкото изглежда – че бащата на Емили пръв потърси Стивън. Той съобщил на девер ми, че Емили е влюбена в него и винаги е била, и го помолил поне да поприказва с нея.

Стивън се съгласил и бащата на Емили си тръгнал, обзет от приятни предчувствия, че дъщеря му ще стане графиня на Лангфорд. На другата седмица тя се появила в дома на графа и му признала всичко. Разкажала се за егоизма си и го помолила да ѝ даде възможност да докаже любовта си към него. Стивън ѝ казал, че ще си помисли. На следващия ден баща ѝ пристигнал и връчил на Стивън чернова на подготовения от него и дъщеря му брачен договор. Графът взел листа и предложил да нанесе някои поправки. Бащата на Емили вече бил убеден, че Стивън е най-великодушният от всички мъже на този свят.

– И той е имал намерение да се ожени за нея след всичко, което му е причинила? – възкликна изумено Шери. – Не мога да повярвам! Трябва наистина да е загубил разсъдъка си!

– Емили и баща ѝ посетили Стивън, но онова, което той им връчил, не било брачен договор.

– А какво?

– Списък с подходящите кандидати за втори съпруг на младата маркиза. Всички изброени мъже имали титли и били на възраст между шейсет и деветдесет и две години. Стивън умишлено беше направил така, че Емили да повярва в намеренията му да се ожени за нея, и после ѝ беше нанесъл съкрушителен удар.

– Не е от тези, които лесно прощават, така ли? – попита Шери. –

Все пак, както и ти спомена в началото, тя не е направила нещо необичайно за една омъжена дама от висшето общество!

– Стивън не можа да ѝ прости, че се е омъжила за Латроп единствено заради титлата му. Не можа да ѝ прости, че го е лъгала. Но най-вече не можа да ѝ прости факта, че го беше оставила да отиде на дуел, където едва не уби съпруга ѝ.

– Трябва да се замислите над това, което ви казах, ще разберете, че годеникът ви не вярва на собствената си преценка за жените и винаги подлага под съмнение мотивите на представителките на нежния пол. Може би тогава ще стигнете до извода, че в крайна сметка намерението му да ви представи на други джентълмена не е толкова жестоко или лишено от смисъл. Не казвам, че е прав, а и онова, което аз мисля, няма никакво значение в случая. Искам само да ви помоля да се вслушате в сърцето си и да вземете своето решение, след като осмислите информацията, която ви дадох. Мисля, че мога да ви кажа още нещо, което да ви бъде от полза.

– Какво е то?

– До този момент нито аз, нито съпругът ми сме виждали Стивън да се отнася с подобна топлина и нежност към някоя жена, както прави с вас. – Уитни реши, че е казала всичко, което би могло да се окаже от полза, и се приближи до дивана, за да вземе чантата и ръкавиците си.

Шери се изправи.

– Бяхте много добра с мен, ваша светлост – разчувствано рече тя.

– Моля те, наричай ме Уитни – отвърна херцогинята и добави: – И не ме наричай „много добра“, защото ще ме принудиш да си призная, че постъпвам по този начин не само защото съм загрижена за щастието на Стивън, но и водена от чисто егоистични подбуди.

– Какви могат да бъдат тези егоистични подбуди? – учуди се Шери.

– Мисля, че това е най-добрият и може би единствен шанс да се добия със сестрата, която винаги съм искала да имам.

Шери се усмихна и топло стисна ръката на херцогинята, после двете се прегърнаха. След миг се откъснаха една от друга, почувствали се неловко от този внезапен изблик топли чувства. Та те почти не се познаваха! Но това ли имаше някакво значение сега, след като първата крачка към едно приятелство беше направена.

– Много те харесвам – призна след кратко мълчание херцогинята и излезе.

Миг след това вратата се отвори. Уитни надникна в стаята и заговорнически прошепна:

– Между другото, майката на Стивън също те харесва. Ще се видим на вечеря.

– О, това е чудесно!

Уитни кимна и доволно се усмихна:

– Отивам долу, за да се опитам да внуша на Стивън, че идеята за тази вечеря всъщност е негова.

Шери застана до прозореца. Мислеше си за онова, което преди малко беше чула. Вече виждаше графа в нова светлина. Можеше да си представи какво е да знаеш, че те искат заради онова, което притежаваш, а не заради самия теб. Фактът, че той отказваше да се примири с преструвките и лицемерието, доказваше, че не е надут и горделив човек.

Не беше изоставил жената, която беше обичал дори след като я беше загубил, и това говореше за дълбока лоялност. Беше готов дори да рискува живота си в дуел – свидетелство за истинско благородство.

В отговор Емили Латроп го беше използвала и предала. Нищо чудно, че Стивън се притесняваше да не сбърка отново в избора си на съпруга.

Да, графът определено не беше горделив и самовлюбен.

Но не беше и човек, който лесно прощава.

Той обичаше да я целува, но някъде дълбоко в себе си Шери беше убедена, че целувките не са задължително проява на дълбоки чувства. Понякога Стивън изпитваше истинско задоволство от нейната компания. И обичаше, когато се смееха заедно...

Така ѝ се искаше да си възвърне паметта! Всички отговори, от които имаше нужда, бяха скрити някъде там. Зачуди се как да се държи с него от този момент нататък. Гордостта и инстинктът ѝ подсказваха, че не бива да му позволява отново да я нарани.

Трябваше да бъде възможно най-естествена, но същевременно да му покаже, че между двамата има една граница, която не може да бъде прекривана.

Щеше да се опита да забрави тръпките, които ръцете и целувките му изпращаха по цялото ѝ тяло... Тази негова зашеметяваща усмивка, от която сърцето ѝ замираше блясъка на сините му очи...

Шери тръсна недоволно глава. Та в момента тя си спомняше всичко онова, което беше решила да забрави!

Седна зад бюрото и се опита да насочи вниманието си върху страниците на вестника.

Той беше обичал Емили Латроп!

Шери силно стисна очи, сякаш по този начин щеше да затвори

съзнанието си за него. Не успя. Стивън беше обичал Емили Латроп с разрушителна любов и макар да знаеше, че е глупаво, Шеридан страдаше от тази мисъл. Защото тя пък обичаше графа.

27

Мислите на Шеридан бяха прекъснати от появата на една прислужница, която я уведоми, че доктор Уитиком и дамата, избрана от него за компаньонка на госпожица Ланкастър, я очакват в салона.

Обзета от неприятни предчувствия. Шери бавно заслiza по стълбите. Не я радваше възможността да бъде надзиравана от някоя студенокръвна англичанка. Страховете ѝ се оказаха напразни. Дамата, която доктор Уитиком беше довел, приличаше на пухкава кукла с розови бузи и сребриста коса, старателно опъната под снежнобялото боне.

– Това е госпожица Черити Торнтън – прошепна докторът на ухото на Шери. – Неомъжената сестра на херцога на Станхоуп.

Шеридан едва сдържаше смеха си. Не можеше да си представи, че това отпуснато дремещо същество ще ѝ бъде в услуга.

– Много мило от нейна страна, че се е съгласила да дойде и да ме наглежда – отвърна също така шепнешком тя.

– О, госпожица Черити беше много поласкана, когато я помолихме.

– Да – кимна съучастнически Шери, без да откъсва поглед от равномерно повдигащата се и отпускаща се гръд на възрастната жена. – Както и аз самата виждам, дамата е изключително развълнувана от нашата среща.

Стивън, който също беше в стаята, с мъка потисна смеха си.

– По-малката ѝ сестра Хортензия искаше да дойде с нея – поверително рече докторът. – Само че двете непрекъснато се карат, особено когато стане въпрос за годините им, и аз не исках да ти нарушават спокойствието.

– На колко години е по-малката ѝ сестра?

– На шейсет и осем.

– Разбирам. Мислите ли, че трябва да я събудим все пак?

– Или трябва да я събудим, или ще я погребем там, където е седнала – обади се неочаквано графът.

Шери замръзна на място от изненада, но гласът на Стивън имаше обратното въздействие върху госпожица Черити. Тя подскочи, сякаш някой беше гръмнал с топ до ухото ѝ.

– Господи, Хю! – извика гневно тя. – Защо не ме събуди? – Дамата погледна към Шери и ѝ подаде усмихнато ръка. – Много се радвам, че мога да ви бъда в услуга, скъпа. Доктор Уитиком ми каза, че се

възстановявате от нараняване в резултат на нещастен случай и че имате нужда от някоя дама, която да защити репутацията ви по време на престоя ви в дома на Лангфорд. Не си спомням точно за какво нараняване ми разказа Хю...

– Удар по главата – подсказа й Шеридан.

– Да, точно така. – Сините й очи се спряха върху главата на Шери за момент. – Изглежда, вече сте се излекували.

Доктор Уитиком реши, че е време да се намеси:

– Раната е излекувана, но госпожица Ланкастър все още не е възвърнала паметта си.

– Бедното дете! – Лицето на госпожица Черити помръкна. – Знаете ли поне коя сте?

– Да.

– А знаете ли коя съм аз?

– Да, мадам.

– Е, коя съм?

Шери отмести поглед встрани и се опита да сдържи смеха си. Срещна очите на графа, който широко се усмихваше и дори съчувствено й намигна. По-добре щеше да е да отmine без внимание приятелските му жестове, докато не изясни чувствата си към него.

– Вие сте госпожица Черити Торнтън, неомъжената сестра на херцога на Станхоуп – отвърна тя на въпроса на старицата.

– И аз така си мислех! – въздъхна с облекчение тя.

– Аз... Ще поръчам да донесат... чая – изрече с мъка Шери и изтича навън, закрила устата си с длан. Раменете й се тресяха от смях.

Госпожица Черити отбеляза тъжно:

– Такова красиво дете! Но ако това, което току-що чух, е заекване, ще се измъчим доста, докато й открием подходящ съпруг.

– За това разчитаме на вас, Черити! – потупа я доктор Уитиком по рамото.

– Ще й покажа как точно да се представи в обществото – каза възрастната дама в мига, в който Шери отново влезе в салона. Тя потупа мястото до себе си, подканяйки девойката да се настани до нея. – Ще си прекарваме чудесно! – увери я тя. – Ще посещаваме балове и соарета, ще пазаруваме от Бонд Стрийт и ще се разхождаме в Хайд Парк и по Пал Мал. О, и поне веднъж трябва да посетите бала в „Алмак“. Чували ли сте за „Алмак“?

– Не, мадам. Страхувам се, че не – отвърна Шери, чудейки се как придружителката и смята да поддържа такова темпо на живот.

– Ще останете очарована! – плесна възторжено с ръце госпожица Черити. – Това е „Седмото небе на модния свят“! Баловете са всяка сряда вечер и са толкова важни, че ако веднъж получите покана за тях, това ви отваря вратите към всички останали прояви на висшето общество. Първия път ще се появите е графа, което ще ви превърне в обект на завист от страна на всички присъстващи там жени и ще привлече вниманието на мъжете. Смятам, че „Алмак“ с точно мястото, откъдето трябва да направите първата си стъпка към обществото... – Тя внезапно спря и разтревожено погледна към графа. – Лангфорд, тя има ли покана и пропуск за „Алмак“?

– Страхувам се, че изобщо не съм се сетил за „Алмак“ – отвърна Стивън и извърна лице, за да прикрие неприятното чувство, което изпитваше към гореспоменатото място.

– Тогава ще говоря с майка ви по този въпрос. Ще се наложи да използваме цялото ѝ влияние, но съм сигурна, че резултатът ще е положителен. – Погледът ѝ неодобрително се спря върху небрежното облекло на графа и тонът ѝ стана тревожно-предупредителен: – Няма да ви допуснат до „Алмак“, ако не сте облечен прилично, Лангфорд.

– Ще помоля личният си прислужник да се погрижи за дрехите ми – обеща с добре изиграна сериозност Стивън.

– Предупредете го, че трябва да ви приготви черен фрак – наблегна на последната дума госпожица Черити, все още изпълнена със съмнения относно компетентността на Демеън.

– Ще му предам тази информация дословно.

– Ще ви трябва и официална бяла жилетка.

– Разбира се.

– И бяла връзка.

– Естествено – съгласи се отново графът и дори кимна любезно.

Старицата доволно се обърна към Шери и поверително ѝ съобщи:

– Веднъж дори самият херцог на Уелингтън беше върнат от прага на „Алмак“, защото се появи на бала с едни от онези ужасни панталони, които мъжете носят в днешно време, вместо да си сложи подходящите бричове е дължина до коленете. – После без затруднение превключи на друга тема: – Можете да танцувате, нали?

– Аз... – колебливо започна Шери и тръсна глава. – Не съм сигурна дали мога.

– В такъв случай трябва веднага да ви намерим учител по танци. Ще трябва да научите стъпките на менуета, котилйона, валса. Но не трябва да танцувате валс, преди организаторите на бала в „Алмак“ да са

ви позволили. Ако го направите без разрешение, ще се изложите дори повече от Лангфорд, ако той все пак реши да се появи в неподходящо облекло. Лангфорд просто няма да бъде допуснат до балната зала и никои така и няма да разбере, че е бил върнат, докато вас ще ви помислят за невъзпитана и с репутацията ви ще бъде свършено. Лангфорд ще ви покани на първия танц, може и на втория, но е изключено да танцувате повече от два пъти с него. Даже и два танца са достатъчни да предизвикат клюки по адрес на вас и графа, което ние, естествено, не бихме искали да се случи. Стивън – рязко се обърна тя към младия мъж, които в този миг съзерцаваше прелестния профил на Шери, – вие изобщо слушате ли ме?

– Попивам всяка ваша дума – отвърна Стивън. – Все пак смятам, че Никълъс Дъвил ще помоли госпожица Ланкастър за честта той да я изведе на дансинга и да изиграе първия танц с нея. Аз имам друг ангажимент за следващата сряда, затова ще се задоволя с някое по-задно място в списъка на желаещите да танцуват с госпожицата.

Графът наблюдаваше внимателно изражението на Шери, но лицето ѝ не трепна. Погледът ѝ все така беше впит в отпуснатите в скута ѝ ръце и тя изглеждаше ужасена от целия този разговор за бъдещите ѝ ухажори.

– Вратите се затварят точно в единайсет и дори вие, лорде, няма да бъдете допуснат в залата след този час – предупреди го строго госпожица Черити и отново смени темата. – Дъвил? За същия млад човек, който навремето ухажваше снаха ви ли, става въпрос?

– Смятам, че в момента той е изцяло запленил от госпожица Ланкастър – внимателно подхвърли Стивън.

– Чудесно! Той е най-добрата партия в Англия след вас.

– Дъвил ще бъде страшно доволен да чуе това – отвърна графът и мислено се поздравя за превъзходната идея да накара противния французин да придружи Шери на бала в „Алмак“. Щеше да изпита удоволствие да види Дъвил обсаден от цяла тълпа настъпателни дебютантки и техните майки, които щяха да претеглят и преценяват богатството и титлите му. Стивън не беше се появявал на бал в „Алмак“, известен още като „Тържище за женитби“, повече от десет години, но добре си спомняше атмосферата там. Дъвил със сигурност щеше да прекара една неприятна вечер, след като приключеше с първите два танца с Шери.

Самият Стивън възнамеряваше да заведе Шери на опера в четвъртък. Тя обожаваше музиката – беше го разбрал през онази вечер, когато я беше заварил да пее със слугите – така че със сигурност щеше да се

наслади на „Дон Жуан“.

Графът скръсти ръце на гърдите си и с интерес започна да наблюдава Черити Торнтън, която вдъхновено инструктиреше Шери. Когато за пръв път видя дамата, която щеше да придружава „годеницата“ му, се запита дали Хю Уитиком не си е загубил ума, но сега, докато слушаше веселите брътвежи на старата дама, реши, че изборът на лекаря е отличен. Госпожица Черити беше изключително забавна. Ако не друго, то поне развеселяваше Шери. Подобни мисли му минаваха през главата, когато изведнъж разбра, че жената коментира косата на девойката.

– Червеното е ужасен цвят, но когато фризьорката ми я подстриже и прибере в скромна прическа, почти няма да се забелязва.

– В никакъв случай! – извика той, преди да се е усетил.

– Но, Лангфорд, в днешно време девойките ходят с по-къси коси – запротестира старата мома.

Стивън осъзнаваше, че не бива да се намесва, че не беше негова работа да дава мнението си по чисто женски въпроси, но не можеше да се примири с мисълта прекрасната коса на Шери да лежи на купчина на пода.

– Не докосвайте косата й! – заповяда той с нетърпящ възмущение тон – тон, от който обикновено на хората им се приискваше да се скрият в миша дупка.

Неизвестно защо обаче този негов тон накара Уитиком да се подмихне, Черити – да омекне, а Шери – да вземе решение, обратно на неговото.

Уитни с усмивка наблюдаваше как сръчните пръсти на прислужничката оформяха прическата на Шери. Ники чакаше долу, за да придружи младата американка и нейната компаньонка на бала в „Алмак“, където девойката щеше да бъде представена на лондонския елит. Стивън щеше да се присъедини към тях по-късно и после четиримата щяха да отидат на бала в дома на семейство Ръдърфорд, където Уитни, Клейтън и вдовстващата херцогиня с нетърпение щяха да ги очакват, за да се уверят, че всичко е минало както трябва.

– Стивън беше абсолютно прав да те помоли да не скъсяваш косата си!

– Той не ме помоли, а ми забрани – отвърна недоволно Шери.

– И така да е – съгласна съм с него. Щеше да е истинско престъпление да се изхаби подобна прелест! – намеси се майката на графа.

Шери безпомощно се усмихна. Не можеше да спори с двете херцогини – през трите дни, последвали разговора ѝ със Стивън във връзка с необходимостта да ѝ се осигури възможност да избира между повече кандидати, Уитни и Алисия Уестморланд ѝ бяха станали много близки. Те бяха непрекъснато до нея, придружаваха я в обиколките ѝ по магазините, присъстваха на уроците ѝ по танци и ѝ разказваха забавни истории за хората, с които ѝ предстоеше да се срещне. Вечер трите дами сядаха на масата в трапезарията заедно с графа и брат му. Предния ден Уитни беше довела със себе си тригодишния си син Ноел, докато Шери повтаряше стъпките на поредния танц под зоркото око на строгия учител по танци. Шеридан имаше чувството, че никога няма да усвои тези танци, и в един момент Уитни ѝ предложи да поседне, а тя да заеме нейното място, за да може да наблюдава отстрани сложните стъпки. Шери с готовност се съгласи и взе малкия Ноел в скута си. После Алисия Уестморланд реши да покаже на Шери и на снаха си какви танци са се играли по времето на нейната младост и в края на урока трите жени се превиваха от смях, и под неодобрителния поглед на учителя затанцуваха една с друга.

Вечерта подробно разказаха за този урок и за учителя... Шери с ужас беше очаквала първата вечер със Стивън, но присъствието на майката, брата и снахата на графа служеше като буфер и освен това я разсейваше. Струваше ѝ се, че тримата се бяха наговорили да вечерят с тях

именно е тази цел, и им беше благодарна, защото към края на вечерята се беше почувствала спокойна и в състояние да се отнася към Стивън с добре премерена любезност. От време на време, докато наблюдаваше графа, през ума ѝ минаваше мисълта, че той се дразни от нейното отношение към него. Когато разговаряше весело с брат му, Стивън свъсваше вежди недоволен. Клейтън Уестморланд очевидно беше наясно с причините за лошото настроение на брат си и това го забавляваше. За Шери херцогът на Клеймор беше най-приятният и очарователен мъж, който някога беше срещала. Тя сподели впечатленията си със Стивън на следващата сутрин, когато той я изненада с появата си в малкия салон, в който тя беше започнала да закусва сама, за да избягва присъствието на годеника си. Изненада я също и реакцията на Стивън, когато Шери каза няколко похвални думи за брат му.

– Щастлив съм, че най-после си срещнала живото възплъщение на своя идеал за мъж – саркастично беше подхвърлил той и беше станал от масата, оставяйки закуската си недовършена.

На следващата вечер беше отишъл на театър с някакъв приятел, а на по-следващата си намери друга причина, за да излезе от къщи. Ходжкин я беше уведомил, че и в двата случая негова светлост се прибрал в ранни зори.

Уитни и майка му я завариха сама на отрупаната с храна маса, потънала в мисли. Тя им разказа какво се беше случило и двете херцогини се спогледаха и възкликнаха в един глас:

– Той ревнува!

Вероятността те да са прави беше много малка, но все пак Шери реши да провери това. На следващия ден Никълъс Дъовил дойде да я изведе на разходка в парка и след като се върна, Шеридан съвсем невинно подхвърли няколко реплики за прекрасните качества на младия джентълмен. Ефектът беше същият, само думите на графа бяха малко по-различни:

– Очевидно много лесно се впечатляваш!

Тъй като Уитни и свекърва ѝ държаха да знаят дори за най-малкото нещо, което Стивън беше казал или направил, Шери им предаде неговия коментар. Двете отново възкликнаха:

– Той ревнува!

Шеридан не беше сигурна дали тази мисъл ѝ доставя удоволствие или не. Страхуваше се да повярва, че Стивън наистина държи на нея. И все пак надеждата, че това е възможно, не я напускаше.

Тази вечер графът щеше да се появи в „Алмак“, за да увеличи

популярността ѝ – така поне твърдеше Черити Торнтън. Шери не мислеше за популярността си, а се притесняваше да не изложи себе си, графа и семейството му. Беше много нервна и се зарадва, че Уитни дойде да ѝ прави компания, докато прислужничките я обличаха за бала! Тази дейност отне толкова време, че в един момент на девойката ѝ се прииска вече да е на път за „Алмак“.

– Карам господин Дъовил да ме чака прекалено дълго време! – възкликна разтревожено Шери, когато погледът ѝ неволно спря върху часовника на камината.

– Сигурна съм, че Никълъс това и очаква – да бъде каран да чака! – успокои я през смях Уитни.

Само че не Ники беше причината за безпокойството на госпожица Ланкастър. Графът също беше долу и тя тръпнеше от нетърпение да види дали резултатът от цялата тази подготовка ще окаже някакво въздействие върху него.

– Вече си готова! – възкликна Уитни, но когато Шери понечи да се обърне към огледалото, херцогинята я спря: – Чакай малко. По-добре първо да си облечеш роклята, за да видиш цялостния ефект. Спомням си деня, в който аз трябваше да бъда представена пред парижкото общество. Леля ми и чичо ми бяха с мен в стаята, докато прислужниците довършваха тоалета ми. В мига, в който леля ми ме отведе до огледалото, за да се видя, установих, че всъщност дотогава не бях имала ни най-малка представа как изглеждам.

– Наистина ли? – учуди се Шери. Беше чела, че богатите английски момичета се обличат и възпитават като принцеси от най-ранна детска възраст.

Уитни сякаш прочете мислите на Шери и с усмивка отвърна:

– Аз бях едно огромно недоразумение!

Трудно беше за човек да си представи, че красивата самоуверена брюнетка, приседнала на крайчеца на леглото, някога е изпадала в неловко положение и Шери не се съдържа да го отбележи.

– Малко преди дебюта ми в Париж двете най-големи цели в живота ми бяха да усвоя до съвършенство стрелбата с прашка и да накарам един местен младеж да се влюби до полуда в мен. Точно поради тези причини ме изпратиха във Франция. Не можах да намерят друг начин да ме вкарат в правия път и да ме спрат да се излагам.

Една прислужница поднесе роклята на Шери и ѝ помогна да я облече. Миг след това в спалнята влезе Алисия Уестморланд.

– Нямах търпение да чакам до бала в дома на Ръдърфорд, за да видя

как изглеждаш – призна възрастната херцогиня.

– Много ли е ядосан господин Дъовил заради дългото чакане? – попита Шери и се обърна с гръб към прислужницата, за да може да ѝ закопчае роклята.

– Ни най-малко. Поседнал е на чашка шери с неговия приятел Стивън и... О! – възкликна херцогинята, когато девойката се завъртя.

– Моля ви, не ми казвайте, че нещо не е както трябва! Отказвам да посветя дори и секунда повече на тази досадна процедура! – извика Шери.

Тъй като майката на Стивън беше загубила ума и дума, момичето се обърна към Уитни.

– Бих искала някой все пак да каже нещо! – разтревожено настоя тя.

– Заведете госпожица Ланкастър до огледалото! – нареди Уитни, нетърпелива да види реакцията на Стивън, щом зърне преобразената Шеридан. – Не, чакайте, нека да си сложи ръкавиците и да вземе ветрилото! Ефектът трябва да е пълен, нали така?

Шери не знаеше дали трябва да се съгласи. Тя мълчаливо сложи дългите до лактите ръкавици от бял сатен, взе бялото ветрило със златисти мотиви и бавно се обърна към огромното огледало.

Не можеше да повярва на очите си! От огледалото я гледаше истинска красавица!

– Изглеждам... много добре! – успя да изрече тя.

Майката на Стивън поклати глава:

– Много скромно казано!

Отначало мисълта, че ще накара Никълъс Дъвил да прекара една ужасна вечер в „Алмак“, и то под зоркото око на Черити Торнтън, доставяше огромно удоволствие на Стивън. Но колкото повече приближаваше моментът, в който французинът щеше да отведе Шери на бала, толкова по-мрачен ставаше графът. Шегата вече не му изглеждаше много сполучлива. Докато той, Дъвил и старата гъска се потяха в салона в очакване на появата на Шери, последните двама бърбеха непринудено. Стивън с недоволство забеляза, че госпожица Черити е във възторг от чаровния французин и попива всяка казана от него дума. Това не беше поведение, нормално за една възрастна дама, избрана да служи за придружителка на невинна девойка, да не говорим, че славата на Дъвил като разбивач на женските сърца беше легендарна.

– Ах, ето ги! – извика внезапно госпожица Черити и скочи пъргаво от мястото си. В това свое движение тя вложи много повече енергия и ентузиазъм, отколкото беше проявявала през цялата изминала седмица. – Очертава се да прекараме прекрасна вечер, господин Дъвил! – добави старата дама и посегна към чантичката и ръкавиците си.

Стивън ги последва във фоайето, французинът застана пред стълбището и впери поглед нагоре, а на устните му играеше дяволита усмивка. Графът проследи погледа на съперника си и онова, което видя, го изпълни с неопишуема гордост. По стълбите слизаше млада дама, облечена в рокля от бял сатен с вътъкани в основата златни нишки. Това беше същата жена, която беше вечеряла с него боса, загърната в прекалено голям за размерите ѝ лилав пеньоар. Като имаше предвид колко привлекателна беше Шери тогава, можеше да си представи как би изглеждала в разкошна бална рокля. Но това, което видя, надмина и най-смелите му фантазии. Косата ѝ беше опъната назад, откривайки високото чело, прихваната с наниз от перли. Къдриците ѝ се спускаха по раменете и гърба. Гледката беше зашеметяваща.

Очевидно Шеридан очакваше да предизвика такъв ефект с появата си. Въпреки че през последните няколко дни тя обикновено го гледаше така, сякаш той не съществуваше, сега очите ѝ се спряха върху лицето му. Само за миг, разбира се. Тя копнееше да види реакцията му и той не беше успял да я прикрие.

– Мадам – шеговито подхвърли Стивън, – след тази нощ ще се

наложи да наема за вас цяла армия от придружителки!

Шери почти беше забравила, че цялата тази подготовка целеше да ѝ осигури множество обожатели, но възхищението и задоволството, с които графът я гледаше, ѝ припомни този факт. Мисълта беше толкова болезнена, че ѝ подейства като шок. Тя му подаде ръка за целувка и твърдо рече:

– Ще се постарая да ви накарам да направите точно това.

Стивън мрачно сви вежди.

– Все пак не се старайте чак толкова много – прекаленото старание в крайна сметка води до лоша репутация.

– За какво е всичко това. Демеън? – попита Стивън личния си прислужник, докато прокарваше длан по лицето си, за да провери колко гладко е избръснат.

– Господин Ходжкин смяташе, че трябва да ви предадем писмото, преди да излезете, допускайки, че е нещо важно – отвърна той и огледа господаря си, за да се увери, че негова светлост е изрядно облечен за предстоящата вечер в „Алмак“. Прислужникът помогна на Стивън да сложи скъпия фрак и отстъпи назад, наслаждавайки се на резултата от своите грижи и внимание.

– Ходжкин спомена ли от кого е писмото?

– Човекът, който в момента ползва едно от именията на Бърлтън, го с изпратил на адреса на покойния господин, а оттам са го препратили на вас.

Стивън кимна. Писмото едва ли представляваше особен интерес. Напоследък всички писма, които получаваше във връзка с Бърлтън, изискваха уреждането на една или друга сметка. Графът се беше нагърбил със задължението да изплати всички дългове на младежа, чийто живот по невнимание беше отнел.

– Предай го на секретаря ми – нареди Стивън. Бързаше да излезе. Беше обещал на брат си да си срещнат в клуба за няколко игри на карти, а закъсняваше. След час-два трябваше да се появи в „Алмак“ и при първия удобен случай да измъкне Шери оттам. Двамата щяха да прекарат много по-приятно на бала в дома на Ръдърфорд. А Дъовил щеше да бъде принуден да кавалерства на Черити Торнтън, с мрачно задоволство си рече той.

– Предложих на господин Ходжкин да предаде писмото на секретаря ви, милорд – кимна Демеън, – но той настоя вие да го отворите. Печатът върху плика е от Америка.

Най-вероятно беше сметка за нещо, което Бърлтън беше купил по време на престоя си там. Стивън въздъхна и посегна към плика. Тръгна надолу по стълбите и пътьом го отвори.

– Каретата ви очаква, милорд – пресрещна го Колфакс и му подаде ръкавиците, но Стивън не го чу.

Цялото му внимание беше погълнато от съдържанието на писмото. Беше от адвоката на бащата на Чариз Ланкастър.

Прислужникът забеляза мрачния вид на господаря си и се уплаши, че това писмо може да доведе до промяна в плановете за вечерта.

– Госпожица Ланкастър изглеждаше прекрасно, когато потегли за „Алмак“, милорд – подхвърли с надежда Колфакс. Искаше му се графът на всяка цена да отиде на бала, защото присъствието му там без съмнение щеше да бъде много важно за милата американска госпожица.

Стивън бавно сгъна листа, подмина мълчаливо прислужника и решително се отправи към входа, където го очакваше каретата.

– Страхувам се, че новините не са много радостни, Ходжкин – сподели Колфакс с възвратния иконом, който разтревожено се суетеше в другия край на фойето.

– Все пак... писмото беше адресирано до лорд Бърлтън. Надявам се, че няма нищо общо с госпожица Ланкастър.

Клубът, към който отиваше Стивън, се отличаваше от другите по приятната атмосфера и добре подобраните посетители. Членството в него се предаваше от поколение на поколение и никои друг освен наследниците на неговите основатели нямаше право да пристъпва прага му. От всички членове се изискваше дискретност. Това, което ставаше между стените на този клуб, си оставаше скрито завинаги. Разигравах се и се губеха цели състояния, но никой освен членовете не научаваше за това...

Стивън разсеяно отвърна на поздрав на управителя и прекоси огромните облицовани с дървени плоскости зали, без да обръща внимание на присъстващите.

Третата зала беше празна. Това идеално го устройваше. Графът седна на една маса с три стола и се втренчи в камината отсреща. Съзнанието му продължаваше да е обсебено от съдържанието на писмото.

Колкото повече мислеше, толкова по-ясно се очертаваше решението на възникналия проблем. За половин час настроението му претърпя огромни промени и накрая младият благородник се почувства почти доволен. Дори и без писмото Стивън беше сигурен, че рано или късно щеше да постъпи така. Вече не беше нужно да се подчинява на чувството си за дълг и приличие. В момента, в който беше уведолил Шери, че желае да ѝ даде възможност да се порадва на вниманието и на други мъже, той дълбоко беше съжалил. Едва съдържаше ревността си при мисълта, че тя можеше да хареса Дъовил, и не знаеше как щеше да понесе присъствието на своите евентуални съперници в дома си, когато след бала започнеха да пристигат пред вратата му. Без съмнение съвсем скоро някой неразумен младеж щеше да се осмели да поиска ръката на Шери и вместо това щеше да получи удар и да се намери изхвърлен на улицата.

Когато беше в една стая с девойката, той не можеше да откъсне поглед от нея, а ако двамата случайно останеха насаме, с мъка съдържаше желанието си да я сграбчи в прегръдките си. Нямаше ли я, мислите му непрекъснато се навъртаха към нея. Шери също го желаше. Още в самото начало го беше разбрал, независимо от това колко хладно с държеше тя с него напоследък.

Гласът на Клейтън го накара ла подскочи от изненада.

– С риск да прекъсна задълбочения разговор, който водиш сам със

себе си, ще те попитам дали имаш нещо против да включиш и мен в него? – шеговито подхвърли брат му и добави: – Или може би все пак предпочиташ да поиграем карти?

Стивън се огледа наоколо и с изненада установи, че залата се е напълнила.

Графът се облегна назад, за последен път премисли начертания план за действие, както и необходимостта веднага да започне да го прилага на практика, после кимна:

– По-добре да поговорим. Не съм в настроение за карти.

– Забелязах. Също и Уейкфийлд и Хоторн, с които предварително се бяхме разбрали да направим четворка.

– Не усетих кога са дошли – призна Стивън и хвърли поглед през рамо, за да види двамата си приятели, които без съмнение беше засегнал с безразличието си. – Къде са те?

– Лекуват наранените си чувства на масата за залози – отново се пошегува Клейтън, макар че беше обезпокоен. Усещаше, че нещо силно тревожи брат му. Изчака известно време с надеждата да получи обяснение и когато то не последва, подхвърли: – Имаш ли определена тема, по която би искал да разискваме, или аз ще трябва да ти предложа някоя?

В отговор Стивън бръкна в джоба на фрака си, извади писмото и го подаде на херцога:

– Това е темата, която занимава съзнанието ми в момента.

Клейтън разгъна листа и зачете:

Скъпа госпожице Ланкастър,

Адресирам това писмо до вашия съпруг, за да може той да ви подготви за новините, които следват. С дълбоко прискърбие ви съобщавам за смъртта на моя добър приятел, баща ви. Останах с него до самия му край и държа да ви уведомя, че баща ви искрено се разкая за множеството пропуски, които беше допуснал във вашето възпитание. Той се обвиняваше и за това, че ви е разглезил, задоволявайки всеки ваш каприз.

Мечтата му беше да учите в някой от най-добрите колежи и да сключите сполучлив брак. За да постигне целите си и да ви осигури богата зестра, баща ви похарчи всичките си средства и ипотекира имотите си. Банковото извлечение, което прилагам към настоящото писмо, свидетелства за огромното богатство, което наследявате.

Знам, че между вас и баща ви съществуваша известни разногласия по множество въпроси, но се надявам, че един ден ще оцените какво е направил той за вас и ще постигнете най-доброто, на което сте способна. Вие приличате на баща си – упорита и своенравна. Може би именно заради това двамата не успяхте да намерите път един към друг.

Надявам се тази липса на близост между вас и баща ви да ви помогне да понесете по-спокойно вестта за смъртта му.

В желанието си да ви спести угризенията, че не сте се опитали да запълните празнотата помежду вас двамата, баща ви ми поръча да ви предам, че въпреки че не го показваше, той много ви обичаше. Умря с надеждата, че и вие сте го обичали, макар също да не сте показвали любовта си към него.

Клейтън сгъна писмото и го подаде на брат си. И той като Стивън изпитваше съчувствие към Шери и не можеше да си обясни някои от нещата, които беше прочел.

– Лошият късмет непрекъснато я преследва – въздъхна Клейтън. – Съжалявам за баща ѝ. Добре е, че двамата не са били чак толкова близки все пак. – Той се поколеба за миг и попита: – Какви изводи си правиш от тона на адвоката? Младата дама, която аз познавам, няма нищо общо с тази от писмото.

– И аз така мисля. Като изключим упоритостта и своенравие, разбира се – рече сухо Стивън. – Предполагам, че баща ѝ се е видял в чудо, когато се е изправил пред отговорността да възпитава момиче, и между двамата с започнала една безмълвна, но упорита борба.

– Аз стигнах до същото заключение, като имам предвид собствения си опит с бащата на Уитни.

– Ланкастър трябва да е бил голям скъперник, щом смята, че с дрехи като онази грозна кафява рокля, с която я видях облечена при първата ни среща на парахода, ѝ е дал „всичко“! – Стивън опъна дългите си крака и направи знак на стоящия наблизо сервитьор. – Шампанско, моля.

Клейтън искаше да попита кога брат му смята да съобщи новината на Шери, но той изглеждаше изцяло погълнат от действията на сервитьора, който напълни две чаши и им ги поднесе.

– Какво смяташ да правиш? – попита накрая херцогът.

– Да вдигна тост – кратко отвърна Стивън.

– Питам кога имаш намерение да ѝ кажеш за смъртта на баща ѝ –

раздразнено каза Клейтън.

– Веднага след като се ожена за нея.

– Моля?

Вместо да отговори, брат му вдигна чашата си и иронично предложи:

– Да прием за нашето щастие!

За краткия миг, в който графът пресуши шампанското си, Клейтън успя да възвърне самообладанието си и да прикрие задоволството си от развитието на нещата. Той се отпусна в креслото, взе своята чаша, но вместо да я поднесе към устните си, я задържа в ръка. Стивън развеселено наблюдаваше брат си. Накрая не се сдържа и попита:

– Може би се чудиш дали не правя грешка?

– Съвсем не. Само се питам дали наистина не си усетил, че напоследък Шери е развила известна „непоносимост“ към теб.

– Едва ли ще протегне ръка да ме спаси, ако види, че се давя – съгласи се Стивън.

– Не смяташ ли, че това може да се окаже пречка за осъществяването на намеренията ти да се ожениш за нея?

– Мисля, че бих могъл да я убедя в искреността на чувствата си, като ѝ поискам ръката – излъга той. – После ще и докажа, че ако реши да ми поиска прошка за това, че не ме е оценявала правилно, със сигурност ще я получи.

Брат му иронично го изгледа:

– Какво предполагаш, че ще се случи след това?

– Ще прекарам много приятни дни и нощи зад стените на своя дом.

– Най-вероятно с нея – подигравателно рече Клейтън.

– Не. С компрес на челото.

Към двамата братя се приближиха Джордан Таунсенд, херцог на Хоторн, и Джейсън Фийлдинг, маркиз на Уейкфийлд. Тъй като братята нямаха какво повече да обсъждат, те поканиха приятелите си да седнат при тях и четиримата се увлякоха в разговор за залаганятия.

Стивън с мъка се концентрираше върху думите на останалите. Непрекъснато мислеше за Шери и за тяхното съвместно бъдеще. Въпреки че говореше много самоуверено, когато обясняваше на брат си колко лесно ще си върне госпожица Ланкастър, графът съвсем не беше убеден в това. Нямаше представа какво ще ѝ каже, когато я срещне отново. Не че това имаше някакво значение. Най-важното беше, че двамата щяха да прекарат живота си заедно.

И без това рано или късно той и Шери щяха да се оженият. Стивън

беше сигурен в това. Беше го почувствал в мига, в които тя беше застанала пред него, загърната в онзи широк бял халат, препасан със златист шнур, и с коса, обвита в синя хавлиена кърпа. Тогава му беше заприличала на Мадона – Мадона, страдаща от един ужасен проблем: „*Косата ми... е червена!*“

Не, беше изпитал чувства към нея далеч преди това... Още онази сутрин, когато се беше събудил край леглото ѝ, а тя го беше помолила да ѝ опише лицето ѝ. Тогава той се беше вгледал в прекрасните ѝ сиви очи и беше видял там невероятна нежност и изключителна смелост. От този миг насетне всичко, което Шери беше казвала или правила, само засилваше обичта му към нея. Обожаваше нейното остроумие, нейната интелигентност, топлотата, с която се отнасяше към всички. Обичаше да я чувства в ръцете си, не можеше да се насити на вкуса на устните ѝ. Възхищаваше се от духа ѝ, от нейната пламенност. И особено от нейната искреност.

След дълги години на срещи с жени, които прикриваха алчността си зад подканящи усмивки и амбициите си – зад премрежени погледи. Стивън Уестморланд беше срещнал жена, която се интересуваше единствено от него самия.

Чувстваше се толкова щастлив, че не знаеше какво да ѝ купи най-напред – дали скъпоценности, карети, коне, скъпи рокли и кожи... Не, първо скъпоценности – блестящи и красиви, за да подждат на изключителното ѝ лице и на прекрасната ѝ коса. Рокли, обточени с...

Перли, реши внезапно Стивън, спомняйки си с усмивка за сполучливия коментар, който тя беше направила във връзка с роклята на графиня Ивъндейл. Рокля, избродирана с три хиляди и една перли. Шери не проявяваше особен интерес към дрехите, но точно тази рокля щеше да предизвика чувството ѝ за хумор. Щеше да я хареса, защото щеше да бъде дар от него.

Защото щеше да бъде от него...

Беше сигурен, че Шери го желае. Тя беше прекалено неопитна, за да прикрие желанието си всеки път, когато той я вземаше в прегръдките си.

Тя желаше него, а той – нея. Само след няколко нощи щеше да я отнесе в леглото и да я посвети в тайните на отдаването.

Джейсън Фийлдинг го назова по име и Стивън вдигна очи от картите. Осъзна, че беше негов ред да играе. Той разсеяно хвърли шепа чипове върху купчината в средата на масата.

– Ти вече спечели тези. Не искаш ли да си ги вземеш, за да

натрупаш нов куп за наша сметка? – попита го Джейсън.

– Не зная за какво мислиш, Стивън, но то определено те е обсебило – отбеляза Джордан Таунсенд.

– Да, умът на Стивън наистина е зает с нещо много обсебващо – засмя се Клейтън.

В този миг до масата приближи старият ерген Уилям Баскервил и с интерес започна да следи играта.

Тъй като на следващата сутрин мълвата за интереса на Стивън към Шери щеше да се превърне в най-разпространяваната клюка, а годежът им щеше да е факт до края на седмицата, графът не виждаше причина да скрие мислите си от приятелите си.

– Всъщност... – започна той, но внезапно погледна към часовника си и разтревожено извика: – Закъснявам! – Хвърли картите на масата под озадачените погледи на останалите и рязко се изправи. – Ако не успея да стигна до „Алмак“ преди единайсет часа, ще заключат проклетите врати!

Тримата мъже проследиха оттеглянето му зяпнали от изненада. Не можеха да си обяснят причината за странното поведение на графа. Никой нормален мъж не би присъствал доброволно на бала на дебютанките в „Алмак“, да не говорим пък за Стивън Уестморланд. Мисълта за това изглеждаше направо абсурдна.

Баскервил пръв се съвзе от смайването и ужасено изгледа останалите:

– За Бога! В „Алмак“ ли каза, че отива Уестморланд?

Маркизът на Уейкфийлд откъсна поглед от вратата и озадачено отвърна:

– Аз така чух.

Херцогът на Хоторн кимна и сухо изрече:

– Не само че отива в „Алмак“, ами отгоре на всичкото няма търпение да стигне дотам!

– Ще е голям късметлия, ако се измъкне жив от онзи зверилник – пошегува се Джейсън Фийлдинг.

– Бедният дявол! – съчувствено произнесе Баскервил, поклати глава и се отдалечи към друга маса, за да сподели с останалите новината, че графът на Лангфорд се е втурнал като луд към „Пазара на девици“, преди да са заключили вратите на проклетото място.

Според всеобщото мнение най-вероятно някой близък на графа, озовал се на смъртното си ложе, го е накарал да се закълне, че ще отиде на бала на дебютанките, за да кавалерства на някое девойче, с което

въпросният близък е тясно свързан.

Други смятаха, че Баскервил просто не е разбрал както трябва. Играчите на вист пък заявиха, че старият ерген просто си е изгубил ума.

32

Беше единайсет и пет, когато Стивън се размина на входа на „Алмак“ с двама ядосани джентълмени, които лейди Летисия Викъри беше отпратила, защото не бяха пристигнали навреме. Дамата тъкмо затваряше вратите.

– Лети, да не си посмяла да ми затвориш проклетата врата под носа! – заплашително изрече графът.

Тя се взря в тъмнината, после дръпна вратите към себе си и отвърна:

– Който и да сте, пристигате прекалено късно!

Стивън бързо сложи крак между двете крила.

– Мисля, че ще ти се наложи да направиш изключение.

– Ние не правим изключения, господинчо! – презрително отвърна тя, но в този миг светлината падна върху лицето на графа и дамата замръзна от учудване. – Лангфорд, това вие ли сте?

– Разбира се, че съм аз. Сега отвори! – заповяда Стивън.

– Не можете да влезете – настоя на своето тя.

– Лети, не ме карай да ти припомням случаите, в които си ме пускала да вляза на далеч по-малко почтени места от това тук! И то под носа на съпруга ти.

Тя отвори вратата, но му препречи входа.

– Стивън, бъди разумен, за Бога! – изсъска гневно лейди Викъри. – Не мога да те пусна да влезеш. Останалите членки на организационния комитет ще ме обезглавят, ако разберат!

– Напротив! Дори ще те разцелуват от задоволство, че си направила изключение за мен. Представи си само безбройните посетители, които ще те обсадят утре, щом научат, че на практика съм бил изкусно подмамен да се появя на този бал, след като никой не е бил в състояние да ме накара да го направя през последните петнайсет години.

– Може и да си прав. Предполагам, че всеки порядъчен мъж в Лондон ще се опита да се снабди с пропуск за „Алмак“ за да види с очите си жената, която те е изкушила да дойдеш тук – замислено рече тя.

– Точно така – саркастично отвърна Стивън. – Ще имате толкова много достойни за внимание кавалери, че няма да насмогнете с топлата лимонада и хляба с масло.

Перспективата да се сключат повече успешни бракове именно в

годината, в която тя е била организаторка на бала в „Алмак“, се стори много привлекателна за Летисия Викъри.

– Много добре. Влез – покани го тя.

Шери истински се забавляваше. Танцуваше и се чувстваше много добре приета. Въпреки това напрежението не я напускаше. Когато часовникът удари единайсет, осъзна, че графът на Лангфорд няма да се появи. Реши да не се поддава на отчаянието. Беше усетила, че Стивън няма никакво желание да присъства на този бал, и беше глупаво от нейна страна да се надява, че би направил подобна жертва заради нея. Уитни и свекърва ѝ грешаха.

Постара се да се съсредоточи върху разговора, който две девойки и техните майки водеха наблизко, опитвайки се любезно да включат и младата американка в него.

Повечето от момичетата бяха по-малки от нея. Може и да не бяха особено интелигентни, но по отношение на доходите, перспективите и родословието на всеки един от мъжете в залата показваха завидна информираност.

Херцогинята на Клермонт, която придружаваше внучката си Дороти Сийтън – също американка, кимна неодобрително по посока на джентълмена, който помоли Шери за честта да танцува отново с него, и рече:

– Ако бях на ваше място, щях да се отнасям с младия Мейкпийс с хладна любезност. Той е само баронет и годишният му доход е едва пет хиляди лири.

Никълъс Дъовил, който прекарваше времето си главно в игралната зала, чу този коментар тъкмо когато се връщаше при Шери след поредната игра на карти.

– Изглеждате твърде засрамена, скъпа. Не е ли смайващо, че в страната, в която се гордеят с привързаността си към изисканите маниери, подобни коментари се смятат за нещо естествено? – прошепна ѝ той.

Музикантите, които бяха спрели да си починат, отново заеха местата си.

– Госпожица Черити изглежда уморена – отбеляза Шери. Възрастната дама, чула да се споменава името ѝ, погледна остро девойката:

– Изобщо не съм уморена, детето ми. Напротив, бясна съм на Лангфорд, че не спази обещанието си да дойде тук, и жестоко ще го скастрия за тази негова безотговорност към теб.

В този момент залата притихна и всички присъстващи обърнаха погледи към входа.

Шери нямаше ни най-малка представа какво е привлякло вниманието им.

– Няма значение, мадам. Справям се чудесно и без него – рече тя.

Това обаче не беше достатъчно, за да успокои госпожица Черити.

– Не съм била по-ядосана през последните трийсет години от живота си! – заяви тя.

– Не мога да повярвам на очите си! – възкликна застаналата до тях херцогиня на Клермонт и изкомандва внучката си: – Дороти, веднага си оправи косата и роклята. Това е шанс, който не бива да се пропуска.

Шеридан погледна към Дороти, после огледа залата и забеляза, че всички дебютантки са заети да привеждат в ред външния си вид.

– Какво става? – обърна се тя към Ники, който беше застанал точно пред нея и й пречеше да вижда.

– Или е пламнал пожар в сградата, или Лангфорд току-що е пристигнал – отвърна той, без дори да си направи труда да се обърне.

– Не може да е той! Единайсет мина и вратите вече са заключени.

– Няма значение. Готов съм да се обзаложа, че причината за това вълнение е Лангфорд. Ловните инстинкти на женската част от човешката раса са се изострили, което означава, че най-мечтаната плячка се е появила на хоризонта. Да се обърна ли да видя дали съм прав?

– Да, но внимавайте да не ви забележат.

Той се подчини и кимна:

– Графът е. В момента се е спрял при организаторките на бала, за да им поднесе почитанията си.

Шери почувства, че я обзема паника. Тя се втурна към залата за дами, за да има време да се съвземе от изненадата и да възвърне самообладанието си далеч от погледа на Стивън.

Докато чакаше реда си да влезе вътре, установи, че годиникът ѝ е основна тема на разговорите.

– По-голямата ми сестра ще получи удар, когато разбере, че Лангфорд е бил тук, а тя е пропуснала бала! – сподели развълнувано с приятелката си едно от девойчетата. – Миналата есен той ѝ обърна специално внимание по време на бала на лейди Милисънт, после интересът му към нея внезапно секна. Оттогава тя е влюбена в него.

Другите момичета изглеждаха шокирани.

– Но миналата есен Лангфорд се готвеше да поиска ръката на Моника Фицуеъринг! – възкликна едно от тях.

– О, не мисля, че това е възможно! Случайно чух сестрите ми да говорят по този въпрос. Те бяха на мнение, че по онова време Лангфорд е

имал... – Девойчето сложи ръка на устата си и прошепна толкова тихо, че Шери едва я чу: – ...пламенна връзка е една омъжена дама, чието име няма да спомена!

– Виждали ли сте някога любовницата му? – попита друга млада дама и всички глави се обърнаха с интерес към нея. – Преди две вечери леля ми го видяла с нея в театъра.

– Любовница ли? – изплъзна се от устните на Шери. Не можеше да проумее факта, че Стивън беше завел друга жена на театър веднага след като беше вечерял с нея и семейството си.

Момичетата, на които Шери беше представена по-рано, бяха доволни, че могат да й дадат пълна информация по въпроса.

– Любовниците са куртизанки, които споделят най-пламенните страсти на даден мъж. А Хелън Девърней е най-красивата сред тях.

– Една вечер братята ми коментираха госпожица Девърней и стигнаха до заключението, че тя е най-божественото създание на земята. Знаете, че обича светлолилавия цвят, и Лангфорд поръча да й направят специална карета, обкована със сребро и тапицирана с кадифе в любимия ѝ цвят.

Светлолилаво... Същия цвят имаше дрехата, която беше предизвикала неодобрението на доктор Уитиком, и многозначителната реплика, отправена към Стивън: „*Значи лилаво, а?*“ Опази рокля принадлежеше на дамата, която споделяше „най-пламенните страсти“ на графа. Шери знаеше, че целувките се определяха като проява на страст. Нямаше представа какво означава „пламенни страсти“, но очевидно бяха свързани с нещо много лично и дори скандално. Той беше споделил това с друга жена само часове, след като беше вечерял с нежеланата си годеница...

Госпожица Черити вече беше разбрала, че Стивън е някъде в залата, но от това гневът ѝ не беше отслабнал.

– Първото нещо, което ще направя утре сутринта, ще бъде да информирам майката на Лангфорд за неговото безотговорно поведение! – заяви тя, когато Шери се върна при нея.

– За какво точно ще бъда очернен пред майка ми, мадам? – разнесе се гласът на Стивън зад гърба им и момичето замръзна на мястото си.

– Заради това, че закъснях, пакостнико! – войнствено изрече госпожица Черити. – Също и заради това, че прекалено дълго разговаря с организаторките! И че си толкова красив тази вечер! Сега ми целуни ръка и покани Шери на танц. – Вече му беше простила напълно.

Шери се вбеси от факта, че госпожица Черити се предаде толкова лесно. Тя се извърна и установи, че графът я гледа и топло ѝ се усмихва. Всички погледи бяха насочени към нея. Шеридан неохотно подаде ръка на Стивън – така го изискваше протоколът.

– Госпожице Ланкастър, мога ли да ви помоля за честта да ви отведе на дансинга за следващия танц? – попита той, след като ѝ целуна ръка.

– Пусни ми ръката! – гневно прошепна тя, тъй като Стивън продължаваше да задържа дланта ѝ в своята. – Всички ни гледат!

Графът не отместваше очи от нея. Не беше забелязал колко привлекателна е тя, когато е ядосана. Съжали, че не я беше предизвиквал през последните няколко дни – това безспорно щеше да разчупи демонстративното ѝ безразличие към него.

– Пусни ми ръката!

Стивън безпомощно се усмихна. Беше толкова щастлив.

– Искаш да ме накараш да те завлека насила до дансинга, така ли? – подразни я той.

– Да! – отвърна тя и рязко издърпа ръката си от неговата.

За миг Стивън загуби самообладанието си. Точно от този миг се възползва едно младо конте, което се изпречи пред него, поклони се пред Шери и рече:

– Следващият танц е мой, ако не възразявате, милорд!

Графът нямаше друг избор, освен да се отдръпне. Шери очарователно се поклони на младежа и тръгна с него.

– Май току-що те поставиха на място, Лангфорд! – ехидно подхвърли Дъовил зад гърба му.

– Прав си – призна той. Беше толкова щастлив, че можеше да си позволи за разнообразие да се отнася по-любезно дори с наглия французин. – Предполагам, че тук не се сервира алкохол.

– Така е.

За огромно разочарование на всички в залата Дъовил и лорд Уестморланд нямаха намерение да поканят други дами на танц освен новопристигналата американка. Когато Шери прие поканата на същия младеж за втори танц, Стивън неодобрително свъси вежди:

– Никой ли не си е направил труда да я уведоми, че е неприлично да танцува два пъти поред с един и същи кавалер?

– Започваш да приличаш на ревнивец, Лангфорд – развеселено отбеляза Дъовил, наблюдавайки Стивън с крайчеца на окото си.

– Случайно да знаеш дали е обещала на някого следващия си танц?

– Всичките й танци са обещани. А следващият е мой.

– Страхувам се, че не е – изгледа го хладно Стивън: – И ако се осмелиш да я поканиш, ще й кажа, че снаха ми те с помолила да играеш ролята на ухажор.

С тези думи графът се отдалечи от Ники и се поклонил пред Шеридан.

– Обещала съм следващия си танц на Ники – уведоми го с леден тон Шери.

– Той обаче се съгласи да ми отстъпи тази привилегия.

Нещо й подсказа, че щеше да бъде по-разумно да се съгласи да танцува с него, отколкото да прекара вечерта в опити да бяга от графа.

– Много добре – кимна тя.

– Приятна вечер ли прекарваш? – попита я Стивън, когато двамата затанцуваха.

– Вечерта беше приятна допреди малко, благодаря.

Той сведе поглед към нея. Писмото шумолеше в джоба му и му подсказваше, че трябва да бъде по-внимателен е нея.

– Шери – започна решително.

– Да? – Нежността в гласа му я обърка и тя сведе очи.

– Извинявам се за всичко казано или направено от мен с което съм те засегнал.

Кръвта й кипна.

– Отдаваш прекалено голямо значение на това – отвърна тя, старайки се да се покаже отегчена от темата. – Сигурна съм, че до края на седмицата ще получи поне няколко приемливи предложения за женитба, така че мога само да ти благодаря за възможността, която ми предостави. До тази вечер смятах, че всички англичани са своенравни, деспотични, суетни и груби, но сега знам, че съм се лъгала. Такъв си само ти.

– За твоето и тяхно нещастие обаче ти си сгодена точно за мен.

Забележката му ни най-малко не намали гнева й.

– Джентълмените, с които се запознах тази вечер, са не само много симпатични, но и са за предпочитане пред теб!

– Наистина ли? – подсмихна се Стивън. – И с какво точно ме превъзхождат?

– Най-малкото с това, че са по-млади! – изстреля на един дъх Шери. Идеше й да го зашлеви през лицето, за да изтрие арогантната му усмивка. – Тази вечер установих, че си твърде стар за мен.

– Наистина ли? Тогава може би ще се наложи да ти припомня, че неотдавна ти ме намираще за доста привлекателен и желан. – Очите му

многозначително се спряха на сочните ѝ устни.

– Престани да ме гледаш по този начин! Хората ще започнат да говорят. Всички са се втренили в нас! – изсъска тя и се опита да се освободи от ръцете му, но те още по-здраво я обгърнаха.

– Имаш ли някаква представа какво ще последва, ако реша или да те преметна през рамо и да те отнеса оттук, или да те целуна сега пред очите на всички? Като начало всички „по-приемливи кандидати“ ще се отдръпнат от теб. И мен, разбира се, няма да ме е грижа за това, понеже съм своенравен, деспотичен, суетен и груб!

– Няма да посмееш! – избухна Шеридан.

Очите ѝ изпращаха гневни светкавици към него. Заобикалящите ги двойки бъркаха стъпките, докато се опитваха да не пропуснат нещо от онова, което ставаше между тайнствената американка и графа на Лангфорд.

– Права си, скъпа моя. Няма да го направя – нежно промълви Стивън, без да откъсва очи от зачервеното ѝ от гняв лице.

– Как смееш да ме наричаш така след всичко, което си ми сторил до този момент!

– Нямаш представа какво още бих посмял да направя с теб – отвърна той и погледът му се спря върху закръглената ѝ гръд. – Между другото, направих ли ти комплимент за красивата рокля?

– Върви по дяволите с твоите комплименти! – процеди през зъби тя, изтръгна се от ръцете му и го остави сам наред балната зала.

– Ей Богу! Видяхте ли това? – развълнувано се обърна Мейкпийс към партньорката си. – Госпожица Ланкастър току-що заряза Лангфорд по средата на танца!

– Трябва да е полудяла – отбеляза дамата.

– Не съм съгласен – възрази баронетът. – Тя е много мила и възпитана.

Още щом музиката спря, баронетът се втурна към приятелите си, за да се увери, че не са пропуснали да забележат невероятната случка, и да им се похвали, че червенокосата американка предпочита него пред графа на Лангфорд.

Този факт вече се коментираше оживено сред останалите джентълмени. Повечето от тях бяха недоволни от появата на Лангфорд в балната зала. Ето защо фактът, че поне една от младите дами в „Алмак“ се отнася пренебрежително към вниманието на такъв желан ерген, бе приет със задоволство. Интересът към Мейкпийс светкавично нарасна. Красивата американка, която имаше дързостта да предпочете него, а следователно

и всички тях пред надутия лорд, изведнъж се превърна в героинята на вечерта.

Стивън стоеше настрана, обзет от ярост. Той наблюдаваше джентълмените, тълпящи се край неговата годеница, и сърцето му болезнено се свиваше. Те канеха Шери на танц, отрупваха я с внимание и комплименти и в един момент тя се почувства толкова неловко, че обърна умолително поглед към графа. Не, не към него, поправи се гневно Стивън. Към Дъовил.

Ники остави чашата си на близката маса и тръгна към Шеридан, но не успя да си пробие път. Девојката се огледа безпомощно, отстъпи назад и се втурна към стаята за дами. Французинът бе принуден да се оттегли. Той се облегна на същата колона, до която стоеше Стивън, скръсти ръце точно както беше направил неговият съперник и се загледа мрачно пред себе си. Двамата нямаха ни най-малка представа колко си приличат в този момент – красиви, изискани, навъсени.

– За твоє сведение тя току-що се превърна в мечтата на всеки мъж в тази зала – язвително подхвърли Ники на графа.

Стивън беше стигнал до същото заключение и думите на Дъовил го изпълниха с мрачно задоволство – поне още един човек беше ядосан.

– До утре сутринта моята годеница ще бъде обявена за оригинална, несравнима, новата Жана д'Арк. Благодарение на теб отношенията ми с Шери ще стигнат до задънена улица – продължи Ники.

– Доколкото си спомням, аз отхвърлих твоята кандидатура – грубо отвърна Стивън. – Чувствай се свободен да избереш някоя от останалите нетърпеливи кандидатки. Сигурен съм, че на която и от тях да предложиш, тя с радост ще приеме предложението ти, а до утре ще си се сдобил с благословиите на цялото й семейство, както и със специално разрешение за брак.

– Никога ли не си се замислял, че всъщност най-ценната плячка за тях си ти? – попита Ники и кимна любезно на младата дама, която стоеше наблизо и хвърляше подканящи погледи към него.

– Предполагам, че в техните очи съм просто една тлъста банкова сметка с крака – въздъхна Стивън и хладно изгледа лейди Рипли, която оживено шепнеше нещо на дъщеря си и час по час поглеждаше към младия граф. – Добре поне, че госпожица Рипли има достатъчно гордост и здрав разум и не си губи времето да въздиша по нас.

– Ако ми позволиш да те представя на младата дама, вечерта ти поне няма да е пълен провал – предложи Ники. – За съжаление аз вече съм обвързан с очарователната червеночоса дама, която изглежда успя да се

привърже към мен.

– Дъвил! – процеди през зъби Стивън и тонът му беше в рязък контраст с любезното изражение на лицето му.

– Да, Лангфорд?

– Стой настрана!

– Да не би да искаш да ми кажеш, че внезапно си променил намеренията си и че вече нямаш желание да се отървеш от задълженията си към госпожица Ланкастър? – невъзмутимо попита Ники.

– Ти май ме предизвикваш да се срещна с теб на някоя закътана поляна в ранни зори! – изстреля на един дъх Стивън.

– Ни най-малко, макар че идеята всъщност ми се струва доста привлекателна – отвърна французинът и тръгна към залата за игра на карти.

Шери скоро установи, че позициите ѝ сред останалите момичета в залата рязко са се променили. Тя добре знаеше причината за това. В мига, в който се появи в стаята за почивка, разговорите секнаха и всички погледи въпросително се насочиха към нея.

– Изпитах огромно задоволство, когато видях как поставихте графа на място! – наруши тишината една едра девойка. – Сигурна съм, че никога през живота си не е получавал такъв удар.

– Сигурна съм, че го очакват поне още дузина подобни удари – усмихна се пресилено Шери.

– Не дузина, стотици! – доволно възкликна девойката. – О, но той е толкова красив и мъжествен! Не сте ли съгласна с мен?

– Не. Предпочитам по-посредствените мъже.

– Този тип мъже ли предпочитат американките?

– Поне тази тук американка ги предпочита – отвърна Шери.

– Чух, че наскоро сте претърпели произшествие, в резултат на което сте си загубили паметта – подхвърли друго момиче, а в гласа му прозвучаха смесица от любопитство и симпатия.

– Само временно – отвърна Шери и се усмихна загадъчно, както я бяха посъветвали да постъпва в подобни ситуации госпожица Черити и Уитни. – Между другото, усещането, че нямам никакви проблеми, просто е прекрасно!

Момичетата засипаха Шеридан с информация за графа. Оказваше се, че Стивън Уестморланд е женкар, хедонист и отявлан флиртаджия. Любовните му афери нямали край и предизвиквали възмущението на обществото, но в същото време той бил смятан за най-изгодната и желана партия в Англия, след тази на престолонаследника, разбира се. И още

по-лошо – в момента графът поддържал любовница – и то не каква да е, а изключително изискана и зашеметяващо красива.

Шери се чувстваше незначителна, бе отвратена и разгневена. Върна се в балната зала, твърдо решена да флиртува с всеки мъж, изпречил се пред погледа ѝ. През следващите два часа обеща поне на двайсет господ да танцува с тях на бала в дома на Ръдърфорд. Годеникът ѝ, изглежда, нямаше нищо против нейното държание. Той стоеше настрани и безстрастно я наблюдаваше.

След време се доближи до нея и е безразличие ѝ съобщи, че е време да потеглят за дома на семейство Ръдърфорд.

– Шери пожъна невероятен успех, Лангфорд! Нямам търпение да споделя със снаха ви и майка ви колко идеално мина въвеждането на нашата госпожица в обществото! – възкликна госпожица Черити, но графът посрещна думите ѝ с хладна усмивка.

Когато разбра, че Стивън възнамерява да я откара на следващия бал с неговата карета, Шери твърдо се възпротиви:

– Предпочитам да пътувам е господин Дъовил и госпожица Черити!

Тя се извърна и направи крачка към ландото, с което Ники я беше довел в „Алмак“, но Стивън здраво я стисна за лакътя и я бутна към отворената врата на луксозната каляска.

– Влизай вътре, преди да си станала за смях пред всички! – ледено изрече той.

Едва сега Шери разбра, че зад спокойната външност на годеника и се крие застрашителна ярост. Тя се обърна за подкрепа към госпожица Черити и Никълъс Дъовил, но със съжаление установи, че те вече са потеглили. Нямаше друг избор, освен да влезе в каретата на графа. Пред „Алмак“ се беше насъбрала огромна тълпа и една сцена пред всичките тези хора щеше да бъде напълно излишна.

Стивън седна срещу нея и подвижна на кочияша:

– Карай по по-дългия път през парка.

Шери се облегна назад и мълчаливо зачака бурята да се развихри. А че такава щеше да има – в това тя изобщо не се съмняваше. Стивън седеше без да продумва, вперил поглед навън през прозореца. Прииска ѝ се той да ѝ каже нещо – каквото и да е Мълчанието я измъчваше. Но когато графът най-сетне благоволи да проговори, тя разбра, че мълчанието все пак беше за предпочитане.

– Ако още веднъж си позволиш да ме изложиш, както направи тази вечер, ще се разправа с теб пред очите на всички присъстващи. Ясно ли е? – процеди през зъби той.

Тя с мъка преглътна и кимна:

– Ясно е.

Гласът ѝ трепереше. Надяваше се, че с това обясненията са приключили, но, изглежда, те едва сега започваха.

– Какво целеше с лекомисленото си държание? Защо флиртуваше с всяко нищожество, позволило си да те доближи и да те покани на танц? – Стивън заплашително понижи глас. – Защо ме заряза по средата на дансинга? За да се лепнеш за Дъовил и с наслада да попиваш всяка казна от него глупост ли?

Обвинението беше толкова несправедливо, толкова лицемерно, че Шери не се съдржа и избухна:

– А ти какво очакваше? Нима една жена би могла да се държи другояче, освен глупаво, след като поначало е имала глупостта да се обвърже с такъв като теб? Тази вечер чух отвратителни клюки по твой адрес – за всичките ти завоевания, за любовницата ти, за безбройните ти връзки с омъжени жени! Как смееш да ми казваш кое е прилично и кое не, след като се оказва, че в цяла Англия няма по-голям развратник от тебе? – Беше толкова ядосана, че пропусна да забележи как той стисна зъби. – Нищо чудно, че е трябвало да отидеш чак в Америка, за да си намериш съпруга! Изненадана съм все пак, че репутацията ти на женкар не е стигнала и дотам. Имал си наглостта да се сгодиш за мен, след като всички в „Алмак“ очакваха да поискаш ръката на Моника Фицуеъринг и на още половин дузина други дами! Без съмнение ти е навик да зарязваш всяка жена, която е имала глупостта да повярва на приказките ти за брак. Няма да се изненадам, ако се окаже, че и с тях си постъпвал също като с мен – сгодявал си се „тайно“ и после си ги изпращал да си търсят някой друг! Е, вече не се смятам за сгодена за теб! Не ме ли чуваш, милорд? Развалям годежа! Отсега нататък ще флиртувам с когото си искам и когато си поискам, без опасност да хвърля петно върху името ти. Ясно ли е? – Тя завърши речта си и с нетърпение зачака реакцията на графа, но той нищо не каза. Само повдигна вежди, впи омагьосващите си сини очи в нейните, после се приведе към нея и ѝ подаде ръка. Предлагаше ѝ да приключат годежа си с ръкостискане, осъзна Шери. Това, че Стивън дори не се опита да възрази, я всеяваше. Тя смело срещна погледа му и сложи длан в неговата.

Внезапно пръстите му се сключиха като капан около нейните Стивън рязко дръпна девойката към себе си и тя се приземи на сантиметри от него.

– Силно се изкушавам да ти вдигна полите и да набия малко здрав

разум в главата ти! – просъска той. – Така че по-добре ще е да ме слушаш внимателно, за да не стигаме до подобни крайни мерки. Моята годеница – Стивън силно наблегна на последната дума – ще спазва всички правила на приличието, а моята съпруга – продължи с ледена арогантност той – никога няма да изложи нито себе си, нито мен!

– Която и да е тя, искрено ѝ съчувствам! Аз...

– Ти, малка негоднице! – възкликна той и устните му свирепо се впиха в нейните.

Шери се опита да се откъсне и най-сетне успя да извърне лицето си встрани.

– Недей – проплака тя, презирайки се заради слабостта си. – Моля те. Недей... Моля те...

Стивън вдигна глава – без да отпуска хватката си. Вгледа в пребледнялото ѝ от уплаха лице и разбра, че ръката му е върху гърдите ѝ. Изненада се, че до такава степен е загубил контрол над себе си. Шери го гледаше с разширени от ужас очи, а сърцето ѝ лудо биеше под дланта му. Графът искаше да я пречупи, да я подчини на волята си, но не и да я изплаши.

Тя беше очарователна дори в този момент, когато се защитаваше. Смела, горда, сладка, умна...

И щеше да бъде негова. Това невероятно момиче с тицианови коси щеше да роди и да отгледа децата му, да седи начело на масата му, да му се опълчва и никога нямаше да го отегчи. Беше сигурен в това. Опитът му с представителките на нежния пол беше огромен, фактът, че не знаеше коя е тя, нито кой е той и че когато паметта ѝ се върнеше, едва ли щеше да бъде във възторг от него, не го тревожеше.

От мига, в който тя доверчиво беше сложила длан в неговата и успокоена беше заспала, двамата бяха неразривно свързани. Независимо от тазвечерното ѝ поведение, от гневните думи, които беше отправила към него, Стивън беше убеден, че тя го желае.

Гневът му се уталожи и Шери почувства това.

– Пусни ме – каза кротко тя.

Стивън упорито поклати глава.

– Страхувам се, че трябва да постигнем съгласие, преди да си слязла от тази карета – изрече той.

– За какво толкова трябва да се договаряме? – повиши глас Шери.

– За това. – Стивън нежно извърна лицето ѝ към своето повдигна брадичката ѝ и устните му отново се доближиха до нейните.

Шеридан рязко пое дъх и се опита отново да извърне глава, но не

успя. Зачака нова груба атака, но такава не последва. Вместо това Стивън я целуна с толкова нежност, че девойката замръзна от изненада, после съпротивата ѝ отслабна. Пръстите му се плъзнаха в косите и, спряха се за миг там и чувствено се спуснаха към тила ѝ. Пулсът ѝ се ускори. Мъжът, който я целуваше, отново беше нейният загрижен за здравето ѝ годеник, който спеше в кресло до леглото ѝ; годеникът, който я беше размивал и целувал така, че цялото ѝ същество му се подчиняваше. Не можеше да му устои. Езикът му нежно проследяваше извивката на устните ѝ, изкушаваше ги да се отворят и да го приемат и тя едва се съдържа да не го направи. Стивън вдигна глава и смени тактиката. Устните му се плъзнаха по страната ѝ, нагоре към слепоочието ѝ, ъгълчето на окоото ѝ. Докосна с език върха на ухото ѝ и по тялото ѝ преминаха нови тръпки на възбуда. Усетил състоянието ѝ, той отново се върна към устните ѝ и Шери окончателно се предаде. Копнееше да отвърне на целувката му. Дланта ѝ се плъзна по гърдите му, тялото ѝ се изви и се притисна по-плътнo към неговото. Устните ѝ жадно приемаха неговите. Страстта ѝ избухна с пълна сила. Стивън почувства, че губи разсъдък си. Ръката му покри гърдата ѝ и чувствено я погали. Шери отново му поднесе устните си. Графът си казваше, че трябва да спре, но продължаваше да я гали и да я целува. От гърдите ѝ се изтръгна сладостен стон и Стивън осъзна, че желанието кара и него да стене. Пръстите му конвулсивно дръпнаха огнения кичур коса, в който се бяха впили, и нанизът перли, вплетен в прическата ѝ, се скъса. Дватамa дори не усетиха дъжда от перли, който се изсипа около тях. Не съществуваше нищо друго освен желанието им да се слоят. В един кратък миг Шери осъзна, че това, което правят, е нередно и се опита да спре, но Стивън само простена и устните му опариха нежната кожа на гърдите ѝ...

Замаяна от силата на емоциите си, Шери плъзна ръка надолу към гърлите му и почувства, че неговото сърце бие също толкова силно и бързо като нейното. Очевидно целувките им оказваха същото възпламеняващо въздействие и върху Стивън. Тази нощ той беше по-различен от друг път. По-нежен и по-настоятелен. Тя скри пламналото си лице в гърлите му и промълви:

– Това, което сега правим, е истинската причина да реша да се омъжа за теб, нали?

Стивън се усмихна и я поправи:

– Това с причината, поради която ще решиш да се омъжиш за мен.

– Но ние не си подходяме!

– Нима? – прошепна графът, обви ръка около талията ѝ и я притисна към себе си.

– Да. Не одобрявам много твои качества.

– В събота ще имаш възможност да изброиш всичките ми недостатъци, които те отблъскват.

– Защо в събота?

– Ако смяташ да бъдеш заядлива съпруга, ще трябва да почакаш да мине сватбата.

Тялото ѝ се напрегна. Шери отмести глава и впи очите си в неговите.

– Не мога да се омъжа за теб в събота – твърдо изрече тя.

– Тогава ще отложим сватбата за неделя – пошегува се той.

– Нито в неделя. Искам паметта ми да се е върнала, когато предприемам подобна решителна стъпка.

Намеренията на Стивън бяха точно противоположни на нейните.

– Страхувам се, че не можем да чакаме толкова дълго.

– Защо, за Бога?

– Сега ще ти демонстрирам.

Устните му отново се впиха в нейните.

– Това е добре, но все още не е достатъчна причина някой да хукне през глава към олтара – отсече Шери.

– Неделя – твърдо повтори графът.

Тя упорито поклати глава.

– Все още не съм длъжна да се подчинявам на твоите желания,

милорд, затова те съветвам да смениш тона си. Прекалено заповеднически е и се страхувам, че само засилва нежеланието ми. Настоявам да ми се даде възможност за избор! Но какво правиш... – избухна тя, когато ръката му се плъзна в деколтето ѝ и пръстите му погалиха зърното на едната ѝ гърда.

– Давам ти възможност да избираш – иронично отвърна Стивън – Можеш да признаеш, че ме желаеш, и да ми позволиш да направя от теб своя почтена съпруга. А можеш и да откажеш и тогава...

Нарочно не довърши думите си, за да я разтревожи.

– И ако откажа...

– Тогава ще отидем у нас, вместо на бала в дома на Ръдърфорд, и ще довършим онова, което започнахме тук. Вкъщи ще те накарам да признаеш, че ме искаш. Но каквото и да стане, в неделя ще има сватба.

В кадифения му глас се долавяха нотки на желязна решителност, на арогантната увереност, че на всяка цена ще постигне онова, което желае. Шери се почувства още пообъркана и безпомощна. Знаеше, че той наистина е в състояние да я убеди – беше въпрос само на няколко минути.

– Вчера не беше чак толкова нетърпелив да се жениш. Дори не защити годежа ни. Чудя се какво ли те е накарало да промениш възгледите си по въпроса?

„Баща ти е мъртъв и ти нямаш никого друго на този свят, освен мен“, прииска му се да извика, но премълча този факт и посочи друга причина, не по-малко основателна според него, макар и не напълно вярна:

– Вчера още не знаех колко силно се желаем двамата с теб!

– Да, но преди малко аз бях абсолютно сигурна, че изобщо не те желая. Чакай, имам предложение...

Стивън се подсмихна. Нищо не беше в състояние да го накара да се откаже от намеренията си. В жилите му течеше кръвта на няколко поколения благородници и Стивън Дейвид Елиът Уестморланд беше свикнал всичко да се подчинява на волята му. Тя го желаше. Единствената причина Стивън да бърза със сватбата беше, че искаше да даде възможност на Шери да се порадва на щастието да бъде негова съпруга, преди да с научила трагичната вест за смъртта на баща си.

– Можем да продължим да общуваме както досега и ако ти се държиш както трябва, и ако продължим да се наслаждаваме на целувките си, тогава можем и да се оженим.

– Много привлекателно предложение – любезно излъга той. – Само

че аз имам предвид нещо повече от обикновено целуване и съм... ужасно нетърпелив... да задоволя желанието и на двама ни в това отношение.

Шери очевидно беше загубила много повече от спомените за собственото си име. Или пък както повечето от английските девойки на нейната възраст нямаше представа какво точно се случва в леглото между съпруг и съпруга.

– Не зная какво точно имаш предвид, но фактът, че те карам да се чувстваш... неудобно... ме учудва. Та аз на практика седя в скута ти!

– Ще коментираме всичките ми мотиви по-късно – обеща той.

– И кога ще стане това? – настоя да разбере Шери, след като стана от коленете му и седна срещу него.

– В неделя вечерта.

Шери не беше в състояние да продължи спора. Тя разтвори завеските на каретата и надникна навън. Две неща я поразиха: първо, бяха спрели пред огромна къща, приказно осветена, а слугите, които държаха фенери и осветяваха пътя на пристигащите гости, любопитно поглеждаха към каретата на графа. И второ, което беше още по-лошо, тя зърна отражението си в стъклото на прозорчето и се ужаси от вида си.

– Косата ми! – изпаднала в паника извика тя и започна да приглася да падащите свободно къдрици. – Не мога да се появя пред хората в този вид! Всички ще си помислят, че...

Стивън леко се усмихна.

– Какво ще си помислят всички? – подкани я той, макар да знаеше отговора.

– Дори не смея да го изрека! – потръпна Шери, извади гребена си и започна нервно да се сресва. – Моля те, престани да ме гледаш по този начин – тихо рече тя, забелязвайки закачливите искрици в погледа му.

– Да те гледам се превърна в моето най-любимо занимание от мига, в който ме помоли да ти опиша как изглеждаш – призна графът и я погледна в очите.

Думите му ѝ повлияха по-сгриващо от всички целувки. Шери почувства, че нежеланието ѝ да се омъжи за него изчезва, но все пак сърцето и гордостта ѝ подсказваха, че Стивън би могъл да ѝ предложи повече.

– Преди да си взел окончателното си решение за неделя, искам да те предупредя, че изпитвам непреодолимо отвращение към всичко, което, изглежда, повечето англичанки намират за напълно нормално – коледливо изрече тя. – До тази вечер и аз самата не бях наясно с това.

– И какво те отвращава толкова?

– Бледолилавият цвят.

– Разбирам.

Смелостта ѝ го порази.

– Моля те, помисли си върху това, ако искаш да останеш дори само сгоден за мен.

– Обещавам – кимна Стивън.

Поне не го беше ядосала, – каза си Шери. – И го накара да я приеме насериозно. Тя отново вдигна ръце към косата си и безпомощно рече:

– Не мога да си оправя прическата, ако продължиш да ме гледаш.

Стивън едва откъсна очи от нея, когато двамата тръгнаха към оживената бална зала и дома на Ръдърфорд, но погледите на всички присъстващи следяха и най-малкото движение на Шери. Девојката вървеше с високо вдигната глава. Устните ѝ бяха порозовели от целувките, а лицето ѝ сияеше. Свободно падащата по раменете ѝ коса беше в пълен контраст със скромната кройка на роклята ѝ.

На Шери и се струваше, че никога няма да стигнат до балната зала. Гостите непрекъснато спираха графа, за да му поднесат почитанията си, и Шеридан не би имала нищо против това, ако кратките разговори не бяха изпъстрени с шеговити забележки, които я караха да се чувства неудобно.

– Разбрах, че си развил особени предпочитания към „Алмак“, Лангфорд! – отбеляза през смях един джентълмен.

Графът го погледна е престорен ужас и го подмина, но шегите тепърва започваха. Миг по-късно друг мъж се намеси. Той отпрати прислужника, който тъкмо се канеше да поднесе две чаши шампанско на Стивън и Шери, с думите:

– Не, не, не! Напоследък негова светлост предпочита лимонада. Донесете му и гледайте тя да бъде достатъчно сладка и топла – точно такава, каквато я предлагат в „Алмак“.

Графът се наклони към мъжа, прошепна му нещо, от което и двамата се засмяха, и продължи напред.

– Лангфорд, вярно ли е това, което чувам? – провикна се един господин на средна възраст, когато Стивън и Шери най-сетне се добраха до залата. – Някакво червенокосо девојче те зарязало по средата на танца? – Стивън посочи с глава към Шери, потвърждавайки, че именно тя е въпросното „червенокосо девојче“, осмелило се да постъпи по този начин с него. Мъжът се поклони на смелата дама, усмихна се широко и рече: – За мен е чест да се запозная с вас, скъпа! – Той галантно целуна ръката ѝ. – До тази вечер не вярвах, че на света съществува жена, способна да устои на този дяволски чар!

Един възрастен господин се подпря на бастуна си и силно се изкикоти.

– Чух, че способностите ти на танцор не са на нужната висота напоследък, Лангфорд! Ако наминеш утре към нас, ще ти преподам един-

два урока. – Старецът удари с бастун по пода и се закикоти отново, възхитен от собственото си остроумие.

Графът посрещаше всички шеги със завидно спокойствие, но за Шери беше трудно да си дава вид, че казаното не я засяга. Беше ужасена от факта, че всяка стъпка на Стивън се следи зорко и че клюките по негов адрес се разпространяват с мълниеносна бързина. Имаше чувството, че хората са надзъртали дори зад спуснатите завеси на каретата, за да разберат какво прави графът вътре.

Страните ѝ порозовяха от срам. Госпожица Черити не пропусна да забележи това и в мига, в който двамата се присъединиха към кръга на Клейтън и Уитни, възрастната дама доволно възкликна:

– Мили Боже! Изглеждаш прекрасно, скъпа моя! Напомняш ми на ягоди със сметана. Флиртуването с графа ти се е отразило по-благоотворно, отколкото предполагам! Когато тръгнахме от „Алмак“, беше толкова бледа!

Шери разтвори ветрилото си и бързо започна да си все с него, за да заличи издайническата червенина. Някои от приятелите на семейство Уестморланд, които стояха наблизко, бяха чули думите на госпожица Черити и сега, обзети от дълбоко любопитство, чакаха младата американка да им бъде представена.

– Наистина ли ти се е отразило толкова благоотворно, сладката ми? – прошепна ѝ графът.

Усмивката му я накара да се засмее.

– Негодник такъв! – отвърна също шепнешком тя.

– Косата ти беше прибрана нагоре, когато тръгнахме от „Алмак“! – възкликна Черити Торнтън, обхваната от внезапна паника – Да не си си изгубила фибите, скъпа? Ще си имам сериозен разговор с прислужницата, която ти помогна за прическата, още щом се върнем у дома!

Всичко наоколо замлъкнаха. Подобни коментари не се очакваха от дама, натоварена с грижата за запазване неопетнена репутацията на една девойка. Някои от господата, включително херцогът на Клеймор, заговорнически ѝ се усмигнаха и Шери безпомощно обърна очи към Стивън. Той звънко се засмя и я представи на най-близките до тях двойки – херцога и херцогинята на Хоторн и маркиз и маркиза Уейкфийлд. Четиримата поздравиха Шери с такава искрена симпатия, че тя веднага ги хареса.

– Значи вие сте били тази, която е подмамила Стивън в „Алмак“ – попита херцогът на Хоторн, а съпругата му с усмивка добави: – Нямахме търпение да ви видим. Сега вече ни е ясно защо е излетял като вихър

от клуба в мига, в който е разбрал, че вратите на „Алмак“ скоро ще бъдат затворени.

Госпожица Черити не чуваше нито дума от шеговития разговор. Вниманието ѝ изцяло беше погълнато от няколкото младежи, които бяха вече представени на Шери в „Алмак“ и сега решително си проправяха път към нея. Този такт не остана незабелязан и от Стивън.

– Лангфорд, отдръпни се настрана – обърна се старата мома към графа. – Тези млади господа идват при Шери и ако имаш намерение да стоиш тук с това навъсено изражение на лицето, като нищо ще ги прогониш!

– Да, Стивън – подкрепи я Уитни и хвана девер си под ръка. Усмивката ѝ подсказваше, че Клейтън ѝ е предал новината за предстоящата сватба. – Би ли се постарал да изглеждаш по-приветлив, при положение че някои от най-желаните ергени в Лондон са на път да обсебят нашата млада приятелка?

– Не – отвърна безцеремонно графът, хвана Шеридан за ръка и се обърна да поднесе почитанията си на домакина на вечерта.

Маркърс Ръдърфорд беше висок мъж с внушителна външност. Имаше самочувствието и самоувереността на благородник с богато родословие. Той веднага допадна на Шери и тя искрено съжали, че трябва да обърне внимание на младежите от „Алмак“, вместо да поговори с лорд Ръдърфорд.

– Конкуренцията ти е голяма, Стивън, и нищо чудно! – отбеляза домакинът, когато Мейкпийс отведе Шеридан на дансинга под одобрителния поглед на госпожица Черити.

– На всичкото отгоре обектът на твоето обожание има компаньонка, която, изглежда, не гори от радост, че ти се навърташ наоколо! – през смях подхвърли Клейтън.

Стивън чу думите на брат си и внезапно му хрумна нещо, което чудесно го устройваше и освен това щеше да защити доброто име на Шери.

– Научих, че Ники Дъвил я намира за необикновена – рече Ръдърфорд и поднесе чашата с шампанско към устните си. – Явно я харесва много, щом също се е прежалил да отиде в „Алмак“. Носи се слух, че двамата с него сте подпирали една и съща колона, тъй като не сте успели да се преборите с останалите ухажори. Представям си каква гледка сте били! – разтресе се от смях Ръдърфорд. – Ти и Дъвил в „Алмак“, и то в една и съща вечер. Два вълка сред ливада, пълна с малки агънца! Къде е Ники, между другото?

– Надявам се, че се с заврял някъде да лекува нараненото си сърце – отвърна Стивън с престорено безразличие.

– Кой? Дъовил? – изсмя се отново Ръдърфорд. – Трудно ми е да го повярвам! Защо да му е наранено сърцето?

– Защото обектът на неговите чувства току-що се съгласи да се омъжи за друг – отвърна Стивън и веждите му шеговито трепнаха.

– Наистина ли? – Домакинът погледна към Шери и Мейкпийс. – Не може да е Мейкпийс! Кажете ми, че тази красавица няма да стане жертва на това конте!

– Тя няма да се омъжи за Мейкпийс.

– А за кого тогава?

– За мен.

Ръдърфорд развеселено направи жест към тълпата и попита:

– Ще ми позволиш ли да съобща новината тази вечер? Ще ми достави огромно удоволствие да видя израженията на лицата им, когато чуят за предстоящата сватба.

– Защо не?

– Чудесно! – възкликна домакинът и критично изгледа Уитни Уестморланд: – Ако си спомняте, ваша светлост, веднъж ви предложих да обявя вестта за вашата женитба, но тогава вие си бяхте наумили, че сватбата ви трябва да бъде запазена в дълбока тайна.

Тази невинна забележка накара Клейтън и Стивън да погледнат подигравателно към младата херцогиня. Навремето тя се беше опълчила срещу намерението на Клейтън да я направи своя жена и реакцията ѝ беше предизвикала истински хаос в цял Лондон.

– Престанете! – усмихна се засрамено Уитни. – Ще ми позволите ли някога да забравя този унизителен момент?

– Не! – прихна съпругът ѝ и нежно я погледна.

Шери най-сетне се върна при Стивън и приятелите му и с удоволствие се включи в разговорите. Внезапно Ръдърфорд се отдели от групата и се насочи към подиума, където беше разположен оркестърът. Това не ѝ направи особено впечатление до момента, в който музиката напълно замря и няколко последни акорда призоваха за вниманието на присъстващите. Разговорите престанаха и изненаданите гости извърнаха глави към домакина, чудейки се каква ли може да бъде причината за това неочаквано прекъсване.

– Дами и господа – развълнувано започна Ръдърфорд, – на мен се пада честта да ви съобща за един много важен годеж – часове преди събитието официално да бъде обявено във вестниците... – Шери се огледа

наоколо, за да разбере коя ли е щастливата двойка. Пропусна да забележи нежната усмивка, с която лорд Уестморланд я наблюдаваше. Ръдърфорд продължи: – Сигурен съм, че тази новина ще бъде посрещната с облекчение от повечето ергени в тази зала, които ще са щастливи да се освободят от един наистина сериозен съперник. А, виждам, че успях да събудя любопитството ви! – със задоволство отбеляза той, обхождайки с поглед стотиците лица, обърнати с нескрит интерес към него. – Ще си позволя още малко да ви подържа в напрежение, като вместо да обявя имената на щастливите годеници, им предоставя възможността официално да открият тазвечерния бал.

Ръдърфорд слезе от подиума и прекоси опразнения дансинг, но никой не му обърна внимание. Оркестърът засвири валс и всички с нетърпение очакваха щастливата двойка да се появи пред тях.

– Какъв чудесен начин да се обяви един годеж! – възкликна развълнувано Шери.

– Радвам се, че го одобряваш – рече Стивън, хвана я за ръката и я поведе към дансинга – за да ѝ даде възможност да наблюдава по-добре онова, което предстоеше да се случи, допусна Шери. Но щом се озоваха там, Стивън застана пред нея. Пречеше ѝ да вижда и тя се повдигна на пръсти, вперила поглед напред.

– Госпожице Ланкастър – рече той, опитвайки се да привлече вниманието ѝ.

– Да? – отвърна Шери, отвърщайки с усмивка на веселия му поглед.

– Ще ми окажете ли честта да танцувате с мен? – Нямахме време да реагира, защото ръката му мигновено се плъзна около кръста ѝ и двамата се понесоха в плавния ритъм на валса. Разнесоха се радостни възглasi. Започнаха да се вдигат наздравици. Шумът беше оглушителен.

Кристалните полилеи хвърляха искри върху танцуващата двойка – висок тъмнокос мъж, който водеше с лекота красива девойка, облечена в рокля от бял сатен. Шери видя отраженията им в огледалата, потопила се в романтичната магия на този миг, и вдигна очи към Стивън. Потъна в дълбокия му син поглед и видя там нещо дълбоко, нежно, недоизказано... Очите му обещаваха... питаха... подканяха я.

„Обичам те“ – помисли си тя.

Ръката му още по-плътнo обгърна талията ѝ, сякаш Стивън чу онова, което Шери не изрече на глас. Внезапно девойката осъзна, че всъщност го беше казала.

Майката на Стивън стоеше на площадката и с усмивка наблюдаваше танцуващата двойка. Вече си представяше чудесните внуци, с които

в скоро време щеше да се сдобие. Искаше ѝ се съпругът ѝ да беше жив, за да сподели с нея радостта от този прекрасен момент. Беше сигурна, че Робърт щеше да хареса Шери. Алисия несъзнателно потърка брачната халка, която покойният ѝ съпруг беше сложил на пръста ѝ преди близо четири десетилетия, и разнежено продължи да наблюдава сина си и красивата му годеница. Мислено се обърна към Робърт, сякаш той беше жив и стоеше до нея:

„Погледни ги, скъпи. Стивън толкова прилича на теб, а Шери ми напомня за мен в някои отношения.“

Усещането за невидимото присъствие до нея беше толкова истинско, че тя сякаш почувства как ръката на Робърт се плъзва около кръста ѝ и чу гласа му:

„В такъв случай синът ни е извадил голям късмет, любов моя.“

На устните ѝ плъзна щастлива усмивка, като се сети колко много беше допринесла тя за осъществяването на този годеж. Очите ѝ весело блеснаха, щом се сети за списъка, който беше предложила на сина си и за гневната му реакция, при вида на изброените в него имена на кандидати. Предложените от нея господа бяха толкова стари и немощни!

„Успях!“ – помисли си доволно тя.

Хю Уитиком стоеше до нея и си мислеше за многото случаи, в които двамата с Робърт осъмваха на дансинга със своите любими съпруги. Наблюдаваше Стивън и Шери и беше горд от факта, че така успешно беше успял да манипулира ситуацията. Е, когато младата американка възвърнеше паметта си, сяка да последват доста неприятности, но тя обичаше Стивън Уестморланд, както и той – нея. Хю беше сигурен.

„Успях, Маги!“ – обърна се негласно към покойната си съпруга старият доктор.

„Да, успя!“ – отвърна му тя. – *А сега покани Алисия на танц. Моментът с много специален.“*

– Алисия, ще танцуваш ли с мен? – колебливо попита лекарят.

Тя се обърна усмихната към него и му подаде ръка:

– Благодаря ти, Хю! Каква прекрасна идея! От години не сме танцували заедно.

Госпожица Черити Торнтън стоеше, заела челна позиция до дансинга, потропваше с крак в ритъма на валса и със задоволство наблюдаваше как графът на Лангфорд успешно изпълнява ролята си на бъдещ съпруг на госпожица Ланкастър.

– Госпожице Торнтън! – чу се глас край ухото ѝ. Тя се обърна и изненадано изгледа Никълъс Дъовил, застанал на крачка от нея. – Ще ми

позволите ли да ви поканя?

Зашеметена от факта, че той беше избрал именно нея за своя партньорка в този тъй тържествен момент, тя му се поклони и пхна ръка под лакътя му. Хванала красивия си кавалер под ръка, тя се чувстваше като младо момиче.

– Бедничкият Мейкпийс! – въздъхна госпожица Черити, но в действителност не изпитваше и никакво съжаление към младото конте. – Изглежда напълно смазан.

– Надявам се, че вие поне не сте смазана – загрижено я погледна Ники и понеже възрастната дама, изглежда, не го разбра, добави: – Бях останал с впечатлението, че подкрепяте моята кандидатура.

– Никълъс – рече след кратко колебание тя, – мога ли да ви призная нещо?

– Разбира се.

– Аз съм стара, дремя дори когато не ми се спи и понякога паметта ми изневерява...

– Не съм забелязал – галантно отбеляза Ники.

– Но, мило момче – продължи госпожица Черити, – дори за миг не съм вярвала, че сте влюбен в нашата скъпа Шери!

От изненада той обърка стъпките.

– Вие... Не мислите, че съм бил увлечен по нея?

– Естествено. Нещата се развиха точно така, както ги бях планирала.

– Както вие сте ги планирали? – Изумлението му нямаше граници. Започваше да си обяснява някои неща и му идеше да избухне в смях при мисълта какъв наивник се беше оказал.

– Разбира се – отвърна тя и мило наклони глава. – Не обичам да се хваля, но успях да постигна целта си по отношение на онези двамата. – Тя кимна по посока на Шери и Стивън.

Ники я изгледа замислено.

– И как сте я постигнали?

– Малко бутване тук, по-силен тласък там, мило момче. Макар че тази вечер се запитах дали трябваше да оставяме Шери да се свърже с Лангфорд. Та той беше обезумял от ревност заради Мейкпийс! – Раменете ѝ се разтресоха от смях. – Беше най-забавното нещо, на което съм ставала свидетелка от трийсет години насам. Или поне мисля, че е... От мига, в който Хю Уитиком ме помоли да стана компаньонка на Шери, се чувствам изключително полезна. Разбира се, давах си сметка, че от мен не се очаква да изпълнявам стриктно задълженията си, иначе

докторът щеше да се спре на някоя друга дама. – Госпожица Черити млъкна и впи малките си очички в лицето на кавалера си. Никълъс я гледаше така, сякаш едва сега я виждаше. – Искате да ми кажете нещо ли, скъпо момче?

– Да.

– Кажете?

– Моля ви да приемете най-искрените ми извинения.

– Заради това, че сте ме подценявали ли?

Ники кимна, усмихна се и госпожица Черити отвърна на усмивката му.

– Няма нищо. Всички го правят.

– Чувствам се като гост в собствения си дом – сподели Стивън с брат си, докато чакаха жените да се приготвят за опера. Двамата седяха във всекидневната в дома на графа Стивън и Шери не бяха оставали насаме след обявяването на годежа им. Беше абсурдно, че сега, когато връзката им беше официално оповестена, липсваха всички условия за някаква интимност между младите влюбени.

По предложение на майка си Стивън се премести в дома на Клейтън, а вдовстващата херцогиня пренесе багажа си в къщата на графа. Смяташе да остане там с Шери през трите дни, предшестваша сватбата, за да *„елиминира всяка възможност за клюки, тъй като сега цялото общество следеше зорко всяка крачка на девойката“*.

Стивън се беше съгласил с предложението на майка си само защото се надяваше, че доктор Уитиком ще отстоява предишните си позиции по отношение на нуждата на Шери от присъствието на нейния любим годежник и смяташе, че госпожица Черити ще продължи да изпълнява ролята на компаньонка на госпожица Ланкастър.

Вместо това обаче старият лекар напълно подкрепи Алисия Уестморланд. Той също изрази мнение, че репутацията на Шери може да пострада от честите ѝ срещи с графа.

Тази вечер ролята на придружители на девойката изпълняваха брат му и Уитни. Старата херцогиня нямаше да отиде с тях на опера, защото имала важна работа, но обеща, че когато се върнат, четиримата ще я заварят у дома.

– Винаги можеш да преместиш Шери у нас, а после и ти да се прехвърлиш тук – отбеляза Клейтън, забавлявайки се от неудобната позиция, в която се намираше брат му.

– Предложението ти е абсурдно. Няма смисъл да развалям нещата непосредствено преди сватбата. Мога да почакам още три дни, преди да я отведа в леглото, все пак...

До слуха им достигнаха гласовете на жените и Стивън замълча. Двамата джентълмени се изправиха и се загледаха в двете красавици, които слизаха надолу по стълбите, увлечени във весел разговор.

– Погледни ги! – разнежено рече Клейтън. – Само за портрет са!

Херцогинята на Клеймор и бъдещата графиня на Лангфорд се смееха звънко и мъжете също се усмихнаха. Уитни беше облечена в

яркосиня рокля, когато пристигна в дома на графа, а Шери беше казала, че възнамерява да бъде в зелено, въпреки че „сапфиреносиньото бил любимият ѝ цвят“, беше добавила тя, поглеждайки към огромния сапфир, вграден в годежния пръстен, даден ѝ от Стивън.

Двете очевидно бяха променили намеренията си и съответно – роклите си. Уитни беше в зелената рокля на Шери, а Шери – в тази на херцогинята.

Докато двамата мъже ги проследяваха с поглед, чуха как Уитни поверително рече на бъдещата си етърва:

– Обзалагам се, че Клейтън няма да забележи промяната!

– Аз пък смятам, че лорд Уестморланд едва ли е обърнал внимание на вчерашния ми коментар за сапфира и роклята ми – през смях отвърна Шери. – Той беше прекалено погълнат от... – тя преглътна думата „целувки“ и Стивън едва се съдържа да не се разсмее.

– Да се обадим ли, че сме тук?

– На всяка цена – кимна брат му и застана зад гърба на Шери: – Казвал ли съм ти някога колко много ти отива зеленият цвят, любов моя?

Уитни тъкмо си слагаше ръкавиците, когато две мъжки ръце се спряха на раменете ѝ и до ушите ѝ достигна нежният шепот на Стивън:

– Шери, уговорих се с брат ми да ни остави насаме, когато се върнем от операта. Той ще отвлече вниманието на Уитни... – Усмивката ѝ замръзна на устните ѝ, когато се обърна и видя ироничното изражение на лицето на девер си.

– Стивън Уестморланд, ако дори посмееш да... – започна тя.

В същия миг каретата на херцог и херцогиня Дранби минаваше покрай прелестната фасада на дома на граф Лангфорд. Херцогинята огледа красивата постройка и с въздишка се обърна към съпруга си:

– Дранби, за кого ще омъжим нашата Джулия сега, след като Лангфорд е вече зает? Къде ще намерим мъж, равен нему по вкус, елегантност, добри обноски и...

Входната врата се отвори и отвътре изскочи смеейки се младата годеница на графа, а самият граф я следваше по петите.

– Шери! – викаше той. – Знаех, че не си ти!

Американското момиче извика нещо в отговор и се насочи към каретата на херцога на Клеймор, спряна пред тази на Лангфорд. Клейтън и Уитни вече се бяха настанили и през смях наблюдаваха как графът настига годеницата си, хваща я през кръста, отделя я от стъпалата на каретата на херцога и я повлича към своята.

– Дранби! – възкликна херцогинята. – Току-що видяхме най-пикантната случка на годината! Чакай само да видиш какво ще стане, като разкажа на останалите!

– Ако послушаш съвета ми, по-добре да не си губиш времето – по-съветва я съпругът ѝ и тежко се облегна назад.

– Защо?

– Защото никой няма да ти повярва!

36

Улицата, водеща към „Ковънт Гардън“, беше препълнена с карети, които очакваха своя ред да се придвижат напред.

– Прилича на древногръцки храм! – възкликна очаровано Шери, щом надникна през прозорчето на тяхната карета и видя ярко осветената фасада на операта. – Напомня ми на картината, окачена в библиотеката ти.

Ентузиазмът ѝ беше толкова заразителен, че Стивън не се стърпя и също погледна навън.

– Сградата е построена по подобие на храма на богинята Минерва в Атина – обясни графът.

Когато двамата слязоха, Шери се спря за миг и отново огледа величествената постройка.

– Прекрасно е! – промълви тя и тръгна по украсеното с йонийски колони и лампи в същия стил стълбище, без да обръща внимание на учудените погледи, с които околните я проследяваха. Беше прието представителите на аристократичните кръгове да се появяват на обществени места, придавайки си вид на отегчени и преситени. Лицето на Шери обаче сияеше от удоволствие. Спря се в преддверието, водещо към ложите, и обходи с поглед изящните колони и извитите ниши, украсени със сцени от времето на Шекспир.

Стивън не искаше да я откъсва от заниманието ѝ, но в същото време си даваше сметка, че препречват пътя, и леко докосна лакътя ѝ:

– Ще останем след края на представлението, за да можеш да разгледаш всичко на спокойствие.

– О, съжалявам! Но не мога да си обясня как така хората подминават равнодушно тази красота, без дори да я погледнат.

Ложата на Стивън беше на централно място. Имаше полилей и беше украсена със златни цветя и звезди.

– Надявам се, че операта ще ти хареса – каза графът, настани се до Шери и любезно кимна на приятелите си в съседната ложа. – Идвам тук всеки вторник.

Шери извърна към него озареното си от щастие лице. Беше толкова хубаво, почти нереално.

– Мисля, че ще ми хареса. Чувствам се силно развълнувана, което е добър знак.

Очите му ѝ се усмихваха, после погледнаха надолу към устните ѝ и изражението им се промени – задържаха се там, сякаш ги погалиха, и отново се вдигнаха към очите ѝ. Това беше целувка. Целувка, която Стивън искаше да я накара да усети. В отговор Шери потърси ръката на годеника си и леко я стисна. Движението ѝ беше едва доловимо. Не беше сигурна, че Стивън го е усетил, и все пак, когато той се обърна, за да поздрави едни свои познати, отбили се в ложата им, пръстите му се обвиха около нейните. Палецът му погали дланта ѝ и по гърба на Шери полазиха тръпки на възбуда. Това отново беше целувка, този път под друга форма – по-бавна, по-дълга, по-дълбока. Тялото ѝ се разтапяше от нежното докосване.

Зрителите от галерията и задната част на партера любопитно извъръщаха глави към ложите и Шери се опитваше да изглежда възможно най-естествена, докато сърцето и биеше силно.

Чувстваше се засрамена от реакцията на тялото си. Та това може би беше едно обикновено докосване от страна на Стивън! Реши да провери. Докато графът разговаряше с брат си, тя нежно погали кокалчетата на пръстите му. Нямаше видим резултат или по-скоро Стивън направи леко движение, сякаш се канеше да отдръпне ръката си. Но не го направи. Обърна длан нагоре и Шери последователно погали всеки един от дългите му пръсти и силната му длан.

„Обичам те! – опитваше се да му каже тя с всяко докосване. – Моля те, обичай ме и ти.“

Стивън полагаше огромни усилия да води нормален разговор, докато мислите му бяха насочени другаде. Той крадешком погледна към приведената глава на Шери. Седеше на оживено място и беше така възбуден, сякаш беше прекарал поне час в любовна игра, а не просто да си държат ръцете с неопитна девственица. Удоволствието му растеше с всяка изминала секунда и той се страхуваше, че ще стигне до края, но не я спря – дори разтвори още по-широко пръстите си, за да подтикне Шери да продължи. Тя искаше да го докосва – тази мисъл го възбуждаше дори повече от самото докосване.

В бляскавия свят, в който Стивън живееше, ролите бяха строго разпределени: съпругите се използваша за осигуряване на наследник; съпрузите бяха социална и финансова необходимост; любовниците задоволяваха страстите. Графът познаваше десетки семейства, в които мъжете и жените бяха чужди един на друг и си търсеха партньори навън. Съпругите не копнееха за ласките на съпрузите си и не се опитваха да ги предизвикат, нито пък се стараеха да провокират мъжете си да потърсят

тяхната близост. А Шери правеше именно това.

Той скришом наблюдаваше изящния ѝ профил, докато пръстите ѝ чертаеха нещо по дланта му – две букви, Ш и Л. Тя описваше инициалите си.

Прииска му се да я отвлече в някой тъмен ъгъл и да покрие устните ѝ със своите...

Представяше си как я целува, как устните му преминават надолу и се спират върху гърдите ѝ, когато оркестърът засвири. Не знаеше дали да се радва, или да съжалява за това, че музиката откъсна Шери от заниманието ѝ.

Тя се приведе напред. Тежките завеси с избродирани върху тях жени с тропети и лаврови венци в ръце се вдигнаха. Девойката забрави за всичко наоколо.

Стивън държа ръката ѝ в своята по време на целия път към дома.

– Предполагам, че представлението ти хареса – подхвърли той, докато двамата вървяха по озарената от лунна светлина пътека към дома му.

– Възхитена съм! – възкликна Шеридан. – Мисля, че разпознах операта. Не думите, мелодията.

Тази добра новина беше последвана от друга. Колфакс ги посрещна във фойето и ги уведоми, че майката на графа вече си е легнала.

– Благодаря ти. Колфакс. Смятам, че ще е добре и ти да последваш примера на херцогинята – отбеляза Стивън и въображението му отново започна да рисува картините, които си беше представял в операта.

Икономът се отдалечи и графът впи поглед в Шери, която тъкмо му пожелаваше лека нощ.

– Благодаря ти за прекрасната вечер, милорд!

– Името ми е Стивън – прекъсна я той. Как, за Бога, не беше я помолил досега да се обръща към него на малко име!

– Благодаря ти, Стивън – кимна с усмивка Шери, учудена от интимността, която това обръщение създаваше.

Графът я хвана за ръка и я поведе към салона, затвори вратите и се обърна към гонимата си.

Шери се вгледа в осветеното му от луната лице.

– Какво... – започна тя, но той не я остави да довърши.

– Това – отвърна, опря длани на вратата, на която Шери се беше облегла, притисна тялото си към нейното и потърси устните ѝ.

Цялото ѝ същество замря, после сякаш завибрира. От устните ѝ се

Преди да те срещна

изтръгна стон и тя обви ръце около шията му, отвръщайки на настойчивата му целувка.

Томас Морисън влезе в уютната всекидневна, стискайки сутрешния брой на „Поуст“ под мишница, и внимателно се вгледа в съпругата си. Младата жена разсеяно ровеше с вилицата в чинията си, а погледът ѝ бе насочен към прозореца, от който се откриваше гледка към оживената улица.

– Чариз, какво те притеснява през последните дни?

Тя вдигна поглед към лицето, което толкова ѝ беше харесало преди време, после огледа стаичката в малката къща. Обзе я такава злоба към съпруга ѝ и към нея самата, че не успя да отговори. Този мъж ѝ се беше сторил невероятно романтичен и красив в бляскавата си униформа, когато за пръв път го видя на парахода, но всичко се беше променило в мига, в който двамата произнесоха брачната клетва. Той я беше накарал да върши онези противни неща в леглото и когато тя му беше заявила, че ѝ е неприятно това, което двамата правят, той ѝ се беше разсърдил за пръв път, откакто се познаваха. Беше му дала да разбере, че няма да го понася безропотно, както и че има намерение поне тя да си прекара добре по време на медения им месец в Девън. Но когато съпругът ѝ я беше докарал в Лондон и ѝ беше показал дома си, Чариз просто полудя. Беше я излъгал, беше я накарал да повярва, че има красива къща и приличен доход, но според нейните стандарти това, което той ѝ беше предложил, в действителност граничеше с бедността. Сега тя го мразеше.

Ако се беше омъжила за Бърлтън, поне щеше да е баронеса и щеше да пазува в онези прекрасни магазини, които беше видяла на Бонд Стрийт и „Пикадили“. Точно в тази минута би могла да носи красива утринна рокля и да пие чая си с някоя от елегантните дами, които живееха в богатите квартали покрай Брук Стрийт и Пал Мал. Вместо това беше похарчила всичките си спестявания за една-единствена рокля и после беше отишла на разходка в Грийн Парк, където представителите на висшето общество се наслаждаваха на следобедна си, подминавайки я така, сякаш изобщо не съществуваше! Нямахте представа колко важно беше човек да има благородническа титла до вчера следобед, когато отиде в парка.

И не само това – когато противният ѝ съпруг я беше попитал за цената на роклята ѝ и тя му беше казала, той изглеждаше така, сякаш всеки момент ще заплаче! Вместо да ѝ се възхищава заради отличния вкус

и стройната фигура, негодникът мислеше само за пари!

Всъщност тя би трябвало да плаче, каза си Чариз и изгледа мъжа си с презрение. У дома, в Ричмънд, хората ѝ завиждаха и ѝ се възхищаваха. Сега тя не представляваше нищо и завиждаше на благородните дами, които дори не я забелязваха.

Проблемът с Томас Морисън беше, че той не разбираше колко специална е съпругата му. Всички в Ричмънд го знаеха, дори баща ѝ, но високият красив негодник, за когото се беше омъжила, не осъзнаваше този факт. Беше се опитала да му обясни какъв късмет е извадил с нея, но той обидно се беше изсмял и ѝ беше заявил, че ако беше толкова специална, никога не би си позволила да се държи така, както се беше държала на парахода.

Пламнала от гняв, Чариз му беше отвърнала, че хората се държат така, както другите се държат с тях! Отговорът ѝ се стори толкова умен – сякаш излязъл от устата на самата госпожица Бромлейт, но въпреки това съпругът ѝ не реагира.

Но какво можеше да се очаква от един човек, който беше лишен от всякакъв вкус и възпитание? Той дори не правеше разлика между платена компаньонка и богата наследница!

В началото беше обръщал повече внимание на онази Бромлейт вместо на Чариз и нищо чудно – Шеридан Бромлейт наистина не знаеше мястото си. Четеше романи, в които млади гувернантки се омъжват за господаря на дома, в които са наети да служат, и когато Чариз се беше подиграла с тази нелепа идея, тя нагло беше отвърнала, че според нея титлите и богатството нямали никакво значение, когато двама души се обичали!

Всъщност, ако не беше Шеридан Бромлейт, тя нямаше да се забърка в тази каша, рече си сега Чариз. Нямаше да се изкуши да привлече вниманието на Морисън, който упорито ухажваше компаньонката ѝ, и да избяга с младия красавец само за да докаже на всички на парахода, и най-вече на Шеридан Бромлейт, че Чариз Ланкастър може да има всеки джентълмен, когото си пожелае. Тази червенкоса вещица ѝ беше натъпкала главата с романтични приказки за любов и бракове, в които парите нямаша никакво значение!

– Чариз?

Не беше проговаряла на съпруга си от два дни, но нещо в тона му я накара да се обърне към него. По лицето на Томас беше изписано такова изумление, че тя се изкуши да го попита какво толкова е прочел, че видът му е така глупав.

– На парахода имаше ли друга жена освен теб на име Чариз Ланкастър? Това име не е толкова често срещано, нали?

Тъпак. Погледът ѝ беше изпълнен с отвращение. В нея всичко, дори името ѝ, беше уникално.

– Според този вестник Чариз Ланкастър, която била пристигнала в Лондон преди три седмици с парахода „Утринна зора“, току-що се е сгодила за графа на Лангфорд.

– Не ти вярвам! – извика Чариз и издърпа вестника от ръцете му. – На парахода нямаше друга Чариз Ланкастър.

– Прочети сама.

След минута тя захвърли вестника върху масата. Лицето ѝ беше изкривено от гняв.

– Някой е използвал името ми, за да се представи на графа. Някоя двулична, подла, дяволска...

– Къде, по дяволите, отиваш?

– Да направя посещение на „новия си годеник“!

Като си тананикаше, Шери взе булчинската си рокля, която щеше да носи само след час, и я разстла върху леглото. Вее още беше прекалено рано да я облече, а времето сякаш беше спряло.

Тъй като беше невъзможно да поканят само някои от своите приятели, а други да пренебрегнат, бяха взели решение тържеството да бъде проведено в тесен семеен кръг. Освен това така семейството можеше да изчака и да обяви сватбата след няколко седмици, за да не изглежда прекалено прибързана.

Според вдовстващата херцогиня, която предната вечер беше помолила Шери да ѝ казва „майко“, бързите бракове обикновено полели до безкрайни клюки и подозрения във връзка с причините, които ги били предизвикали. Госпожица Черити също беше поканена, понеже нямаха сърце да я изключат от тържеството и тя беше непрекъснато на разположение. Доктор Уитиком беше другият човек извън семейството, който също щеше да присъства но тази сутрин той беше изпратил бележка, че трябва да отиде по спешност при един пациент, затова ще се присъедини към тях по-късно за чаша шампанско.

Според плана херцогът на Клеймор щеше да придружи майка си и Уитни до дома на брат си, а Стивън щеше да се появи половин час по-късно, точно в единайсет – за този час беше насрочена церемонията. По традиция сватбите в Англия се правеха между осем и дванайсет часа на обяд, за да може бъдещата семейна двойка да се наспи и отново да прецени важността на стъпката, която предприема. Викарият очевидно осъзнаваше важността на ролята си за сватбата на графа на Лангфорд, защото беше пристигнал преди час, за да е сигурен, че ще бъде тук навреме. Колфакс, облечен в официална ливрея, както и всички останали от обслужващия персонал, ѝ беше доверил, че прислугата иска да пее за младоженката. Шери беше трогната.

Тя се приближи до тоалетната масичка и отвори облицованата в бяло кадифе кутия, която Стивън ѝ беше изпратил рано сутринта. С усмивка докосна колието от диаманти и сапфири и камъните сякаш блеснаха по-силно. Бижутата бяха прекалено официални, докато роклята ѝ беше семпла, но Шери беше твърдо решила, че ще ги сложи, защото бяха подарък от Стивън.

Стивън... Той щеше да стане неин съпруг! Мислите ѝ се върнаха

към часовете, прекарани с него в салона след посещението им в операта. Беше я целувал като обезумял, ръцете му галеха жадно гърдите ѝ, тялото му се притискаше към нейното и тя усещаше, че губи разсъдъка си...

– Имаш ли представа колко си страстна и неповторима? – беше прошепнал той с дрезгав от вълнение глас.

Не беше сигурна как трябваше да му отговори, затова беше заровила ръце в косата му и беше притиснала лице към силните му гърди. Стивън се беше отдръпнал с нервен смях и беше заявил:

– Достатъчно. Освен ако не искате меденият ви месец да е прели сватбата, млада госпожице.

По лицето на Шери очевидно се беше изписало недоволство, защото графът се беше засмял и отново я беше целунал.

Мислите ѝ бяха прекъснати от тихо почукване на вратата.

– Извинете, милейди – каза Ходжкин, а лицето му беше преbledняло и странно изкривено. – Навън има една... – колебае се дали да употребя думата „дама“, като имам предвид речника, който използва – ...една жена, която иска да ви види.

– Коя е тя?

Старецът разпери ръце и Шери забеляза, че трепереха.

– Казава, че тя е вие, госпожице.

– Моля?

– Казава, че тя е госпожица Ланкастър.

– Колко... – започна Шери. Искаше да каже „странно“, но сърцето ѝ силно затуптя и тя не беше в състояние да продължи.

– Тя разполага с... твърде много факти, които биха следвали да докажат, че е права. Аз... зная това, милейди, понеже навремето работех за барон Бърлтън.

Бърлтън... Бърлтън... Бърлтън... Бърлтън... Името бръмчеше в съзнанието ѝ.

– Тя... тя настояваше да се срещне с графа, но вие бяхте толкова добра с мен... с всички нас... Аз, естествено, ще трябва да съобщя на негова светлост за появата на въпросната жена, но си помислих, че ако вие се срещнете с нея преди това и успеете да я успокоите...

Шери потърси опора в тоалетната масичка и кимна на Ходжкин да въведе непознатата. Затвори очи и се опита да се концентрира.

Бърлтън... Бърлтън... Бърлтън...

През съзнанието ѝ просветнаха лица и гласове.

...*Параход. Каюта. Някаква уплашена прислужница...*

„Какво ще стане, ако годеникът на госпожица Чариз реши, че сме я

убили или продали в робство, или нещо от този род? Тогава неговата дума ще бъде срещу нашата, а ти си никоя, така че законът ще бъде на негова страна. Тук с Англия, не Америка...“

... *Осветена от фенери палуба. Висок мрачен мъж, застанал срещу нея...*

„Госпожице Ланкастър, страхувам се, че ще трябва да ви съобщя неприятна новина. Лорд Бърлтън загина вчера в резултат на нещастен случай“

... *Ниви, покрити с памук. Поляни, фургон, пълен със стока. Момиченце с червени коси...*

„Татко ми казва «морковче», защото косата ми с червена, но истинското ми име е Шеридан. Има едно цвете... роза... която се казва така. Мама ме с кръстила на него...“

... *Буен кон. Индианец с набраздено от годините лице. Мирис на лято.*

„Белеликите не са толкова добри в избирането на име на за децата си. Ти не цвете. Ти огън. Пламъци. Ярък пламък.“

... *Огньовете на открито. Лунна светлина. Красив испанец със засмеени очи и китара в ръка. Музика, разнасяща се в нощта...*

„Пей за мен, сага!“

... *Малка чиста къщичка. Упорито малко момиче. Ядосана жена...*

„Патрик Бромлейт, трябва да бъдеш разпънат на кръст заради възпитанието, което си дал на това дете! Тя не може да чете и да пише, маниерите ѝ са под всякаква критика, а косата ѝ е безнравствено разпусната! Заяви ми в очите като последната уличница, че ухажва някой си Рафаел Бенавенте и че вероятно един ден ще го помоли да се ожени за нея. Тя наистина смята да предложи брак на този испански нехранимайко, който отгоре на всичкото лъже на карти! Дори не съм споменала за другия ѝ любимец – индианец, който спи с кучетата! Ако си разумен, ако я обичаш, ще я оставиш тук с мен.“

... *Двама мъже, които чакат в двора. Трети, застанал на прага на къщата с напрегнато лице...*

„Слушай леля си Корнелия, скъпа. Ще се върна за теб, преди да си се усетила. След година, най-много след две.“

... *Едно разстроено дете, притискащо се към него...*

„Не, татко! Недей! Не ме оставяй тук! Моля те! Моля те! Ще нося рокли и ще се опитам да прибера безнравствената си коса, само не ме оставяй тук! Искам да съм теб и Раф, и Спящото куче. Моето място е при вас, няма значение какво казва тя! Татко, татко, чакай...“

... Сивокоса жена със строго изражение на лицето. Дете, което трябваше да ѝ казва „лельо Корнелия“...

„Не се опитвай да ме извадиш от равновесие с този убийствен поглед, дете. Аз съм го отработила до перфектност преди много години и съм имунизирана към подобни неща. В Англия, където щеше да си внучката на ескуайър Фарадей, той би ти послужил добре, но тук е Америка.“

... Друга жена – решителна, но приятна...

„Може да ви вземем в нашето училище. Леля ви ми каза много хубави неща за вас, госпожице Бромлейт.“

... Гласове на малки момиченца...

„Добро утро, госпожице Бромлейт.“ Дланите ѝ се потяха, коленете ѝ трепереха. Вратата зад гърба ѝ се отвори и едно русо момиче влетя в стаята и изкрещя гневно:

– Ти, отвратителна измамнице!

Шери отвори очи, вдигна глава и погледна в огледалото. Освен своето видя отражението на още едно лице. Познато лице.

– Господи! – промълви тя, опитвайки се със сетни сили да се задържи на краката си, после бавно се обърна и застана очи в очи с Чариз Ланкастър. Думите на новодошлата сякаш се врязваха в съзнанието ѝ и оставяха там кървави следи.

– Ти, дяволско изчадие! Измамна уличница! Огледай се Наоколо. Виж и себе си! Ти всъщност си заела моето място!

– Не! – избухна Шеридан. – Не съм го направила умишлено. Божичко, аз...

– Ще ти трябва нещо повече от молитва, за да се спасиш от затвора! – изсъска бившата ѝ ученичка с изкривено от ярост лице. – Ти си заела моето място... Подлъга ме да се омъжа за Морисън с всичките си романтични приказки и после си заела моето място! Всъщност си възнамерявала да се омъжиш за граф!

– Не, моля те, изслушай ме! Случи се нещастие и аз за губих паметта си.

Това само удвои яростта на другата.

– Загубила си паметта си! Както виждам, добре знаеш коя съм! – Тя рязко се обърна към вратата и заплашително изрече: – Ще се върна след миг с представители на реда и ще видим как те ще възприемат версията ти за загубена ти памет, мръсна...

Шери се спусна след нея, сграбчи я за раменете, за да я спре.

– Чариз, моля те, изслушай ме. Бях ударена... в главата... Не знаех

коя съм. Чакай... Чуй ме! Нямах представа какво ще означава за тях един скандал!

– Ще те вкарам в затвора, преди да е настъпила ношта! – закани се Чариз и се изкубна от ръцете ѝ. – Ще направя твоя любим граф за посмешище!

Пред очите на Шеридан притъмня. Вестникарски заглавия. Скандал. Затвор.

– Ще си отида! – извика тя. – Няма да се върна. Няма да създавам повече неприятности. Не води полиция. Един скандал ще ги убие. Погледни ме – тръгвам си!

Шери отвори вратата и бързо излезе. След час Стивън щеше да влезе в този хол, но нямаше да завари там бъдещата си съпруга. Щеше да си помисли, че го с изоставила. Тя се спусна към библиотеката, надраска набързо една бележка, пхна я в ръцете на стоящия наблизо прислужник изскочи на улицата и изчезна зад ъгъла.

Тича, докато не ѝ останаха сили да направи нито крачка повече. Облегна се изнемощяла на стената на една къща и в съзнанието ѝ прозвуча любимият глас:

„Последния път, когато бяхме заедно в Америка, се скарахме. Докато беше болна, не мислех за това, но онази вечер открих, че продължавам да помня кавгата ни.“

„За какво се скарахме?“

„Бях решил, че обръщаш прекалено голямо внимание на друг мъж. Ревнувах.“

Стивън не я беше ревнувал. Спомни си как се беше напрегнал, когато наивно го беше попитала дали са *„много влюбени един в друг“*.

Сега си обясняваше реакцията му. Те никога не са били влюбени.

От шока и объркването Шери загуби съзнание.

39

Стивън влезе в антрето, облечен в официален костюм, и с усмивка кимна на Колфакс.

– Тук ли е викарият?

– Да, милорд, в синия салон е – отвърна прислужникът, а лицето му беше странно посърнало за подобен радостен случай.

– Брат ми със свещеника ли е?

– Не, негова светлост е във всекидневната.

Младоженецът нямаше право да вижда булката, преди двамата да се изправят пред олтара, затова предпазливо попита.

– Мога ли да вляза там?

– Разбира се.

Стивън се насочи към всекидневната. Завари брат си застанал до камината.

– Пристигам малко по-рано – започна графът. – Мама и Уитни ще дойдат всеки момент. Виждал ли си Шери? Има ли тя нужда от...

Клейтън бавно се извърна. На лицето му беше изписана такава тревога, че Стивън замлъкна по средата на изрече ниско:

– Какво се е случило?

– Тя си тръгна, Стивън.

Графът изумено се втренчи в брат си.

– Оставила е това – каза Клейтън и му подаде сгънат на две лист. – Има и нещо друго – една млада жена иска да се срещне с теб. Твърди, че тя е истинската Чариз Ланкастър.

Стивън разгъна бележката. Очевидно беше написана набързо. Всяка дума се забиваше в съзнанието му, изгаряше душата му:

Както съвсем скоро ще разбереш от истинската Чариз Ланкастър, аз не съм тази, за която си ме смятал. Нито онази, за която аз самата съм се мислела. Моля те, повярвай ми! До мига, в който Чариз Ланкастър се появи пред мен, аз не си спомнях нищо за себе си и бях приела версията, която всички вие ми представихте след инцидента. Сега, след като вече зная коя съм, разбрах, че е невъзможно да се омъжа за теб. Ясно ми е и друго – че това, което Чариз ще ти разкаже, ще ти прозвучи много по-правдоподобно от онова, което аз твърдя в тази бележка.

Това ме наранява много повече, отколкото можеш да си представиш. Чудя се как ще продължа да живея отсега нататък с мисълта, че ти завинаги ще носиш у себе си убеждението, че съм използвачка и долна интригантка. Но ти няма да повярваш! Зная, че няма!

Тя беше задраскала последната дума и се беше подписала Шеридан Бромлейт.

Шеридан Бромлейт... Шеридан. В този така болезнен миг Стивън се втрени в името ѝ и си каза, че то с силно прекрасно, единствено! Подхождаше ѝ много повече от името Чариз.

– Жената, която те чака, твърди, че си подло измамен умишлено.

Графът смачка листа и задавено попита:

– Къде е тя?

– Чака те в кабинета.

Почувства, че е способен да удуши тази натрапница. Бързо се отпрати към кабинета си, твърдо решен да уличи новата Чариз Ланкастър в лъжа. Беше сигурен, че Шери никога не би го излъгала. Не и умишлено.

Но имаше една подробност, която не му даваше мира – тя си беше тръгнала, беше избягала, вместо да се изправи пред него и да му обясни. Значи се чувстваше виновна...

40

Докато вървеше към кабинета, си повтаряше, че Шери ще се върне до час-два. Вероятно беше избягала, защото е била разстроена. Нали Уитиком беше казал, че загубата на паметта е форма на истерия. Паметта на любимата му се беше върнала, а това беше провокирало нервна криза.

Представи си я как се лута из Лондон – сама и объркана...

Той студено кимна на блондинката, която го чакаше в кабинета, и се настани зад бюрото си.

– Седнете – посочи ѝ един стол той. – Да чуем какво имате да ми казвате.

– О, имам да ви казвам много неща! – извика невъздържано тя и Стивън си помисли, че тази Чариз Ланкастър напълно се покриваше с представата му за къдрокосата блондинка, която беше очаквал да срещне на пристанището в деня на пристигането на парахода.

Чариз усети желанието му да постави под съмнение всяка нейна дума. При мисълта, че този красив и богат мъж би могъл да бъде неин, яростта и решителността ѝ се засилиха.

– Отправили сте сериозни обвинения към някого, който в момента не е тук, за да се защити – с неприязън рече графът. – Хайде, говорете!

– О, виждам, че не искате да ми повярвате! – разтревожено възкликна Чариз. – Аз самата не исках да повярвам. Когато прочетох обявата във вестника. Тя ви е измамила, както винаги е мамила всички около себе си.

– Шери страдаше от амнезия – загуба на паметта!

– А когато аз се появих, паметта ѝ моментално се върна! Как си обяснявате това? Тя е лъжкия, амбициозна интригантка. Такава е била винаги! На парахода сподели с мен, че смята да се омъжи за някого като вас и както виждате планът ѝ почти успя. Първо се опитваше да ми отнеме съпруга, а после е хвърлила око на вас!

– Докато Шери не се върне и не се изправи срещу вас и нападите ви, ще приема всяка ваша дума като проява на злоба от страна на една ревнива малка нахалница!

– Ревнива! – избухна Чариз и скочи на крака. – Как смее дори да си помислите, че мога да ревнувам от онази червенокоса вещица! За вас е сведение тя избяга, защото беше разкрита, милорд! И никога няма да

се върне, чувате ли? Тя си призна, че ви е лъгала!

Нещо стегна гърдите на Стивън. Русата жена казваше истината – искреността беше изписана на лицето ѝ. Тя мразеше Шеридан Бромлейт и изпитваше задоволство от факта, че бяха направили графа на глупак.

– По време на пътуването ни към Англия тя ме разубеди да се омъжа за Бърлтън и ме посъветва да избягам с господин Морисън! Изненадвам се, че не се е омъжила за моя годеник!

Докато наблюдаваше жената, която седеше срещу него с гневно стиснати юмруци и сълзи в очи, Стивън осъзна, че ѝ предстои да научи две много неприятни новини. Той нямаше намерение да ѝ ги спести или да изчака по-подходящ момент за съобщаването им.

– Бърлтън е мъртъв – равно изрече той.

– Мъртъв? – изпищя Чариз. Надеждите ѝ, че ако успее да се отърве по някакъв начин от Морисън, Бърлтън щеше да се съгласи да я вземе за жена, се разбиха на парчета – Но как така? – зададено изрече тя, извади копринената си кърпичка и я поднесе към очите си. Стивън ѝ разказа накратко за случилото се и забеляза как лицето ѝ се сгърчи. Не, тази жена не лъжеше. Ето, и скръбта ѝ беше истинска!

– Бедният ми баща! Не знаех как ще застана пред него, след като онази ужасна Бромлейт ме убеди да избягам с Морисън. Толкова се страхувах, че дори още не съм му писала! Ще се върна у дома! – реши внезапно Чариз. Лъжата, която щеше да поднесе на баща си, вече се беше оформила в съзнанието ѝ. Тя щеше да измоли от него да ѝ издейства развод или анулиране на брака. – Отивам си право у дома!

– Госпожице Ланкастър – обади се Стивън. Колко странно и противно му беше да нарича тази жена така, както беше наричал Шери! – Имам писмо за вас. От адвокатата на баща ви е. Препратиха ми го от дома на Бърлтън. – Стивън отключи чекмеджето на бюрото си, извади оттам писмото и извлечението от банковата сметка на баща ѝ и ѝ ги подаде. – Страхувам се, че новините са лоши.

Ръката ѝ силно трепереше, докато Чариз четеше писмото. После очите ѝ пробягаха по банковата сметка и се спряха на Стивън.

– Това ли са всичките пари, които имам?

Финансовото ѝ положение не беше грижа на графа, тъй като тя беше зарязала Бърлтън по време на пътуването си към Англия. Единственото му желание беше да я накара да млъкне.

– Не искам да го приемате като знак, че вярвам на твърденията ви по адрес на Шеридан Бромлейт, но... Мисля, че мога да ви дам определена сума... срещу вашето мълчание по този въпрос.

– Какво разбирате под „определена“?

В този момент отвращението му към нея достигна връхната си точка. Не му се нравеше идеята да ѝ плати, за да си държи устата затворена. Мразеше себе си, загдето беше започнал да се съмнява в завръщането на Шери. Та писмото ѝ не беше прощално! То беше по-скоро молба – молба от едно прекрасно объркано момиче, което се страхуваше, че никой няма да повярва на думите му! Беше избягала, за да даде време на Стивън да се съвземе от шока, да възвърне самообладанието си в случай, че повярва на Чариз.

Шери щеше да се върне! Той ѝ дължеше обяснение за Бърлтън. Поне това щеше да я накара да се срещне отново с графа. Тя не беше страхливка – имаше достатъчно смелост да се изправи срещу него.

Повтаряше си го, докато наблюдаваше как госпожица Ланкастър прибира парите, които ѝ беше дал, и излиза от кабинета му. После стана, приближи се до прозореца и се загледа в улицата, очаквайки да зърне годеницата си.

– Какво смяташ да правиш сега? – чу се гласът на брат му зад гърба му.

– Ще чакам.

За пръв път Клейтън Уестморланд се почувства объркан.

– Да кажа ли на викария да си върви?

– Не – рязко отвърна Стивън. – Ще чакаме.

Личният прислужник на Никълъс Дъовил държеше виненочервено-то сако на господаря си и с одобрение оглеждаше снежнобялата риза и вратовръзка, които Ники си беше сложил.

– Както и преди съм отбелязвал, сър, нито един англичанин не може така майсторски да си връзва вратовръзката като вас! – възкликна прислужникът.

Ники развеселено го погледна.

– Както и преди съм ти отговарял на тази забележка, Бърмонд, това е, защото съм французин, а и ти си предубеден към английските... – Ники спря, защото прислужникът се запъти да отвори вратата, на която някой беше почукал.

– Да, какво има? – попита Ники, изненадан, че камериерът му е допуснал един най-обикновен прислужник да пристъпи във владенията му.

– Трябва да ви предам, че една млада дама иска да ви види, милорд. Тя е в синия салон и е много притеснена. Казва, че я познавате под името госпожица Ланкастър. Портриерът се опита да я отпрати, понеже въпросната госпожица пристигна с кола под наем, а не със собствена карета, но тя беше твърде настоятелна. Освен това не изглежда много добре, поне според нас, тъй като... – Младият прислужник занемя под убийствения поглед, който му хвърли господарят.

Ники се втурна разтревожен към вратата и в бързината си за малко да повали слугата.

– Шери? – извика той, когато влезе в салона и зърна изкривеното лице на девойката. Пребледнелите ѝ страни бяха мокри от сълзи, а сивите ѝ очи бяха потъмнели и силно контрастираха с мъртвешкия цвят на лицето ѝ. Седеше на самия край на дивана, сякаш всеки момент щеше да хукне да бяга. – Какво се е случило?

– Паметта ми... се върна – отвърна на пресекулки Шери и дълбоко пое въздух. – Аз... аз съм... измамница. Всички са... измамници! Чариз се беше сгодила за Бърлтън. Защо Стивън се преструваше на годеника ѝ? Не, аз съм тази, която се преструваше...

– Не говорете – остро ѝ нареди Ники и се приближи до масата с чаши и кристални гарафи. Напълни една чаша с бренди и ѝ я поднесе. – Изпийте това. До дъно – добави, като я видя, че едва отпива от силното

питие, потръпва и се опитва да върне чашата обратно. – Брендито ще ви помогне да се успокоите.

Ники мислеше, че Шери е изпаднала в истерия, защото е разбрала, че никога не е била сгодена за Стивън Уестморланд.

Тя го изгледа така, сякаш грижите му за нея бяха проява на лудост, после механично се подчини и изпи брендито, като кашляше при всяка глътка.

– Поне няколко минути не се опитвайте да говорите – предупреди я Ники, когато тя отново отвори уста.

Девојката сведе поглед към отпуснатите в скута си ръце. Шокът от връщането на паметта ѝ, от мисълта за онова, което в действителност е, от срещата с истинската Чариз Ланкастър и нейните отвратителни обвинения я бяха накарали да хукне като подплашен дивеч от къщата на графа. Близко час се беше лутала из улиците, опитвайки се да намери най-подходящия начин да убеди Стивън, че наистина го е обичала, че никога не го е лъгала, независимо от твърденията на Чариз. Внезапно се беше сетила за нещо друго – Стивън Уестморланд никога не с бил сгоден за госпожица Ланкастър. Името на годеника ѝ беше Бърлтън! Всички бяха взели участие в някаква странна игра.

Шери приседна на една пейка в близкия парк. Виеше ѝ се свят. Трябваше да потърси отговорите на всички въпроси от някого, който имаше най-малко причини да я лъже.

Сега брендито, което Ники ѝ беше дал, я зареди с увереността, че може да понесе всяко едно обяснение.

– Ще изпратя да доведат Лангфорд – уведоми я Ники.

– Не! Недейте! – извика Шери и французинът разбра, че тя все още силно е разстроена.

Той се настани в креслото срещу нея и успокоително рече:

– Много добре. Няма да мръдна от тази стая, докато вие не ми разрешите.

– Трябва да ви обясня – каза Шери, опитвайки се да възвърне самообладанието си. Замисли се за миг, после промени намерението си. Най-добрият начин да получи интересуващата я информация беше да задава въпроси и да изисква отговори. – Не, вие ще трябва да ми обясните – поправи се тя. – Дойдох при вас, защото сте единственият човек който според мен не би спечелил нищо от... от разиграването на този театър... в който се е включило цялото семейство Уестморланд.

– Не е ли по-добре да обсъдите това с годеника си?

– Годеникът ми! – изсмя се нервно тя и поклати глава. – Артър

Бърлтън беше сгоден за Чариз Ланкастър, а не Стивън Уестморланд! И ако чуя само още една лъжа, ще...

– Пийнете още бренди – прекъсна я Ники.

– Нямам нужда от бренди! – извика Шеридан. – Имам нужда от отговори, не можете ли да разберете това? – Беше й ясно, че Никълъс едва ли ще й отговори на въпросите ако тя не овладее истерията си, затова по-спокойно изрече. – Дойдох при вас, защото не си спомням да имам доказателства, че и вие сте взели участие в този чудовищен фарс. Никога не сте се обръщали към графа като към мой годеник, докато всички останали правеха именно това. Моля ви, помогнете ми! Кажете ми истината! Цялата истина! Ако не го направите, страхувам се, че ще полудея.

Ники беше силно изненадан, когато преди два дни Уестморланд обяви годеща си с госпожица Ланкастър, но после Уитни му обясни за смъртта на бащата на Шери и тогава французинът разбра защо е необходимо момичето да се омъжи, преди да е възвърнало паметта си. Доктор Уитиком непрекъснато повтаряше, че не бива да й се казва нищо, което да я натовари емоционално, но в този момент Ники беше сигурен, че единственият правилен път е да й се каже истината.

– Моля ви, помогнете ми – повтори тя. – Аз също трябва да ви обясня някои неща – срамни, неприятни, но ще го направя, когато вие свършите. Няма да скрия истината за себе си от вас. Ненавиждам преструвките и лицемерието.

Ники се облегна назад и започна:

– Ще бъда пределно откровен, ако сте сигурна, че сте в състояние да го понесете.

– В състояние съм – увери го Шеридан.

– Откъде искате да започна?

– От самото начало, разбира се. Защо Стивън ме караше да вярвам, че той е Артър Бърлтън. Единственото нещо, което си спомних от деня, в който се озовах в леглото с бинтована глава, беше, че графът ме е посрещнал на парахода и ми е съобщил, че лорд Бърлтън е мъртъв.

Ники забеляза, че когато говореше за смъртта на Бърлтън. Шери беше сериозна, но не и разстроена. Очевидно Уестморланд се беше оказал прав в предположенията си, че тя и годеникът й едва са се познавали и следователно между двамата им не е имало условия за зараждането на някои по-силни чувства.

– Бърлтън беше прегазен от карета в нощта преди вашето пристигане – започна твърдо той.

– Искрено съжалявах, когато чух за смъртта му – отвърна с

подходящ тон Шеридан. – Това, което не разбирам, е по какъв начин графът се е заплел в цялата тази история.

– Лангфорд с управлявал въпросната карета – равно произнесе Ники. Тъй като Шери остана изненадващо спокойна, той сметна за нужно да добави: – Времето било мъгливо и мрачно. Бърлтън бил пиан и изскочил внезапно пред каретата, но Лангфорд обвинява себе си за трагичния край на лорда. Няколко часа след инцидента графът направил проучвания за покойния барон и разбрал, че годеницата на Бърлтън пристига от Америка на следващия ден. Графът не открил нито един близък или приятел на Бърлтън, на когото би могъл да повери мисията да ви съобщи новината. Всъщност, ако икономът на покойния не е бил информиран за вашето пристигане, едва ли някой щеше да ви чака. Вероятно си спомняте останалото – Лангфорд се качил на палубата, за да ви разкаже за случилото се и да ви предложи своята помощ. Очевидно е бил прекалено погълнат от неприятното задължение, защото е пропуснал да забележи навреме денка, който летял право към вас. Последвал е ударът.

Ники се приведе напред и си наля бренди. Шери се държеше превъзходно, помисли си с възхищение той.

– Лангфорд наредил да ви пренесат в неговия дом – продължи Дювил. – Изпратил да повикат семейния лекар. В продължение на няколко дни вие сте лежала в безсъзнание и Уитиком почти не хранил надежди, че ще оцелеете. Когато в крайна сметка сте се съвзели и докторът е разбрал, че в резултат на удара сте загубили паметта си, той се разпоредил всички да се погрижат за спокойствието ви и да ви предпазват от всеки възможен стрес. Вие сте си мислели, че Лангфорд ви с годеник, затова ви... ние... ви оставихме да вярвате в това. Това е всичко, което знам. А освен това Лангфорд обвиняваше себе си за злополуката на парахода – за това, че не ви е предпазил от удара и че ви е поднесъл новините по неподходящ начин, поради което вие не сте успели да се защитите. Страдал е и от чувство за вина, че ви е лишил от годеник.

Шери потръпна от обидата.

– И затова се е почувствал задължен да ми предложи друг годеник в свое лице? Така ли е?

Ники се поколеба, после кимна:

– Да, така е.

Шери извърна глава. Положи неимоверни усилия да не се разплаче заради наивността си да се влюби в човек, който не беше изпитвал към нея нищо друго освен чувство за вина. Нищо чудно, че Стивън никога

не ѝ беше говорил за любов! Нищо чудно, че се беше заел със задачата да ѝ намери друг съпруг!

– Значи той всъщност с щял да се ожени за мен единствено от чувство за вина – изхлипа тя.

– Не бих казал, че това е единствената причина, която го е водела – внимателно подхвърли Ники. – Допускам, че изпитва нещо към вас.

– Разбира се! Онова, което изпитва, се нарича съжаление!

– Ще ви изпратя до дома на Лангфорд.

– Не мога да се върна там!

– Госпожице Ланкастър – рече строго той и това я накара да избухне в неконтролируем истеричен смях.

– Аз не съм Чариз Ланкастър!

Ники стана и разтревожено се приближи до нея. Кой дявол го беше накарал да повярва, че тя е достатъчно добре, за да понесе всички лоши новини!

– Аз не съм Чариз Ланкастър! – повтори Шери и смехът ѝ премина в ридание. – Аз бях платената компаньонка на госпожица Ланкастър по време на пътуването ѝ до Англия. Гувернантка! Ето какво съм! А той щеше да се ожени за мен! Как щяха да му се подиграват приятелите му за това! Графът си е позволил да изпита съжаление към една най-обикновена гувернантка!

За момент Ники се втренчи неразбиращо в нея, но после ѝ повярва.

– Мили Боже! – прошепна.

– Аз си мислех, че съм Чариз Ланкастър! Кълна се!

Той нежно я прегърна, но не успя да намери нужните думи, с които да я успокои.

– Наистина си мислех, че съм тя – поне до момента, в който госпожица Ланкастър се появи в дома на графа! – изхлипа Шери.

– Вярвам ви – промълви Дъовил.

– Тя едва ли си е тръгнала. Искаше да се срещне с него и лично да му го каже! А той... той се подготвяше за сватба... Тайна сватба... Нямам къде да отида... Нямам дрехи нито пари...

– Добре поне, че човекът, който умря, не с вашият баща – опита се да я окуражи младият французин. Шери бавно вдигна глава и го погледна.

– Какво казахте?

– Миналата седмица Лангфорд получи писмо, адресирано до Чариз Ланкастър. В него адвокатът на баща ѝ я уведомява за това, че баща ѝ е починал две седмици след отпътуването ѝ от Америка.

Тя дълбоко пое въздух.

– Баща ѝ беше строг, но добър човек. Беше разглезил дъщеря си... Миналата седмица ли? – върна се към думите му тя. – Да не би писмото да е пристигнало същата вечер, когато отидохме на бал в „Алмак“?

– Така разбрах.

От очите ѝ отново потекоха сълзи. Трудно ѝ беше да понесе новата обида.

– Нищо чудно, че Стивън така внезапно промени решението си по отношение на мен! – спомни си как беше докосвала дланта му в операта... Колко ли трудно му е било да изпитва отвращение от жестовите ѝ и в същото време да се преструва, че му се иска да я целуне!

– По-добре да бях умряла! – прошепна съкрушено тя.

– Престанете с тези приказки! – скара ѝ се Ники. – Тази вечер ще останете тук, а утре двамата ще отидем при Лангфорд и ще му обясним всичко.

– Написах му писмо. Не мога и няма да се върна. Вече ви казах. Ако го повикате, наистина ще полудея!

Ники не можеше да я обвинява за чувствата, които изпитваше в момента. Шери дълго плака в прегръдките му.

– Не мога да остана тук – прошепна накрая. Гласът я прозвуча дрезгаво.

– Както сама казахте, няма къде другаде да отидете.

Шеридан се отскубна от ръцете му и се изправи.

– Изобщо не трябваше да идвам при вас. Няма да се изненадам, ако срещу мен вече са повдигнати обвинения.

Мисълта, че Лангфорд би могъл да предприеме подобна стъпка, го изпълни с неописуем гняв.

– Тук сте в безопасност. Поне тази вечер. Сутринта ще обсъдим нещата на спокойствие и ще преценим с какво мога да ви бъда от полза.

– Аз... Ще трябва да си намеря някаква работа... Нямам препоръки... Освен това не мога да остана в Лондон. Аз не...

– Ще говорим за това сутринта. Сега искам да си легнете. Ще наредя да ви донесат вечерята в стаята.

– Никой от неговите познати няма да поиска да ме наеме, а както изглежда... в града няма човек, който да не познава графа на Лангфорд!

– Ще оставим всички приказки за утре – повтори твърдо Ники.

Шери кимна. Нямахше сили да спори. Тръгна след един прислужник, който трябваше да ѝ покаже стаята. Но едва направила няколко крачки, тя се спря и се обърна към Ники.

– Господин Дъовил?

– Позволих ви да ме наричате Ники, мадмоазел! – опита се да я развесели той.

– Гувернантките не се обръщат към по-висшестоящите на малко име – отвърна тя и го погледна умолително. – Няма да им кажете къде съм, нали? Обещайте!

Ники се поколеба. Прецени всички последствия и накрая кимна:

– Давам честната си дума.

Проследи я, докато се скри от погледа му – съсипана и унижена. Прииска му се да унищожи Уестморланд! Все пак поне до този момент Стивън се беше държал коректно, с нежелание призна Ники.

42

– Ще искате ли нещо друго, милорд, или мога да се оттегля? – попита възрастният прислужник, застанал на прага на спалнята на графа.

– Не – отвърна Стивън и отново погледна към чашата си.

Беше накарал семейството си и свещеника да чакат в продължение на три часа, убеден, че Шеридан Бромлейт ще се върне. Ако беше невинна, ако наистина беше загубила паметта си, тя не само щеше да му даде нужните обяснения, но и да изиска обяснения от него самия. Но Шери, изглежда, нямаше нужда от неговите обяснения и единственото логично заключение, следващо от този факт, беше, че тя от самото начало е знаела истината.

Стивън не можеше повече да си затваря очите пред очевидното. Дори всичкият алкохол на този свят не би стигнал, за да утоли гнева му. Шеридан Бромлейт не беше страдала от амнезия. Явно беше преценила ситуацията и беше намерила отличен начин да уреди живота си, като се преструва на болна, а той самият с предложението си за женитба ѝ беше помогнал да начертае планове, надхвърлящи първоначалните ѝ намерения. Сигурно много се беше смяла над глупостта му, над опитите му да се представя за Бърлтън.

Въпреки богатия си опит с жените Стивън беше паднал в най-древната от всички клопки – тази на изпадналата в беда беззащитна страдаща женичка! Случваше му се за втори път! Първо го беше изиграла Емили, а сега и Шеридан Бромлейт!

Безспорно Шеридан притежаваше невероятен артистичен талант. Мястото ѝ беше на театралната сцена. Там би направила кариера. Графът отпи от чашата си и си спомни най-успешните ѝ превъплъщения. Първото представление, което Шери му беше изнесла, беше наистина впечатляващо. Когато беше заспал уморен край леглото ѝ, го беше събудил тихият ѝ плач: „Не знам как изглеждам... Знам, че не е толкова важно, но все пак... Бихте ли ми описали как изглеждам?“ Беше последвал мигът, в който малката негодница беше решила да насочи вниманието му към разкошната си коса, в случай, че графът не я беше забелязал до този момент. „*Косата ми не е кестенява. Погледнете я! Тя е червена!*“ А той като истински глупак се беше встрещил в нея и дори я беше сравнил с Мадона!

После нейното очарователно объркване по отношение на

държанието ѝ спрямо него.

„Констанс ми каза, че сте граф и че трябва да ви наричам «милорд». Едно от малкото неща, които си спомням, е, че в присъствието на кралска особа никой не може да седи, освен ако не е поканен да го направи.“

Но най-любимата му сценка, помисли си Стивън цинично, се беше разиграла вечерта, когато Шеридан за пръв път беше станала от леглото си и наивно го беше разпитвала: „Ами семейството ми? Кои са те?“ и след като ѝ беше обяснил, че е единственото дете на баща-вдовец, тя го беше погледнала е огромните си сиви очи и го беше попитала: „Много ли сме влюбени един в друг?“

Само веднъж за малко не се беше издала... „Нямам нужда от компания. Аз съм...“ Това сега му се струваше неопровержимо доказателство. Освен това се чувстваше добре сред прислугата, защото тя самата беше такава.

– Господи, каква изкусна малка измамница! – рече Стивън и скръзна със зъби. Очевидно се беше надявала, че ще успее да го накара да ѝ осигури собствена къща и някакви пари, а вместо това той и беше предложил името си!

Графът отвратено лисна остатъка от питието си на пода и се запъти към малката стая, в която стояха дрехите му. Негодницата се беше съгласила да се омъжи за него за по-малко от час, въпреки че беше демонстрирала нежелание и дори го беше накарала да повярва, че той я е убедил да приеме предложението му!

Стивън смъкна ризата си и я хвърли на пода. Дрехите, с които щеше да се венчае! Купчината нарастваше с всеки изминал миг. След като съблече всичко, графът сложи халата си и се обърна към Демеън.

– Изгори тези боклуци! – нареди той. – Махни ги оттук и върви да спиш. Сутринта някой да изхвърли всичко, останало от нея!

Допиваше последната бутилка коняк, когато на вратата се почука.

– Какво, по дяволите, има пак сега? – изкрещя графът, когато икономът на Бърлтън застана пред него:

– Аз... Аз не бих искал да се намесвам в неща, които не са ми работа, милорд, но... Но си мисля, че съм длъжен... да ви дам информация, която... би могла да ви заинтересува.

Стивън вече мразеше стария слуга, защото му напомняше за Шеридан Бромлейт.

– Е, имаш ли намерение ла ми казваш, или смяташ да стърчиш тук цялата нощ? – изсъска той.

– Доктор Уитиком ми беше поръчал да наглеждам госпожица Лан... младата дама.

– И?

– И когато тя изтича от къщата в такова състояние, аз... се почувствах задължен да изпратя един слуга след нея. Тя... Тя отиде в дома на господин Дъовил, милорд! Ето къде е в момента... – Ходжкин се уплаши от убийствения израз, появил се на лицето на господаря му, и заднишком излезе от стаята, кланяйки се непрекъснато.

Дъовил! Беше отишла при Дъовил!

– Мръсна кучка! – процеди през зъби графът. Нямаше намерение да я последва. Все едно беше мъртва. Не го интересуваше къде е или в чие легло се намира в момента. Каква ли сърцераздирателна история беше измислила, за да накара Дъовил да ѝ повярва и да я приеме под своя покрив? Без съмнение похотливият французин щеше да я настани в чудесна малка къщичка някъде в Англия, стига тя да го помолеше както трябва и да му доставеше удоволствие в леглото.

Тази червенокоса вещица беше родена куртизанка.

Шери стоеше до прозореца на гостната в къщата на Дъовил, опряла чело в хладното стъкло, и се взираше в мрака навън. През шестте часа, прекарани в тази стая, в съзнанието ѝ се беше прояснило и тя си беше дала сметка какво беше имала и какво беше загубила. Не знаеше как ще понесе тази загуба.

Отдалечи се от прозореца и се отпусна върху леглото, и затвори очи, молейки се да заспи възможно най-бързо, но спомените непрекъснато я измъчваха...

„Госпожице Ланкастър, ще ми окажете ли честта да танцувам с вас?“

„Това е причината, поради която ще се оженим...“

Поне не се беше преструвал, че му харесва да я целува. Целувките му не бяха преструвка. Трябваше да го повярва, иначе не виждаше как щеше да живее отсега нататък. Спомените за слетите им устни бяха единствените, които можеха да и дадат сили да продължи напред. Те не принадлежаха на „Чариз Ланкастър“, а на нея...

Шери заспа и в съня си видя неща, които никога нямаше да и се случат наяве.

Уитни стоеше до креватчето на сина си и с любов се взираше в ангелското личице на спящото дете. Вратата се отвори и съпругът ѝ

застана до нея. Отдавна не го беше виждала толкова мрачен.

– Не можах да заспя – прошепна тя, приведе се над сина си и приглади одеялцето. Ноел все повече заприличваше на баща си.

Клейтън я хвана през кръста и я притисна към себе си.

– Благодарил ли съм ти наскоро за чудесния син, който ми роди? – прошепна ѝ той.

– Не и от снощи по същото време – опита се да се усмихне Уитни и внезапно призна: – Чувствам се ужасно.

– Знаем – кимна той.

– Никога няма да забравя израза на Стивън, когато часовете минаваха и ставаше все по-очевидно, че тя няма да се върне.

– Нито пък аз.

– Брат ти задържа свещеника до десет вечерта. Чудя се как е могла да му причини подобно нещо? Как?

– Всъщност никой от нас не я познаваше.

– Но Стивън си беше загубил ума по нея! Личеше си от начина, по който я гледаше!

– Забелязах.

– Ако той не се беше намесил, сега ти щеше да си женен за Ванеса, аз – за някой друг и Ноел нямаше да съществува – преглътна мъчително Уитни.

Клейтън поглади разпиляната ѝ по раменете коса, целуна я по слепоочието, а тя продължи:

– Винаги съм искала да му се отблагодаря за това, но единственото, което наистина можех да направя, е да желая той също да си намери жена, която да го направи щастлив.

– Да си лягаме, скъпа. Стивън е възрастен човек, може да се справи и сам. Ще се справи, ще видиш.

– Ти толкова ли лесно ме забрави, когато двамата с теб бяхме... – започна тя и замълча, спомняйки си нощта, когато по всичко личеше, че двамата няма да се оженият – Когато се бяхме отдалечили твърде много един от друг? – довърши Уитни.

– Не. Но аз те познавах отдавна.

– Не мисля, че времето има някакво значение. Ти кога разбра, че си се влюбил в мен?

– Когато ми призна, че си слагала черен пипер в кутията с енфие на учителя си по музика! – призна с усмивка той.

– Ако добре си спомням, това беше седмица, най-много две след завръщането ми от Франция.

– Нещо такава.

– Клейтън?

– Какво? – прошепна херцогът.

– Не мисля, че Стивън толкова лесно ще се справи с този проблем. Той може да има всяка жена, която си поиска, но истински желае единствено Шеридан Бромлейт. Спомни си за Емили... И колко циничен стана след раздялата си с нея!

– Брат ми трябва само да помръдне с пръст и десетки прекрасни жени ще запърхат около него да го успокояват. И този път той ще им позволи да го направят. Междувременно ще възвърне загубеното си равновесие.

– Ти така ли направи?

– Точно така.

– Типично по мъжки – възкликна с престорена покруса тя и после сериозно добави: – Забеляза ли, че Черити Торнтън се разплака, когато Шеридан Бромлейт не се завърна?

– Да – отвърна предпазливо Клейтън. – Защо питаш?

– Ами... Тя ми каза, че за пръв път от години насам се е чувствала полезна, когато с изпълнявала ролята на придружителка на младата американка, и че сега горчиво съжалява, загдето не е намерила и друг кандидат за ръката на момичето.

– Чух я. Брат ми също я чу. Но ми се струва, че точните й думи бяха следните: госпожица Черити съжаляваше, че не е намерила някой навивен бедняк, когото госпожица Бромлейт да зареже, вместо да стори това на нейния скъпичък Лангфорд!

– Е, почти същото е...

– Да, но само в случай, че поставиш знак за равенство между глупостта и здравия разум. Питам се защо изобщо водим този разговор? – неохотно попита той.

– Защото... аз я... поканих да отседне при нас за известно време. – Клейтън се стъписа от изненада. Уитни добави: – Помислих си, че може да гледа Ноел.

– Май ще е по-разумно да накараме Ноел да се грижи за нея.

– Сърдиш ли се? – нервно се усмихна Уитни.

– Не. Просто съм... силно впечатлен.

– От какво?

– От способността ти да подбиращ най-подходящия момент, за да ми поднесеш някоя новина. Нямам сили да държа очите си отворени, камо ли да спора за това, че жена ми с поканила в лома ни най-голямата

Преди да те срещна

досадница на този свят.

43

– Дойдох да те помоля за услуга – заяви на снаха си Стивън две седмици по-късно.

Току-що беше пристигнал в дома на брат си и беше заварил Уитни, заета да наблюдава окачването на новите завеси в малкия салон. Тонът му беше така официален, че тя се стресна. Направи знак на графа да я последва и го поведе към всекидневната. През трите седмици, последвали провалената сватба, тя се беше срещала със Стивън главно навън, по време на различни обществени събирания и всеки път девер ѝ се появяваше там придружен от различни жени. Носеха се слухове, че е подновил връзката си с Хелън Девърней – бяха ги видели заедно в театъра. Сега за Уитни беше повече от очевидно, че времето не беше помогнало на младия граф да се успокои. Лицето му беше като изрязано от гранит, отношението му дори към най-близките му беше хладно и дистанцирано, а очите и дълбоките бръчки, образували се около устата му, говореха за неимоверно изтощение. Стивън сякаш не беше спал от седмици и, изглежда, пиенето се беше превърнало в основен начин за убиване на времето.

– Знаеш, че ще направя всичко, което поискаш! – отвърна топло Уитни, а сърцето ѝ се свиваше от болка.

– Можеш ли да наемеш един възрастен човек? Иконом е. Искам да престане да се мотае край мен.

– Разбира се – кимна с готовност тя и добави: – Защо искаш да се освободиш от него?

– Старецът с бившият иконом на покойния Бърлтън. Не искам нищо и никой да ми напомнят за нея.

Когато Уитни влезе в кабинета на херцога, Клейтън вдигна очи от вестника и с изненада се вгледа в посърналото лице на съпругата си. Обзе го тревога. Бързо стана от стола си, заобиколи бюрото и застана до нея:

– Случило ли се е нещо?

– Стивън беше тук и току-що си тръгна – отвърна задавено Уитни. – Изглежда ужасно и онова, което ми каза, също звучи ужасно. Та той дори не иска икономът на Бърлтън да остане в дома му, понеже му напомня за Шеридан. Струва ми се, че нейното заминаване е нанесло

удар не само върху гордостта на брат ти. Той я обича! – В зелените ѝ очи проблеснаха сълзи. – Знаех, че я обича!

– Всичко е приключило – успокои я нежно Клейтън. – Нея я няма и Стивън бързо ще се съвземе.

– Не смятам така.

– Всяка вечер го виждаме придружен от нова дама – напомни ѝ съпругът ѝ. – Смя да те уверя, че той е далеч от мисълта да се превърне в отшелник.

– Стивън се отдалечи от всички, дори от нас – възрази Уитни – Чувствам го. И ще ти кажа още нещо – колкото повече мисля, толкова повече се убеждавам, че Шеридан Бромлейт не е измамница. Тя не се е преструвала и съм сигурна, че чувствата ѝ към брат ти са били искрени.

– Госпожица Бромлейт е просто една амбициозна авантюристка. И отлична актриса. Само чудо ще ме накара да повярвам в обратното – отвърна Клейтън и отново взе вестника.

Ходжкин не можеше да повярва на ушите си. Беше загубил ума и дума от онова, което беше чул. Накрая събра сили и понита:

– Значи ще бъде отстранен от дома ви, милорд? Направил ли съм нещо?... Или може би съм пропуснал да...

– Уредих ти място в дома на брат ми – отвърна хладно Стивън. – Това с всичко.

– Но аз искам да разбера дали ме упрекувате в неизпълнение на задълженията ми или...

– Не! – извика нервно Стивън и се извърна настрана. – Решението ми няма нищо общо с работата ти.

Обикновено графът не се ангажираше с даването на обяснения на прислугата и сега с горчивина осъзна, че трябваше да прехвърли неприятното задължение на секретаря си.

Раменете на стареца се приведоха и той тръгна към вратата. Изглеждаше много състарен.

Беше грешка да се опита да зърне Стивън дори и от такова безопасно разстояние, каза си Шери, но не можеше да устои на изкушението. Беше ѝ казал, че всеки вторник ходи на опера, и тя копнееше да го види още веднъж, преди да напусне Англия. Преди три седмици беше писала на леля си Корнелия, беше ѝ обяснила случилото се и я беше помолила да ѝ изпрати пари за връщане. Междувременно си беше намерила работа в едно многодетно семейство, което нямаше възражения относно възрастта ѝ. Новите ѝ господари дори не си бяха направили труда да проверят достоверността на препоръката, дадена ѝ от Никълъс Дъовил и подписана от галантния французин, както и от госпожица Черити Торнтън. Шери беше сигурна, че бившата ѝ придружителка дори не подозираше за съществуването на подобен документ.

Партерът в операта беше претъпкан. Хората непрекъснато я настъпваха и я блъскаха, но тя не им обръщаше внимание. Очите ѝ бяха приковани в празната лежа, украсена със златни звезди и цветя. Найсетне завесата в дъното ѝ помръдна и Шери замръзна от ужас. Щеше да го види. Но, уви, Стивън не беше сред благородниците, настаняващи се в креслата. Сигурно е сбъркала. Започна отново да брои ложите, вглеждайки се внимателно в лицата на хората, седнали във всяка една от тях. Тя ги преброи веднъж, после още веднъж и унило сведе поглед към треперещите си от силното напрежение ръце. Той нямаше да дойде. Беше отстъпил ложата на приятелите си. Шеридан трябваше да изтърпи още една мъчителна седмица, преди да дойде отново тук с надеждата, че този път графът ще благоволи да се появи. Не беше сигурна дали ще успее да събере пари за нов билет.

Оркестърът засвири. Завесите се вдигнаха и девойката с нетърпение зачака края на първото действие. А някога тази музика така ѝ харесваше!

Стивън пристигна в антракта между първо и второ действие. Шери впи поглед в мрачното му красиво лице, опитвайки се да запомни всяка негова черта. Очите ѝ се насълзиха и любимият образ придоби размазани очертания.

Той никога не я беше обичал, напомни си тя, но продължи да го гледа, подлагайки се на това мъчително изживяване.

Шеридан не беше единствената жена, чието внимание не беше

насочено към сцената. Виктория Фийлдинг, младата маркиза Уейкфийлд, седеше в ложата на херцозите Клеймор и не отместваше поглед от празния стол до Стивън.

– Сигурна съм, че жената, която видях, беше Чариз Лан... Шеридан Бромлейт – прошепна тя на Уитни. – Чакаше на опашката за партера. Чакай! Ето я! – възкликна маркизата. – Онази там, с черното боне!

Двете приятелки се приведоха напред и с интерес се загледаха в обекта на разговора си, докато съпрузите им учудено ги наблюдаваха.

– Ако не беше това боне, щяхме да я познаем на секундата по цвета на косата ѝ!

Уитни нямаше нужда от подобно доказателство. През изтеклия половин час младата жена от партера не беше отместила поглед от ложата на Стивън, а за нея това беше достатъчно красноречиво.

– Непрекъснато го гледа – продължи да шепне Виктория. – Дали е знаела, че графът ще е тук тази вечер?

Уитни кимна. Искаше ѝ се приятелката ѝ да престане да се взира в отсрещната ложа.

– Тя знае, че Стивън ходи на опера всеки вторник, и познава добре ложата му. Двамата бяха тук няколко дни преди... преди тя да изчезне.

Виктория и Джейсън Фийлдинг бяха приятели на Клейтън и на брат му и бяха запознати със случилото се, тъй като бяха сред малцината поканени на скромното тържество, което трябваше да последва венчавката.

– Мислиш ли, че тя има намерение да инсценира случайна среща?

– Не знам – прошепна Уитни.

– Какво им става? – обърна се Клейтън към Джейсън Фийлдинг, правейки знак към двете увлечени в разговор жени, които пропускаха едно наистина изключително представление.

– Сигурно някоя от присъстващите дами се е появила с тоалета на века! – пошегува се Джейсън.

– Не, те гледат надолу, към партера – отбеляза Клейтън – Последния път, когато Уитни и жена ти се бяха увлекли в клюки, беше доста отдавна – тогава Стивън беше довел любовницата си, а Моника Фицуъртинг седеше в съседната ложа и се опитваше да си даде вид, че няма представа кой е на крачка от нея.

– Спомням си – усмихна се маркизът. – Ако не се лъжа, тогава съпругите ни бяха на страната на Хелън Девърней.

– Уитни се смя през целия път към дома – осведоми го Клейтън.

– А пък Виктория заяви, че това били най-забавните три часа през

целия Сезон! – добави Джейсън, наведе се напред и подшушна на жена си: – Скъпа, изложена си на непосредствена опасност всеки миг да се стовариш от ложата в партера.

Тя му отвърна с усмивка, но не откъсна очи от обекта, който беше привлякъл вниманието ѝ.

– Тръгва си! – рече Уитни, разкъсвана между чувството на облекчение и съжалението. – Тя няма намерение да дочака края на представлението, нито пък да се възползва от антракта, за да привлече вниманието на Стивън!

Клейтън разсеяно плъзна поглед по редиците в партера, но така и не откри нещо интересно.

– За какво с цялата тази тайнственост, Уитни? – попита накрая той.

– Виктория си помисли, че е видяла Шеридан Бромлейт, но аз не успях да видя лицето на въпросната жена, така че не мога да твърдя със сигурност, че е била тя – предпазливо отвърна Уитни. Знаеше, че присъствието на Шеридан не би се понавило на съпруга ѝ. Клейтън недоволно свъси вежди и жена му смени темата.

Следващия вторник Уитни и Виктория пристигнаха в операта значително по-рано. Съпрузите им имаха други ангажименти и двете приятелки бяха сами. Вглеждаха се в лицето на всеки новопоявил се в галерията и в партера зрител, но от Шеридан Бромлейт нямаше и следа.

– Виждаш ли я някъде? – нетърпеливо питаше Виктория.

– Не. Истинско чудо е, че изобщо успя да я забележиш миналата седмица сред толкова много хора! А и сме доста нависоко – лицата са като размазани пред очите ми.

– Не зная дали се радвам или съм разочарована – призна Виктория и възкликна: – О, девер ти току-що пристигна! Тази с него Джорджет Портър ли е?

Уитни погледна към ложата на Стивън и кимна.

– Много е сладка! – отбеляза приятелката ѝ, опитвайки се да открие нещо окуражаващо там, където то на практика липсваше. Стивън Уестморланд беше от малцината, които съпругът ѝ смяташе за истински приятели. Виктория много харесваше графа, а към Шеридан Бромлейт беше изпитала силна симпатия в мига, в който я видя. Червенокосата красавица беше американка също като нея.

Уитни внимателно наблюдаваше реакциите на Стивън. Дамата му оживено говореше и му се усмихваше, а той се насилваше да я слуша с нужната любезност. Младата херцогиня остана с впечатление, че

Стивън не чува думите, отправени към него, не вижда лицето на девойката и едва ли осъзнава присъствието ѝ в ложата му.

Уитни отново обърна поглед към партера.

– Тя е тук. Зная, че е тук! Чувствам го.

– Ако не я бях видяла случайно миналата седмица и не я бях проследила до мястото ѝ, едва ли щях да я открия сред толкова хора! – отбеляза Виктория.

– Мисля, че се сещам! – възкликна радостно Уитни. – Гледай за глава, обърната към ложата на Стивън!

Минута по-късно Виктория развълнувано стисна ръката на приятелката си.

– Ето я там! Със същото боне е. Намира се почти под нас – затова не сме я забелязали!

Уитни успя да види лицето на младата жена едва когато тя стана да си върви непосредствено преди края на представлението.

– Тя е! – Сърцето ѝ се сви от съжаление при вида на мъката, изписана на лицето на Шери.

За разлика от нея съпругът ѝ не беше склонен да изпитва съжаление към госпожица Бромлейт, но Уитни се надяваше, че когато му покаже Шеридан и той с очите си се увери в чувствата ѝ към брат му, тогава може би щеше да се реши да поговори със Стивън и да го подтикне да се срещне с бившата си годеница. Клейтън беше единственият човек, който имаше влияние върху графа.

45

– Не трябва да закъсняваме! – настойчиво рече Уитни и хвърли нетърпелив поглед към часовника, докато съпругът ѝ си допиваше шерито. – Време е да вървим!

– Досега не си била толкова пристрастена към операта – каза Клейтън и с любопитство я изгледа.

– Напоследък представленията са... твърде впечатляващи! – отвърна Уитни и се наведе да прегърне сина си.

– Впечатляващи, значи? – Той развеселено я погледна.

– Да. О, и да не пропусна да ти кажа – смених ложата ни с тази на Ръдърфорд. Само за тази вечер.

– Мога ли да попитам защо?

– Гледката от страната на Стивън е много по-добра.

– Коя гледка?

– Към публиката.

Клейтън понечи да ѝ зададе нов въпрос, но Уитни изпревари:

– Моля те, имай ми доверие. Не ме разпитвай повече, докато не видиш онова, което искам да ти покажа.

– Погледни натам! – прошепна тя и впи развълнувано пръсти в китката на Клейтън. – Ето я. Не, не я наблюдавай толкова открито. Ще те забележи. Не си извъртай главата, само очите!

Херцогът погледна съпругата си и раздразнено рече:

– Мисля, че ще ми помогнеш поне малко, ако ми кажеш кого точно трябва да гледам!

– Шеридан Бромлейт – призна Уитни нервно. От реакцията на съпруга ѝ зависеше дали историята между американката и графа щеше да получи по-нататъшно развитие. – Не исках предварително да ти казвам, защото не бях сигурна, че тя ще се появи, а освен това се страхувах, че ако разбереш какво имам наум, ще откажеш да дойдеш. Моля те, Клейтън! Не я обвинявай прибързано! Та ние дори не сме я изслушали.

– Защото избяга виновно, тази малка негодница! Фактът, че обича да ходи на опера, изобщо не променя нещата.

– Пристрастието ти към Стивън ти пречи да бъдеш обективен. Тя не идва тук заради представленията. Дори за миг не поглежда към сцената. Очите ѝ са приковани в Стивън и тя винаги сяда така, че той да не може да я види, ако случайно отклони поглед от сцената. Моля те,

скъпи, увери се сам!

Клейтън се поколеба за миг, после неохотно кимна и погледна на-там, накъдето му беше казала жена му.

– Онази жена със синьо боне и тъмносиня рокля с бяла якичка.

Можеше с точност да каже кога Клейтън е видял Шеридан Бромлейт. Той стисна зъби, а погледът му се насочи към сцената. Уитни изпита разочарование, но продължи да таи надежда, че съпругът ѝ ще погледне отново към Шери. Не се излъга. Не след дълго Клейтън сякаш неволно наклони глава надясно и очите му се спряха върху девойката в партера.

През следващите два часа Уитни не изпускаше от поглед съпруга си и Шеридан. В края на представлението беше сигурна, че с постигнала целта си. Не каза нищо. Повдигна въпроса едва след два дни, когато усети, че Клейтън е склонен да промени отношението си към бившата годеница на брат си.

46

– Какво мислиш за онази вечер в операта? – попита нехайно тя, докато прислужникът прибираше празните чинии от закуската им.

– Представлението беше наистина впечатляващо – точно както ми обеща – отвърна сериозно Клейтън. – Тенорът, който...

– Ти съвсем не гледаше представлението! – прекъсна го нетърпеливо тя.

– Права си – усмихна се херцогът. – През цялото време гледах как ти ме наблюдаваше.

– Клейтън, бъди сериозен. Важно е. – Той вдигна иронично вежди. – Искам да направя така, че Стивън да се срещне с Шеридан Бромлейт. Вчера обсъдихме проблема с Виктория и тя също е на мнение, че двамата трябва да проведат поне един разговор.

Уитни беше готова да срещне отпор от страна на съпруга си, но Клейтън я изненада, когато отвърна:

– Всъщност подобни мисли минаха и през моята глава, така че обсъдих въпроса със Стивън, когато снощи се срещнахме в клуба.

– Защо не ми кача! Какво му каза? А той какво ти отговори?

– Казах, че искам да разговарям с него за Шеридан Бромлейт – отвърна Клейтън. – Обясних му, че според мен тя ходи на опера специално заради него.

– И какво стана?

– Нищо. Стивън просто стана и напусна клуба.

– Това ли е всичко? Нима нищо не каза?

– Напротив, заяви, че единствено от уважение към майка ни ще се въздържа да ме удари, но че ако още веднъж спомена името на онази жена пред него, не мога да разчитам на подобно търпение от негова страна.

– Казал е това?

– Е, не точно с тези думи – мрачно се усмихна Клейтън. – Брат ми беше по-кратък и по-цветист.

– Но мен не може да ме заплаши! Сигурно мога да направя нещо!

– Мислила ли си да се помолиш за него? Или пък да отидеш на поклонение? А какво ще кажеш да се обърнеш към някоя магьосница?

Уитни не се усмихна. Клейтън остави чашата си и се облегна назад.

– Ти си твърдо решена да се намесиш независимо от мнението на

Стивън. Прав ли съм?

Тя се поколеба, но накрая кимна.

– Трябва да опитам. Няма да забравя лицето на Шеридан, докато гледаше Стивън в операта и на бала в дома на Ръдърфорд. Що се отнася до брат ти – с всеки изминал ден той става все по-мрачен и нервен. Едва ли нашата ненамеса ще донесе нещо добро и на двамата.

– Разбирам – рече Клейтън, а на устните му заигра закачлива усмивка. – Има ли някакъв шанс да те убедя, че ще допуснеш грешка?

– Страхувам се, че не.

– Разбирам.

– Трябва да ти призная нещо. Помолих Матю Бенит да направи някои проучвания във връзка с Шеридан. Не мога да ги срещна със Стивън, ако не зная къде се намира тя в момента.

– Изненадан съм, че не си изпратила някой лакей да я проследи на излизане от операта и едва тогава да се обърнеш към фирмата на Матю.

– Не съм се сетила за това!

– Аз пък – да.

Гласът му прозвуча безстрастно, а лицето му дори не трепна и в първия момент Уитни не обърна внимание на казаното. Когато обаче смисълът му стигна до нея, тя едва се сдържа да не се хвърли на врата му. Любовта ѝ към Клейтън ставаше все по-голяма.

– Обичам те! – промълви тя.

– Тя работи като гувернантка в семейството на един баронет – информира я херцогът. – Семейството им е Скефингтън. Имат три деца. Никога преди не съм чувал за тях. Бенит ми даде координатите им.

Уитни остави чашата си на масата и решително се изправи. Трябваше час по-скоро да изпрати писмо до адвоката с молба да ѝ предостави цялата възможна информация.

– Уитни?

Тя се спря на прага и се обърна.

– Да, милорд?

– Аз също те обичам. – Уитни му се усмихна в отговор и като изчака малко, Клейтън ѝ отправи сериозно предупреждение: – Щом настояваш да ги срещнеш, бъди много внимателна. Съществува огромна опасност Стивън да си тръгне в мига, в който види бившата си годеница. Трябва да бъдеш подготвена и за нещо друго – възможно е брат ми никога да не ти прости заради решението ти да се намесиш. Обмисли предварително всяка своя стъпка, за да не съжالياваш впоследствие.

– Ще го направя – обеща тя и излезе.

Клейтън замислено поклати глава. Познаваше жена си твърде добре, за да повярва дори за миг, че тя ще си губи времето в досадно обмисляне и бездействие. И това беше едно от нещата, които най-много му харесваха у нея.

– Какво правиш? – попита той, когато съшия следобед мина покрай откритата врата на салона и забеляза Уитни, седнала зад писалището от розово дърво.

Тя разсеяно вдигна поглед от изписания лист и се усмихна:

– Списък на гостите.

Сезонът вече беше към края си и двамата с нетърпение очакваха да се приберат на спокойствие в имението си, затова Клейтън силно се изненада, че жена му е решила да се забавлява.

– Мислех, че вдругиден се връщаме в Клеймор!

– Прав си, връщаме се. Тържеството, което замислям, ще се състои след три седмици. Тогава е рожденият ден на Ноел. Няма да е нещо внушително, разбира се.

Клейтън пристъпи зад нея и хвърли поглед на списъка.

– Едно малко слонче, с което децата да могат да си играят, без да са застрашени от опасност – прочете през смях той.

– Мисля да го направим като цирк – ще поканим клоуни, жонгльори и всички ще бъдем на открито. Така децата ще се чувстват по-свободни, а и възрастните ще се забавляват.

– Синът ни не е ли малък за празненство от подобен род?

– Той има нужда да общува с други деца.

– Нали по тази причина прекарва цялото си време с децата на Фийлдинг и Торнтън, когато сме в Лондон!

– Да – с усмивка кимна Уитни и подхвърли: – Стивън предложи да направим тържеството на Ноел в неговото имение Монклер, когато споделих планове си с него.

– По-добре да го беше оставила на мира. През последните шест седмици съм се наситил на празненства и мога да го разбера как се чувства. Като чичо и кръстник на Ноел той се смята за задължен да предложи къщата си за подобно благородно начинание. В продължение на седмица домът му ще бъде окупиран от родители, които очакват да бъдат развлечени, независимо от факта, че тържеството ще е детско.

– Предложих на брат ти да организира празненството по случай шейсетия рожден ден на майка ви в Монклер, ние да си празнуваме в Клеймор. Двете събития са почти едно след друго и ми се струваше, че този план е най-добър.

– Умно момиче! Балът в чест на мама ще бъде истинско стълпотворение.

– Нашето тържество ще е малко. Ще поканим няколко внимателно подбрани гости с техните деца и гувернантки.

Клейтън светкавично погледна списъка на гостите и очите му се спряха на името Скефингтън. Той се изправи и иронично отбеляза:

– Много интересен списък.

– Нали? – очарователно се усмихна Уитни. – Пет семейства, на чиято дискретност напълно можем да разчитаме и които вече са донякъде запознати със ситуацията. Плюс семейство Скефингтън.

– И тяхната гувернантка, разбира се.

Уитни кимна и повтори:

– Разбира се. Най-хубавото в този план е, че Шеридан няма да може да си тръгне, защото работи при Скефингтън.

– Как смяташ да задържиш Стивън, когато види, че тя е там?

– Нима мислиш, че той ще си тръгне и ще зареже малкия си племенник, който го обожава? Как ще го възприеме Ноел? И какво ще си кажат всички останали, ако разберат, че присъствието на една обикновена гувернантка го е извадило от равновесие? Предпочитам по-дискретен начин да ги срещна, но тъй като е очевидно, че Стивън в никакъв случай не би се съгласил на подобна среща, трябваше все пак да направя нещо, за да го заведа там, където ние искаме да бъде и да му попречим да си тръгне, ако реши да го направи. Брат ти е много горд човек и ми се струва, че не би се унижил да избяга, щом се окаже лице в лице с бившата си годеница. Освен това, както вече ти казах, тържеството ще е на открито, така че Шеридан ще е непрекъснато пред погледите на поканените и Стивън няма да може да я избягва.

Тя замълча и замислено се загледа в списъка.

– Не поканих Ники. Той със сигурност ще се опита да ме разубеди, а дори и да не го направи, едва ли ще се съгласи да дойде при така стеклите се обстоятелства. Ники не одобрява държанието на Стивън, включително това, че не е направил опит да открие момичето и да чуе обясненията му. Ден след като я видях в операта, той ми призна, че знае къде се намира, но отказа да ми даде повече информация. Само отбеляза, че е страдала достатъчно заради Стивън и че не иска никой да знае къде се намира.

– Тя си тръгна, не брат ми! – отбеляза Клейтън.

– Склонна съм да се съглася с теб, но Ники е непоколебим.

– В такъв случай много умно постъпваш, като не събираш двамата

под един покрив.

– Защо смяташ така?

– Защото Стивън е намразил Дъовил от дъното на душата си след бягството на Шеридан.

Клейтън се замисли. Имаше вероятност планът на Уитни да претърпи провал, но едва ли би могло да бъде измислено нещо по-добро.

– А какво ще стане, ако семейство Скефингтън не приемат поканата ни?

Съпругата му не допускаше подобна възможност.

– Според проучванията на Матю Бенит лейди Скефингтън накарала съпруга си да доведе цялото им семейство в Лондон по време на Сезона, за да се смесят „с подходящи хора“. Те имат много малко пари, но затоа пък – огромни претенции, както изглежда.

– Звучи ми странно окуражаващо! Направо нямам търпение цялото им домочадие да окупира дома ми в продължение на седемдесет и два часа, да седат дванайсет пъти на масата ми, да пият чай с мен три следобеда...

Уитни нетърпеливо го прекъсна:

– Пристигнали са в Лондон с надеждата, че като получат достъп до по-подбрани хора, седемнайсетгодишната им дъщеря може да сключи изгоден брак. Поне до вчера нито една от целите им не е била осъществена. Като имаш това предвид, наистина ли вярваш, че ще отклонят личната покана на херцога на Клеймор да присъстват на градинското тържество, организирано в дома му?

– Не – отвърна Клейтън и добави: – Но все пак продължавам да се надявам.

– Напрасно – рече през смях съпругата му. – Спомни си, че брат ти е най-блестящата партия в цяла Англия!

– Дотогава може да завали сняг – с надежда подхвърли Клейтън. Идеята за приближаващото тържество му се струваше все по-противна. – Сигурно все някога се е случвало и това – да падне сняг през юни.

Лейди Скефингтън седеше в салона на малката къща, която семейството беше наело в Лондон за Сезона, повдигнала уморените си крака на ниска табуретка. Съпругът ѝ се беше разположил в креслото срещу нея и четеше вестник.

– Какво блажено спокойствие! – възкликна съпругата му. – Госпожица Бромлейт изведе децата навън, за да ги почерпи със сладолед. Ще се върнат всеки момент, но единственото, за което мога да мисля сега, е колко е хубаво, когато ги няма!

– Да, гълъбчето ми – кимна съпругът ѝ, без да вдига очи от вестника.

Лейди Скефингтън беше готова да се впусне в разсъждения по темата, но в същия миг вратата на стаята се отвори и прислужникът, който изпълняваше освен това ролята на иконом и кочияш, влезе вътре и подаде луксозен плик на господарката си.

– Ако е някое ново известие за наема или... – започна тя, опипвайки плика, после внезапно замълча. Последва силно възклицание: – Скефингтън! Мисля... Всъщност почти съм сигурна, че... Току-що получихме първата си важна покана от пристигането ни в Лондон!

– Да, гълъбче.

Тя бързо счупи печата и разгъна плътната хартия. Дъхът ѝ спря. В горния край на писмото сияеше златен герб Лейди Скефингтън започна да чете, а ръцете ѝ трепереха от вълнение.

– Клеймор! – изрече с благоговение и скочи на крака, а сърцето ѝ щеше да изхвъркне от щастие. – Канят ни в, замъка Клеймор! Чуй това: „*Херцозите на Клеймор ви молят за честта да присъствате на малкото тържество, организирано в чест на рождения ден на сина им Ноел.*“ И... – Лейди Скефингтън преглътна мъчително и посегна към шишенцето с валерианови капки на близката масичка. – Представи си само! Херцогинята ни е писала лично! Казва, че ужасно съжалява, загдето не е успяла да се запознае с нас по време на Сезона, но се надява да стори това в семейния замък... – Тя отново спря и поднесе успокоителното към носа си. – Тържеството е след три седмици. Децата също са поканени. Как ти се струва?

– Много странно.

Съпругата му притисна листа към пълните си гърди и прошепна:

– Скефингтън, знаеш ли какво означава това?

– Да, гълъбче. Означава, че сме получили покана, предназначена за някой друг.

Лейди Скефингтън пребледня от притеснение, отвори писмото, прочете го отново и победоносно възкликна:

– Не, точно за нас е. Виж!

Сър Джон най-после вдигна глава от вестника. Пое поканата и я прочете, а скептичното му изражение се замени с неопишуемо задоволство.

– Казвах ти, че няма никакъв смисъл да идваме в Лондон и да препускаме насам-натам из града с надеждата да си издействаме височайша покана. Това писмо щеше да пристигне и ако си бяхме останали у дома, в Блинтънфийлд.

– О, това не е обикновена покана! То означава много неща!

Той отново взе вестника.

– И какво именно означава?

– Според мен е свързано с Джулиана.

Сър Джордж я изгледа над вестника си.

– С Джулиана ли? Каква е връзката с дъщеря ни?

– Мисли, Скефингтън! Мисли! Джулиана беше в Лондон по време на целия Сезон и въпреки че не успяхме да си издействаме пропуски за бала на дебютантите в „Алмак“, както и на всички останали места, където тя би могла да бъде представена на подходящите хора, аз я карах да излиза на разходка в Грийн Парк всеки ден! Бях много настоятелна по отношение на това и един ден ние го видяхме! Очите му се спряха право върху Джулиана и тогава си помислих... Да, помислих си, че я забеляза! Ето защо ни канят в Клеймор. Той е видял колко красива с милата ни дъщеря и е направил проучвания, за да ни открие и да намери начин да се срещне с нея.

– Много непочтено от негова страна! Да накара собствената си жена да изпрати поканата заради него! Решително не одобрявам! Това е проява на лош вкус.

Съпругата му го изпепели с поглед.

– За какво говориш?

– За дъщеря ни и Клеймор.

– Херцога ли? – извика раздражено тя. – Аз искам тя да се омъжи за Лангфорд!

– Не виждам начин да осъществиш мечтата си. Ако Клеймор се е влюбил в нашата Джулиана и Лангфорд също я е харесал, ще си имаме

проблеми. Ще трябва да вземеш окончателно решение кого от двамата предпочиташ, преди да отидем на тържеството, скъпа.

Лейди Skeffington отвори уста да го залее с гневна тирада заради пъпотата му, но се спря. Откъм коридора се чуха оживени гласове.

– Деца! – викна тя и се втурна навън. Сграбчи в прегръдките си първото дете, изпредило се на пътя ѝ, и отново извика: – Госпожице Бромлейт! – Вълнението ѝ беше толкова голямо, че тя прегърна и гувернантката. – Ще трябва да работим ден и нощ, за да се приготвим за едно прекрасно пътуване, свързано с тържество от изключително значение! Джулиана, къде си, скъпа? – Госпожата се огледа, но не видя дъщеря си.

– Джулиана се качи направо в стаята си, лейди Skeffington – каза Шеридан, едва прикривайки усмивката си. Помисли си колко ли допълнителна работа ще ѝ възложат във връзка с подготовката на това толкова важно тържество. Разполагаше само с една свободна вечер седмично. През останалото време ставаше в ранни зори и работеше до полунощ, изпълнявайки задължения, които не бяха типични за една гувернантка.

Сега реши да се възползва от суматохата около предстоящото пътуване, за да изтича в стаята си за малко. Изми лицето си, погледна се в малкото огледало, за да се увери, че косата ѝ не е разрошена, после приседна до прозореца и се зае с ръкоделието си. Всъщност перспективата за допълнително натоварване не беше чак толкова лоша. Така цялото ѝ време щеше да бъде запълнено и тя нямаше да мисли за Стивън Уестморланд. Спомените ѝ, свързани с него, я бяха обсебили. Представяше си как Чариз Ланкастър се втурва в стаята ѝ и подема нейната си тирада. Въображението ѝ рисуваше различни продължения на тази история: Стивън влизаше, изслушваше лъжите на Чариз и обезумял от ярост, изхвърляше русокосата негодница от дома си, после изслушваше Шеридан и накрая двамата тръгнаха към църквата, където щяха да се оженят. Или: Стивън влизаше, но отказваше да чуе и дума от обвиненията на Чариз, изгонваше я, после двамата с Шери се женеха. Или пък: двамата вече бяха женени, когато Чариз се появяваше, така че Стивън беше принуден да изслуша съпругата си и да ѝ повярва.

Тези варианти бяха в противоречие с твърдението на Никълъс Дювил, че Стивън ѝ е предложил брак, воден от чувството си за вина, но на Шери ѝ харесваше да си мисли, че графът също я беше обичал. Той може би не го беше осъзнал, преди да я изгуби, но сега със сигурност го знаеше и я търсеше. Тя толкова силно искаше да повярва в това, че на моменти се хващаше да гледа през прозореца, очаквайки Стивън всеки момент да се появи.

Беше ѝ станало навик да ходи в операта, за да види любимия си. Това ѝ доставяше радост, но същевременно беше истинско мъчение. Трябваше да престане да се измъчва. Нямаше да понесе да наблюдава как се усмихва с онази своя усмивка на някоя друга жена. Когато това се случеше кракът на Шери повече нямаше да стъпи в „Ковънт Гардън“. Но засега продължаваше да таи надежда, макар и слаба, че Стивън е хладен и мрачен, защото Шери го беше напуснала, защото тя му липсваше...

Шеридан недоволно тръсна глава. Съвсем не беше време да се отдава на подобни мисли. Вратата се откряна и Джулиана Скефингтън тихо се промъкна в стаята на гувернантката си.

– Госпожице Бромлейт, може ли да се скрия за малко при вас? – попита момичето, притвори безшумно вратата и се приближи до леглото. Тя приседна внимателно, старайки се да не измачка идеално опънатата покривка. Приличаше на оклюмал ангел. Понякога Шери се питаше как е възможно такива ужасни родители като сър Джон и лейди Скефингтън да имат подобна сладка, чувствителна, интелигентна дъщеря.

– Случи се най-ужасното нещо, което човек може да си представи! – с отвращение изрече Джулиана.

– Най-ужасното? – закачливо повтори Шери. – Не просто лошо или неприятно, а „възможно най-ужасно“?

Джулиана тежко въздъхна:

– Мама с във вихъра си. Внушила си с, че някакъв благородник е лудо влюбен в мен, а истината е, че когато го срещнахме, той едва ме погледна.

– Разбирам – съчувствено рече Шери и тъкмо се чудеше какво да добави, когато лейди Скефингтън отвори вратата.

Очите ѝ гледаха трескаво.

– Не зная какво трябва да облечем, когато се озовем сред такива високопоставени хора! Госпожице Бромлейт, препоръката ви е подписана от сестра на херцог. Бихте ли ни посъветвали по въпроса за тоалетите ни? Трябва незабавно да отидем на Бонд Стрийт. Джулиана, изправи раменете си, дете! Господата не обичат прегърбени госпожици.

– Какво да правим, госпожице Бромлейт? Трябва да наемем карета и да се появим там с нужния брой прислуга, като вземем и вас, разбира се.

– Аз не съм експерт по отношение на модата сред висшите кръгове, но ще бъда щастлива да ви помогна с каквото мога, мадам. Къде ще се проведе тържеството?

Лейди Скефингтън изпъна рамене, пое дълбоко въздух в Шеридан си помисли, че в този миг господарката ѝ прилича на глашатай, известяващ появата на краля и кралицата.

– В имението на херцог и херцогиня Клеймор! – изстреля на един дъх тя.

Стаята сякаш се завъртя. Не можеше да е вярно. Сигурно не беше чула добре.

– Херцог и херцогиня Клеймор канят всички нас да присъстваме на тяхно семейно тържество! – повтори лейди Скефингтън.

Семейство Уестморланд беше на върха на социалната стълбица, по която се нареждаха английските благородници, докато семейство Скефингтън се намираха на самия ѝ край. Богатството не беше единствено, което чертаеше непреодолима бездна между тези две семейства. Имаше още една много съществена разлика – тази в добрия вкус и възпитанието. Уестморландови и всичките им приятели притежаваха тези качества, а на сър Джон и съпругата му Гленда те просто липсваха. Не, не беше възможно, отново си каза Шеридан. Явно сънуваше с отворени очи и сънят ѝ постепенно придобиваше очертанията на кошмар.

– Госпожице Бромлейт, вие преbledняхте! Длъжна съм да ви уведомя, че сега не е време да губите контрол над себе си. След като аз не мога да си го позволя, не можете и вие, моето момиче!

Шери преглътна веднъж, после още веднъж и накрая гласът ѝ се върна.

– Вие... познавате ли се с тях? – заекна тя. – С херцога и Херцогинята?

– Вярвам, че няма да рискувате да разпространявате клюки и да загубите работата си при нас, скъпа, затова ще ви кажа: нито сър Джон, нито аз някога сме се срещали с височайшето семейство.

– Тогава как... Защо?

– Имам основателни причини да вярвам, че Джулиана е привлякла вниманието на най-желания ерген в цяла Англия! – гордо заяви лейди Скефингтън. – Според мен това с тържеството е нагласена работа. Графът на Лангфорд ще го използва като повод да се срещне с Джулиана и да я опознае по-добре.

Пред очите на Шери притъмня.

– Госпожице Бромлейт? Госпожице Бромлейт!

– Мамо, подай ми успокоителните капки, бързо! – извика Джулиана и гласът ѝ достигна до Шеридан като от някакъв много дълбок тунел.

– Добре съм – успя да промълви девойката. – Просто... малко ми се

зави свят.

– Слава Богу! Всички разчитаме на вас да ни дадете информация за живота във висшите кръгове.

От устните на Шеридан се изтръгна истеричен смях:

– Откъде мога да знам?

– Госпожица Черити Торнтън, която с подписа препоръката ви, е отбелязала там, че имате отлично възпитание и че можете да подготвите всяко дете за висшето общество. Тя с написала онова писмо, нали?

Шери подозираше, че Никълъс Дъовил беше съчинил препоръката ѝ и по някакъв начин беше уговорил госпожица Черити да го подпише, тъй като една препоръка, идваща от ерген, и то от ерген със славата на женкар, едва ли би помогнала на която и да е жена да бъде наета на работа. А може би Ники просто беше фалшифицирал подписа на старата мома.

– Дала ли съм ви някога повод да поставяте под съмнение тези мои качества, мадам? – попита Шери.

– Не, разбира се. Вие сте добро момиче въпреки цвета на косата ви, госпожице Бромлейт, и се надявам, че няма да ни подведете точно сега!

– Ще се опитам да ви бъда от полза – отвърна гувернантката.

– Полегнете да си починете няколко минути – благородно предложих лейди Гленда.

Шери послушно се отпусна в леглото. Сърцето ѝ лудо биеше. Лейди Skeфингтън излезе и затвори вратата, но веднага я отвори и надникна в стаята:

– Бих искала и момчетата да се представят отлично, докато сме там. Дори и след като сестра им стане графиня Лангфорд, ние ще трябва да мислим за бъдещето им. Упражнете ги да пеят. Много е приятно да ги слушаме как пеят под акомпанимента на оня стар инструмент, който вие така настоявахте да купим...

– Китарата – подсказа ѝ тихо Шери. Тя нито за миг не беше повярвала на думите на лейди Skeфингтън, че Стивън се е влюбил в Джулиана при срещата им в парка. Не че Джулиана не беше момиче, което да привлича погледите, но тя притежаваше много качества, които се проявяваха единствено при непосредствен разговор с нея. Освен това графът нямаше проблеми с жените – те се тълпяха около него и стига да пожелаеше някоя, щеше да я има, и то без да използва разни градински тържества. Не, не по тази причина семейство Skeфингтън и тяхната гувернантка бяха поканени в замъка Клеймор. Уестморландови и техните приятели просто бяха намислили да отмъстят на Шеридан Бромлейт за

нещо, което тя всъщност не беше сторила. Искана да я накарат да се върне отново в тяхното общество, но този път не като равна, а като прислужница.

Най-лошото, най-обидното в цялата история беше, че тя просто нямаше избор.

Брадичката ѝ затрепери и Шери рязко се изправи. Съвестта ѝ беше чиста. Освен това в работата, която вършеше в момента, нямаше нищо срамно. Никога не беше искала да бъде графиня.

Не, не беше напълно вярно. Беше мечтала да е графиня, но графиня именно на Лангфорд. Съпруга на Стивън. Сега щеше да бъде наказана, задето беше посмяла да мечтае да погледне много нависоко и да посегне натам.

– Искам да си отида у дома! – извика тя и гласът ѝ гневно прокълбна в празната стая. – Трябва да намеря начин да се върна у дома!

Бяха минали едва пет седмици, откакто беше писала на леля си Корнелия и я беше помолила да ѝ прати пари за връщане. Парите щяха да пристигнат – Шеридан беше сигурна в това, но трябваше да почака от осем до десет седмици, докато писмото ѝ пристигнеше в Америка и отговорът от леля ѝ се върнеше обратно.

Оставаха поне още три седмици в най-добрия случай, докато се сдобие с пари за билет през Атлантика. И три седмици до тържеството в замъка Клеймор. Ако имаше късмет, можеше да се спаси от унижението, на което смятаха да я подложат семейство Уестморланд.

Шери разполагаше с достатъчно време, за да се подготви психически за срещата със старите си познати. В продължение на седмици беше убеждавала сама себе си, че е невинна, и следователно правото е на нейна страна. Нямахше да допусне мисълта за Стивън Уестморланд да я смущава повече. Просто щеше да престане да мисли за него и за предстоящата им среща.

Вече очакваше посещението в замъка Клеймор със стоическо безразличие. Вместо да се чуди дали Стивън ще присъства на тържеството и как ще премине първият им сблъсък, ако графът все пак е там, тя насочи цялото си внимание към своите възпитаници, с които пътуваше в третата карета, наета от семейство Скефингтън специално за целта. Тя накара децата да пеят и весело разговаряше с тях по време на двучасовото пътуване до имението на херцозите Клеймор. Не си позволи повече от един бърз поглед навън, когато каретите свърнаха по алеята, водеща към внушителната сграда.

Въпреки желанието ѝ сърцето ѝ ускори ритъма си, когато каретата спря и Шеридан излезе навън. Успя да се усмихне любезно на прислужниците, които се втурнаха да посрещнат новопристигналите. Беше облякла скромна черна рокля с бяла якичка, а косата ѝ беше прибрана в стегнат кок ниско на тила. Приличаше на гувернантка, каквато и беше. Прегърна двете момчета през раменете и изправила глава, пое след сър Джон, лейди Скефингтън и Джулиана към стълбището, водещо към входа. Нямахше от какво да се срамува, нито смяташе да се защитава. Тя не беше излъгала никого съзнателно. Напротив, графът на Лангфорд я беше заблуждавал, че е неин годеник и че иска да се ожени за нея. Семейството му също се беше включило в играта, затова вината, отговорността и срамът бяха техни.

За нещастие първият удар върху така старателно изграденото самообладание на Шери дойде много по-скоро, отколкото беше очаквала. Бяха влезли във фойето, където икономът беше натоварен със задачата да ги приветства с добре дошли и да ги заведе до стаите им.

– Нейна светлост смята, че ще ви бъде най-удобно в синия салон – обърна се икономът към сър и лейди Скефингтън. – Гледката оттам е прекрасна. След като си починете от пътуването, тя ви моли да се присъедините към нея и другите гости във всекидневната. Госпожице

Скефингтън, апартаментът до този на родителите ви е определен за вас. – Сега мъжът се обърна към момчетата и Уитни видя, че това е Ходжкин. – Млади господа, вашите стаи са на третия етаж, където са и стаите за игри. А вашата гувернантка, разбира се, ще... – Очите му се спряха на Шеридан и на лицето му се изписа ужас. – ...Разбира се, тя ще... бъде близо до вас... в стаята точно срещу... вашите – със заекване завърши той.

Шеридан едва се сдържа да не го потуша по рамото и да го увери, че всичко е наред, че тя е гувернантка и че няма никаква причина старецът да изглежда така, сякаш всеки миг ще се разплаче.

– Много ви благодаря, Ходжкин – с мъка се усмихна тя. В сравнение с тези на момчетата стаята ѝ беше малка и оскъдно мебелирана. Имаше само легло, стол и бюро, но беше много по-приятна в сравнение с тясната таванска стаичка, която ѝ бяха предоставили сегашните ѝ господари. Слава Богу, къщата беше достатъчно голяма и ако тя си стоеше на третия етаж, нямаше да се налага да търси начини да избягва срещата с херцога и семейството му. Шери разопакова багажа си, изми се и отиде да нагледа момчетата.

На етажa бяха настанени още две гувернантки с техните питомци и тя се срещна с тях, когато въведе децата на Скефингтън в стаята за игри. След размяна на обичайните любезности въпросните гувернантки настояха да включат всички момчета в една игра и изведнъж Шери установи, че напълно разполага с времето си. Нещо, което никак не ѝ се нравеше.

Обиколи просторната стая. Мина покрай маса, на която беше наредена цяла армия дървени войничета, наведе се да прибере две книги, паднали на пода. Докато връщаше книгите на местата им, погледът ѝ попадна върху стар скициник, сложен небрежно върху ниската етажерка. Отгърна корицата и... сърцето ѝ замря. Под една рисунка на нещо, което приличаше на кон, пасящ трева или пиещ вода от някакъв поток, с разкривен детски почерк беше написано името на малкия художник: Стивън Уестморланд.

Шери бързо затвори скициника, остави го и се извърна, но видя нещо, което я развълнува още по-силно от рисунката: на отсрещната стена, точно над малка масичка, до която стоеше дървено конче, висеше портрет на момче, обгърнало с ръце шията на същото това конче. Портретът очевидно беше дело на аматьор, но усмивката на тъмнокосото момче не можеше да се сбърка – беше на Стивън.

– Мисля да се включа в играта – бързо рече Шери, обръщайки гръб

на портрета. – На какво играете?

– Вече имаме прекалено много участници в играта, госпожице Бромлейт – отвърна седемгодишният Томас Скефингтън, който беше с наднормено тегло. – А наградата е един много вкусен сладкиш, така че ще бъде добре, ако вие го спечелите, защото ми се ще аз да го изям.

– Не, аз го искам! – изкрещя шестгодишният му брат и Шери се засрами от невъздържаното им поведение, което беше претърпяло съвсем слаба положителна промяна, след като тя се беше заела с момчетата.

Шеридан хвърли извинителен поглед на останалите гувернантки, които ѝ се усмигнаха съчувствено.

– Сигурно сте изтощена – каза едната от тях. – Ние пристигнахме вчера и успяхме да се насним. Защо не си починете малко? Ние ще наглеждаме младите господа.

Шеридан с радост се възползва от предложението на колежките си. Тя едва се съдържаше да не отвори отново скицника и да не гледа към портрета на тъмнокосото момче. Прибра се в стаята си, оставяйки вратата отворена, и седна на стола до леглото. Опитваше се да не мисли за това, че се намираще в дома, в който Стивън се беше родил, но не успя. За пръв път от седмици насам си позволи да помечтае. Затвори очи и си представи, че поканата, изпратена на семейство Скефингтън, няма нищо общо с тях, че в крайна сметка ще успее да се скрие на третия етаж през следващите три дни и че Стивън Уестморланд няма да се появи в дома на брат си.

Минути по-късно Джулиана влезе при нея и мечтите на Шери бяха разбити на пух и прах.

– Почивате ли си или мога да вляза? – попита момичето.

– Ще ми бъде приятно да си поговорим – искрено отвърна Шери и преди да успее да се спре, изстреля на един дъх: – Тук ли е графът на Лангфорд?

– Не, но го очакват да пристигне всеки момент. Мама естествено е обсебена от нелепата идея да ме омъжи за него. Не зная как ще издържа през тези три дни. – В очите на Джулиана проблеснаха гневни сълзи. – Защо ми причиняват това, госпожице Бромлейт? Защо мечтата на живота ѝ е да ме набути в ръцете на възможно най-богатия мъж с възможно най-благородната титла, без значение колко стар, грозен или противен е той! И защо се държи толкова... толкова раболепно, когато се озове сред по-високопоставени от нея хора? – Сърцето на Шеридан се сви от жал заради момичето. – Трябваше да я видите преди малко! Беше във

всекидневната заедно с херцогинята и нейните приятелки. Мама беше толкова настоятелна, толкова нетърпелива да спечели симпатиите им, че направо беше противно да се гледа!

Шеридан не можеше да отговори на нито един от тези въпроси, без да разкрие своето собствено отвращение от лейди Скефингтън.

– Понякога майките се стремят да осигурят на своите дъщери по-добър живот от онзи, който те самите са имали – предпазливо рече тя.

Джулиана сви вежди и отвърна:

– Нея изобщо не я е грижа за живота ми! Щях да съм щастлива, ако ме беше оставила да се занимавам с писане – то наистина ми е приятно. Животът ми щеше да е щастлив, ако просто ме оставеше на мира, вместо да се опитва да ме омъжи така, сякаш съм някоя...

– Красива принцеса? – подсказа ѝ Шеридан.

Това всъщност беше вярно. Според лейди Скефингтън лицето и фигурата на дъщеря ѝ бяха огромно богатство, което щеше да ѝ помогне да се издигне в обществото и да заеме място, по-добро от това на другите. Джулиана много добре го знаеше.

– Бих искала да съм грозна! – избухна тя. – Толкова грозна, че никой мъж да не пожелае дори да ме погледне! Знаете ли какъв ад беше животът ми, преди вие да се появите? Прекарвах дните си в четене на книги. Не ми позволяваха да ходя никъде, защото майка ми се страхуваше, че ще се замеся в някой скандал и това ще понижи значително пазарната ми цена! Да беше се случило! Тогава щях да получа малкото наследство, оставено ми от баба ми, и да се преместя в малка къщичка в Лондон и да си намеря приятели. Щях да ходя на театър и опера и да довърша романа си. Свобода – замечтано изрече момичето. – Приятели. Вие сте първата ми приятелка, госпожице Бромлейт, първото същество от женски пол, което майка ми допусна близо до мен. Тя не одобрява поведението на съвременните момичета. Мисли, че са невъздържани и че ако се смеси с тях...

– Тогава репутацията ти доста щеше да пострада – довърши Шеридан.

– Чудесно! – възкликна Джулиана. Очите ѝ блестяха от възторг. В нея имаше силен дух, който майка ѝ напразно се опитваше да подчини на волята си. – Щях да се превърна в неприемлива партия... Не е ли божествено?

– Не! – отсече Шеридан, но се усмихна.

– Вярвате ли в любовта, госпожице Бромлейт? В любовта между мъж и жена, такава, каквато я описват в романите? Аз не вярвам.

– Аз... – Шеридан се поколеба, припомняйки си всичко, което беше преживяла заради Стивън, и тъй като Джулиана внимателно я наблюдаваше, очаквайки отговор, тя кимна: – Навремето вярвах.

– И?

– Мога да ти кажа, че е много болезнено, когато само единият от двамата обича.

– Разбирам – отвърна Джулиана, а виолетовите ѝ очи гледаха твърде зряло за годините ѝ. Според Шери момичето действително имаше писателска дарба и силно развита наблюдателност.

– Не мисля, че разбираш – възрази Шеридан с широка усмивка.

– Когато ви видях, почувствах, че дълбоко в себе си таите огромна болка... А също и смелост, и решителност. Няма да ви питам дали сте преживели любовно разочарование, макар да съм сигурна, че сте, но мога ли да ви попитам нещо друго?

Шеридан искаше да ѝ отвърне, че е неприлично човек да си пъха носа в личния живот на останалите, но Джулиана беше толкова самотна и добра, че не ѝ даде сърце да я отблъсне.

– Добре – кимна, – но само ако въпросът ти няма да ме накара да се чувствам неудобно.

– Как успявате да изглеждате толкова спокойна?

Шеридан се опита да обърне разговора на шега:

– Вероятно съм талантлива измамница. Смела и решителна. Сега да си поговорим за по-важни неща. Знаеш ли какви са плановете за уикенда?

– Тържеството ще бъде навън, на поляната. Дори ще се храним навън. Струва ми се малко странно. Децата и гувернантките ще бъдат настанени до масите на възрастните – знам това със сигурност, защото преди да дойда при вас, излязох навън и видях, че се подготвят. – Лицето на Шеридан се сгърчи от ужас, но Джулиана не забеляза това, тъй като в този миг измъкваше едно камъче от обувката си. – О, а вие ще трябва да свирите на китара и да пеете заедно с момчетата...

Шеридан гневно се изправи. Очевидно тържеството беше организирано нарочно така, че тя да бъде постоянно под погледите на околните. Поканените добре познаваха Шеридан, тъй като бяха най-близките приятели на семейство Уестморланд, и въпреки че щяха безкрайно да се забавляват от унижението, на което бившата годеница на Стивън щеше да бъде подложена, семейството можеше напълно да разчита на дискретността им. Нямаше да я оставят дори да се храни на спокойствие!

– Какви чудовища! – избухна тя. Джулиана вдигна поглед към нея.

– За момчетата ли говорите? Те са в стаята за игри.

– Нямах предвид тези чудовища, а големите! – не се съдържа Шеридан. – Не каза ли, че са във всекидневната?

Без да обръща внимание на удивения поглед, с който я изпрати момичето, тя войнствено се втурна навън. Знаеше много добре, че онова, което се канеше да направи, щеше да ѝ коства работата, но така или иначе след края на този уикенд семейство Скефингтън щеше да поиска да се освободи от нея. Амбициозната лейди Скефингтън бързо щеше да разбере, че семейство Уестморланд не харесват гувернантката на децата ѝ, а желанието ѝ да я приемат в техния социален кръг беше толкова голямо, че тя нямаше да се поколебае да отпрати Шери начаса.

Но това вече нямаше значение за девойката. Тя по-скоро би гладувала, отколкото да позволи на тези надути английски аристократи да я измъчват и унижават.

Шеридан откри всекидневната с помощта на един слуга и рязко се обърна към друг прислужник, застанал пред затворените врати на стаята:

– Искам веднага да се видя с херцогинята на Клеймор! – Очакваше да чуе, че желанието ѝ е неизпълнимо, но щеше да използва дори сила, ако се наложеше, за да влезе вътре. – Казвам се Шеридан Бромлейт.

За нейна огромна изненада прислужникът направи нисък поклон и отвори вратата:

– Заповядайте. Нейна светлост ви очаква.

Думите му премахнаха и последното съмнение, че тържеството е организирано с единствената цел да се подиграят с нея.

– Обзалагам се, че ме очаква! – кисело отбеляза тя. Смехът и разговорите в стаята утихнаха в мига, в който Шеридан влезе вътре. Тя не обърна внимание на Виктория Сийтън и Александра Таунсенд, подмина вдовстващата херцогиня и госпожица Черити, без да ги удостои дори с кимване, и се изправи гордо пред херцогинята на Клеймор.

Измери с поглед красивата брюнетка, която беше възприемала почти като своя сестра, и гневно изрече:

– Толкова ли ви липсват други забавления, та да се развличате с тормозенето на прости прислужници? Какво още очаквате от мен, освен да пея и да свиря? Може би ще искате и да танцувам? Къде е Стивън? Сигурно гори от нетърпение, също като вас, да види това весело начало! Е, ще ви разочаровам, като ви кажа, че си тръгвам! Разбрахте ли? Вкарахте семейство Скефингтън в непосилни за тях разходи и ги накарахте да дойдат тук, обзети от напразни надежди, с единствената цел да ми отмъстите! Що за... чудовища сте? Само не се осмелявайте да отречете, че сте планирали всичко това с едничката цел да ме доведете на това място!

Уитни беше очаквала Шери да поиска да се срещне с нея, но не предполагаше, че девойката ще бъде агресивна. И вместо да ѝ обясни спокойно плана си, младата херцогиня се включи в словесния двубой.

– Аз пък се надявах, че ще оцениш нашите усилия да ти осигурим възможност да се срещнеш със Стивън – отвърна хладно тя и вдигна предизвикателно вежди.

– Нямам никакво желание да се срещам с него.

– Затова ли всеки вторник ходиш на опера?

– Всеки може да отиде там!

– Само че докато останалите гледат представлението, ти наблюдаваш Стивън.

Шеридан пребледня.

– Той знае ли това? Надявам се, че не сте му казали! Защо сте толкова жестоки?

Уитни усети, че трябва да действа много внимателно – беше на косьм от мига, в който щеше да научи истината за бягството на Шери, но ако направеше грешка, всичко щеше да си остане скрито.

– И защо мислиш, че ще е жестоко, ако той научи, че ходиш там, за да го видиш?

– Той знае ли? – упорито повтори девойката и Уитни прехапа устни, за да скрие усмивката си. Шеридан Бромлейт може да беше обикновена гувернантка, но не прекланяше глава пред никого.

Херцогинята дълбоко пое въздух. Не искаше да прибегва към изнудване, но не виждаше друг начин, затова рече:

– Не знае, но ще научи, ако не ми обясниш защо отиваш на опера, за да го гледаш, след като го изостави пред самия олтар?

– Нямате право да ми задавате подобни въпроси!

– Напротив, имам!

– За коя се мислите? – избухна Шеридан. – За кралицата на Англия ли?

– Аз съм жената, която се появи за твоята сватба за разлика от теб самата!

– Очаквах да ми благодарите.

– Да ти благодаря? За какво? – учудено я погледна Уитни.

– Защо ме питате за подобни неща? Защо си губим времето в празни приказки?

Уитни внимателно заразглежда маникюра си:

– Не смятам, че въпросите, свързани с чувствата и бъдещето на дeвeр ми, са празни приказки. Може би именно тук мненията ни се разминават?

– Харесвах ви много повече, когато не знаех коя съм! – отчаяно рече Шеридан. – Тогава не изглеждахте толкова... труднодостъпна и неразумна. След като господин Дъовил ми каза каква е истинската причина, накарала Стивън да вземе внезапното си решение да се ожени за мен, постъпих по единствения възможен начин. Бедният господин Ланкастър... да умре, без дъщеря му да е до смъртния му одър!

Уитни се ядоса на Ники заради ролята, която беше изиграл в цялата нелепа история, но реши да следва плана си.

– Мога ли вече да си вървя? – попита с леден тон Шери.

– Разбира се – кимна херцогинята и това накара Виктория и госпожица Черити да я погледнат изненадано. Когато Шеридан стигна до вратата, домакинята я спря с думите: – Госпожице Бромлейт, вярвам, че Стивън беше много влюбен в теб.

– Не ми казвайте това! – избухна отново тя. – Не ми причинявайте допълнително страдания. Той никога не се е преструвал, че ме обича, и никога – дори когато говорехме за женитба – не ме излъга, че е влюбен в мен.

– Може би просто не го осъзнавал, възможно е и сега да не го осъзнава, но откакто напусна, той не е същият човек.

Шери щеше да припадне от противоречивите чувства, които я изпълниха – изпитваше надежда и страх, радост и недоверие.

– Моля ви в името на Бога! Не ме лъжете! – изхлипа тя.

– Шери? – Гласът на херцогинята прозвуча нежно. – В деня на сватбата ви Стивън не искаше да повярва, че няма да се върнеш. Дори след като госпожица Ланкастър му разказа гнусната си история, той не й повярва и продължи да те чака. Мислеше, че ще се върнеш и ще му обясниш. Задържа свещеника до късно. Това постъпка на човек, който не иска да се ожени ли е? Нима все още смяташ, че е решил да се ожени за теб от чувство за дълг и съжаление? След като разбра, че ти не си Чариз Ланкастър, той нямаше вече за какво да се чувства виновен. Раната ти беше зараснала, а паметта ти се беше възвърнала.

Шери почувства, че се задушаваше от вълнение.

– Той не искаше да повярва, че си избягала – продължи Уитни. – Свещеникът настояваше, че е късно за венчавка, но Стивън му забрани да излиза от къщата.

Шери извърна глава настрана, за да скрие сълзите си.

– Не съм си мислела... Дори не съм си представяла... Той едва ли е бил в състояние да разсъждава трезво, иначе не би си и помислил, че е възможно да се ожени за проста гувернантка – рече тя и намери сили да погледне Уитни в очите.

– О, напротив! – засмя се херцогинята. – Мога да твърдя от личен опит, както и от всичко, което съм прочела във връзка със семейната история, че мъжете от фамилията Уестморланд винаги са получавали онава, което са искали. Да ти припомня ли, че Стивън настояваше викарият да остане в дома му, след като вече беше разбрал, че си била платена

компаньонка на госпожица Ланкастър? Това нямаше никакво значение за него. Беше твърдо решен да се ожени за теб и никой не беше в състояние да го спре. – Види как лицето на Шери просветва от надежда и сметна за свой дълг да я предупреди: – За нещастие мъжете от рода са много твърдоглави, когато става дума човек да ги убеди, че са сбъркали. Страхувам се, че Стивън е надхвърлил границите на нормалното твърдоглавие. За съжаление всичко зависи само от теб. Най-доброто нещо, което можеш да очакваш от графа в момента, е да те отблъсне с хладно държание, когато решиш да си изясните отношенията. Лошо ще е, ако не се сдържи и реши да излее гнева си върху теб.

– Разбирам...

– Той не желае да има нищо общо с теб, не ни позволява дори да споменаваме името ти.

– Значи... той ме мрази?

– Много силно.

– Но нали казахте, че според вас преди, не ме е мразел?

– Мисля, че те обичаше. Веднъж ти споменах, че никога не съм виждала Стивън да се отнася с такава загриженост и топлина към някоя жена. Освен всичко друго проявяваше и чувство за собственост по отношение на теб, което не е присъщо за него.

Шеридан сведе поглед. Не беше сигурна дали ще успее да събуди отново подобни чувства у Стивън, но попита с надежда:

– Какво мога да направя?

– Бори се за него.

– Как?

– Това е деликатната страна на проблема – отвърна Уитни и с мъка прикри усмивката си. Шеридан очевидно се вълнуваше, а това беше добър знак.

– Разбира се, той ще те отбягва. Всъщност смятам, че би си тръгнал в мига, в който разбере, че си тук, ако събирането не беше в чест на любимия му племенник. Освен това бягството би могло да бъде изтълкувано като признак на слабост от негова страна.

– Благодарна съм, че нещата са се стекли по този начин – призна Шери.

– Това всъщност не е случайно стечение на обстоятелствата. Беше напълно права, когато каза, че предварително сме обмислили и нагласили всичко. Само че го направихме не с цел да те обидим, а да принудим Стивън да бъде в твоята компания възможно най-дълго време. Поръчали сме на другите две гувернантки да се грижат за момчетата на

Скефингтън, докато си тук. Аз вече подхвърлих на лейди Скефингтън, че ще е по-добре, ако си ангажирана с възрастните – така ще можеш да контролираш дъщеря ѝ от разстояние. Това от своя страна ще ти даде възможност да си навън, ще можеш да се разхождаш, да яздиш, ако решиш, и най-вече – да бъдеш непрекъснато пред очите на Стивън.

– Не... Не зная как да ви се отблагодаря.

– Не съм сигурна дали ще ми благодариш, щом се срещнеш със Стивън – нервно се усмихна Уитни. Искаше ѝ се да с в състояние да даде сили на Шеридан да се справи с всичко, което графът би ѝ поднесъл, затова реши да ѝ признае нещо, което беше известно само на семейството: – Преди няколко години баща ми ме сгоди за Клейтън без мое знание. Аз... Аз бях обсебена от идеята да се омъжа за един местен младеж, в когото вярвах, че съм влюбена до полуца. Постарах се доста, за да осуетя брака си с херцога, и се стигна дотам, че Клейтън сам поиска да развали годежа. За нещастие едва тогава осъзнах, че всъщност не изпитвам нищо към другия младеж. Само че Клейтън вече се преструваше, че не ме познава.

– Но очевидно впоследствие с променил мнението си.

– Не съвсем – изчерви се Уитни. – Аз го накарах да промени мнението си. Той беше на път да се ожени за друга и аз... отидох да го видя и да го разубедя. Тогава Стивън ме накара да остана. Причината да организирам това тържество е, че същият план имаше успех при мен и съпруга ми.

– Но когато той ви е видял, вероятно веднага е забравил всичко, което сте му причинили?

Херцогинята звънко се засмя и поклати отрицателно глава:

– Струва ми се, че тогава той не искаше дори да ме види и че му бе неприятна дори мисълта за мен. Беше най-ужасната вечер в моя живот. Но когато всичко приключи, когато спечелих – когато и двамата спечелихме – у мен не беше останала никаква гордост. Затова пък имах Клейтън.

– Значи ме предупреждавате, че гордостта ми ще пострада?

– Много, освен ако не се лъжа.

– Благодаря ви, че ми се доверихте. Мисълта, че друга жена е направила същата грешка като мен и е успяла да я поправи, с окуражаваща.

– Не ти се доверих, за да споделя нещастиято ти – нежно я погледна Уитни. – Имам много по-сериозни причини да го направя.

– Знам.

Шеридан се поколеба, но когато заговори, гласът ѝ не трепна:

– Какво трябва да направя?

– Първо, трябва да се постараяш да си непрекъснато пред погледа му. И да си на разположение.

– На... негово разположение?

– Точно така. Стивън е жестоко наранен и обиден, затова няма да иска да има нищо общо с теб. Ще се наложи открито да му покажеш, че още го желаеш, и да направиш така, че да не може да ти устои.

Шеридан кимна. Същето ѝ се разкъсваше от надежда, страх, несигурност. Тя погледна към вдовстващата херцогиня и госпожица Черити, после към Уитни, която преди малко беше обидила, но която я гледаше с разбиране и нежност.

– Бях непростимо груба – започна тя, но майката на Стивън я прекъсна, подавайки ѝ ръка.

– Като имам предвид обстоятелствата, мисля, че и аз бих постъпила като теб, скъпа – рече Алисия Уестморланд.

Шери пое подадената ѝ ръка и силно я стисна:

– Ужасно, ужасно съжалявам...

Виктория Сийтън се изправи и прекъсна по-нататъшните излияния на девойката. Тя я прегърна и ѝ се усмихна:

– Всички ние сме тук, за да те подкрепим, защото когато Стивън пристигне, мисля, че наистина ще имаш нужда от подкрепа.

– Не я плаши! – намеси се Александра Таунсенд и също стисна ръката на Шеридан. После се престори, че потръпва от ужас, и добави: – Остави това на Стивън.

– Мъжете ви знаят ли какво кроите? – попита Шери. Трите жени кимнаха и тя се почувства щастлива. Значи всички ѝ желаеха доброто.

Шеридан, Александра и Виктория излязоха от всекидневната. Трите жени, останали в стаята, бяха силно напрегнати въпреки опитите си да изглеждат спокойни и уверени. Когато час по-късно откъм алеята, водеща към входа, се чу шум от пристигаща карета, вдовстващата херцогиня остави нервно чашата от скъп порцелан върху чинийката и отбеляза:

– Това трябва да с Стивън.

През целия ден пристигаха гости, но от графа нямаше и следа. Беше очевидно, че нещо го е забавило, и жените бяха започнали да се съмняват, че той изобщо ще се появи за първия ден от празненството.

– Ако не се е случило нещо наистина сериозно, ще бъде силно изкушена да го напердаша, стига да не беше толкова пораснал и аз самата да не бях прекалено стара за подобни действия – продължи Алисия Уестморланд. – Нервите ми са изопнати до крайност.

Уитни нетърпеливо се приближи до прозореца, за да види кой е дошъл.

– Той ли е, скъпа?

– Да... О, не! – възкликна отчаяно снаха ѝ.

– Да, той е или „О, не, не е той“? – поинтересува се госпожица

Черити.

– Да, Стивън е.

– Много добре.

– Заедно с Моника Фицуеъринг.

– Това е лошо – отбеляза вдовстващата херцогиня и подаде тригодишния Ноел на Черити, която по необходимост също беше посветена в плана им. Възрастната дама и Ноел силно се бяха привързали един към друг и на Уитни не ѝ даваше сърце да отдели госпожица Черити от нейния любимец точно на рождения му ден. А щом старата мома щеше да присъства на тържеството, тя трябваше да знае какво се гласи.

– Довел е и Джорджет Портър.

– Това е много лошо – произнесе потресена въззрастната херцогиня.

– Аз пък мисля, че е чудесно! – възкликна госпожица Черити, с което накара двете жени да я погледнат с недоумение. Тя се усмихна на Ноел, хвана двете му ръчички и ги плесна една в друга, докато детето не се засмя. Чак тогава госпожица Черити удостои с поглед събеседничките

си. – Ако беше дошъл само с една жена, тя щеше запълни изцяло времето му – обясни доволно старата мома. – Но щом жените са две, те ще бъдат заети предимно една с друга и така Стивън ще бъде свободен за нашата Шеридан.

– За нещастие Моника и Джорджет изпитват взаимна неприязън.

За госпожица Черити това изобщо не беше пречка.

– За да не развалят доброто мнение на Лангфорд за тях, те ще се стремят всячески да демонстрират добри чувства една към друга. В противен случай биха могли да обединят усилията си срещу нашата бедна Шери, ако Лангфорд започне да ѝ обръща внимание.

Последното беше твърде вероятно и Уитни отчаяно обърна към свекърва си:

– Какво ще правим?

Нетърпелива да даде своя принос в осъществяването на грандиозния замисъл, госпожица Черити предложи:

Ще трябва да поканим господин Дъовил, за да се урівновесят силите!

– Каква абсурдна идея! – възкликна изнервено Алисия Уестморланд. – Както добре знаеш, Стивън не желае да чува дори името на този човек от деня, в който Шеридан изчезна!

– Защо не изведете Ноел навън, мадам? – намеси се бързо Уитни, усетила как раздразнението на свекърва ѝ нараства при всеки коментар от страна на госпожица Черити. – Предложих на гувернантките да заведаат всички деца до езерото, за да им покажат лебедите и да ги почерпят с нещо сладко, така че след половин час всички трябва да са там. Бихте могли да държите под око едно конкретно лице, ако то стреша да се появи заедно с другите.

Черити кимна, изправи се и хвана Ноел за ръчичката:

– Е, млади ми лорде, ще отидем ли да пошпионираме малко? – подкани го тя.

Ноел се дръпна и енергично заклати глава:

– Първо целувка... Довиждане... – обясни детето и се спусна към баба си, после към майка си, за да ги целуне.

След като направи това, то доволно се усмихна на госпожица Черити, подаде ѝ ръка и тръгна с нея навън.

Алисия успя да запази приветливата усмивка върху лицето си, докато внукът ѝ беше в стаята, но когато детето и госпожица Черити излязоха, тя насочи мрачен поглед към вратата. Търпението ѝ се беше изчерпало. Тя беше много сърдита на Стивън, че е довел две дами със себе си

и по този начин усложнява изпълнението на плана им. Гневът ѝ към двете жени, позволили си да дойдат със сина ѝ, също нямаше граници. Графът, който нямаше представа за чувствата, които изпитваше майка му, влезе във всекидневната заедно с гостенките си, приближи до стола, на който седеше Алисия, и се наведе да ѝ целуне:

– Изглеждаш малко уморена, мамо.

– Нямаше да изглеждам уморена, ако не беше закъснял толкова, карайки ме да се тревожа и да се питам кога ли най-сетне ще се появиш.

Тонът ѝ силно го изненада. Не смяташе, че с заслужил подобно обвинение.

– Нямах представа, че часът на моето пристигане е от такова огромно значение. Съжалявам, че си се притеснила.

– И според мен е изключителна проява на грубост да караш домакинята на празненството да те чака! – добави сърдито майка му.

Стивън се изправи и я изгледа мрачно.

– Хиляди извинения заради забавянето ми, ваша светлост – повтори той и добави: – Казвам го за втори път.

После сви рамене и се обърна да представи гостенките, които беше довел.

– Майко, мисля, че познаваш госпожица Фицуеъринг...

– Как е баща ти, Моника? – запита Алисия, когато младата жена се поклони почитателно пред нея.

– Много добре, благодаря, ваша светлост. Изпраща ви най-искрени поздрави.

– Предай му поздрави и от мен, когато го видиш. А сега, тъй като очевидно си изморена от пътуването, ти препоръчвам веднага да се прибереш в стаята си и да си починеш, докато дойде време за вечеря, за да възвърнеш малко цвета на лицето си.

– Изобщо не съм изморена, ваша светлост – отвърна госпожица Фицуеъринг, обидена от намека, че не изглежда особено добре.

Вдовицата не ѝ обърна внимание и царствено протегна ръка към другата млада дама.

– Чух, че доскоро сте били болна, госпожице Портър – подхвърли тя на Джорджет, която ѝ се покланяше. – Трябва да прекарате уикенда в леглото.

– О, но това беше миналата година, ваша светлост! Напълно се възстанових оттогава! – възрази девойката.

– Предпазните мерки са ключът към доброто здраве – осведоми я

Алисия. – Така казва личният ми лекар и в резултат на това, че съм следвала този негов съвет в продължение на години, сега мога да се похваля с отлично здраве и превъзходно разположение на духа.

Уитни пристъпи към неканените гостенки, преди те да са успели да се съвземат от забележките на възрастната херцогиня, и рече:

– И двете изглеждате много добре, но съм сигурна, че все пак бихте искали поне за малко да се оттеглите в стаите си, за да се поосвежите.

Тя се усмихна и поведе обърканите и обидени дами към вратата.

– Къде с племенникът ми? – попита Стивън и целуна снаха си по страната. – И къде се е дянало „отличното разположение на духа“ на майка ми? – прошепна на ухото ѝ той.

– Ноел е с госпожица Черити... – започна Уитни и изведнъж разбра, че моментът за изпълнение на плана беше настъпил. Нямаше връщане назад. – След половин час всички ще се съберем край езерото, където сме организирали малко тържество за децата. Там ще видиш Ноел и някои от децата, които живеят в имението.

51

Лебедите грациозно се носеха по повърхността на езерото. Шеридан и другите две гувернантки стояха край красивата бяла беседка и наблюдаваха децата, които с викове се опитваха да подмамят лебедите да излязат на брега. Гласовете им се смесваха с тези на възрастните. Всички гости се бяха събрали на поляната.

Шеридан не откъсваше очи от децата, но когато Стивън се появи, тя почувства, че сърцето ѝ ще изскочи от вълнение. Той се приближаваше към тях, придружен от две жени. Уитни беше успяла да я предупреди за гостенките, които графът беше довел, но предупреждението ѝ сякаш беше минало покрай ушите на Шери. Непрекъснато си припомняше думите на младата херцогиня: *„Той задържа свещеника до късно. Не вярваше... не можеше да повярва, че няма да се върне.“*

Тези думи ѝ даваха кураж, засилваха решителността ѝ да се изправи прел Стивън и да направи всичко възможно, за да си го върне.

Графът си даваше вид, че слуша онова, което Моника Фицуеъринг му казва, но разсеяният му поглед бе насочен към децата.

Колкото повече Стивън приближаваше към тях, толкова по-силно биеше сърцето на Шеридан. Ноел внезапно се затича към нея и се спря, поглеждайки я срамежливо.

– Цвете. За теб – каза момченцето и ѝ подаде цветето, което госпожица Черити го беше накарала да откъсне.

– Лангфорд ще гледа за Ноел и ако детето е с теб, той скоро ще те забележи. Така всички ще си отдохнем от напрежението. Нямаме търпение да го чакаме да реши да удостои с вниманието си обикновените гувернантки – обясни старата госпожица, която пристигна заедно с малкия си питомец.

– Шери се наведе да вземе цветето и се усмихна на тригодишното дете, което толкова много приличаше на баща си и чичо си.

– Благодаря ви, любезни господине – поклони се шеговито тя, наблюдавайки с крайчеца на окото си приближаващия към беседката Стивън.

Ноел се загледа в косата ѝ, пламтяща на слънцето, и посегна да я докосне, но се спря и въпросително погледна към госпожица Черити:

– Пари ли?

– Не – засмя се Шери. – Не пари.

Детето се усмихна и отново посегна, но вниманието беше привлечено от гласа на Стивън:

– Ноел!

Ноел радостно се засмя и преди Черити да успее да го спре, се обърна към чичо си и се спусна към графа.

– Пораснал си с цяла глава! – възкликна той, взе детето погледна към възрастните зад беседката. – Липсвах ли ти?

– Да! – извика момченцето и потвърди думите си със силно поклащане на глава.

Двамата минаха на крачка от Шеридан, когато Ноел забеляза, че червенокосата дама го наблюдава с колеблива усмивка. Той се завъртя в ръцете на чичо си и се опита да стъпи на земята.

– Какво, толкова ли бързо ме изоставяш? – изненада се Стивън и шеговито подхвърли на Таунсенд, Фийлдинг, Моника и Джорджет. – Очевидно ще трябва да започна да му нося по-съблазнителни подаръци. Накъде си се запътил, млади момко?

Ноел го погледна с обич, но посочи с пръстче към една жена, облечена в тъмна рокля и с тъмно боне на главата и обясни:

– Първо целуне... За довиждане!

Стивън пусна детето, изправи се, погледна жената, която му посочи Ноел, и... замръзна от изненада. Нямаше представа, че всички погледи са впити в него. Племенникът му се повдигна на пръсти да целуне Шери, но докато получаваше целувката, сивите ѝ очи гледаха право към графа.

Уитни забеляза как Стивън ядосано стисна зъби. Беше се надявала, че ще успее да убеди девер си, че семейство Скефингтън са нейни познати и че присъствието на Шери като гувернантка на децата им с чиста случайност. Напразно. Стивън се извърна и впи изпепеляващ поглед в нея, после се обърна и мълчаливо се отправи към къщата.

Уплашена, че графът може да реши да си тръгне, Уитни остави чашата си на масата, извини се на гостите и се спусна след него. Въпреки това той успя да влезе в къщата няколко минути преди снаха си. Портиерът потвърди, че негова светлост се е разпоредил да приготвят каретата му и че се е качил в стаята си.

Уитни се втурна нагоре по стълбите. Почука на вратата на Стивън, но не получи отговор, затова почука отново.

– Стивън! Знам, че си вътре... – Натисна бравата и вратата се отвори. Младата жена почти се сблъска с графа, който тъкмо излизаше от гардеробната, закопчавайки яката на ризата си. Сега погледът му беше

още по-обвинителен. – Стивън, чуи ме...

– Махай се! – изсъска той и посегна към самото си.

– Не си тръгваш, нали?

– Да си тръгвам ли? Не мога да си тръгна! И това си предвидила! Моите поздравления, ваша светлост... – саркастично добави той. – Заради вашата нелоялност и нечестност.

– Стивън, моля те! Само ме чуи. Шери е мислела, че искаш да се ожениш за нея от съжаление. Реших, че ако отново я видиш...

Графът заплашително приближи към нея.

– Ако имах желание да я видя, щях да помоля твоя приятел Дъовил за съдействие. След като ме напусна, тя е отишла право при него!

Уитни заговори, докато отстъпваше назад:

– Опитай се да я разбереш.

– Ако имаш достатъчно здрав разум, ще се постарая да не се мяркаш пред очите ми този уикенд, Уитни – със смразяващ тон изрече Стивън. – А когато празненството приключи, ще общуваш с мен единствено посредством съпруга си. Сега се отдръпни от пътя ми.

– Знам, че я обичаш и...

Той я стисна за раменете, отмести я и мълчаливо излезе от стаята.

– Господи! – прошепна съкрушено младата херцогиня. Познаваше Стивън Уестморланд от четири години, но никога не беше допускала, че е способен да изпитва подобна омраза.

Тя с нежелание се върна при гостите си. Планът ѝ се беше провалил. Казаха ѝ, че Стивън е завел Моника и Джорджет на разходка до близкото село, което означаваше, че щяха да отсъстват поне няколко часа. Лейди Скефингтън Изглеждаше силно разочарована от неговото заминаване, както и останалите – но по съвсем различни причини. Единствените, които не страдаха от отсъствието на младия граф, бяха сър Джон, който допиваше поредната чаша мадейра, и дъщеря му Джулиана. Тя помагаше на Шеридан да се грижи за децата. Вдовстващата херцогиня наблюдаваше Шери и русото момиче и сподели с Уитни:

– Джулиана Скефингтън усеща, че нещо витае из въздуха. Тя видя убийствения поглед, с който Стивън измери бедната Шери, и се кълна, че е на страната на гувернантката си. Когато я заговорих, ми направи впечатление на умно и приятно момиче, освен това е очарователна и интелигентна.

Уитни се отърси от мислите си за ужасните неща, които Стивън ѝ беше наговорил, и се загледа в прелестната Джулиана.

– И красива – допълни.

– Още един каприз на съдбата – въздъхна свекърва й. – Не мога да се начудя как този мъж – тя кимна с глава към сър Джон – и онази жена – последва повторно кимване към лейди Скефингтън – са били в състояние да дадат живот на подобно божествено създание.

Обикновено голяма група обслужващ персонал се грижеше за удобството на гостите, но когато Стивън се върна от разходката си в селото, никой не го посрещна и не пое грижата за каретата и конете му. Единственият човек, който се мяркаше наоколо, беше някакъв прислужник, застанал по средата на алеята, но вниманието на човека беше погълнато от нещо, което ставаше на хълма зад конюшните, и той дори не забеляза пристигането на графа. Едва когато Стивън спря до него, прислужникът благоволи да го погледне.

– Къде са останалите? – попита раздразнено негова светлост. Направи му впечатление, че старецът нито отвори вратите, нито повика на помощ някой от останалите прислужници.

– Всички са при конюшните, милорд. Шоуто е грандиозно и за нищо на света не бива да бъде пропускано. Или поне така ми казаха.

Стивън реши сам да подкара каретата към конюшните, за да види за какво шоу говореше прислужникът.

Конюшните и тревните площи, където конете загряваха, преди да бъдат изведени на езда, бяха заобиколени е дълга ограда. Стивън спря каретата наблизко и с учудване установи, че наоколо беше пълно с хора. Всички – от прислужници и икономии, до коняри и благородни гости, се бяха скупчили покрай оградата. Графът помогна на Джорджет и Моника да слязат от каретата, но никой не им обърна внимание. Всички бяха вперили поглед към хълмовете.

Стивън откри с очи брат си и се загледа с подозрение в него. Питаше се дали Клей беше запознат с планове на съпругата си, въпреки че отказваше да приеме подобен факт за възможен. Но все пак графът не беше напълно сигурен, затова предпочете да се обърне към Виктория и Джейсън Фийлдинг:

– Какво гледате?

– Почакай и ще разбереш – усмихна се някак странно Джейсън. – Не искам да развалям изненадата, като предварително я издам.

По всичко изглеждаше, че Виктория също с усилие сдържаше въодушевлението си.

– Гледката наистина е впечатляваща! – възкликна тя. На Стивън му се стори, че както Фийлдингови, така и другите му приятели – Таунсендови, се държат странно. Жените бяха някак нервни, а мъжете сякаш се

чувстваха неловко. Причините можеха да бъдат две – те или също като него бяха шокирани от присъствието на Шеридан Бромлейт на настоящото тържество, или предварително бяха посветени в замисъла на Уитни и сега се чувстваха виновни пред него. Стивън се втренчи в четиримата, които смяташе за свои най-близки приятели, и се запита дали това тяхно приятелство нямаше да приключи. Жените със сигурност знаеха, заключи той. Ето, Александра Таунсенд се изчерви под изпитателния му поглед.

До момента, в който не се озова на няколко крачки от бившата си годеница, Стивън не си беше позволил да мисли за нея. Това беше единственият възможен начин да издържи на напрежението през следващите два дни. Тя се беше представила за нещо, което не беше, а когато беше разобличена, се беше втурнала право при Дъовил, оставяйки Стивън, семейството му и свещеника да я чакат.

В седмиците след нейното бягство беше прекарал през ума си всичко, което беше казвала или беше правила през времето, когато страдаше от предполагаемата амнезия, но мисълта му се връщаше все на едно и също нещо – на момента, в който Шеридан беше възразила срещу това да ѝ осигурят платена компаньонка.

„Аз нямам нужда от компаньонка – беше казала тя. – Аз съм...“

Тя наистина беше превъзходна актриса, за кой ли път си рече Стивън и наново го обзе познатото отвращение към нея и към самия себе си, че е бил такъв глупак да се хване на въдицата ѝ. Родена бе за сцената. Как само го беше погледнала тази сутрин! Сякаш цялото ѝ сърце се разкриваше в този пряк поглед. Само дето тя нямаше сърце. Нито здрав разум.

Очевидно се канеше отново да се опита да го спечели. Дъовил я беше задържал при себе си няколко седмици, но по всяка вероятност бързо ѝ се беше наситил и ѝ беше намерил работа като гувернантка, за да се освободи от нея. И сега Шеридан копнееше да си осигури по-добър живот. Като съдеше по молбата в погледа ѝ, тя най-вероятно се надяваше отново да събуди симпатиите му.

Той отново изгледа с подозрение мъжете, но гласът на Виктория Фийлдинг го накара да обърне глава към върха на хълма.

– Ето ги! Идват! – извика възбудено тя.

Към тях се носеха в галоп двама ездачи. Единият от тях Стивън разпозна от пръв поглед – беше Уитни. Не беше виждал по-изкусна ездачка от нея. Младежът, който яздеше редом с херцогинята, обаче я надминаваше в това изкуство. В начина, по който непознатият яздеше,

прилегнал ниско над шията на жребца, в лекотата, с която преодоляваше всички препятствия по пътя, имаше някаква увереност и естественост.

– Никога не съм предполагал, че животно може да скача така! – възкликна през смях Клейтън, когато вторият ездач пришпори коня си и го накара да прескочи една височина. – Стивън, ти си яздил Командир по време на лов, но се обзалагам, че не си допускал на какво е способен!

Стивън присви очи срещу следобедното слънце. Тъй като в момента не можеше да попита брат си за Шеридан, изрече бавно с глас, напълно лишен от емоции:

– Ездачът на гърба на Командир нарочно задържа юздите, за да не изпревари Хан...

Конете преодоляха и последните препятствия и с пълна скорост се насочиха към конюшните. Клейтън назначаваше нови жокеи за конете си през определен интервал от време и сега Стивън логично допусна, че непознатият ездач е просто един от кандидатите за място в замъка. Херцогът му беше дал възможност да докаже качествата си в тази оспорвана надпревара. Канеше се да отбележи, че младежът вероятно ще се сдобие с постоянна работа в конюшните, когато се случи нещо невероятно: младежът протегна ръка и пусна на земята една торба; после внезапно се наклони надясно и изпод жокейската шапка се разпиляха гъсти кичури огнена коса. Ездачката продължи да се плъзга надясно. Изглеждаше така, сякаш всеки момент ще падне. Ужасена. Моника Фицуеъринг нададе писък. Стивън импулсивно пристъпи напред, а Шеридан вдигна торбата от земята под бурните аплодисменти и възторжените викове на всички присъстващи.

Страхът на Стивън мигновено беше заменен с гняв. Гняв, че Шеридан го беше стреснала с необмисления риск да се наведе за торбата; гняв, че тази жена все още беше в състояние да събуди някакви чувства у него. И докато се опитваше да възвърне самоконтрола си, тя обърна коня и запрепуска право към него. Моника и Джорджет отскочиха назад, надавайки уплашени викове, но Стивън запази спокойствие и скръсти ръце на гърдите си. Беше сигурен, че Шеридан владее перфектно ситуацията. Конят се закова на стъпка от графа. Девојката пъргаво скочи на земята и с усмивка на зачервеното си от ездата лице се изправи пред него. Сивите ѝ очи го гледаха, молеха го да ѝ се усмихне.

Вместо това графът високомерно я изгледа и надменно рече:

– Никой ли не те е учил да се обличаш прилично?

Забеляза, че Шери трепна в същия миг, в който Джорджет ехидно

се изсмя на забележката му, но очите ѝ не се откъсваха от неговите. Под погледите на всички присъстващи тя му се усмихна и нежно произнесе:

– В древни времена е имало обичай победителят в турнир да посвети победата си на някого, когото цени и уважава.

Стивън нямаше представа за какво говори тя. Шеридан му подаде празната торба, която продължаваше да стиска в ръка, и добави:

– Моите почитания, лорд Уестморланд...

Графът пое торбата, преди да се е усетил.

– От всички нагли, отвратителни същества, които... – избухна Мо-ника, а лейди Скефингтън изглеждаше така, сякаш всеки момент ще заплаче от срам.

– Госпожице Бромлейт, забравяте се! – извика господарката ѝ. – Извинете се на тези добри хора и веднага вървете да се заемете с...

– Да се заемете с мен! – прекъсна майка си Джулиана и хвана Шери под ръка. – Искам да ми кажете къде сте се научили да яздите така и как го правите...

Двете девойки се отдалечиха в посока към къщата.

Виктория се отдели от групата и се обърна към лейди Скефингтън:

– Госпожица Бромлейт с американка също като мен. Нямам търпение да си поговоря с някого, който идва от моята страна. Ще ме извините ли? – Тя погледна въпросително съпруга си. Джейсън Фийлдинг, който навремето беше жертва на някаква срамна клюка, заради която дълго не беше допускан до висшето общество, се усмихна на младата си съпруга, която беше променила незавидното му положение, поклонил се и рече:

– Ще се чувствам самотен без вашата компания, мадам.

– Аз също искам да науча нещо повече за Америка! – възкликна Александра Таунсенд и тръгна след Шери и Джулиана, като преди това подхвърли закачливо на съпруга си:

– А вие, милорд? Мога ли да разчитам, че също като своя приятел Фийлдинг ще чувствате остро липсата ми?

Джордан Таунсенд, който навремето беше заявил, че женитбата му с младата Александра е „чисто и просто по задължение“, я погледна топло и отвърна:

– Както отлично знаеш, винаги се чувствам самотен без теб.

Уитни изчака съучастничките ѝ да се отдалечат на достатъчно разстояние и се приготви да поднесе извиненията си и да ги последва, когато лейди Скефингтън се изпреди на пътя ѝ.

– Не мога да си обясня какво става с нея! – със зачервено от гняв

лице заяви тя. – Винаги съм казвала на сър Джон, че в днешно време е ужасно трудно да се намери добра прислуга. Нали така, Скефингтън?

Сър Джон кимна и изпелтечи:

– Да, гълъбчето ми.

Доволна от отговора му, лейди Гленда се обърна отново към Уитни:

– Трябва да ви помоля да ми кажете как вие го правите, ваша светлост!

Уитни отмести поглед от Стивън, който бърбеше с Моника и Джорджет, сякаш нищо не се беше случило, и отвърна:

– Извинете, лейди Скефингтън, за малко се разсеях. Искате да знаете нещо?

– Как намирате подходящи прислужници? Ако не беше толкова трудно с прислугата, едва ли щяхме да стигнем дотам, че да наемем тази ужасна американка! Не бих искала да я задържим на служба при нас нито час повече.

– Аз не бих нарекла една гувернантка прислужница – започна Уитни.

Тя мислеше, че Стивън не чува разговора ѝ с глуповатата дама, но при тази нейна забележка графът се обърна, разгледа остро снаха си и рече на лейди Скефингтън:

– Моята снаха приема гувернантките като членове на семейството. Дори в много отношения ги поставя на по преден план от някои свои близки. Нали? – саркастично попита той Уитни.

За пръв път Стивън се обръщаше към лейди Скефингтън и въпросната дама възприе това като много окуражаващо, пропускайки да забележи иронията в гласа му.

Моментално забрави за гувернантките и трудностите с Намирането на прислуга и се залепи за него:

– Моята скъпа Джулиана е същата, както сигурно сте забелязали, ваша светлост! Веднага се застъпи за Шеридан Бромлейт. Дъщеря ми е такова прекрасно момиче! – продължи тя и по някакъв начин успя да се вмъкне между Стивън и Моника. – Толкова лоялна, толкова добра...

Графът тръгна към къщата, но напористата дама не се отдели от него. След тях подтичваше сър Джон.

– Почти съжалявам брат си – рече Клейтън.

– Аз пък не – отвърна яростно Уитни и добави: – Искам да поговоря с Виктория и Александра.

Тримата мъже я проследиха с погледи.

– Каквото и да си мислят нашите жени, това беше грешка – въздъхна Джейсън Фийлдинг. – Нищо няма да излезе. – Клейтън, ти познаваш Стивън много по-добре от мен и от Джордан. Какво е мнението ти по въпроса?

– Мисля, че си прав. Направихме огромна грешка и последствията от това ще отнесе Шеридан Бромлейт. Той убеден, че тя е измамница, и каквото и да чуе от нея, ще бъде подлагано на съмнение. Тя ще трябва да го убеди, че права, а това е невъзможно.

Съпругите им, които се бяха събрали в синия салон да обсъдят ситуацията, бяха на същото мнение.

– Беше грешка – заяви Уитни на съучастничките си, включително и на свекърва си, която беше наблюдавала разигралата се сцена през прозореца.

– Доплака ми се, когато той така пренебрежително се отнесе към жеста ѝ! – промълви Александра. – Шеридан постъпи много храбро. Постави се в уязвима позиция. – Тя с очакване погледна към госпожица Черити, за да ѝ покаже, че очакват да чуят и нейното мнение, но старата мома се въздържа от коментар.

– Разполагаме с още един цял ден и с една вечер – каза майката на Стивън. – Дотогава синът ми може да отстъпи.

Уитни поклати глава:

– Няма. Може и да се съгласи да изслуша Шеридан, но това няма да го накара да промени мнението си. Съвсем случайно научих, че той е разбрал за нейното отиване при Ники в деня на сватбата, а всички знаете какво е отношението му към господин Дъвил. Стивън няма да повярва на нито една дума на Шеридан, ако не е придружена от доказателство. Делата ѝ говорят толкова силно против нея, че без доказателство нищо не би имало значение. Трябва да му се посочи очевидна причина, която да обяснява бягството ѝ... – Уитни замълча, изненадана от реакцията на госпожица Черити. Старата дама внезапно стана от мястото си и излезе от салона, без да продума. – Струва ми се, че госпожица Черити не е много развълнувана от онова, което се случва.

– Напротив, преди малко сподели с мен, че ѝ е много забавно – рече с раздражение свекървата.

В очите на Шеридан ситуацията изглеждаше още по-трагична. Тя наблюдаваше през прозореца на стаята си как Стивън се смее на нещо, което Моника му казва, и осъзна, че едва ли ще ѝ се отдаде възможност

да остане насаме с него. Графът щеше да направи всичко възможно, за да осуети един разговор на четири очи, а Шери не можеше да разговаря с него пред всички. Беше се опитала, когато му поднесе „почитанията“ си, и беше претърпяла пълен провал.

Намерението на Стивън да не обръща внимание на присъствието на Шери беше трудно осъществимо. Бившата му годеница непрекъснато се изпречваше пред погледа му. Първоначалният шок от срещата им беше преминал и сега, когато масите се зареждаха за вечеря, графът можеше да я наблюдава, незабелязан от никого. Опрял се на един дъб, той я следеше с очи, а в съзнанието му един след друг изплуваха спомени...

Видя я застанала пред вратите на кабинета му, увлечена в разговор със стария иконом:

„Добро утро. Ходжкин. Днес изглеждаш особено добре. Това нов костюм ли е?“

„Да, госпожице. Благодаря.“

„И аз имам нова рокля. Нали е прекрасна?“

Няколко минути по-късно, опитвайки се да отдалечи момента, в който щеше да ѝ предложи да се огледа за друг кандидат съпруг, графът я беше попитал защо не е прочела поръчаните специално за нея списания.

„Ти изобщо отварял ли си някое от тях?“, беше го попитала тя и се беше впуснала в описания на най-важните статии, които човек можеше да прочете по страниците на подобни издания, карайки го да се залива в смях.

Но най-често си представяше начина, по който се притискаше към него, когато я вземеше в прегръдките си, усещаше сладкия вкус на устните ѝ. Беше родена за любов. Липсата на опит при нея се заместваше от неподправена страст.

Преди малко Шеридан беше влязла в къщата, за да повика момчетата на семейство Скефингтън, които щяха да пеят за гостите, и се беше появила с някакъв странен инструмент в ръка. Едва успя да откъсне поглед от нея и да се втренчи в чашата си с бренди, за да предотврати познатата тръпка, която разтърсваше тялото му винаги когато Шери беше край него.

Нима някога щеше да престане да я желае, с отвращение се запита Стивън. Та той я беше пожелал от мига, и който тя беше отворила очите си в леглото му в Лондон, и продължаваше да копнее за тялото ѝ дори сега, едва няколко часа, след като отново я беше зърнал. Облечена в скромната дреха на гувернантка, с коси, събрани в стегнат кок на тила,

Шеридан събуждаше болезнена страст у него.

Стивън погледна към Моника и Джорджет, които разговаряха с майка му. И двете бяха красиви, облечени в скъпи стилни рокли, с модерни прически и с отлично възпитание. Те никога не биха се решили да се облекат в мъжки дрехи и да препускат като луди, яхнали буйни коне.

Но дори да опитаха, нямаше да изглеждат така прелестни, както беше изглеждала Шеридан в момента след ездата.

Никоя от тях не би му подала празна торба, представяйки си, че е трофей, който поставя в краката на любимия си.

И двете не биха имали дързостта да го гледат право в очите с откритата покана да ги вземе в прегръдките си.

Преди седмица Шеридан Бромлейт му приличаше на вълшебна чародейка и когато пръстите ѝ се плъзнаха по струните на непознатия инструмент и изтръгнаха първите акорди, тази мисъл го облада отново. Тя омагьосваше всички и най-вече – него. Разговорите между гостите бяха замрели напълно и дори прислужниците се бяха спрели, заслушани в музиката. Стивън се опитваше да не гледа към Шеридан, но непрекъснато чувстваше погледа ѝ върху себе си. Очите ѝ не преставаха да го гледат с някаква нежност, покана, молба и този факт вбесяваше и объркваше Моника и Джорджет. Но те не бяха чувствали ръцете му да се плъзгат по телата им, не познаваха това усещане. Единствено Шеридан знаеше какво може да го накара да изпитва... и как да събуди спомените му.

Ядосан на себе си заради слабостта си, Стивън се отдели от дървото, остави чашата си на най-близката маса, пожела лека нощ на гостите и се оттегли в къщата. Щеше да се усамоти и да се напие до смърт, ако това щеше да му помогне да се овладее.

Шеридан отвори вратата на малката си стаичка. Виеше ѝ се свят от огромното напрежение, на което беше подложена през целия ден. Тя предпазливо пристъпи в тъмното и напипа кибрита. Започна да пали свещите на бюрото. Когато поднасяше клечката към четвъртата свещ, зад гърба ѝ се разнесе плътен мъжки глас, който я накара да подскочи от уплаха.

– Не мисля, че изобщо ще имаме нужда от светлина – рече мъжът.

Шеридан се обърна, а сърцето ѝ лудо заби. На единствения стол седеше Стивън Уестморланд, прехвърлил небрежно крак върху крак. Яката на бялата му риза беше разкопчана. Дори изражението на лицето му издаваше някаква непринуденост. Стори ѝ се, че той се държи прекалено свободно, но беше толкова щастлива да го види, да бъде така близо до него, че нищо друго нямаше значение в този момент. Нищо.

– Доколкото си спомням, последния път, когато те чаках, беше, когато щяхме да се женим – изрече провлачено той.

– Знам и мога да ти обясня. Аз... – започна Шери.

– Не съм дошъл тук да разговарям – прекъсна я грубо Стивън. – Докато бяхме долу, останах с впечатлението, че ми предлагаш нещо повече от обикновен разговор. Или съм сгрешил?

– Не – прошепна тя.

Стивън мълчаливо я огледа с поглед на похитител. Чувството му не го беше излъгало – Шери продължаваше да е все така екзотично красива и съблазнителна... като се изключеше строгата ѝ прическа. Това не му се нравеше. Беше дошъл тук с намерение да задоволи страстта си, а жената, която стоеше срещу него, изглеждаше повече като неопитна девственица, отколкото като амбициозна авантюристка.

– Разпусни си косата – нетърпеливо ѝ заповяда графът. Шеридан се подчини, изненадана от заповедническия му тон. Извади фибите, които придържаха тежката ѝ коса, и посегна да ги остави на бюрото. Когато се обърна, Стивън вече се надигаше от стола, разкопчавайки ризата си.

– Какво правиш? – попита уплашено тя.

Наистина, какво правеше? Каква работа имаше той в тази стая с жената, зарязала го пред самия олтар?

В отговор на въпроса ѝ той посегна към връзката си и пристъпи към вратата:

– Тръгвам си.

– Не! – извика Шеридан. – Не си отивай!

Стивън понечи да ѝ отвърне по начин, който тя напълно заслужаваше, но не успя. Шери се втурна към него и се притисна към тялото му, разпалвайки отново страстта му.

– Моля те, не си тръгвай! – проплака тя. Ноктите ѝ се забиха в раменете му. Стивън не беше посегнал да я прегърне, но беше наясно, че е загубил битката. – Позволи ми да ти обясня... Обичам те...

Той обгърна лицето ѝ с длани, а очите му се спряха на полуотворените ѝ устни.

– Искам да разбереш едно – каквото и да ми кажеш, няма да повярвам на нито една твоя дума. На нито една!

– Тогава ще ти покажа – извика отчаяно Шери, притисна се към него и го целуна със странната смесица от неопитност и импулсивност, която го влудяваше.

Стивън зарови пръсти в косите ѝ и впи устни в нейните. Чувстваше, че губи разсъдъка си. За секунда повдигна глава, решил да ѝ даде последен шанс за отстъпление, и попита:

– Сигурна ли си?

– Знам какво правя.

И той взе онова, което тя му предлагаше, и за което беше копнял от мига, в който я беше докоснал. Желаше я лудо, до болка. Нямахше търпение да проникне в нея и копнееше тя да го посрещне със същата страст и желание. Използва цялото си умение, за да пречупи задръжките ѝ, и тя не можеше да му устои. Пръстите му се плъзнаха между бедрата ѝ, устните му се впиха в набъбналите зърна на гърдите ѝ и Шеридан застана, притискайки се инстинктивно към него. Той разтвори бедрата ѝ и със силен тласък проникна в нея. Тялото ѝ се стегна от болка, ноктите ѝ се забиха в плътта му и до слуха му достигна приглушеният ѝ вик. Стивън замръзна от изненада.

„Знам какво правя“ – беше казала тя.

Той отвори очи и я погледна. Лицето ѝ беше мокро от сълзи. Шери обви ръце около шията му, привлече го към себе си и промълви:

– Прегърни ме. Моля те...

Стивън се подчини и се остави удоволствието да го завладее отново. Ръцете ѝ галеха мускулестите му рамене, устните му жадно пиеха от нейните. Тялото ѝ го канеше, предлагаше му успокоението, от което и двамата се нуждаеха в този момент...

Цялото му същество копнееше да стигне до върха, да получи

облекчение, но Стивън не искаше то да настъпи, преди да ѝ е предложил същото удоволствие, което тя предлагаше на него. Шери се беше отворила за него, тялото ѝ неистово желаше нещо, което никога не беше изпитвало. От гърдите ѝ се изтръгна ридание. Тя не издържаше вече на напрежението.

– Ей сега... – дрезгаво прошепна Стивън.

В тялото ѝ сякаш лумнаха пламъци. Изпитваше желание да се слее с любимия си, да се разтвори в него... Стивън простена. Онова, което преживяваше с нея, беше изключително, разтърсващо... Желанието за отмъщение беше забравено. Той се отпусна облекчено по гръб, привличайки Шери към себе си. Тя беше прекалено добра, за да ѝ бъде отмъщавано, а естественото ѝ място беше в прегръдките му. От мига, в който устните им се бяха срещнали за пръв път. Стивън беше уверен, че двамата са родени един за друг, но онова, което току-що се беше случило помежду им, надхвърляше и най-смелите му мечти. Графът лежеше, прегърнал спящата Шери, и размишляваше. Каквото и да беше изпитала по време на сливането им, то беше истинско, непресторено. Някоя жена не би могла да изиграе подобно нещо, дори да имаше огромен опит зад гръба си, а – както се беше оказало – Шери никога не го беше правила.

Тя се събуди. Беше сама в леглото. Не че не беше нормално, но... Очите ѝ рязко се отвориха. Стивън седеше на стола и Шери изпита облекчение. Той вече се беше облякъл. Изражението на лицето му беше непроницаемо. Тя срамежливо придърпа чаршафите към брадичката си и се облегна на таблата на леглото. Как можеше Стивън да изглежда толкова безстрастен и отдалечен след всички, което се беше случило помежду им? Добре поне, че маската на цинизъм, хлад и ярост беше изчезнала. Шеридан сви крака, обгърна коленете си с ръце и попита:

– Сега можем ли да разговаряме?

– Защо да не започна аз? – безцеремонно предложи Стивън.

Тя кимна.

– Искам да ти направя едно предложение. – Забеляза радостта в очите ѝ при споменаването на последната дума и не можеше да повярва, че тя наистина очаква да чуе от него ново предложение за женитба. – Делово предложение! – уточни той. – След като помислиш върху него, вярвам, че ще ти се стори разумно и за двамата ни. Със сигурност ще ти се стори по-привлекателно от това да продължиш да работиш за семейство Скефингтън.

– Какво е то?

– Очевидно е, че въпреки различията ни в толкова много отношения двамата с теб си допадаме идеално в леглото.

Шери с изненада слушаше хладните му думи.

– Какво е предложението ти? – попита разтреперана тя.

– Ще споделяш леглото ми, когато имам нужда от тялото ти. В замяна ще ти осигуря къща, слуги, дрехи, карета и свобода да правиш каквото си пожелаеш, с изключение на едно – не искам никой мъж да използва онова, за което аз плащам.

– Предлагаш ми да стана твоя метреса? – унило попита Шери.

– Защо не? Ти си умна и амбициозна, а и онова, което ти предлагам, е много по-добро от сегашната ти работа. – Когато тя не реагира, Стивън отегчено добави: – Само не ми казвай, че си очаквала да ти предложи да се ожена за теб само заради случилото се преди малко. Не вярвам да си толкова глупава и наивна.

Шери потръпна от циничния му тон. Взря се в красивото му лице и искрено отвърна:

– Не знаех какво да очаквам от онова, което направихме, но не съм се надявала на ново предложение за женитба.

– Много добре. Вече имаше достатъчно лъжи и недоразумения помежду ни. Не бих искал да таиш напразни надежди.

В очите на Шери блеснаха сълзи и Стивън бързо се изправи. Целуна я леко по челото и отбеляза:

– Добре поне, че си достатъчно разумна да не правиш сцени заради предложението ми. Помисли върху него. Но преди да решиш, съм длъжен да те предупредя: ако някога посмееш да ме излъжеш отново, ще те изхвърля на улицата. – Той се отправи към вратата, хвана дръжката на бравата и преди да отвори, подхвърли през рамо: – И още нещо: никога не ми казвай, че ме обичаш! Не искам да чувам тези думи от твоята уста.

Графът излезе. Шери отпусна глава на коленете си и зариде. Плачеше заради проявената слабост, когато Стивън я беше взел в прегръдките си, и заради това, че за миг се беше изкушила да приеме срамното предложение, което ѝ беше отправил.

Шеридан осъзна напълно сериозността на постъпката си далеч преди да стане и да започне да се облича за закуската. Не можеше да отрече ужасната истина: беше жертвала целомъдрието си, принципите си, морала си и сега трябваше да продължи да живее в този срам до края на живота си.

Беше сторила това, водена от желанието си да си върне любовта на Стивън – ако графът изобщо някога я беше обичал. И как беше реагирал той? Нямаше нужда да си блъска главата, за да си отговори на този въпрос. Гледката, разкриваща се през прозореца на стаята ѝ, беше достатъчно красноречива. Мъжът, с когото беше легнала тази нощ, закусуваше на поляната с Моника Фицуеъринг, която всячески се опитваше да го развлича. Стивън се беше облегнал назад, а очите му не се откъсваха от лицето на Моника. В един момент той отметна глава и се засмя, очевидно развеселен от думите на дамата до него.

Срамът отново завладя Шеридан. Графът беше взел от нея единственото, което тя можеше да му предложи, и после ѝ беше направил обидното предложение. Днес той се забавляваше с друга жена, която беше достатъчно умна да не постъпи като Шеридан... жена, която според високото му самомнение беше напълно подходяща за него... жена, на която щеше да предложи брак, а не унижителното положение на негова държанка.

Тези мисли я терзаеха, докато седеше до прозореца и ги наблюдаваше. Искаше да запомни сцената и да си я припомня винаги, когато се сетеше за Стивън.

– Негодник! – прошепна тя.

– Може ли да вляза? – чу се гласът на Джулиана откъм вратата.

– Разбира се – опита се да се усмихне Шери.

– Видях ви да стоите на прозореца, докато закусувах. Искате ли да ви донеса нещо за хапване?

– Не, не съм гладна. Благодаря, че си помислила за мен. – Шеридан се поколеба. Чувстваше, че трябва да даде някакво обяснение за вчерашното си поведение.

– Не искате ли да си тръгнем оттук? – прекъсна мислите ѝ Джулиана.

– Да си тръгнем? – Тя се помъчи да прикрие отчаянието в гласа си.

– Не можем да го направим преди утре.

Момичето се приближи до прозореца и погледна към същата маса, към която допреди малко беше гледала Шеридан.

– Джулиана, мисля, че трябва да ти разкрия причината за вчерашното ми държание, когато след ездата поднесох почитанията си на графа на Лангфорд.

– Няма нужда – отвърна Джулиана и се усмихна, което накара Шери да се чувства като малко момиченце.

– Напротив – настоя тя. – Знам, че майка ти се надява да се омъжиш за лорд Уестморланд и че сигурно всички вие се чудите как съм могла да си позволя да се държа толкова фамилиарно с него.

Джулиана отвърна:

– Преди няколко седмици мама беше твърде обезсърчена. Доколкото си спомням, само седмица след това вие постъпихте на служба при нас.

– И защо беше толкова разстроена майка ти?

– Защото разбра от вестника за годежа на графа.

– О!

– Във вестника пишеше, че годеницата е американка.

Шери се почувства неловко, но нищо не каза.

– Носеха се разни слухове за нея – продължи Джулиана. – Знаете колко се вълнува мама от някоя клюка, засягаща представителите на висшето общество. Та според слуховете въпросната годеница е имала червена коса – много, много червена. Той я наричал „Шери“. Говореше се, че девойката била загубила паметта си вследствие на удар в главата, но че се очаквало скоро да се възстанови напълно.

– Защо ми разправяш всичко това? – попита Шеридан, но знаеше, че е разкрита.

– За да ви кажа, че винаги можете да разчитате на помощта ми. И защото вие сте истинската причина, поради която сме поканени тук. В мига, в който забелязах реакцията на лорд Уестморланд, когато очите му се спряха на вас, усетих, че има нещо странно. Чудя се как майка ми още не го е забелязала.

– Няма нищо за забелязване – гневно рече Шеридан. – Цялата история е приключена. Завинаги.

Джулиана посочи към Моника и Джорджет.

– Те знаят ли коя сте?

– Не, не съм ги срещала, докато бях... – Шеридан замълча. Щеше да каже името на жената, която я беше изобличила.

– Когато бяхте сгодена за него ли?

Шеридан пое дълбоко дъх и кимна.

– Искате ли да си отидем у дома?

От гърдите на гувернантката се изтръгна истеричен смях:

– Бих дала всичко, за да можеш да го направя.

Джулиана затворнически се усмихна:

– Тогава си пригответе багажа.

– Чакай! Къде отиваш?

– Ще кажа на татко, че се чувствам зле и че трябва незабавно да ме върнете у дома. Няма да успеем да накараме мама да си тръгне преждевременно от това място, но тя няма да ме задържи, за да не ме види графът болна. Можете ли да повярвате? Тя все още вярва, че всеки миг той ще спре поглед върху мен и ще се влюби безумно!

Момичето затваряше вратата, когато Шери извика:

– Ще кажеш ли на херцогинята, че бих искала да я видя, преди да отпътувам?

– Преди малко всички дами тръгнаха към селото. Тук са само майка ми и госпожица Черити.

Шеридан не искаше да си тръгне без предупреждение.

– Тогава помоли госпожица Черити да се качи при мен. И не казвай на никого за нашето заминаване освен на баща си. Аз сама ще уведомя господин графа.

56

Лицето на госпожица Черити помръкна, когато Шеридан ѝ съобщи за решението си.

– Но ти още не си имала възможност да останеш насаме с Лангфорд и да му обясниш причините за бягството си! – опита се да я разубеди.

– Снощи имах такъв шанс – горчиво я уведоми Шеридан и хвърли поглед към прозореца. – И ето резултатът.

Черити се приближи до прозореца и впери очи в двете дами, които забавляваха графа.

– Колко твърдоглави са мъжете понякога! Та той не дава пукната пара за тях.

– За мен също.

Черити се отпусна на стола и Шери си спомни, че когато за пръв път беше видяла старата дама, тя ѝ беше заприличала на порцеланова кукла. Видът на госпожица Черити беше същият и сега, само с тази разлика, че лицето на куклата изразяваше объркване и тъга.

– Обясни ли ми защо избяга и не се върна при него?

– Не.

– Защо?

– Обясних ви вчера. Мислех се за Чариз Ланкастър, а в един момент истинската Чариз застана пред мен и ме обвини, че умишлено съм се представяла за нея, а после ме заплаши, че ще разкаже на Стивън за това. Изпаднах в паника и избягах. Но преди да се възстановя от шока от връщането на паметта ми, от спомена за себе си, осъзнах, че всички са ме лъгали. Спомних си, че Чариз беше сгодена за барон на име Бърлтън, а не за граф Лангфорд. Някой трябваше да отговори на въпросите ми, затова отидох при Никълъс Дъовил. Той поне беше достатъчно честен с мен.

– И какво ти каза господин Дъовил, скъпа?

– Разказа ми всичко. Всяка унизителна подробност. Започна със смъртта на лорд Бърлтън и ми обясни причините, поради които Стивън се е чувствал задължен да ми намери подходящ годеник. Не за мен, за Чариз Ланкастър – поправи се тя. После замълча, опитвайки се да се пребори със срама, който изпитваше от факта, че беше повярвала в чувствата на Стивън. Беше непоправима наивница. – Никълъс ми разказа и най-лошото, макар да не исках да му повярвам.

– И какво е то?

– Че Стивън е решил да се ожени за мен, след като е получил известието за смъртта на господин Ланкастър – от съжаление и чувство за отговорност, а не защото е изпитвал топли чувства към мен.

– Много лошо от страна на Никълъс да представи нещата по този начин.

– Не беше нужно да ми го казва. Сама знам, че се превръщам в пълна глупачка, когато става въпрос за този мъж.

– И ти обясни всичко това на Лангфорд, когато се видяхте снощи?

– Опитах се, но той ми заяви, че няма желание да води разговори – горчиво произнесе Шеридан.

– За какво е имал желание тогава? – попита Черити и наклони глава настрана.

Нещо в начина, по който този въпрос беше зададен, на кара Шеридан да се втренчи в старата мома. Не беше сигурна дали сестрата на херцог Станхоуп е толкова наивна, колкото изглеждаше, защото в моменти като настоящия тя проявяваше удивителна проникателност. Страните на Шери пламнаха от смущение.

– Предполагам, че желаете да получи доказателство за моята невинност, ако изобщо го интересувам, в което се съмнявам. Според него съм избягала и съм се скрила, защото съм се чувствала виновна. Какво друго обяснение бих могла да имам за постъпките си?

Черити стана и Шери осъзна, че повече никога няма да я види. Очите ѝ се насълзиха. Тя посегна към дребничката дама и топло я прегърна.

– Предайте на всички, че им благодаря за опита им да ми помогнат.

– Не мога ли да направя още нещо?

– Можете. – Шери положи огромни усилия да изглежда спокойна и самоуверена. – Моля ви, кажете на негова светлост, че бих искала да го видя насаме за минута. Ще го чакам в малкия салон срещу хола.

Когато Черити излезе да изпълни поръчението ѝ, Шеридан се доближи до прозореца. След малко госпожица Черити се появи на поляната, доближи се до масата на Стивън и му каза нещо. Графът веднага стана от мястото си и тръгна към къщата. Младата жена изпита слаба надежда, че той може би... може би нямаше да я остави да си замине! Може би щеше да ѝ поиска прошка за предната вечер и да я помоли да остане.

Надеждата ѝ умря в мига, в който Стивън се изправи пред нея и я погледна. Облечен в бяла риза и брич за езда, пъхнал ръце в джобовите си, негова светлост дори не се опитваше да си дава вид, че жената срещу

него поне малко го интересува.

– Искала си да ме видиш – нехайно рече той.

Шеридан кимна със спокойствие, което ни най-малко не изпитваше.

– Исках да ти кажа, че си тръгвам. Не исках и този път да изчезна, без да се обадя, така както направих преди време.

Тя зачака, загледана в безизразното му лице. Искаше да види някакъв знак, че Стивън изпитва нещо към нея, че заминаването ѝ го изненадва, че оценява жеста ѝ от миналата нощ... Вместо това графът повдигна вежди, сякаш я питаше какво очаква от него.

– Не приемам предложението ти – добави Шеридан.

Как можеше той да е толкова безразличен към решението, което щеше да промени целия ѝ живот?

– Чудесно! – сви рамене той.

Тази кратка дума, изречена с хладен тон, я разтърси Обидата и унижението бяха изместени от сляпа ярост. Шеридан рязко се извърна и пое към вратата, но после спря и отново го погледна.

– Още нещо ли има? – отегчено запита Стивън.

Шеридан беше толкова ядосана и толкова доволна от онова, което щеше да направи, че ослепително му се усмихна.

– Да! – каза тя и пристъпи към него. – Има още нещо.

Веждите му иронично трепнаха.

– Какво?

– Това! – Вдигна ръка и зашлеви графа. После отстъпи назад. Дишаше тежко. – Ти си безсърдечно чудовище! Не мога да повярвам, че снощи ти позволих да ме докоснеш. Чувствам се поругана и омърсена... Извърших грях, но мога да се помоля за прошка на Бога. За съжаление никога няма да съм в състояние сама да си простя, че съм била толкова глупава да ти вярвам и да те обичам!

Вратата се затръшна зад гърба ѝ. Стивън не помръдна. Разгневената Шеридан беше прекрасна. Отново си припомни последните ѝ думи:

„Никога няма да си простя, че съм била толкова глупава да ти вярвам и да те обичам!“

Беше искрена. Включително и когато произнасяше думата „обич“. Господи, каква актриса! Много по-добра от Емили Латроп. Разбира се, Емили беше начетена и добре възпитана, а освен това ѝ липсваха плам и енергия, така че никога не би била в състояние да изиграе подобна сцена.

От друга страна пък. Емили не би отхвърлила предложението му...

Не беше очаквал подобно нещо и от Шеридан. Беше проявила достатъчно хитрост и амбиция да се възползва от кратката загуба на паметта си след инцидента и да разиграе истински случай на трайна амнезия и малко не ѝ беше достигнало, за да постигне целта си – да се превърне от обикновена гувернантка в херцогиня. Снощното му предложение нямаше да ѝ даде титла, но щеше да ѝ осигури охолно и луксозно съществуване, каквото не би могла да намери никъде другаде.

А може би не беше чак толкова хитра, за колкото я мислеше Стивън...

Нито толкова амбициозна...

И може би не се интересуваше от лука...

И е била невинна от самото начало...

Поколеба се, но отхвърли последната вероятност. Невинните хора не се скриваха в миша дупка, особено ако притежаваха смелост като тази на Шеридан.

Уитни не повдигна въпроса за заминаването на Шеридан. Искаше да запази празничната атмосфера и доброто настроение на гостите си, въпреки че повечето от присъстващите бяха недоволни от развоя на събитията.

Няколко часа след като Шери си тръгна, над имението се изля по-роен дъжд. Това принуди всички да се приберат в замъка, което допълнително понижи всеобщото настроение. Само Черити Торнтън не се повлия от мрачната атмосфера. Тя нямаше нищо против да продължи да се забавлява, без значение, че останалите гости се бяха оттеглили в апартаментите си, докато настъпи време за вечеря. Всъщност тяхното отсъствие идеално я устройваше.

Тя се настани в едно кресло в залата за билиард, кръстосала крака и отпуснала ръце в скута си и с интерес наблюдаваше играта на херцога с Джейсън Фийлдинг и Стивън Уестморланд.

– Винаги съм намирала билиарда за много интересна игра – излъга старата дама след един неуспешен удар на Клейтън. – Това вашата стратегия ли е? Да разпръснете всички топки по масата, за да затрудните Лангфорд? – наивно попита тя.

– Много интересно тълкувание – отбеляза Клейтън раздражено. Непрестанното бърборене на тази жена го разсейваше.

– А сега какво ще последва?

Джейсън Фийлдинг отвърна през смях:

– Сега Стивън ще се възползва от ситуацията и нито един от нас няма да успее да се дореди до масата за следващ опит.

– О, разбирам! – Черити се усмихна невинно на набеязаната от нея жертва, която натърка с нещо върха на стика си и се приведе над масата. – Това означава ли, че вие сте най-добрият играч в тази зала, Лангфорд?

Графът вдигна поглед към нея, но Черити остана с впечатлението, че той не я слушаше и не мислеше за играта. От мига, в който Шеридан си беше тръгнала, Стивън изглеждаше по-мрачен от всякога. Въпреки това ударът му беше блестящ.

– Превъзходен удар, Стивън! – възкликна Джейсън и Черити веднага се възползва от момента, който толкова дълго беше очаквала.

– Толкова обичам да съм в компанията на джентълмени! – възкликна внезапно тя, докато наблюдаваше как домакинът долива мадейра в

чашите на гостите си.

– Защо казвате това? – попита Клейтън от учтивост.

– Представителките на моя пол понякога могат да бъдат твърде дребнави и отмъстителни! И то без причина – отбеляза Черити. – Докато господата са съвсем друго нещо – те проявяват лоялност към другите мъже. Да вземем Уейкфийлд например – продължи тя, усмихвайки се одобрително на Джейсън Фийлдинг, маркиз на Уейкфийлд. – Ако бяхте жена, със сигурност щяхте да завидите на Лангфорд заради чудесния му удар преди малко. Но завидяхте ли му?

– Да – пошегува се Джейсън, но когато видя, че лицето ѝ помръква, побърза да се поправи: – Не. Разбира се, чене, мадам.

– Ето, виждате ли? – одобрително рече Черити в мига, в който Стивън заобиколи масата и се подготви за поредния удар. – Но можете ли да познаете за кого първо се сещам, когато стане въпрос за лоялността между джентълмените?

– За кого? – попита разсеяно Клейтън.

– За Никълъс Дъовил и Лангфорд.

Ръката на Стивън трепна и целта за малко не беше пропусната. Само една от топките се търкулна и влезе в отвора.

– Това си беше чист късмет! – заяви Джейсън и добави: – Някога правил ли си си труда да преброиш колко пъти си печелел игри само заради добрия си късмет, а не заради уменията си? Аз смятам да го направя.

Черити обаче не се отказа от намеренията си. Тя изцяло пренебрегна опита на Джейсън да смени темата, наклони мило глава настрана и се обърна към маркиза и Клейтън, без да обръща внимание на Стивън.

– Ами да! – разпалено рече тя. – Ако Никълъс не беше толкова лоялен към Лангфорд, той веднага щеше да изпрати Шеридан Бромлейт обратно при него в деня, в който тя избяга от дома на годеника си. Но той така ли направи? Не!

Черити наблюдаваше изражението на Стивън в огледалото отсреща. При последните ѝ думи той присви очи и впи поглед в гърба ѝ.

– Шеридан искала да чуе истинската причина, поради която Лангфорд е решил да се ожени за нея – продължи старата мома. – И макар че на бедничкия Никълъс изобщо не му е било задължение да ѝ поднесе съкрушителната истина, той го е направил! Колко по-лесно е щяло да му бъде, ако я беше излъгал или пък я беше изпратил за обяснение обратно при Лангфорд. Но той се е нагърбил е неприятната задача, за да помогне на своя добър приятел!

– Какво точно ѝ с казал моят приятел Дъовил? – попита с едва овладян гняв Стивън.

Черити се обърна и невинно го погледна.

– Истината, разбира се! Шеридан вече беше разбрала, че не е Чариз Ланкастър, така че Никълъс вече не изпитвал притеснение да ѝ разкаже за смъртта на лорд Бърлтън и за твоето чувство за вина, свързано с този злощастен инцидент. Та нали в крайна сметка именно заради това се преструваше толкова време на неин годеник?

Тримата мъже я гледаха с гняв и почуда, но тя лъчезарно се усмихна на всеки един от тях.

– Разбира се, каквато си е романтичка, Шеридан искала да си мисли... да вярва, че е имало и друга причина за предстоящата сватба, но скъпият Никълъс е трябвало много твърдо да ѝ заяви, че се заблуждава. Че ти, Лангфорд, си ѝ предложил непосредствено след като си научил новината за смъртта на господин Ланкастър – от съжаление, както наистина си беше. Това ужасно разстроило момичето, но Никълъс е направил точно онова, което е било необходимо. И всичко от безкористност и лоялност към един представител на силния пол.

Стивън захвърли стика и процеди през зъби:

– Този кучи син! – после бързо напусна билиардната зала Госпожица Черити се засегна, че графът си с позволил да използва подобни изрази пред една дама, но оттеглянето му изобщо не я изненада.

– Къде смятате, че отива Лангфорд? – обърна се тя към Джейсън Фийлдинг.

Джейсън погледна към Клейтън и повтори въпроса на госпожица Черити:

– Къде мислиш, че отива?

– Предполагам, че отива да си поговори с един свой стар приятел – сухо отвърна херцогът.

– Колко хубаво! – възкликна госпожица Черити. – А сега ще ми позволите ли да се включа в играта на мястото на Лангфорд? Сигурна съм, че ще успее да науча правилата!

Херцогът на Клеймор се втренчи в нея и когато мълчанието се проточи прекалено дълго, тя започна да се чувства неловко.

– Защо не поиграем шах вместо билиард? – предложи накрая той. – Имам чувството, че вашата сила е в изработването на успешни стратегии!

Черити се замисли за миг и кимна:

– Май сте абсолютно прав.

Въпреки че Сезонът беше към края си, в клуба не липсваха посетители, готови да рискуват огромни суми пари с едно обръщане на карти-те или завъртане на рулетката. Клубът на Сент Джеймс Стрийт беше поживен от онзи, в който членуваше Стивън, но въпреки че там правилата бяха по-малко строги, старите традиции се бяха запазили.

В дъното на една от залите за игра на карти седеше Уилям Баскервил и играеше вист с херцога на Станхоуп и Никълъс Дъовил. Тримата господа бяха позволили на двама младежи от отлични семейства да се присъединят към играта им. И двамата няхаха търпение да докажат на какво са способни, като се проявят блестящо както в картоиграчеството, така и в пиенето. Разговорите около масата бяха замрели.

– Не съм виждал Лангфорд от цяла седмица – подхвърли един от младежите, за да наруши мълчанието.

Уилям Баскервил, увлечен в броенето на спечелените чипове, разсеяно отвърна:

– Заради рождения ден на племенника му е, предполагам. Разбрах, че херцогинята на Клеймор е организирала малко семейно тържество в замъка. Страхотна жена е тази херцогиня! Казвам го на Клеймор всеки път, когато го видя. – Той погледна към Никълъс Дъовил и отбеляза: – Вие бяхте приятел с нейна светлост по време на престоя ѝ във Франция, нали?

Ники кимна, без да вдига поглед от картите си, и бързо отвърна, за да пресече клюките:

– За мен е истинско щастие, че съм в приятелски отношения с цялото семейство Уестморланд.

Другият младеж, който цяла вечер се беше наливал и едва се държеше на краката си, изненадано го изгледа, а после противно на всякакви норми за добро възпитание Възкликна:

– Не думайте! Аз пък чух, че едва не сте се сбили с Лангфорд в „Алмак“ заради някаква червенокоса дама, за която и двамата сте били сгодени!

Баскервил презрително изсумтя:

– Скъпи млади приятелю! Когато придобиете повече житейски опит, ще се научите да отсявате истината сред всички дочути глупости. Ето вземете мен например. Аз чух същата история, но понеже познавам

както Дъовил, така и Лангфорд, разбрах, че това е чиста измислица!

– И аз! – усърдно се присъедини към Баскервил другият младеж, който не беше толкова пиян.

– Абсолютна глупост! – потвърди Ники, тъй като очевидно всички очакваха неговата реакция. – Тази клюка скоро ще бъде забравена.

– Знаех си – включи се в разговора братът на госпожица Черити. – Изобщо не се и съмнявам, че вие и Лангфорд сте добри приятели. Дватамата с него сте най-изтъкнатите мъже в Лондон.

– Не се и съмнявам! – усмихна се младежът на Ники. – Но ако някога вие двамата с Лангфорд влезете в непосредствен сблъсък, бих искал да съм там!

– Защо? – полюбопитства херцогът на Станхоуп.

– Защото съм виждал Дъовил и Лангфорд да се боксираат. Не един с друг, разбира се, но смее да твърдя, че и двамата не си поплюват. Един бой между двамата би ме накарал да отида дори в „Алмак“!

– И мен! – възкликна приятелят му.

Баскервил беше отвратен от нецивилизованото поведение на двамата младежи и се почувства задължен да ги порицае за тяхната наивност по въпросите, свързани с отношението между представителите на висшите кръгове.

– Лангфорд и Дъовил никога няма да се принизят да решат проблемите си с юмруци, млади момко! В това е разликата между малките неопитни палета като вас и истинските джентълмени като останалите присъстващи около тази маса. Трябва да усвоите добрите маниери от по-възрастните си приятели, да придобиете тяхното лустро. Вместо да се възхищавате на предимствата на Дъовил в юмручния бой, би трябвало да отбележите кавалерското му държание и изключителния начин, по който си връзва вратовръзката!

– Благодаря, Баскервил – промърмори Ники.

– Няма за какво, Дъовил. Говоря самата истина. Вие сте пример за подражание. Бой с юмруци! Как ли пък не! На всеки възпитан човек ще му се догади от подобна мисъл!

– Противно е дори да се коментира – кимна херцог Станхоуп и огледа лицата на противниците си, опитвайки се да разбере дали си струва да рискува и да покачи залога при положение, че картите му бяха слаби.

– Моите извинения, господа... – започна младежът, но внезапно спря и само след секунда възкликна: – Не казахте ли, че Лангфорд е в провинцията?

Всички погледи се вдигнаха от картите и петимата господа видяха

Лангфорд да се приближава към масата им с убийствено изражение на лицето. Четиримата замръзнаха на местата си от изненада. Чувстваха, че предстои да се разрази буря, и тръпнеха от страх, че ще пострадат, без дори да знаят за какво.

Единствен Никълъс Дъовил не се притесняваше от приближаващата опасност. Той по-скоро имаше вид на човек, който е нетърпение очаква сблъсъка. Когато графът спря зад неговия стол, Ники се облегна назад, пхна ръце в джобовете си и иронично попита:

– Искате ли да се включите в играта, Лангфорд?

– Ставай! – процеди през зъби Стивън. Ръкавицата беше хвърлена. Дъовил само се усмихна и се намести още по-удобно на стола си.

– Тук ли? – развеселено вдигна вежди той.

– Ставай от стола, ти, кучи... – изсъска гневно графът.

– Значи тук – прекъсна го французинът, стана и обърна глава към една от празните зали.

Новината, че ще последва сбиване, се разнесе светкавично из целия клуб и управителят задъхано дотича.

– Моля ви, господа! Господа! Никога в историята на нашия клуб не е имало подобни... – викаше той, опитвайки се да настигне графа и Дъовил, запътили се към една от залите.

Вратата се затръшна под носа му.

– Помислете за официалното си облекло, господа! Помислете за мебелите! – изкрещя човечецът и рязко отвори вратата – тъкмо навреме, за да чуе свистене на юмрук във въздуха и да види как главата на Дъовил се отмята назад.

Управителят уплашено затвори вратата. Лицето му беше пребледняло като на смъртник. Мъжете го гледаха очаквателно.

– Е? – попита най-сетне един от присъстващите.

Управителят направи опит да се овладее и с разтреперан глас отвърна:

– До момента... резултатът е три към две... предполагам.

– В чия полза, приятелю? – поинтересува се един елегантно облечен джентълмен, който нямаше търпение да се включи в обзалагането.

Управителят се поколеба, после бързо отвори вратата и надникна в залата. В същия миг се чу силен трясък.

– За Лангфорд! – извика през рамо управителят и понечи да затвори вратата, но се спря и отново надникна вътре. – Не, за Дъовил! – съобщи той след последвалия нов удар. – Не, за Лангфорд! Не... – Той с трясък затвори вратата, едва избягвайки опасността да бъде повален от нечий

юмрук.

Управителят остана с гръб, прилепен до вратата през цялото време, докато траеше боят. Най-сетне Дъовил и Лангфорд излязоха. Управителят бързо се шумгна в залата. Доплака му се при вида на унищожените мебели. Вдигна най-близкия стол и той се разпадна в ръцете му...

Когато двамата благородници се появиха пред останалите, замрели-те разговори избухнаха с пълна сила – една обичайна тактика, с която мъжете се опитваха да покажат, че вниманието им е било насочено другаде.

Двамата съперници се разделиха в средата на залата. Лангфорд отиде при сервитьора, за да си поръча пиене, а Дъовил се върна на старото си място на масата за вист.

– Мой ред ли беше? – попита той, посягайки към картите си.

Двамата младежи едновременно кимнаха, херцогът на Станхоуп учтиво отвърна, че е почти сигурен в това, но Баскервил, който умираше от яд, че е станал за смях пред младежите, грубо подхвърли:

– По-добре кажи какво стана там вътре, иначе тези двамата няма да могат да се концентрират върху играта. Няма дори да успеят да заспят, докато не разберат какъв е изходът от двубоя. Трябва да ти кажа, че с Лангфорд се държахте невъзпитано, Дъовил! – добави той.

– Няма нищо за разказване – отвърна Ники, взе тестето карти от средата на масата и майсторски ги разбърка. – Обсъждахме една сватба.

Баскервил го погледна обнадежден, двамата младежи очевидно бяха развеселени, но само по-пияният от тях прояви нетактичност да попита:

– Сватба ли? Че какво толкова има да обсъждат двама джентълмени, когато става въпрос само за някаква си сватба?

– Кой ще е младоженецът – отвърна нехайно Ники.

– И взехте ли това решение, сър? – попита приятелят му, опитвайки се да заглади лошото впечатление от държанието на другаря си, като се престори, че вярва на тази съшита с бели конци история.

– Да – рече Ники и хвърли няколко чипа на масата. – Аз ще съм шаферът.

– Сватба! – изсмя се пияният и отпи от чашата си. Никълс Дъовил вдигна очи от картите си, впи ги в лицето на нахалния младеж и хладно понита:

– А може би предпочитате да се превърне в погребение?

Баскервил се уплаши да не последва нещо лошо, затова побърза да отвлече вниманието на Ники, като попита:

– И какво друго дискутирахте с Лангфорд? Доста се забавихте.

– Обсъждахме също и малките стари дами с объркани спомени – иронично отвърна Ники. – И се чудехме на Божията мъдрост, благодарение на която езиците на тези старици продължават да работят дълго след като мозъкът им е престанал да функционира.

Херцогът на Станхоуп остро го изгледа:

– Надявам се, че не говорите за дама, която познавам!

– Всъщност познаваш ли дама, която са нарекли „Черити“, вместо да ѝ дадат много по-точното название „Кокоши мозък“?

Херцогът едва потисна смеха си при това описание на по-възрастната му сестра.

– Може и да познавам – отвърна той и кимна на новия играч, приближил се до масата им.

Новопристигналият свойски се настани, кимайки на Баскервил и Дъовил, и погледна въпросително към младежите.

– Тези двамата с увиснали челюсти и дълбоки джобове са лордовете Банбратен и Айсли – представи ги Ники. – Вие вече сигурно сте виждали графа на Лангфорд? – попита той младите лордове.

Те едновременно кимнаха.

– Добре. Сега, след като приключихме с представянето, двамата с графа ще се заемем с благородната задача да приберем остатъка от бащините ви пари.

Ники раздаде картите, но когато вдигна своите, го прониза остра болка и той сгърчи лице.

– Лоша ръка, а? – изсмя се доволно херцогът на Станхоуп, тълкувайки погрешно гримасата на противника си.

Стивън помисли, че въпросът е отправен към него. Той хвърли поглед към изранените кокалчета на ръката си и отвърна:

– Не е чак толкова зле. – Обърна се и взе от таблата на стоящия зад гърба му сервитър две чаши с бренди. Едната сложи пред себе си, другата подаде на Никълъс Дъовил. – Моите поздравления! – рече той и погледна изпитателно към единия от младежите, който в този момент разля виното си.

– Не може да си държи чашата – обясни Ники, проследявайки погледа на Стивън.

Графът кръстоса крака и неодобрително изгледа двамата пияни младежи.

– Някой е трябвало да ги научи как да се държат, преди да ги пуснат сами в обществото – отбеляза той.

– Взе ми думите от устата – съгласи се с готовност Ники.

Семейство Скефингтън бяха освободили къщата в Лондон и се бяха върнали у дома, в Блайтънфийлд. Ники изгуби три часа, докато открие Шери и приведе в действие романтичния план, който Лангфорд беше предложил. Според графа това беше единственият начин да си върне Шеридан и да я накара да повярва, че намеренията му са почтени.

Фактът, че сега Ники се беше превърнал в помощник на Стивън Уестморланд, при положение, че доскоро му беше противник, ни най-малко не го смущаваше. Първо, той правеше всичко по силите си, за да съживи една връзка, за чието проваляне отчасти беше отговорен, и второ – ролята, която изпълняваше, ужасно му харесваше. Трябваше да открие Шеридан и да я убеди да напусне семейство Скефингтън, защото й е намерил друго, „*много по-добро място*“ в едно имение, намиращо се на няколко часа път от дома на сегашните й работодатели.

За да компенсира загубата на семейство Скефингтън, той беше повел със себе си и две гувернантки, които щяха да заместят Шеридан.

Лейди Скефингтън беше завела дъщеря си в Девън, защото беше чула, че бъдещият херцог на Норингъм, който беше ерген, е решил да прекара целия юни месец там. Това улесняваше задачата на Ники. Нямаше да му е нужно много време да убеди сър Джон да се съгласи да получи две гувернантки срещу една. Стивън тайно щеше да плаща половината от заплатите им в продължение на една година.

Повече усилия трябваше да положи, за да убеди Шеридан. На всяка цена трябваше да я накара да си стегне багажа и да побърза за срещата с непознатия благородник, който беше склонен да й предложи въпросното „*по-добро място*“.

– Виконт Хардгроув е доста темпераментен, дори в някои случаи – направо непоносим – обясняваше той на девойката, – но много държи на племенника си, който е негов наследник, и затова иска да му осигури най-доброто.

– Разбирам – отвърна тя, питайки се дали ще изтърпи въпросния виконт.

– Заплащането е отлично и компенсира недостатъците на виконта.

– Какво разбирате под „*отлично*“?

Цифрата накара Шери да зяпне от учудване.

– Има и допълнителни неща.

– Какви неща?

– Голям апартамент за вас, лична прислужница, собствен кон...

Очите ѝ се разширяваха от изненада при всяка следваща дума.

– Нима има и още? – попита тя, когато Ники направи пауза. – Как е възможно?

– Да, всъщност има още... Едно от най-привлекателните неща, свързани с тази работа, е... бих го нарекъл... доживотно право.

– Какво имаш предвид?

– Ако приемете предлаганото място, ще се ползвате от придобивките до края на дните си...

– Нямах намерение да оставам в Англия за повече от няколко месеца.

– Това малко усложнява нещата, но може би все пак ще успеете да убедите виконта да ви наеме.

Шеридан се поколеба. Искаше ѝ се да научи нещо повече за загадъчния благородник.

– Той възрастен ли е?

– По-възрастен е от мен – потвърди Ники, мислейки със задоволство, че Лангфорд действително е по-голям от него с една година.

– Наемал ли е други гувернантки и преди?

Ники е мъка се съдържа да не се изпусне и да ѝ даде няколко много смешни, но неприлични отговора на този въпрос, и отвърна така, както се очакваше:

– Да.

– Защо не са се задържали при него?

– Може би са очаквали да получат повече облаги, но не са... Знам ли? – отвърна Дъовил и за да прекрати разпита, добави: – Както преди малко казах, виконтът бърза. Така че ако не искате да пропуснете тази златна възможност, по-добре побързайте с прибирането на багажа си. Обещах му, че ще ви заведа при него точно в два часа, а вече закъсняваме с три часа!

Все още изпълнена със съмнения. Шеридан стана и замислено рече:

– Не мога да си обясня защо толкова се интересува от мен, след като със сигурност може да наеме някоя от най-добрите гувернантки в Англия!

– Предпочита американка – развеселено отвърна Ники.

– Много добре, тогава ще се срещна с него и ако двамата си допаднем, ще остана.

– На това се надява и той – кимна Дъовил. – Донесох ви една по-

Преди да те срещна

хубава рокля... Да не изглеждате толкова... мрачна. Виконт Хардгроув не понася мрачни гледки.

60

– Нещо не е ли наред, скъпа? – попита я Ники.

Слънцето вече залязваше.

Шери извърна очи от прозореца на каретата и поклати глава:

– Не, само... очаквам промяната... Нова работа, прекрасна заплата, собствен просторен апартамент, кон за езда... Изглежда прекалено добре, за да е истина.

– Защо тогава сте толкова сериозна?

– Неудобно ми е, че така внезапно напуснах семейство Скефингтън – призна тя.

Сега те имат две гувернантки вместо една. Сър Джон беше толкова щастлив, че дори ви помогна с приготвянето на багажа!

– Ако познавахте дъщеря им, щяхте да ме разберете. Оставих ѝ бележка, но ми се искаше лично да се сбогувам с нея. Всъщност неприятна ми е мисълта, че я оставям сама сред тях. Във всеки случай благодарна съм ви за това, което правите за мен – добави с усмивка Шеридан.

– Надявам се, че ще продължите да мислите по същия начин и когато пристигнем – с лека ирония подхвърли Ники. Той извади джобния си часовник и отвори капачето. – Много закъсняхме. Може да е решил, че изобщо няма да отидем.

– Защо ще си мисли подобно нещо?

Той се замисли доста, преди да отговори, но тази подробност убягна от вниманието на Шери.

– Виконтът би могъл да си помисли, че не съм успял да ви убедя да смените мястото си.

Тя избухна в смях.

– Кой нормален човек би пропуснал подобна възможност? – Внезапно лицето ѝ помръкна. – Не искате да кажете, че мястото вече може да е заето от друга кандидатка, нали?

Погледна я развеселено.

– Сигурен съм, че мястото ще бъде ваше, стига да го желаете.

– Какъв прекрасен ден! – промълви Шеридан половин час по-късно. Тя млькна и се хвана за страничната облегалка, тъй като конете рязко намалиха хода си, после внезапно завиха наляво. – Трябва вече да сме наблизко – предположи тя и оправя полите и ръкавите на прекрасната бледосиня рокля с богата бродерия, която Ники ѝ беше донесъл,

после посегна към косата си, за да се увери, че прическата ѝ не се е развалила.

Той се наведе напред и се загледа в редицата старинни каменни постройки покрай пътя, после доволно се усмихна.

– Имаме още малко път до дома на виконта, но мисля, че по това време той трябва да е някъде тук. Според него това е най-подходящото място, на което може да ви отправи предложението си.

Обзета от любопитство, Шеридан надникна през прозореца и озадачено сви вежди:

– Това църква ли е?

– Доколкото знам, да. През XVI век е била построена в Шотландия, а после със специално разрешение са я разглобили и пренесли на това място. Сградата с от огромно значение за семейната история на виконта.

– Какво значение би могла да има една църква в историята на някое благородно семейство? – запита го Шеридан.

– Един от основателите на рода на виконта е принудил един свещеник да го венчае за отвлечената от него девойка точно зад тези стени. – Шеридан потръпна и Ники сухо добави: – Всъщност това май се е превърнало в семеен обичай.

– Звучи като история, излязла от готически времена, и изобщо не е забавна! Виждам две карети, спрени встрани, но в тях няма никого. Каква служба могат да отслужват по това време и на такова откъснато от света място?

– Много лична – осведоми я Ники и бързо смени темата: – Я да вида как изглеждате.

Тя извърна лице към него и той се намръщи:

– Няколко кичура са се измъкнали от стегнатия ви кок. Шеридан посегна да докосне прибраната си коса, но Ники беше по-бърз от нея.

– Позволете на мен – рече той, – тъй като нямате огледало.

Той измъкна дългите игли от косата ѝ и буйните червени къдрици се разпиляха по раменете ѝ.

– О, не! – проплака Шеридан.

– Имате ли четка за коса?

– Да, разбира се, но ми се искаше да не...

– Не протестирайте. Ще се чувствате много по-свободна да изкажете възраженията си, ако изглеждате малко по-весела.

– Какви възражения бих могла да имам срещу подобно предложение?

Дъвил изчака кочияша да спре каретата, после скочи на земята и

подаде ръка на Шеридан.

– Мисля, че в началото може да имате едно-две възражения – отвърна на въпроса ѝ той.

– Има ли нещо, което не сте ми казали? – попита го тя и неволно отстъпи назад.

Какъв беше този човек, който беше готов да заплати цяло състояние, за да задържи на работа една обикновена гувернантка?

Стори ѝ се, че нещо вляво от нея помръдна, и тя уплашено сложи ръка на сърцето си.

– Какво ви е? – остро я изгледа Никълъс.

– Нищо. Стори ми се, че виждам някого.

– Сигурно е виконтът. Каза, че ще чака някъде тук.

– Тук ли? Че какво ще прави навън?

– Най-вероятно медитира. Моли се за опрощение на греховете си – сериозно отвърна Ники. – Хайде, изтичайте при него и чуйте какво ще ви каже. И, скъпа?

Тя се спря и въпросително го погледна:

– Да?

– Ако наистина не искате да приемете работата, която ви предлага, можете да си тръгнете с мен. Не се чувствайте длъжна да останете, ако не желаете. Ще получавате още много предложения. Е, може би не толкова... съблазнителни като това, но... Запомнете какво ви казвам. Ако решите да му откажете, ще си тръгнете оттук под моя закрила.

Шери кимна и пое по пътеката, опитвайки се да не изцапа обувките си. Приближи се до бялата ниска ограда и отвори вратичката. Озова се в малката горичка, обграждаща църквата. Трябваше да примигне няколко пъти, за да свикнат очите ѝ с тъмнината. Точно срещу нея се очертаваше високият силует на някакъв мъж. Той се беше облегал на едно дърво, скръстил ръце на гърдите си. Имаше нещо познато в тази стойка, но Шери предпочете да продължи към него, без да мисли. Притесняваше се от това странно интервю.

Направи три крачки към мъжа, той също пристъпи към нея.

– Страхувах се, че няма да дойдеш.

Тя чу до болка почнатия ѝ глас и замръзна на място.

За няколко секунди краката ѝ сякаш бяха пуснали корени в земята, после Шеридан внезапно се извърна и затича в обратната посока. Гневът и изненадата удвояваха силите ѝ, но въпреки това не успя да му избяга.

Стивън я хвана тъкмо когато стигаше до портичката и я извърна

към себе си.

– Махни се от мен! – предупреди го гневно Шери.

Той тихо попита:

– Ако те пусна, ще останеш ли да чуеш какво ще ти кажа?

Тя кимна и Стивън отдръпна ръцете си. В същия миг Шеридан се завъртя и се опита да побегне отново, но графът беше подготвен за подобна реакция, затова със светкавична бързина я улови за китките.

– Не ме карай да те завързвам.

– Не те карам да правиш нищо, противен... развратник такъв! – изкрещя тя и се опита да се освободи. – Като си помисля само, че Ники Дъовил също има пръст в това! Той ме доведе тук и ме убеди да напусна работата си, накара ме да повярвам, че ще ми бъде предложено ново място...

– Аз наистина ще ти предложи нещо.

– Твоите предложения повече не ме интересуват! – избухна Шеридан. – Все още се съвземам от последното!

Той се смръщи при споменаването на непристойното му предложение, но продължи да говори, сякаш изобщо не беше я чул:

– Предлагам няколко имена...

– Чувала съм това и преди!

– Не, не си! Ще имаш и слуги, които ще се подчиняват на най-малкото ти желание, както и пари, които можеш да похарчиш за бижута и скъпи кожи. Ще имаш и мен!

– Не те искам! – извика Шеридан. – Вече ме използва като... като обикновена проститутка. Сега стой надалеч от мен! Господи! – проплака тя. – Толкова ме е срам! Каква банална история: гувернантка се влюбва в господаря на имението. Само че в романите този господар не ѝ причинява онова, което ти ми стори в леглото. Беше толкова грозно...

– Не говори така! – прекъсна я Стивън. – Моля те, не говори така. Не беше грозно, беше...

– Гадно!

– Предлагам ти името, ръката си и всичко, което притежавам.

– Не искам...

– Напротив, искаш – възрази Стивън и леко я разтърси, за да я накара да проумее смисъла на последните му думи.

В гърдите ѝ трепна радост, но бързо замря. Графът очевидно отново страдаше от чувство за вина – този път заради отнетата ѝ девственост – и отново се опитваше да компенсира това с предложение за женитба.

– Върви по дяволите! Аз не съм някоя нещастница, на която трябва

да се чувстваш длъжен да подлагаш брак всеки път, когато те обземе чувство за вина. Първия път, когато го направи, аз дори не бях точната жена!

– Чувство за вина! – повтори той и горчиво се засмя. – Единственото нещо, за което съм се чувствал виновен по отношение на теб, е, че те пожелах от мига, в който отвори очи след произшествието. За Бога, погледни ме и ще разбереш, че говоря истината! – Той повдигна брадичката ѝ, опитвайки се да накара Шеридан да го погледне, но вместо това погледът ѝ се зарея някъде над рамото му. Стивън продължи: – Отнех живота на един млад човек после ми се прииска да отнема и годеницата му! Можеш ли да си представиш как се чувствах? Убих го, а после пожелах годеницата, за която той нямаше да се ожени, понеже беше мъртъв! От самото начало исках да се ожена за теб, Шеридан!

– Не, не си искал! Не и преди да те уведомят, че господин Ланкастър е мъртъв, оставяйки бедната си безпомощна дъщеря сама на голия свят.

– Можех да направя много неща, за да помогна на тази бедна безпомощна дъщеря, но женитбата нямаше да е сред тях. Да ми прости Господ, но само час след като прочетох онова писмо, пих шампанско с брат си в чест на предстоящата ми сватба с теб! Ако не исках да се ожена за теб, щях да пия отровна отвара от бучиниш!

Шеридан прехапа устни, за да не се усмихне. Страхуваше се да му повярва, но не можеше да постъпи другояче, защото го обичаше.

– Погледни ме! – настоя отново Стивън и този път сивите ѝ очи се обърнаха към неговите. – Моля те да влезеш в тази църква по ред причини, но чувството за вина не е сред тях. Вътре ни чака свещеник. Но искам да те помоля за няколко неща, преди да се съгласиш да ме последваш.

– За какво искаш да ме помолиш?

– Бих искал да ми родиш дъщери с коси и с дух като твоите. Искам синовете ми да имат твоите очи и твоята смелост. Ако това не ти допада, кажи ми твоите предпочитани комбинации и аз ще ти благодаря за всяко дете, което ми родиш! Искам да сменя името ти, за да не се чудиш повече коя си или на кого принадлежиш. – Ръцете му се плъзнаха по раменете ѝ. – Моля те за правото да споделям леглото ти с теб всяка нощ. Искам да те накарам отново да стенеш в прегръдките ми и да се събудам в твоите. – Пръстите му нежно избърсаха двете сълзи, плъзнали по страните на Шеридан. – И последно, бих искал всеки ден до края на живота си да те чувам да ми казваш, че ме обичаш. Ако в момента не си

готова да изпълниш тази последна молба, ще почакам до довечера, когато може би ще го направиш. Като отплата за всичко това аз ще изпълнявам всяко твое желание. Що се отнася до онова, което се случи между нас в леглото, в него нямаше нищо гнусно...

– Ние се любихме! – възрази Шеридан.

– Двамата с теб станахме любовници в мига, в който устните ни за пръв път се срещнаха – нежно изрече Стивън.

Той искаше тя да се чувства горда от стореното, а не засрамена или виновна, но осъзна, че тя не можеше да реагира другояче, понеже беше млада и неопитна. В същия миг Шеридан докосна с устни галещата я длан и промълви:

– Знам.

Тази единствена дума го изпълни с гордост. Тя знаеше. Нямаше да има повече преструвки, откази. В сивите ѝ очи той прочете решението ѝ, но въпреки това попита:

– Сега ще влезеш ли вътре с мен?

– Да.

61

Младоженката с нежелание извърна глава, когато каретата внезапно спря. Стивън също толкова неохотно откъсна устни от нейните.

– Къде сме? – попита шепнешком Шеридан.

– У дома – отвърна графът.

– В твой дом?

– В нашия – поправи я той и думите му силно я развълнуваха.

Един лакей се спусна към каретата, отвори вратата и разгъна сгъваемата стълбичка. Шери нервно прокара пръсти през косата си, за да я оправи. Стивън проследи с поглед плавното движение на червеникавите кичури и мечтателно се усмихна.

– За какво мислиш? – попита го Шеридан.

Усмивката му стана още по-широка.

– За същото нещо, за което си мисля от деня, в който те видях да излизаш от гардеробната, облечена в онзи прекалено голям за тебе халат и с кърпа, увита около главата. За мига, в който смъкна кърпата от главата си и с ужас заяви, че косата ти е „много червена“.

– Защо се сети за това? – настоя Шеридан, поемайки подадената й ръка.

– Ще ти кажа по-късно. Или по-скоро – ще ти покажа.

– Звучи ми загадъчно – пошегува се тя.

В продължение на четири години десетки жени се бяха надпреварвали да спечелят сърцето на красивия граф, за да се превърнат в господарки на двореца Монклер. Сега той с нетърпение очакваше да види реакцията на жената, която беше избрал да изпълнява тази роля.

Шери хвана съпруга си под ръка, усмихна се приятелски на лакея, който беше излязъл да ги посрещне, пристъпи напред и погледът ѝ се закова върху вълшебната гледка пред нея. Дворецът беше изграден от камък. Високите му прозорци, опасващи цялата предна фасада, празнично светеха. Шеридан се обърна назад и забеляза, че от двете страни на безкрайната алея, водеща към сградата, бяха спрени десетки карети. Тя учудено погледна към Стивън и промълви:

– Прием ли даваш?

Стивън отметна глава назад и звънко се засмя, после я взе в прегръдките си и зарови лице в косите ѝ.

– Луд съм по теб, лейди Уестморланд!

Дворецът не беше успял да я впечатли, но новото ѝ име, произнесе-но на глас, я накара да потръпне от радост и гордост.

– Шеридан Уестморланд – изрече тя. – Харесва ми как звучи. Много ми харесва.

Зад тях спря каретата на Никълъс Дъовил и Шери си спомни въпроса, който преди малко беше задавала.

– Прием ли си организирал?

Стивън кимна и погледна към приближаващия към тях Дъовил.

– Днес е шейсетият рожден ден на майка ми. Организирал съм празненство в нейна чест, ето защо брат ми и снаха ми не бяха в църквата. Те изпълняваха ролята на домакини в мое отсъствие. – Шеридан изглеждаше объркана, затова той поясни: – Поканите бяха изпратени още преди няколко седмици, но аз не исках да чакам балът да мине и тогава да се ожена за теб. Или по-точно – не можех да издържа дори ден повече на напрежението от очакването да разбере дали изобщо ще има сватба.

– Не това ме притеснява – призна Шеридан. – Страхувам се, че не съм подходящо облечена.

Ники чу последните ѝ думи и обидено я погледна.

– Аз лично избрах тази рокля и я донесох чак от Лондон! – възкликна той.

– Да, но тя не е бална рокля – обясни Шеридан.

Прислужникът отвори вратата и до ушите им достигнаха весел смях и музика. Изящно мраморно стълбище се извиваше нагоре. Един иконом стоеше встрани и с усмивка очакваше новата му подарка да го забележи. Шери в миг забрави тревогите си покрай роклята.

– Колфакс! – възкликна радостно тя.

Той направи официален поклон:

– Добре дошли у дома, лейди Уестморланд!

– Всички ли са тук? – попита Стивън.

– Да, ваша светлост.

Той кимна и се обърна към шафера си.

– Върви в балната зала, а ние с Шери ще се качим горе да се преоблечем.

– В никакъв случай. Нямам търпение да зърна лицата им.

– Много добре. Значи бързо ще се преоблечем и ще слезем при вас.

– Стивън нямаше търпение да остане насаме с красивата си съпруга. Балът щеше да продължи до късно след полунощ.

– Давам ви двамадесет минути – прояви разбиране Никълъс.

Шери разсеяно слушаше разговора между двамата. Нямаше представа откъде ще вземе дрехи да се преоблече. Попита Стивън, когато тръгнаха нагоре по стълбите, но Дъовил извика:

– Двайсет минути! В противен случай аз ще се кача горе!

Тази невинна забележка накара съпруга ѝ да промърмори нещо и Шеридан го изгледа с широко отворени очи:

– Как нарече Ники току-що?

– „Образец на точността“ – излъга Стивън и безпомощно се усмихна.

– Не ми прозвуча точно така.

– Е, приблизително – отвърна графът и се спря пред вратата на един просторен апартамент в дъното на коридора. – Нямаше време да ти поръчваме тоалет от Лондон, затова Уитни донесе една от своите рокли, която сметна за подходяща за случая.

Стивън отвори вратата. Три прислужнички стояха, готови да изпълнят нарежданията на господарите. Погледът на Шери се спря върху зашеметяващата рокля от сатен в цвят на слонова кост, внимателно разстлана върху огромното легло. Като омагьосана пристъпи напред, после се спря, без да откъсва поглед от роклята. Съпругът ѝ нежно се усмихваше.

– Какво е това?

В отговор Стивън привлече главата ѝ към гърдите си и прошепна:

– Булчинската рокля на Уитни. Искаше да я облечеш, ако се омъжиш за мен.

Беше абсурдно да се разплаче от щастие, каза си Шеридан.

– Колко време ще ти трябва, за да се преоблечеш?

– Около час – със съжаление отвърна тя. – В случай, че решим да направим нещо с косата ми.

Той за втори път се наклони към нея и ѝ прошепна така, че прислужниците да не го чуят:

– Просто я среши и не се занимавай повече с нея.

– О! Но...

– Имам особена слабост към тази твоя дълга лъскава червена коса!

– В такъв случай ще я нося разпусната – с треперещ от вълнение глас отвърна Шери.

– Добре. Защото ни остават само петнайсет минути.

Алисия Уестморланд погледна към Хю Уитиком, когато прислужникът съобщи имената на херцог и херцогиня Хоторн и благородната

двойка мина покрай лекаря.

– Хю, можеш ли да ми кажеш колко е часът?

Клейтън, който току-що беше погледнал своя часовник и отвърна вместо доктора:

– Минава десет.

Отговорът му накара всички около тях да си разменят отчаяни погледи. Уитни изрази гласно мисълта, която ги измъчваше:

– Шери е отказала да се омъжи за него, иначе щяха да са тук още преди три часа!

– Бях толкова сигурна... – започна госпожица Черити.

– Може би Дъовил не с успял да я накара да отиде с него до църквата – предположи Джейсън Фийлдинг, но съпругата му поклати глава и убедено отбеляза:

– Ако Ники Дъовил поиска да убеди някого да го последва, той ще намери начин да го направи.

Думите ѝ накараха съпругът ѝ и Клейтън да се спогледат.

– Да не би у Дъовил да има нещо, което съм пропуснал да забележа? – попита Джейсън херцога. – Нещо, което да го прави толкова неустойим?

– Аз нямам проблеми да му устоявам – сухо отвърна Клейтън и замълча, понеже една негова леля се приближи към майка му, за да я поздрави с рождения ѝ ден.

– Прекрасен бал, Алисия! Трябва да си невероятно щастлива тази вечер!

– Можех да съм и по-щастлива – отвърна с въздишка херцогинята и понечи да тръгне към гостите си.

Икономът продължаваше да обявява имената на новопристигналите:

– Сър Родерик Карстеърс. Господин Никълъс Дъовил.

Алисия, както и всички посветени в плана на Стивън извърнаха очи към Ники. Горяха от нетърпение да разберат какво се е случило. Красивото лице на французина беше сериозно.

– Нищо не е станало! – прошепна съкрушено Уитни. – Провалихме се.

Съпругът ѝ я прегърна през кръста и я притисна към себе си.

– Ти опита, скъпа. Направи всичко, което беше по силите ти.

– Всички ние се опитахме – подкрепи го Черити Торнтън. Брадичката ѝ леко затрепери, когато срещна погледа на доктор Уитиком.

– Графът и графинята на Лангфорд!

Тези думи предизвикаха незабавна реакция от страна на присъстващите. Хората си разменяха учудени погледи, после обръщаха глави на-там, откъдето щеше да се появи двойката. По лицата на близките на графа грейнаха щастливи усмивки.

Стивън Уестморланд, граф Лангфорд, облечен в официален черен костюм и снежнобяла риза, водеше за ръка своята приказна дама. Роклята ѝ беше избродирана с перли, на кръста ѝ се полюшваше златна верижка с вградени в нея диаманти и перли, а косата ѝ се виеше в огнени пламъци и плавно падаше по раменете и гърба ѝ.

– Мили Боже! – застина в благоговение госпожица Черити, но възклицанието ѝ беше заглушено от бурни аплодисменти.

Първата му брачна нощ.

Стивън седеше на стола в спалнята си с навити до лактите ръкави, вдигнал крака на близката масичка. Отпиваше от брeндитo си, докато чакаше съпругата му да се приготви.

Неговата първа брачна нощ... Неговата жена...

Той изненадано извърна глава към вратата, когато личният му прислужник си позволи да влезе, без да бъде повикан.

– Ще имате ли нужда от моята помощ, ваша светлост? – попита Демсън, изненадан, че господарят му изглежда раздражен от неговата поява.

Помощ? Стивън с мъка потисна усмивката СИ. Не, нямаше нужда от помощта на Демсън в онова, което му предстоеше да върши тази нощ. Представи си прислужника, изправен до леглото и търпеливо очакващ Стивън да му подаде панталоните си, за да ги закачи прилежно на закачалката.

– Милорд? – повторно попита Демеън.

Стивън осъзна, че се е втречил в прислужника си с идиотска усмивка, и побърза да поклати глава.

– Не – вежливо отвърна той. – Благодаря.

Очите на Демеън с неодобрение се спряха върху разкопчаната риза на графа и навитите ръкави.

– Може би ще искате да ви донеса черния брокатен халат, милорд?

Стивън наистина се опита да си представи за какво му с въпросният халат и отново се усмихна.

– Не, мисля, че няма нужда.

– Тогава виненочервения копринен халат? Или пък тъмнозеления?
– не се отказваше Демсън.

Стивън се досети, че прислужникът му, мъж на средна възраст, който никога не е бил женен, се притеснява дали графът ще направи добро впечатление на младата си съпруга.

– Не, благодаря.

– Може би...

– Върви да си лягаш, Демсън! – прекъсна го Стивън. – Още веднъж ти благодаря – добави по-любезно той.

Демсън с неохота се поклони и излезе, но не и преди да хвърли

последен критичен поглед на разкопчаната риза на графа.

Стивън беше почти сигурен, че личният му прислужник няма да се откаже така лесно от опитите си да го убеди, че с нужно да се облече по-прилично, затова стана и заключи вратата след него.

Разбира се, Демсън нямаше никаква представа, че Стивън вече е консумирал връзката си с Шери. Графът се приближи към вътрешната врата, свързваща неговите покои със стаята на новата графиня. Съжаляваше за начина, по който онази първа нощ беше започнала и завършила, но не изпитваше никакви угризения за онова, което се беше случило в леглото. Сега твърдо възнамеряваше да компенсира всичко, което беше липсвало първия път. Когато влезе в спалнята на Шери, с изненада установи, че тя още не е в леглото. Беше й дал достатъчно време да се съблече. Той тихо пристъпи към банята. В този момент вратата между спалнята и хола се отвори и покрай графа профуча една прислужница, натоварена с цял куп пухкави хавлиени кърпи.

Съпругата му се къпеше.

Съпругата му... Стивън посегна към кърпите под ужасения поглед на прислужницата.

– Но... Но милейди ще поиска да й помогна, когато дойде време да си легне!

Стивън започна сериозно да се чуди дали всички останали съпрузи си лягат облечени, за да оставят у прислугата погрешното впечатление, че нищо нередно няма да се случи. Той с усмивка влезе в банята. Шери лежеше отпусната в мраморната вана с гръб към вратата. Косата й беше вдигната, а гърдите й бяха покрити с пяна.

Гледката беше очарователна и много изкусителна. Неговата съпруга! Дъхът на лавандула внезапно му припомни за ултиматума, който Шеридан му беше дала във връзка с Хелън. Спомни си гневната й тирада, посветена на всички жени, е които любимият й беше имал връзка. Тя може и да не одобряваше начина, по който съпругът й беше трупал опит с жените в продължение на години, но тази вечер щеше да се наслаждава точно на тези негови умения. Стивън беше твърдо решен да я накара да запомни първата си брачна нощ до края на живота си.

Той приседна на ръба на ваната с намерението да изпълни ролята на прислужницата. Потопи ръце в топлата вода, после докосна гладката кожа на раменете й.

– Бих искала вече да излизам от ваната – каза тя, без да се обръща.

Стивън се засмя доволно от шегата, която се готвеше да й поднесе. Стана, разтвори една огромна кърпа и зачака. Шери излезе внимателно

от водата и той я загърна в хавлията, но не отдръпна ръцете си. Изненадата ѝ трая секунда. После Шери се облегна назад, плътно притискайки гърба, бедрата и краката си към неговите. Сложи ръцете си върху неговите и потърка страна в гърдите му. С този мълчалив жест тя му показваше желанието си, нежността и любовта си, но въпреки това, когато Стивън я извърна към себе си, забеляза, че Шери леко трепери и го гледа с нервна неувереност.

– Мога ли да си облека халата? – попита тя.

– Можете да правите всичко, което си поискате, лейди Уестморланд! – без колебание отвърна той.

Шеридан се поколеба, обзета от странно смущение. Стивън я разбра и се оттегли в спалнята.

Когато тя се появи пред него, дъхът му замря. Шеридан беше облечена в къса нощница от тънка бяла дантела – нежна като паяжина. Беше възплъщение на най-смелите мъжки мечти... безплътна, подканяща, не напълно облечена, но не и гола. Беше сирена. Ангел.

Шери забеляза пламъчетата в очите му и зачака неговите указания. Опитът ѝ се изчерпваше с онази единствена нощ в замъка Клеймор, но тя вече имаше представа какво им предстои да направят. Затова стоеше смутена пред него. И това може би нямаше да се случи, ако прислужницата не беше изсипала онези соли с аромат на лавандула във ваната. Мирисът ѝ напомни за Хелън Девърней. Беше зърнала любовницата на Стивън преди две седмици – беше тръгнала на разходка с каретата си, облицована с кадифе в лавандулов цвят. Джулиана Скефингтън ѝ беше посочила каретата и я беше информирала за дамата вътре, но Шери и така знаеше коя е. Любовницата на Стивън. Настоящата любовница на Стивън. Хелън можеше да накара всяка жена да се чувства обикновена и невзрачна. Поне Шеридан се беше почувствала точно така.

Това усещане изобщо не ѝ се беше поправило. Искаше ѝ се да беше чула от устата на Стивън, че обича нея, Шеридан, и че повече не се среща с госпожица Девърней. Сега, когато паметта ѝ се беше върнала, тя си представи американските посестрими на Хелън – жена с дълбоко деколтирана яркочервена рокля, със затъкнати пера в косите. Една вечер, надничайки през прозореца на казиното, в което испанецът и баща ѝ често се отбиваха, Шери я беше видяла да седи в скута на Раф. Жената прокарваше пръсти през косата на Раф и Шеридан беше изпитала силна ревност, но тази нейна тогавашна ревност изобщо не можеше да се сравни с ревността, която я обземаше при мисълта за Хелън Девърней, седнала на коленете на Стивън.

Искаше ѝ се да има достатъчно смелост да настоява той да прекрати връзката си с прелестната блондинка, ако още не го беше сторил, но разумът ѝ подсказваше, че от ултиматуми няма полза. По-добре щеше да е да се опита да накара Стивън да желае съпругата си по-силно, отколкото любовницата си. Единственото нещо, което ѝ пречеше да осъществи тези свои намерения, беше, че нямаше представа как да го накара да я пожелае страстно, без да получи помощ от самия него. Спомни си как онази вечер в Клеймор ѝ беше наредил да разпусне косата си и вдигна ръце нагоре.

– Да го направя ли?

Гърдите ѝ се повдигнаха и се очертаха под прозрачната дантела.

– Да направиш какво? – задъхано попита той и пристъпи към нея.

– Да си пусна ли косата?

Той кимна. Шери си беше спомнила за студения начин, по който ѝ беше заповядал да направи това първия път, осъзна със съжаление графът. Той сложи ръце на раменете ѝ, опитвайки се да не гледа към порозовялата кожа на гърдите ѝ.

– Аз ще го направя – нежно промълви Стивън. Шери неволно отстъпи назад.

– Ако предпочиташ аз да го сторя, няма проблем – объркано рече тя.

– Шеридан, какво ти става? Какво те притеснява?

Притесняваше я мисълта за Хелън Девърней, но тя нямаше намерение да му го каже.

– Не зная какво се очаква от мен да направя. Не зная правилата.

– Какви правила?

– Бих искала да знам как да ти доставям удоволствие – каза найсетне тя. Стивън направи усилие да запази сериозното изражение на лицето си и Шери умолително добави: – О, моля те, не ми се смей! Недей...

Той огледа съблазнителното ѝ тяло и прошепна:

– Мили Боже...

Шеридан говореше сериозно. Беше прекрасна, чувствена и много смела. Но сериозна. Много сериозна. Толкова сериозна, че ако сега графът не реагираше правилно, тя щеше да се почувства силно наранена.

– Не ти се смее, скъпа – рече той.

Отговорът му ѝ даде сили да зададе следващия въпрос, свързан с облеклото:

– Какво е разрешено?

Стивън погали страните ѝ и пръстите му се плъзнаха в косата ѝ.

– Всичко.

– Има ли някаква... цел?

Увереността на Стивън, че богатият му опит с жените ще му помогне да се справи с всяка една ситуация, леко се разклати.

– Да, има цел.

– И каква е тя?

Ръцете му се плъзнаха по гърба ѝ.

– Целта е да се почувстваме възможно най-близко един до друг и да се наслаждаваме на тази своя близост.

– Но аз откъде да знам какво ти доставя удоволствие?

Беше започнал да се възбужда дори само от разговора им.

– Ако нещо доставя удоволствие на теб, то доставя удоволствие и на мен.

– Но аз не знам какво ми доставя удоволствие!

– Разбирам. Но мисля, че ще имаш достатъчно време да откриеш това.

– Кога? – попита Шеридан.

Пръстите му леко повдигнаха брадичката ѝ и чувствените му устни отвърнаха:

– Сега.

Стивън се взря в сивите ѝ очи. Струваше му се, че е попаднал в рая. Наведе глава да я целуне, а пръстите му се спуснаха надолу по шията ѝ. Шеридан инстинктивно се притисна към него. Той знаеше, че ѝ харесва да бъде нежен с нея. Харесваше ѝ и нещо друго, осъзна той, когато дланта ѝ се спря на голите му гърди.

– Да си сваля ли ризата? – попита той.

Шеридан знаеше, че ако Стивън се съблече, тя също трябваше да последва примера му и да свали нощницата си, но кимна. Съпругът ѝ бавно започна да се разкопчава. Имаше някаква особена еротика в това да се разсъблича под погледа на жена си.

Шеридан не можеше да откъсне очи от мускулестите му рамене и гърдите му, покрити с тъмни косъмчета. Понечи да го докосне, но се спря и въпросително го погледна. Стивън кимна и дланта ѝ погали гърдите му. Пръстите ѝ се разпериха и докоснаха зърната му.

Беше красив като гръцки бог. Когато погали зърната на гърдите му, мускулите му се стегнаха и Шери уплашено попита:

– Не ти ли харесва?

– Напротив. Харесва ми – дрезгаво отвърна той.

– И на мен – призна тя и му се усмихна.

– Много добре.

Стивън я хвана за ръката и я поведе към леглото. Той седна, но когато Шеридан понечи да направи същото, съпругът ѝ със смях я хвана през кръста и я настани в скута си.

– Продължавай – подкани я.

Тя отново започна да изследва гърдите му. Само миг по-късно ѝ стана ясно какво имаше предвид Стивън, когато ѝ беше казал, че всичко, което ѝ харесва, харесва и на него. Дланта му се плъзна в деколтето на ношницата ѝ и обгърна твърдата ѝ гърд. Сърцето на Шери бясно затуптя. Тя погледна надолу. Дългите му пръсти си играеха с едното ѝ зърно, докато тя докосваше неговите. Пое дълбоко дъх и зачака, но пръстите му спряха да се движат. Шери обви ръце около шията му и притисна гърди към неговите. Копнееше Стивън да разкопчае ношницата ѝ, но се срамуваше да го помоли за това. Графът се справи с безбройните копчета за секунда и с наслада обхвана голите ѝ гърди. Зърната и набъбнаха, втвърдиха се и той почувства, че желанието му да проникне в нея става неустойимо. Езикът му докосна едното ѝ зърно, после той го пое в устата си и Шеридан се задъхна от вълнение. Зарови пръсти в тъмната му коса.

Цялото ѝ тяло тръпнеше в очакване. Стивън се прехвърли на другата ѝ гърда. Засмука зърното ѝ и Шеридан инстинктивно притисна главата му към гърдите си. Изпитваше потребност да му покаже колко огромно е удоволствието, с което я дарява.

Стивън я положи по гръб на леглото и се отпусна до нея. Шеридан извърна лице към гърдите му и докосна зърната му с език. Направи същото, което той беше направил с нея, и Стивън имаше чувството, че ще умре от удоволствие. Не беше очаквал от нея това, което току-що беше направила. Желанието го завладя изцяло. Той я положи по гръб, смъкна ношницата ѝ, затвори очи и се опита да овладее дишането си. В стаята в замъка Клеймор беше тъмно и той беше пропуснал да забележи, че Шеридан има дълги и стройни крака, изящни бедра, гънка талия и прелестни гърди. Обзе го тревожно нетърпение. Какво ставаше с плановите му да прекара една безкрайна нощ в любовна игра?

Шеридан забеляза как Стивън затваря очи пред голото ѝ тяло и потръпна.

– Какво не с наред с мен? – прошепна отчаяно тя.

– Какво не е наред с теб ли? – не повярва на ушите си Стивън. – Какво не с наред е теб! – прошепна той, плъзна ръка около талията ѝ и я

придърпа към себе си. – Ти си изключителна. Нямах представа колко силно те желая...

Думите му бяха толкова възбуждащи, колкото и целувката, която ги последва. Езикът му разтвори устните ѝ, плъзна се в устата ѝ и с такова нетърпение започна да се движи вътре, че Шеридан почувства как нещо силно избухва в нея. Тя простена и устните му се прехвърлиха върху гърдите ѝ. Ръката му погали корема ѝ и се спусна между бедрата. Пръстите му я галеха и възбуждаха, докато Шеридан не разтвори подкачащо бедрата си.

Тя беше влажна, готова да го поеме, и когато Стивън стана от леглото, я обзе силно разочарование. Но това продължи само няколко секунди. Той свали и последната част от облеклото си и се върна при нея. Магията започна отново. Страстта ги завладя. Шери го желаше до болка. Всяко негово докосване я караше да се напряга от непознат копнеж.

Стивън почувства, че разумът го напуска напълно. Той я повдигна и докосна пулсиращата си мъжественост до нея. Плъзна се дълбоко и тя с готовност го прие. Ноктите ѝ се забиха в гърба му. Шери му помагаше. Тя разтвори още по-широко бедрата си и за последен път Стивън се опита да забави темпото, за да удължи удоволствието им, но устните ѝ жално се впиха в неговите и той се предаде изцяло на инстинктите си.

– Обичам те! – извика между два стона тя и всичко се завъртя пред очите ѝ. Пръстите му се ключиха с нейните, бедрата му ускориха ритма си. Тя почувства как неговата топла животелна сила я изпълни и нададе вик, изпаднала в екстаз. Тялото на Стивън тръпнеше върху нейното.

Стивън отвори очи. Копринените ѝ коси лежаха разпилени по възглавницата, а ръката ѝ стискаше неговата.

Изпълни го радост и благоговение. Той погледна жената, която го беше накарала да изпита подобно силно желание и го беше задоволила както никоя друга. Опита се да ѝ се усмихне, да ѝ каже, че я обича, но в гърлото му заседна буца, когато погледът му отново се спря на ключените пръсти на ръцете им.

Никога през живота си не беше държал ръката на жена по този начин.

Изобщо не беше си и помислял за подобно нещо.

Нито беше изпитвал потребност да го направи.

До този момент.

Шеридан не можеше да откъсне очи от красивото му лице, на което беше изписана невероятна нежност. Стивън отново се наведе над нея и я

целуна. Телата им се притиснаха едно в друго, ръцете им останаха хванати. Той затвори очи, преглътна и отново се опита да ѝ каже какво изпитва, да ѝ признае, че никога не е предполагал, че подобни чувства съществуват, но емоциите, които го бяха завладели, бяха толкова силни, че единственото, което успя да промълви, беше:

– Преди да те срещна...

Шери го разбра. Стивън знаеше, че го разбра. Дланта ѝ още по-силно стисна неговата. Тя извърна лице и целуна пръстите на ръката му.

ЕПИЛОГ

Стивън Уестморланд седеше в богато обзаведената всекидневна на прекрасния дворец Монклер. Очите му пробягваха по портретите на знатните му предци, окачени по тапицираните с коприна стени, и се чудеше дали и за тях е било толкова трудно да остават насаме със съпругите си, както това се случваше с него. През последните два дни трудно му се удаваше да прекара повече от няколко часа заедно с Шеридан без присъствието на други хора.

Над камината висеше портретът на първия граф на Лангфорд. Мъжът го гледаше надменно от гърба на бойния си жребец. Имаше вид на човек, готов да завре рицарите си в миша дупка, ако се навъртат наоколо му, когато той иска да бъде в компанията на съпругата си.

От отсрещната стена го гледаше вторият граф. Той пък се беше разположил край камината заедно с двама от своите рицари. Графинята седеше наблизко, заобиколена от други жени, и всички те бродираха някакъв гоблен. Вторият граф имаше по-светски вид от баща си. Той най-вероятно би подходил по по-различен начин, ако искаше да се освободи от нежеланото присъствие на околните: би изпратил рицарите си от другата страна на защитния ров около замъка си и би наредил да се вдигне подвижният мост.

Това занимание скоро го отегчи. Стивън насочи вниманието си към своята съпруга, седнала срещу него в компанията на майка му, брат му, Уитни и Никълъс Дъовил. Той си представи как леко повдига брадичката ѝ и целува сладките ѝ устни, докато ръцете му бавно смъкват лимоненожълтата ѝ рокля и обхващат закръглените ѝ гърди. Усети, че Ники внимателно го наблюдава, и едва не се изчерви като ученик, хванат да върши срамни и непозволени неща, когато Ходжкин доближи и рече:

– Извинете ме, милорд, но трябва да ви съобщя, че имате гости.

– Кои са те? – раздразнено попита Стивън.

Ходжкин прошепна нещо на ухото му. Настроението на Стивън се промени, когато разбра кой е единият от посетителите. Нямаше търпение да се срещне с Матю Бенит, който току-що се беше върнал от Америка. Той стана от мястото си и тръгна към кабинета.

– Извинете ме – кимна на съпругата си и на останалите.

Шеридан вдигна поглед към него и му се усмихна. В усмивката ѝ се четеше същото съжаление, че не може да бъде насаме с него.

– Извинявам се за неочакваното си посещение, милорд – започна Матю Бенит в мига, в който графът се появи в кабинета. – Икономът ви ме уведоми, че съвсем наскоро сте се оженили и че не приемате посетители, но вашите инструкции бяха да се свържа с вас веднага след като издира роднините на госпожица Ланкастър. За съжаление единственият жив роднина на госпожицата – нейният баща – с починал непосредствено преди да пристигна там.

– Знам – кимна Стивън. – Получих писмо, което беше изпратено в дома на Бърлтън. В него се обясняваше всичко. Но след като тя няма други живи роднини, кого сте довели със себе си?

Адвокатът притеснено го погледна.

– Госпожица Ланкастър е пътувала с една млада жена на име Шеридан Бромлейт, която била нейна платена компаньонка и е трябвало да се върне обратно веднага след като питомката ѝ пристигне в Англия. До този момент от госпожица Бромлейт не са се получили никакви известия и нейната леля – госпожица Корнелия Фарадей – настоя на всяка цена да открием племенницата ѝ. За нещастие госпожица Фарадей не сметна, че може да повери тази отговорна задача на мен или на вас, затова настоя да дойде с мен в Англия.

Шеридан беше разказвала на съпруга си за лелята, която я беше отгледала, както и за баща си, който беше изчезнал безследно преди няколко години. По всичко изглеждаше, че сега Стивън щеше да е в състояние да ѝ поднесе един неочакван сватбен подарък.

– Чудесно! – възкликна графът и се усмихна.

– Надявам се, че ще продължите да мислите така и когато се срещнете с въпросната дама – уморено отбеляза Бенит. – Тя е твърдо решена да открие племенницата си.

– Мисля, че мога да разреша този проблем с удивителна бързина – отвърна доволно Стивън. – Съвсем точно знам къде се намира госпожица Бромлейт в момента.

– Слава Богу! – възкликна Матю Бенит. – Бащата на госпожица Бромлейт, за когото никой не беше чувал в продължение на четири години, тъкмо се беше появил, когато аз се срещнах с лелята. Той, както и приятелите му също са много разтревожени за момичето.

– Госпожица Бромлейт е на съвсем сигурно място – увери го Стивън. – Но се опасявам, че няма да бъде върната на близките ѝ.

– Защо?

Преди десет минути най-горещото желание на графа беше да остане насаме с младата си съпруга, но сега просто нямаше търпение да

види лицето ѝ, когато ѝ съобщеше с кого ѝ предстои да се срещне. Той покани адвокатата да го последва и го заведе във всекидневната, после изпрати Ходжкин да доведе и другите посетители.

– Шери – нежно каза Стивън. – Имаш гости.

– Кой е дошъл? – любопитства тя и погледът ѝ му казваше, че би предпочела да не се среща с никого.

В същия миг във всекидневната влезе симпатичен мъж на средна възраст, последван от жена с прошарена коса.

– Извиняваме се за притеснението – обърна се мъжът към Стивън, – но търсим дъщеря ми.

Стивън погледна към Шери. Тя се обърна, щом чу познатия глас, и бавно стана от стола си.

– Татко? – промълви и баща ѝ обърна глава към нея. Шеридан не можеше да помръдне от вълнение. Очите ѝ не се откъсваха от мъжа, сякаш тя се страхуваше, че той е видение, което всеки момент ще изчезне.

– Татко...

Той разтвори ръце и тя се втурна към него.

– Къде беше? – прошепна през сълзи Шери. – Защо не ни писа? Мислехме, че си мъртъв!

– Бях в затвора – отвърна баща ѝ и с неудобство погледна към занемелите от изненада приятели на дъщеря му.

– С Раф имахме лошия късмет да спечелим на карти един кон, който впоследствие се оказа краден. Добре, че не ни обесиха за тази работа. Леля ти Корнелия винаги ме е предупреждавала, че залагането на карти ще ми причини неприятности.

– И се оказах права – намеси се жената.

– За щастие прие предложението на един бивш картоиграч да стане негова съпруга. Аз все още знам как се върти стопанство и дори не възразих да се сдобря с ескуайър Фарадей заради нея.

Шери се спусна към леля си и силно я прегърна. После си спомни задълженията си и понечи да представи баща си и леля си на Стивън, но баща ѝ я изпревари.

– Още един човек гори от нетърпение да те види, Шери – каза ѝ той. – Макар да се съмнявам, че ще те познае – добави.

Усмехнатото лице на Раф надникна през вратата и след миг испанецът вече беше вътре. Беше по-красив, отколкото си го спомняше. Обстановката очевидно не му направи особено впечатление. Държеше се напълно естествено – все едно че беше край лагерния огън с китара в ръка.

– Здравей, querida! – промълви с дълбокия си галещ глас и Стивън

стисна зъби.

Съпругата му се хвърли в прегръдките на другия мъж, който я повдигна от пода и весело се завъртя заедно с нея.

– Дойдох, за да изпълня обещанието си да се ожена за теб! – пошегува се Раф.

– Мили Боже! – възкликна госпожица Черити, ужасена от каменното изражение на графа.

– Какво иска да каже този човек? – прошепна Уитни.

– Не искам дори да си помисля! – отвърна също шепнешком съпругът ѝ.

Никълъс Дъвил се облегна назад и развеселено наблюдаваше сцената, без да направи какъвто и да било коментар.

– Кога можем да се оженим, querida? – продължи да се шегува Раф дори след като я пусна на пода. – Дни наред мисълта за моето малко морковче не излизаше от ума ми.

За огромна изненада на всички Шери не взе на сериозно тези излияния.

– Ще те помоля да не ме наричаш с подобни недостойни имена пред моя съпруг – рече с престорена строгост тя и се засмя. – Нещо повече, съпругът ми смята, че цветът на косата ми е изключителен!

Думите ѝ накараха баща ѝ, леля ѝ и Раф едновременно да обърнат глави към мъжа, застанал прав до камината. Шери бързо ги представи. Стивън осъзна, че се е превърнал в обект на подозрително проучване от страна на тези трима души, които нямаха ни най-малка представа за титлите и богатствата му, нито за неистовото му желание да размаже Рафаел Бенавенте заради начина, по който се държеше със съпругата му. Този човек беше прекалено красив и прекалено опасен, за да бъде оставян насаме с която и да е жена на възраст над седемнайсет години.

Графът реши да отложи разправата с него. Обгърна талията на Шеридан, притегли я към себе си и ги остави да го гледат колкото си искат.

– Щастлива ли си, скъпа? – попита след малко баща ѝ. – Обещах на Спящото куче да те открия и да те върна обратно в Америка. Той ще иска да разбере дали си щастлива.

– Много съм щастлива – отвърна сияеща Шери.

– Сигурна ли си? – попита я леля ѝ.

– Напълно! – кимна тя.

Рафаел Бенавенте малко се забави в преценката си за графа, но накрая приятелски му протегна ръка.

– Трябва да сте много специален човек, щом Шери толкова ви

обича!

Стивън реши да му предложи чаша бренди, вместо да му отправи покана за дуел. Очевидно Рафаел Бенавенте беше мъж с много точна преценка. За графа щеше да с удоволствие да го приеме под своя покрив. Но само за една нощ.

Когато най-последна остана насаме с Шери, той сподели мислите си с нея. Съпругата му извърна лице към него, пръстите ѝ се плъзнаха по голите му гърди и по цялото му тяло отново преминаха тръпки на възбуда.

– Обичам те – прошепна тя. – Обичам твоята сила и твоята нежност. Обичам те заради вниманието, с което обгради моите близки и Раф.

И Стивън беше съгласен всички те да останат в дома му толкова дълго, колкото пожелаят. Той ѝ каза това, докато ръката ѝ се спускаше все по-надолу и по-надолу.

КРАЙ

© 1994 Джудит Макнот
© 2002 Мария Петрова, превод от английски

Judith McNaught
Until You, 1994

Сканиране: ?
Разпознаване и начална редакция: Xesiona, 2008
Редакция: maskara, 2008

Издание: ИК „Плеяда“

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/10012>]